149

பிஸ்மில்லாஹிர் ரஹ்மானிர் ரஹீம்.

ஹலரத் முஹம்மது ஹனீபா யுத்த சரித்திரம்.

இஃது

திருநெல்வேலி ஷாஹுல் முஹம்மது லெப்பையவர்களின்

காதிர் அவர்களால்

உர்துவிலிருந்து மொழிபெயர்த்து

தமிழ் நடையில் வசனமாக எழுதியது

ஹாஜி M. A. ஷாஹுல் ஹமீது & ஸன்ஸ்

அவர்களால் தமது

[illegible] அச்சியந்திர சாலையில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

[illegible]

1950

விலை ரூ. 2-7-0

Registered Copyright.

Q7:332
N50
111455

பிஸ்மில்லா ஹிர்றஹ்மா னிர்றஹீம்.

ஹலரத் முஹம்மது
ஹனீபா யுத்த சரித்திரம்.

இதனை

திருநெல்வேலி ஷாஹ் முஹம்மது ஸியாவுதீன்

காதிரீ அவர்களால்

உர்தூவிலிருந்து மொழிபெயர்த்து

தமிழ் நடையில் வழுவற எழுதுவித்து

ஹாஜி M. A. ஷாஹுல் ஹமீது & ஸன்ஸ்

அவர்களால் தமது

ஷாஹுல் ஹமீதிய்யா அச்சியந்திர சாலையிற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

சுத்தப் பதிப்பு.

1950

இதன் விலை] [ரூ. 2-7-0

Registered Copy-right.

பிஸ்மில்லா ஹிர்றஹ்மா னிர்றஹீம்.

ஹஜ்ரத்

முஹம்மத் ஹனீபா

யுத்த சரித்திரம்.

ஆண்டவன் துதி.

ஆண்டவனுடைய துதியைக்கொண்டு நான் இப்புத்தகத்தை யெழுதத் தொடங்குகிறேன். புத்தகம் சீக்கிரமாய் முடிவு பெறும் பொருட்டு ஆண்டவனுடைய நாமத்தை எழுதுவேனாக. ஹகீமாகிய ஆண்டவன் ஹிக்மத்தில் எவ்வித வல்லவனாயிருக்கிறா னென்றால், அவனே இந்திரியத்தைக்கொண்டு இன்சானை (மனிதனை) வெளியாக்குகிறவனாயும், காற்றையும் ஜலத்தையும் அக்கினியையும் மண்ணையும் சேர்த்து தேர்ந்த இன்சானாக (மனிதனாக) செய்கிறவனாகவு மிருக்கிறான். அவனுடைய குத்ரத்தை நான் எம்மட்டுக்குப் புகழ முடியும். பேனாவோ விக்தையால் திகைப்புள்ளதாயும், புத்தியோ விபரீதத்தால் பிரமையுள்ளதாயு மிருக்கின்றன. ஆண்டவனைப் புகழ வேண்டியதற்காக, வாய்க்குள் சக்தியற்ற மாமிசத்துண்டாகிய அல்ப நாவுக்கு வல்லமை தந்தவனாயிருக்கிறான். காண்பதற்காக நயனங்களை வெளிச்சமாக்கி யிருக்கிறான். வஹ்தத்துடைய பூங்கா வனத்தைக் காட்டவேண்டியதற்காக உலகத்தையும் ஜனங்களையும் படைத்திருக்கிறான். விருக்ஷங்களின் இலைகளின் பால் கண்களை ஏறெடுத்துப் பாருங்கள். அவை ஒவ்வொன்றும் அவனது தவ்ஹீதுடைய தப்தர்களாயிருக்கின்றன. சகலமும் அவனது பிரகாசமாகும் அவன் எல்லோருக்கும் மறைவாயுமிருக்கிறான் என்பது ஸ்பஷ்ட மாயிருக்கிறது. ஐர்ரஹ் என்ற அணுவில் அச்சூரியன் மறைவாயிருப்பதைப் பாருங்கள். சிங்கம், கவசத்தில் பந்தனமா யிருப்பதையும் பாருங்கள். இதை யறிவது வெகு சிரமமான காரியமாயிருக்கிறதே யன்றி உலகத்தில் இலேசான காரியமா யிருப்பதில்லை. அக்நாளிலோ (ரோஜெ மீசாக்தினம்) ஆண்டவனால் அலஸ்து பிறப்பீகுமுடைய வினாவாயும், அதின் மொழி காலூ பலாவாயுமிருந்தது. அநேகர் அச்சத்தத்தில்

வெளிக்கொண்டவர்களாயும், புத்தி சுவாதீனமற்றவர்களாயு மிருந்தார்கள். பின்னும் அஹதுடைய இடுப்பில் நீ முடைய வளையலை மாட்டி (அஹ்மது ஆக்கி) எல்லா இனிப்பையு மடையத் தொடங்கினன். (அஹ்மது) அவர்களுக்கு எல்லோர்களின்மேல் மகிமையைத் தந்து, தம்முடைய கஞ்சேமக்பியின் (ஒளிவான பொக்கிஷத்தின்) புதைப்பொருளையும் தந்தருளினன். ஜியா என்பவனே! ஒருவனும் ஆண்டவனுடைய புகழைத் தன் வயது முழுமையிலும் புகழக்கூடாமையா யிருந்தது. ஆகையால் நாம் இப்போது ஹஜ்ரத்து ரசூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களின்மேல் ஸலவாத்தை ஓதி ஆண்டவன் புகழை இம்மட்டில் நிறுத்துவோமாக.

முர்ஸல்களின் தலைவராகிய ஹஜ்ரத் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின் ஸ்தோத்திரம்.

ஜியா என்பவனே! கதமுல் முர்சலீன் அவர்களுடைய ஸ்தோத்திரத்தைச் செய்ய நீ உன் வாயை முதலில் கஸ்தூரியாலும் குங்குமப்பூவாலும் அம்பராலும் பன்னீராலும் கொப்பளிப்பாயாக. ஹஜ்ரத் அவர்களோ உம்மத்துடைய இரக்ஷகராயும், கௌசருடைய ஜலத்தைப் பங்கிடுகிறவராயும், ஹாஷிமி என்ற உரிமைப் பேருள்ளவராயும், ஆண்டவனுடைய மஹபூபான வராயும், இருலோக எஜமானுயும், இருலோகப்படைப்புக்கும் காரணராயு மிருக்கிறார்கள். பின்னும் லௌலாக்குடைய கிரீடம் ஆண்டவனால் அவர் சிரசின்மேல் வைக்கப்பட்டதாயும், வானங்கள் முழுவதன் பேரிலும் நிமிஷத்துக்குள் போய் திரும்பி வந்தவராயும், இருக்கிறார்கள் அஹ்மதாகிய இவர்களோ பெருத்த ஆவலோடு அஹதுடன்போய் சேர்ந்தவராயும், ஆண்டவனை உண்மையாக அறிந்தவராயும், உலகத்தாரைத் தேற்ற அனுப்பப்பட்டவராயும், ஜனங்களால் பலகஷ்ட நஷ்டங்களைச் சகித்தவராயும், மேற்கு துவக்கி கீழ்திசை வரையுள்ள நபியாயும், சமுத்திரத்துக்கும் பூமண்டலத்துக்கும் தீர்க்கதரிசியாயும், மனிதர்களுக்கும் பூதங்களுக்கும் நபியாயும், ஷரீஅத்தைப் பெற்றவராயு மிருக்கிறார்கள். எவன் இவர்களை அறிந்தானே அவன் ஆண்டவனை அறிந்தான். இவர்களுடைய ஷரீயத்துக்கு 4–ஸ்தம்பனங்கள் இருக்கின்றன

1-வது ஹஜ்ரத் அபூபக்கர் அவர்களும், 2-வது ஹஜ்ரத் உமர் அவர்களும், 3-வது ஹஜ்ரத் உதுமான் அவர்களும், 4-வது ஹஸரத்து அலிஜ்முர்த்துஜா அவர்களுமாவார்கள். ஓ ஜியா என்பவனே, நீ இப்போது ஹஜ்ரத்து ரசூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய ஸ்தோத்திரத்தை இம்மட்டில் முடித்து, அவர்களின்மேல் இலட்சம் ஸலவாத்தை செலுத்தி நுபுவ்வத்தின் நந்தவனத்திலிருந்து புறப்பட்டு 4-அஸ்ஹாபுகளுடைய புகழ்ச்சியை செய்வாயாக.

ஹஜ்ரத் அபூபக்கர் அவர்களுடைய புகழ்ச்சி.

ஹஜ்ரத்து அபூபக்கர் அவர்கள் விஷயத்தில் ஹஜ்ரத்து ரசூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், திருவாய் மலர்ந்து சித்தீகே அக்பர் என்ற பட்டத்தை தந்தருளியிருக்கிறார்கள். அவர்களோ ஹஜ்ரத்து ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய சொந்தமானவராயும், எல்லோரைவிட அன்னியோன்னிய மானவராயும், அந்தரங்கமானவராயும், எல்லோரை விடஅதிக கண்ணியமடைந்தவராயும், ஹஜ்ரத்து ரசூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களின்மேல் குடும்ப சம்பத்தை தத்தம் செய்துவிட்டு ஈமானுடைய நூரை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டவராயு மிருந்தார். பின்னும் அவர் வஷ்ஷம்சு, வல்லுஹா (ஹஜ்ரத்து ரசூலுல்லாஹி, ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம்)வின் பேரில் விட்டிற்பூச்சி தீபத்தின்மேல் எவ்விதமாய் மோகம் கொண்டதா யிருக்கிறதோ அத்தன்மையாக இருந்தவராயிருந்தார். பின்னும் இவர் கிலாபத்துடைய சிம்மாசனத்தை முதன் முதல் அடைந்தவரா யிருந்தார்.

ஹஜ்ரத்து உமர் அவர்களுடைய புகழ்ச்சி.

ஹஜ்ரத்து உமர் அவர்களோ ஹஜ்ரத்து ரசூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய 2-வது கலீபாவாயிருக்கிறார். இவர்களோ் நீதியில் நியாயாதிபதியா யிருந்தார். பின்னும் இவர் தம்முடைய வல்லமையால் தேசங்களை ஜெயித்தவராயிருந்தார். பின்னும் இவருடைய நீதியைக் கொண்டு ஜலமும் நெருப்பும்

ஒன்ருகச் சேர்ந்திருந்தன. இவருடைய நாமம் அமீருல் முஃமினீனு யிருந்தது. எக்காலும் நீதியே இவருக்கு சிநேகிதமா யிருந்தது.

ஹஜ்ரத்து உதுமான் அவர்களுடைய புகழ்ச்சி

ஹஜ்ரத்து உதுமான் அவர்களோ ஹஜ்ரத்து ரசூலுல்லஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய 3-வது கலீபா வாயிருந்தார். கலாமுல்லாவை சேகரித்தவரா யிருந்தார் அப்பான் என்பவருடைய குமாரரா யிருந்தார். பின்னும் இவர் ஹயா உடையவும், இல்முடையவும் சகாவத்துடையவும் சமூத்திர மாயிருந்தார். பின்னும் இவர் ஷராபத்தில் ஹஜ்ரத்து ரசூலுல்லஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய மருமகனுயும், தம்முடைய உயிரையும் சொத்தையும் ஹஜ்ரத்து நபி நாயகம் அவர்களின் பேரில் தானம் செய்தவராயும், ஹஜரத்து நபிநாயகம் அவர்களுடைய 2-குமாரத்திகளை நிக்காஹ் செய்தவராயும், ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்களால் ஜின்னூரைன் என்ற பட்டப் பேரை யடைந்தவராயு மிருந்தார்.

ஹஜ்ரத்து அலிமுர்துஸா அவர்களுடைய புகழ்ச்சி.

ஹஜ்ரத்து அலிமுர்துஸா (ரலி) அவர்களோ அவ்லியாக்களுடைய அரசரா யிருக்கிருர்கள். இவர்களுடைய புகழ்ச்சியை நான் கொண்டாடுவேனுக. இவர்களுடைய நாமமோ அமீருல் அஷ்ஜயின் என்றிருந்தது. பின்னும் இவர்களுக்கு துல்துல் என்ற ஒட்டகையும், சும்சாம் என்ற பட்டயமு மிருந்தது. எல்லா அஸ்ஹாபுகளில் இவர்கள் வெகு பராக்கிரமசாலியா யிருந்தார். கைபர் என்ற கோட்டையின் வாசலைத் தன் பலத்தால் வெகுசீக்கிரத்தில் பிடுங்கிக் கொண்டார்கள். குபரை எல்லாம் நாசமாக்கி விட்டார்கள். பின்னும் இவர்கள் ஹஜ்ரத்து ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய சிறியதகப்பனர் குமாரரா யிருந்தார்கள். "இவர் என்னுடைய அந்தரங்கங்களில் பொக்கிஷமாயிருக்கிருர்" என்று இவர்கள் விஷயத்தில் அரசாதி அரசராகிய ஹஸரத் நபி நாயகம் அவர்கள் தங்கள் திருவாக்கால் சொல்லியிருக்கிருர்கள். அவ்லியாக்களில் இவர்களுக்கு துரைத்தனமும், ஆண்டவனிடத்தில் மேன்மையு மிருக்கிறது. பின்னும் ஆண்டவனுல் இவர்களுக்கு

கஷ்பும், கருமத்து மிருக்கின்றன. இவருடைய நிக்காஹ்வில் சொர்க்க லோகத் தலைவியாகிய பாத்திமா நாயகி இருந்தார்கள். ஹஜ்ரத் அலியவர்களோ பலத்தில் முஹிப்பலியா யிருந்தார்கள். இவர்கள் விஷயத்தில் லாபத்தா இல்லா அலி என்ற வாக்கிய மிருக்கிறது. பின்னும் இவர்கள் விஷயத்தில் அல்லாஹு தஆலா ராஜியாயிருப்பானாக என்ற வாக்கியத்தை உண்மையுள்ள இருதயத்தோடு சொல்வாயாக. இப்போது கியாமத்து நாளின் நாயகியுடைய புகழ்ச்சியைச் சொல்வாயாக.

கியாமத்துநாளின் நாயகியுடைய புகழ்ச்சி.

ஹஜ்ரத்து பாத்திமா நாயகியாரோ ரிசாலத்துடைய பூஞ்சோலையின் புஷ்பமாயும், ரைஹானுமிருக்கிறார்கள். பின்னும் விலாயத்துடைய வானத்தின் முஷ்தரி என்ற நட்சத்திரமாயிருக்கிறார்கள். பாத்திமாவோ என்னுடைய ஒரு கண்டமாயிருக்கிறாள் என்று ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்கள் திருவுளமாயிருக்கிறார்கள். ஆண்டவன், தன் கிருபையால் ஷெ பீவியை வளர்த்து மௌலா அலியவர்களைக் கணவனாக்கினான். பின்னும் ஷெ நாயகியின் வயிற்றிலிருந்து சோதி நிறைந்த சந்திரனும் சூரியனுமான இரண்டு கிரணங்களான ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவையும், ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹுசைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹுவையும் வெளியாக்கினான்.

ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹஸன், ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹுஸைன் அவர்களுடைய புகழ்ச்சி.

கராமத்துடைய பொக்கிஷமாயும் குற்றமற்ற அரசருமான ஹஜ்ரத் இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும், நிர்மலமான மனமுள்ளவரும், தோஷமற்ற அரசருமான ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும் ஆக இவ்விருவர்களும் தீர்க்கதரிசனத்துடைய பூங்காவனத்தின் சர்வே ஆசாத் என்ற விருக்ஷங்களாயிருக்கிறார்கள். ஆண்டவனுடைய விருப்பத்தின்படி இவ்விருவர்களும் ராஜியாய்த் தங்கள் உயிர்களைத் தானம் செய்து விட்டார்கள்.

து ஆ.

பாத்திமா நாயகியாருக்காகவும், சொர்க்கலோக எஜமானன்களாகிய ஹஜ்ரத் இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்காகவும், ஆண்டவனே என்னுடையவும் என் வீட்டாருடையவும், எல்லா முஸ்லிம்களுடையவும், காத்திமாவை லாயிலாஹ இல்லல்லாஹு முஹம்மதுர் ரஸூலுல்லாஹி என்ற வாக்கியத்தின் பேரில் செய்வாயாக. ஆமீன். ஸும்மா ஆமீன். ஓ ஆண்டவனே! பஞ்சதனேபாக்குக்காக நீ என்னை என்னுடைய இந்த எழுதகத்தில் சுருசுருப்புள்ளவனாக்குவாயாக. பின்னும் நீ என்னுடைய இருதயத்திலிருந்து விசாரத்தையும் துக்கத்தையும் நீக்கிவிட்டு சதா சுகத்தை தருவாயாக.

நூல் செய்ததின் காரணம்.

முஹர்ரம் மாதத்தின் 10வ யுடைய இரவில், நாங்கள் உலாவிக்கொண்டு வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு யிருக்கும்போது, ஒரு கிரகத்தில் ஜனங்கள் நிறைந்தவர்களா யிருந்ததைக் கண்டோம். அவ்விடம் ஒருவர் எமன் தேசத்து அரசருடைய சரித்திரத்தைப் படித்துக்கொண்டிருந்தார். அதுவோ காசிம் பின் அலி என்பவரால் செய்யப்பட்ட சரித்திரமாய் இருந்தது. ஆனால் அது சரியில்லாததாயிருந்த தாகையால், அப்போது குலாம்முஹியித்தீன் என்று பேருள்ள என் பிரியமான சிநேகிதர் ஒருவர் என் நண்பா! நீ உன் கையில் பேனாவைப்பிடித்து சேர்த்தியான ஒரு சரித்ரதிரத்தை எழுதுவாயாக—வென்று என்னிடம் வேண்டிக் கொண்டார். அது பற்றி நான் இந்தச் சரித்திரத்தை எழுதத் தொடங்கினேன்.

எச்சரிக்கை

முஹர்ரம் மாதத்தின் 10- நாள்களில் தினந்தோறும் ஒவ்வொரு அத்தியாயம் படித்துக்கொள்ளும்படி 10- அத்தியாயங்களில் நான் இந்தப் புத்தகம் எழுதுகிறேன்.

நூல்.

முதல் அத்தியாயம்.

ஹஜ்ரத்து முஹம்மது ஹனீபா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய பிறப்பைப்பற்றி முதலில் சொல்லவேண்டியது முக்கியமாயிருக்கிறது. ஏனெனில் இந்தப் புத்தகம் அலங்கரிக்கப்பட வேண்டியதாயிருக்கிறது. பின்னும் கௌசர் என்ற ஜலத்துடைய சாகியானவராகிய ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள், நட்சத்திரங்களுக்கு நடுவில் சந்திரன் இருந்து கொண்டிருக்கிறதுபோல் சபையில் ஒருநாள் தோழர்களுடன் சந்தோஷமாயிருந்து கொண்டும், இல்முடையசம்பாஷணை செய்து கொண்டு மிருந்தார்கள். அதை சபையார் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியிருக்கும்போது திடீரென்று 4-பேர் அச்சபையில் வந்து சேர்ந்து, முதலில் ஆதாபும் தஸ்லீமும், ஸலாமும், ஒழுக்கத்துடன் செய்து, பின்பு 7--கண்டம் பூமியை ஆளும் நபியானவரே! தாங்கள் உண்மையாகவே ஆண்டவனுடைய மஹா பூபாயும், நன்மார்க்கத்தை விளக்கும் தீபமாயு மிருக்கிறீர்கள் என்று புகழ்ந்து நாங்கள் தங்களிடம் வெகு ஆவலோடும் ஆசையோடும் வந்திருக்கிறோம் தாங்கள், எங்களுடைய ஆசையை நிறைவேற்றி எங்கள் மனதுகளை சந்தோஷப்படுத்த வேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்லி தங்கள் தங்கள் சங்கதிகளை வெளியிடத் தொடங்கினார்கள்.

முதலாவது மனிதன் வெளியிடும் சங்கதி.

ஒருவன் ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்கள்முன் நின்று, எனக்கு ஒரு குமாரத்தி இருக்கிறாள். அவள் ருதுவாயிருக்கிறாள். அவளை விவாகம் செய்துகொடுக்க என்னிடம் ஒன்றுமில்லை. நான் நிர்வாக மற்றவனா யிருக்கிறேன். ஒரு வேளை அன்னமும் என் வீட்டில் இல்லை. எனக்கு உதவி கிடைக்குமாயின் முதலில் என் மகளின் விவாகத்தை முடித்து விடுவேன். ஆகையால் எனக்கு 600-தினார் தேவையா யிருக்கிறது. என்னுடைய கருத்தைத் தாங்கள் நிறைவேற்றுவீர்களாக என்று அறிக்கை செய்துகொண்டான். இதை ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்கள் கேட்டு, உன் வாசஸ்தலம் எத்

தேசம் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவன் என்னுடைய தேசம் பர்பர் தேசமாயிருக்கிறது என்று சொன்னான்.

இரண்டாவது மனிதன் வெளியிடும் சங்கதி.

இரண்டாம் மனிதன் ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்கள் சமூகத்தில் ஒடுக்கத்துடன் நின்று, நான் கைபர் தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கிறேன். நானே தூதனாயிருக்கிறேன். தங்களிடம் கருத்தை வெளியிட வந்திருக்கிறேன். அதாவது கைபர் தேசத்து அரசனானவன் காபிராயிருக்கிறான். அவனுக்கு ஆண்டவன் அதிசயமான ஒரு குமாரனைத் தந்திருக்கிறான். அவன் தன் குமாரனுடைய விவாகத்திற்காக குரூசான் தேசத்து அரச குமாரத்திக்கு வெகு சந்தோஷமாய் மகத்துவத்தோடு பரிசம்போட்டிருந்தான். இப்படியிருக்கையில் பெற்றோர்கள் காலம் சென்று போனார்கள். இதன் பின் அவ்விளவரசன் அவ்விதமான வருத்தத்துடனும் துக்கத்துடனும் தன் விவாகத்தின் சமாசாரத்தை எழுதி, உத்திரவானால் விவாக முடிவு பூர்த்தியாக்குவேன் என்று பெண் தகப்பனாருக்குக் கடிதம் அனுப்புவித்தான். அதற்கு அவன், பெண் உனக்குக் கொடுக்கப்படமாட்டாள். உன் மேல் யதீமுடைய கறை பட்டுப் போயிருக்கிறது. உனக்குத் தாயும் தகப்பனுமில்லை. உன்னுடைய பந்துத்துவம் என் மனதிற்குப் பிரியமாயில்லை. நான் என் மகளைக் கொடுக்கமாட்டேன்; உன்னுடன் விவாகம் செய்ய என்ற உறவும் முறையார் முற்றிலும் சம்மதிக்கவில்லை. உன் பலம் என் மேல் செல்லமாட்டாது. நான் உன்னுடைய பலத்தை ஒரு நிமிஷத்தில் முறித்துவிடுவேன் என்று பதில் எழுதி அனுப்புவித்தான். இச்சமாச்சாரத்தால் அவ்விளவரசன் மனம்நொந்து வருத்தப்பட்டு அவ்வரசனுடன் யுத்தம் செய்ய ஆயத்தமானான். பின்பு அவன் யுத்தம் செய்து தோல்வியடைந்தான். மற்ற அரசர்கள் ஒருவரும் அவனுக்கு உதவி செய்யவில்லை. இதனை அவன் மிக்க மனவருத்தமடைந்து கொண்டிருக்கையில், தனது ஜோசியர்களில் ஒருவனை அழைத்து, எனக்கு ஆலோசனை சொல் என்று கேட்டான். புத்திமானான அந்த ஜோசியன், சமாச்சாரத்தை யெல்லாம் கேட்டு 'என் அன்பான அரசரே! அந்தப் பெண் உமக்குக் கிடைக்கவு மாட்டாள். நீர் அப் பெண்ணின் தகப்பன்மேல் ஜெயமும் அடையமாட்டீர். ஆகையால் நான் என் மனக் கருத்தைத்

தங்களிடம் சொல்லுகிறேன். அது தங்களுக்கு வெகு நன்மையா யிருக்கு மென்று கூறி, தன் கருத்தை வெளி யிட்டான். அதாவது:— ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் அரபு தேசத்து அரசராயும், ஆண்டவனுடைய தீர்க்கதரிசியாயும், நன்மார்க்கத்தைக் காட்டு கிறவராயும் இருக்கிறார்கள். நீர் அவ்விடம் போய் இஸ்லாமை ஏற்றுக் கொண்டு வருவீரானல் உம்முடைய மனக்கருத்து நிறை வேற்றப்படும் என்றான். இதையெல்லாம் அவ்விளவரசன் காது கொடுத்துக் கேட்டு அப்படிச் செய்ய முழுமனதோடு தீர்மானித்துக் கொண்டான். பின்பு அவன் என்னைத் தூதனாகத் தங்கள் சமுகத்தில் அனுப்பியிருக்கிறான். நானே ஒரு வருட பிரயாணம் நடந்து இன்றைக்குத் தங்கள் சமுகத்தில் வந்திருக்கின்றேன். ஏ உலக சிரேஷ்டரே! இப்போது எனக்குத் தாங்கள் மறுமொழி தந்து என் மனதைத் திருப்தி செய்வீர்களாக. இதுவே என் கருத்து" என்றான்.

மூன்றும் மனிதன் வெளியிடும் சங்கதி.

மூன்றும் மனிதன் ஹஜ்ரத்து நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் சமுகத்தில் நின்று தன் கருத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினான். அதாவது :—நான் ஹபஷ் தேசத்திலிருந்து வந்தேன். அவ்விடம் அஜீசஹ் என்று பேருள்ள ஜனங்கள் அதிகமாய் வசிக்கிறார்கள். எங்கள் தேசத்தில் 2.வருடமாய் பஞ்சமுண்டாயிருக்கிறது. ஆதலால் எல்லோருடைய ஸ்திதியும் கெட்டுப்போயிருக்கிறது. எப்போது தங்களுடைய திருநாமத்தைக் கேட்டேனே அப் போதே, சுகமடைவோ மென்று நம்பி உடனே புறப்பட்டு தங்கள் சமுகத்தில் வந்து சேர்ந்தேன். என்னுடைய தேசத்தின் பெயர் சர்அந்தீபமாகும். அஜீஜஹுக்கள் என்ற ஸ்தலம் சமுத் திரத்தில் இருக்கின்றது. அத்தேசத்தில் கோஹ்காப் என்ற மலை இருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் மதமேறிய இராக்ஷசர் களுடையவும், பூதங்களுடையவும், கன்னிப் பெண்களுடையவும் வாசமிருக்கின்றது. இவர்கள் சதாகாலமு மிருக்கிறதற்கு இதுவே கிரகமாயிருக்கிறது. ஆனல் அவர்கள் எல்லோரும் காபிர்களாயும் துஷ்டர்களாயு மிருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஹப்ஷிகளின் பேரில் பாய்கிறார்கள். அவர்களுடைய பயத்தால் ஹப்ஷிகள், தங்கள்

வீடுகளிலிருந்து வெளியில் புறப்பட பயந்தவர்களாயிருக்கிறார்கள். அந்த இராக்ஷசர்கள் வருஷந்தோறும் தேசமுழுவதையும் சொத்துகளையும் நாசமாக்குகிறார்கள். நான் 9-மாதகாலமாய் நடந்து வந்திருக்கிறேன். இத்தருணத்துக்குள் என்ன நடந்திருக்கிறதோ எனக்குத் தெரியாது. ஆண்டவனே அறிவான். அத்தேசத்தார் எல்லோரையும் இஸ்லாமாக்கி எங்களை இக்கட்டிலிருந்து விடுதலையாக்கி இரட்சிக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதுவே என்னுடைய கருத்தாயிருக்கிறது—என்று சொன்னான்.

நான்காவது மனிதன் வெளியிடும் சங்கதி.

நான்காவது மனிதன் வணக்கமாய் எழுந்து நின்று, வெகு ஒடுக்கத்துடன், தஸ்லீம் செய்து ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் (ஸல்) அவர்களுடைய பாதங்களில் விழுந்து கதம்போஸ் செய்து அப்பால் தன் கருத்தை வெளியிடத்தொடங்கினான். அதாவது:— நான் கோஹிஸ்தானிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். அவ்விடம் ஒரு இராஜா இருக்கிறான். அவன் சவுந்தரிய ரூபமுள்ளவனும் நல்ல நடத்தை யுள்ளவனும் நல்கிரியையுள்ளவனுமிருக்கிறான். அவனிடத்தில் பொக்கிஷங்களும் சொத்தும் பொருளும் ஏராளமாய் இருக்கின்றன. வெகு பெரிய சேனையுமிருக்கிறது. அவனுக்கோ சூரியனைப்போலொத்த ஒரு குமாரத்தி யிருக்கிறாள். அப்பெண் சவுந்தரிய ரூபமும் சோதிப் பொருந்திய முகமு முள்ளவளா யிருக்கிறாள். அவளுடைய இலக்ஷணங்களை பயான் செய்ய மனிதனுக்கு வல்லமையில்லை. கனியாப் பெண்கள் ஊழியம் செய்ய அவளிடத்தில் நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். அவளோ பலத்தில் பேர்போன பராக்கிரமசாலியா யிருக்கிறாள். உலகத்தில் அவளைப் போலொத்த வீரியமுள்ளவர் இல்லை. அவள் பலமான கோட்டைக்குள் வாசம் செய்கிறாள். இரவும்பகலும் சந்தோஷமாய் வாழ்கிறாள். நபிநாயகமே! அவளுடைய வாசலின்மேல் கல் நகாரு ஒன்று இருக்கிறது. அதின் குச்சிகளோ கல்குச்சிகளாகவே யிருக்கின்றன. பின்னும் விசேஷமான ஒரு கல் பறையு மிருக்கின்றது. அவளோ வாசலை அடைத்து வாழ்கிறாள், உலகத்தில் எவனோடும் சிநேகிக்கிறதில்லை. எவனாவது அவளுடைய வடிவில் ஆசையை வைத்து வருகிறதாயிருந்தால், அப்போது அவன்

முதலில் அக்குச்சிகளைக் கொண்டு நகாருவை அடிக்கவேண்டும். இதுவே அவள் அறிந்துகொள்வதற்குள்ள அடையாளமாயிருக்கிறது. அப்போது அவள் அதை அறிந்து கோட்டைக்கு வெளியில் வந்து ஒரு இரவு அந்தக் கல்பாறையின்மேல் அவனை உட்கார வைப்பாள். விடிந்த உடன் அவனோடு குஸ்தி செய்து அவனைப் பூமியின்மேல் வீழ்த்திவிட்டு, உடனே அவனை சிறையாக்கிக் கொள்வாள். இத்தன்மையாகவே அளவற்றவர்களைச் சிறையாக்கியிருக்கிறாள். "எவன் ஒருவன் என்னுடன் குஸ்தி செய்து என்னைப் பூமியின்மேல் வீழ்த்துவானோ நான் அவனை நிக்காஹ் செய்துகொள்வேன். சதாகாலம் நான் அவனுடைய ஊழியத்தில் இருப்பேன்" என்று சொல்லுகிறாள். இதுதான் நான் கொண்டுவந்த சமாசாரம் என்றான்.

இதை ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்கள் கேட்டு விசாரத்தோடு தலை தாழ்த்திக் கொள்ளவே, ஜிப்ரயீல் அலைஹிஸ்ஸலாம் ஆண்டவன் கட்டளையால் ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்கள் சமுகத்தில் வந்து நின்று, ஆண்டவனுடைய சலாமையும் சலவாத் என்னும் அரும்பொருளையும் செலுத்தி, அலிமுர்த்துஜா அவர்களை அவ்விடம் அனுப்புங்கள் அவர் முதலில் அஜ்ஜஹ்வில் போய் இராக்ஷசர்களின் மேல் ஜெயமடைந்து, அப்பால் ரூத்தாசு தேசத்தைப் பிடித்து, அந்த இராஜாவின் குமாரத்தியை நிக்காஹ்வில் கொண்டுவருவார் என்று சொன்னார். மேலும் அந்த இராஜ குமாரத்தியின் பெயர் ஹனீப்பா வென்றும், அவள் குபரை விட்டு விட்டு உபநயனத்தையும் அறுத்துவிட்டு, முழு இருதயத்தோடு இஸ்லாமை ஒப்புக்கொள்ளுவாளென்றும், அவள் ஆண்டவனையும் ரஸூலையும், அலிமுர்தஜாவையும், ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், பாதிமா நாயகி அவர்களையும், சதா தியானம் செய்வாள், இப்போது தாங்கள் அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை அனுப்புங்கள். அவர்கள் ஹனீப்பாவின்மேல் ஜெயமடைவார்கள். அப்பால் அவர்கள் பர்பர் தேசத்துக்கு வந்து வினவனுடைய வினவையும் தீர்த்து சுகமாகத் தன் வீட்டுக்குத் திரும்புவார்கள், அவர்களுடன் தாங்கள் தஹ்யதுல் கலபீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு என்பவரையும், கம்ர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு என்பவரையும், உமர்சும்ரீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு என்பவரையும், கிஜர் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களையும், இல்யாசு அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களையும், அக்காஷா ரலியல்லாஹு

அன்ஹு என்பவரையும், அப்பாஸ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், ஸைது அவர்களையும் அனுப்புங்களென்றும் சொன்னார். ஜிப்ரயீல் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் கூறிய இந்தச் செய்திகளை ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்கள் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு அவ்வாறே புறப்பட்டுப் போகும்படிக்கு அலிமுர்த்துஜா அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார்கள்.

ஹஸரத் மௌலா அலி அவர்கள் அஜீஜஹ் தேசத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டது.

ஹஜ்ரத்து அலியவர்கள் ஜிப்ரயீல் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் கூறியபடி, தஹ்யத்துல் கல்பீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு, கமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, உமர் சும்ரீ ரலியல்லாஹு அன்ஹு, கிஜர் அலைஹிஸ்ஸலாம், இல்யாசு அலைஹிஸ்ஸலாம், அக்காஷா ரலியல்லாஹு அன்ஹு, அப்பாஸ்ரலியல்லாஹு அன்ஹு, ஸைத் ஆகிய இவர்களையெல்லாம் கூட்டிக்கொண்டு அஜீஜஹ் தேசத்துக்குப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது கிஜர் அலைஹிஸ்ஸலாம் முன் செல்லுகிறவராயும் இல்யாஸ் அலைஹிஸ்ஸலாம், மற்றவர்களும் கூடப்போகிறவர்களாயுமாக இருந்தார்கள். அநேக ஸதலங்களை வெகு கஷ்டங்களுடன் கடந்து கடல்கரைக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள். அப்போது இல்யாஸ் அலைஹிஸ்ஸலாம் ஒருமகா மச்சத்தைப்பிடித்து அதின்மேல் அவர் தன் ஜனங்களுடன் ஏறி எங்களை அஜீஜஹ் என்னும் தீவில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடுயென்று சொன்னார். அம்மச்சமோ அக்கட்டளையின்படி ஹஜ்ரத்து அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு முதலானவர்களை ஷெஜஜிரஹவில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டது. இவர்கள் எல்லோரும் பட்டணத்துக்குள் போனார்கள். அந்தஜனங்கள் இவர்களைக் கண்டு கப்பலும் தோணியுமில்லாமல் இவர்கள் எப்படி வந்து சேர்ந்தார்கள்? இவர்கள் வருவதின் காரணம் என்ன? எங்கே போக வந்திருக்கிறார்கள்? இவர்களின் நாமங்கள் என்ன?—என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். அப்பால் வெகு பயபக்தியுடன் அவர்கள் தங்கள் வாயைத் திறந்தும் நீங்கள் யார்?—எவ்விடத்திலிருந்து வருதீர்கள்? உங்கள் கருத்து என்ன என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அஸ்ஹாபுகள் "நாங்கள் எல்லோரும் இஸ்லாமானவர்கள்

குப்ருடைய தீபங்களை அணைக்க எங்களை அறபியா தேசத்திலிருந்து ஆண்டவன் இவ்விடம் கொண்டுவந்திருக்கிறான். நீங்கள் எல்லோரும் கடுமையான காபிர்களாயிருக்கிறீர்கள். உங்கள்மேல் எங்களை ஆண்டவன் அனுப்பியிருக்கிறான். நீங்கள் சீக்கிரத்தில் குப்ருடைய பூணூலை அறுத்து கலிமாவை ஓதுங்கள்" என்று சொன்னார்கள். இதை எல்லாம் ஷெ ஹப்ஷிகள் கேட்டு "அய்யய்யோ, நாங்கள் ஒருவர் பேரிலும் அநீதம் செய்யவில்லையே. நாங்களோ இரண்டு வருடகாலமாய் பஞ்சத்தால் வருத்தப்படுகிறோமே. பசியையும் தாகத்தையும் சகிக்கிறோமே. நீங்கள் இஸ்லாமாயிருப்பீர்களானால் எங்கள் தேசத்தில் மழை வருஷிக்கும்படி துஆ செய்ய வேண்டும். அப்போது நாங்கள் எல்லோரும் இஸ்லாம் மார்க்கத்தில் சேர்ந்து கொள்வோம். ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்களின்மேல் பக்திகொள்வோம். உங்கள் ஆண்டவன் உண்மையுள்ளவனென்று விசுவாசிப்போம். அப்படி இல்லாமல் போனால், நாங்கள் உங்கள் விரோதியாயிருப்போம். உங்கள் மேல் கையை நீட்டுவோம்" என்று சொன்னார்கள். அப்போது ஹஜ்ரத்து மௌலா அலியவர்கள் தங்கள் திருக்கைகளை எடுத்து ஆண்டவன் சன்னிதியில் கெஞ்சி துஆ செய்தார்கள். தோழர்கள் எல்லோரும் ஆமீன் யாரப்பல் ஆலமீன் என்று பின்நின்று சொன்னார்கள். அப்போது ஆண்டவன் அவ்வேண்டுதலை அங்கிகரித்துக் கொண்டான். உடனே அப்பூமியில் நாலாதிசையிலும் மழை வருஷித்து ஜலம் எங்கும் வெள்ளமாய் நிறைந்து விட்டது. சிலநாள்களுக்குள் அத்தேசத்தார், வயிறு நிறைய புசிக்கவும் குடிக்கவும் தொடங்கினார்கள். ஷெ அஜிஜஷ் தேசத்தார் கஷ்டங்களிலிருந்து நிவர்த்தியடைந்து சவுக்கியத்தை யடைந்தார்கள். அப்போது அவர்கள் தங்கள் அஞ்ஞானத்தை விட்டு முழு இருதயத்தோடு தங்கள் உபநயனங்களையும் அறுத்து கலிமா ஓதி இஸ்லாமானார்கள். இதின்பின் சில நாள்வரை ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் அவ்விடத்தில் தங்கியிருந்து அப்பால் கோஷ் காபுக்குப் போக எண்ணம் கொண்டார்கள்.

ஹஸரத் மௌலா அலி கோஹ்காபுக்கு போகப் புறப்பட்டது.

ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள்தங்கள் தோழர்களோடு கோஷ்காபுக்குப் போகப் புறப்பட்டு சமுத்திரக்கரை வந்து சேர்

தார்கள். அப்போது இல்யாஸ் அலைஹிஸ்ஸலாம் மேகத்தை அழைத்து எங்களை, உன் முதுகின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு கோஹு காபு கோட்டையில் கொண்டு போய்விடு என்று சொன்னார்கள். அக்கட்டளையின்படி அம்மேகம், அவர்கள் எல்லோரையும் தன் முதுகின்மேல் ஏற்றி கர்ஜித்துக்கொண்டும் வருஷித்துக்கொண்டும், மின்னலுக்கு ஒப்பாக நிமிஷத்துக்குள் கோஹுகாபு கோட்டையில் கொண்டுபோய் விட்டுவிட்டது. அத்தேசத்து அரசன் தன் பூமியின்மேல் வந்திருக்கிற இஸ்லாமானவர்களை ஜொஹர் நேரத்தில் கண்டு பயந்து நடுங்கி இவர்கள் மேகத்திலிருந்து எவ்விதமாய் வந்து சேர்ந்தார்கள் என்று கேட்டான். அந்நேரமோ ஜொஹர் நேரமாயிருந்தபடியால் முதலில் ஜொஹர் தொழுகவேண்டு மென்று இஸ்லாமானவர்கள் முசல்லாவை விரித்தார்கள். இதற்குள் அவ்வரசன் "நீங்கள் யார்? உங்கள் கருத்து என்ன சொல்லுங்க ளென்று கேட்டு வரும்படி தூதனை" அனுப்பினான். அதற்கு இஸ்லாமானவர்கள் "நாங்கள் எல்லோரும் அறபியர்களாயும், மதினமா நகரில் வசிக்கிறவர்களாயும், ஹைதரி பட்டப்பேருள்ளவர் களாயு மிருக்கிறோம். பின்னும் நாங்கள் உங்கள்மேல் ஜெய மடைந்து உங்களுக்கு இஸ்லாமுடைய ருசியைக் காட்டவும், உங்களை இஸ்லாமாக்கவும், நன்மார்க்கம் போதிக்கவும். ஷரீயத் துடைய வழியைக்காட்டவும் வந்திருக்கிறோம். நீங்கள் இவ்விதமாய் நடவாமல் போவீர்களானால், நீங்கள் எங்கள் கைகளி லிருந்து தப்பிப்போவது முடியாது. ஆண்டவன் ஏகனையும் முஹம்மது முஸ்தபா அவர்கள் ரஸூலா மிருக்கிறார்களென்று சீக்கிரமாக விசுவாசித்து ஈமான் கொள்ளுங்கள்" என்ற சமாச்சாரத்தைச் சொல்லி அனுப்பிவித்தார்கள். அவ்வரசன் இச் சமாச்சாரங்களைக் கேட்டு விசாரப்பட்டு, யுத்தத் திற்காகச் சேனையை ஆயத்தப்படுத்த வேண்டு மென்று கட்டளையிட்டான். இதன்பின் அவன் யுத்தத்திற்காக நகாரு அடித்து சேனைகளைத்திரட்டி யுத்தம்செய்யவந்து நின்றான். ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களோ ஜொஹர் சுன்னத்தைத் தொழுது பறலு தொழுக தாம் இமாமாகவும், மற்ற எல்லா அஸ்ஹாபுகள் முக்ததிகளாகவும் நின்றார்கள். இதுவே நல்ல தருணமா யிருக்கிறதென்று அவ்வரசன் சமயம் பார்த்து எல்லோரும் ஏகோபித்து அவர்கள்மேல் பாயவேண்டுமென்று தன் சேனைக்குக் கட்டளை கொடுக்கவே, அக்கொடியர்கள் அவர்கள் மேல்பாய கிட்ட வந்து நின்றார்கள். அச்சமயமோ ஹஜ்ரத்து

மௌலா அலி அவர்கள் ஸூரதுல் பாதிஹா ஓதி முடித்திருந்த சமயமாயிருந்தது. இப்படியிருக்க (அல்லாஹுதஆலாவுடைய சூத்ரத்தைப் பாருங்கள். அவனே தன் முஹிப்புகளையும் தோஸ்துகளையும் இரட்சிக்கிறவனாகயிருக்கிறான். தக்தீரானது தத்பீர் என்ற பிரயத்தினத்தின்மேல் நகைக்கின்றது. எவனுடைய முயற்சியும் அதின்மேல் செல்லுகிறதில்லை.) உடனே ஹஜ்ரத் மௌலா அலியவர்கள் ருகூஃபோவதற்காக அல்லாஹு அக்பர் என்றுசொன்னார்கள், இப்படிச் சொன்னதும் அக்கொடியவர்கள் எல்லோரும் வெகு வெறுப்பானவர்களானார்கள். பின்னும் ருகூஃவில்வந்து தஸ்பீஹ் ஓதினார்கள் அப்போது அக்கொடியவர்கள் பூமியின்மேல் விழத் தொடங்கினார்கள். பின்னும் ருகூஃவிலிருந்து அல்லாஹு அக்பர் என்று நேராக நின்றார்கள் அப்போது அக்கொடியவர்கள் தங்கள் தங்கள் இடுப்புகளிலிருந்து ஆயுதங்களைக் கீழே எறிந்துவிட்டார்கள். பின்னும் ஹஜ்ரத் மௌலா அலி அவர்கள் தன் தலையை சஜ்தாவில் வைத்தார்கள் அப்போது அக்கொடியவர்கள் எல்லோரும் அழத் தொடங்கினார்கள். பின்னும் சஜ்தாவிலிருந்து அல்லாஹு அக்பர் என்று தலையை எடுத்தார்கள் அப்போது அக்கொடியவர்கள் எல்லோரும் திகிலடைந்து ஓடத் தொடங்கினார்கள். பின்னும் அவர்கள் 2-வது சஜ்தாவுக்காகத் தலையை சஜ்தாவில் வைத்தார்கள் அப்போது அக்கொடியவர்கள் எரிந்து எரிந்து அக்கினி சுவாலையானார்கள். இதன்பின் 2-வது ரக்அத்தை முடிக்கவே அக்கொடியர்கள் கூக்குரலிட்டு அழத் தொடங்கினார்கள். பின்னும் 4-ரக்அத்துகளையும் முடித்து முதல் சலாம் சொன்னார்கள். அப்போது சகலரும் சங்கிலிகளால் கட்டப்பட்டுப்போனார்கள். இன்னும் 2-வது சலாம் சொன்னார்கள் அப்போது அக்கொடியவர்கள் எல்லோரும் கெஞ்சத் தொடங்கினார்கள். ஜோஹர் நேரம் முதல் அசர் நேரம் வரை, எல்லோரும் அதே ஸ்திதியில் இருந்தார்கள். அப்போது அவர்களெல்லாரும், "ஏ எஜமானே! நாங்கள் அசக்தர்களானோம். எங்களை இரட்சியுங்கள்" என்று கெஞ்சினார்கள். அதற்கு ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் "நீங்கள் சகலரும் என்னுடன் கலிமா ஓதுங்கள். ஆண்டவனை ஏகன் என்றும், முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் ஆண்டவனுடைய ரஸூல் என்றும் ஈமான்கொண்டு வாருங்கள்" என்று சொன்னார்கள். அதற்கு அவர்கள் "எல்லோரும்

தாங்கள் சொல்லு வதற்கெல்லாம் நாங்கள் உள்ளாயிருக்கிறோம் அவையெல்லாம் செய்ய சித்தமுள்ளவர்களாயிருக்கிறோம். முதலில் எங்களை இந்தக் கஷ்டத்திலிருந்து நிவாரணம் செய்யுங்கள்'' என்று விண்ணப்பம் செய்தார்கள். அப்போது ஹஜ்ரத்து அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் அசர் தொழுகைக்கு பாங்கு சொல்லி எல்லோரையும் விடுதலை செய்தார்கள். உடனே அவர்கள் இருதயங்களில் ஈமான் ஒளி பிரகாசிக்க, அவர்கள் எல்லோரும் கலிமா ஓதி ஈமான் கொண்டு இருலோக நன்மையையும் அடைந்து இஸ்லாம் உண்மை என்றும், குப்ர் அபத்த மென்றும் சொன்னார்கள். இவர்களில் அநேகர் ஓடி வனாந்தரம் போய்ச் சேர்ந்து அவ்விடம் தங்கினார்கள். ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் அவ்விடம் சில நாள் வசித்து ஷரீயத்து மார்க்கத்தையும் இஸ்லாம் நடையையும் போதித்தார்கள். இதன்படி ஷை தேசத்தின் கோட்டைக்கு இஸ்லாம் ஆபாத் என்ற நாமத்தைத் தந்தார்கள். இதின் பின் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் ரூத்தாசு என்ற தேசத்துக்கு போகப் பிரயாணப்பட்டார்கள்.

ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் ரூத்தாஸ் பட்டணம் போனது.

ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் இஸ்லாம் ஆபாதை விட்டு பல கஷ்டங்களும் துன்பங்களும் அடைந்து அநேக ஸ்தலங்களைக் கடந்து, ரூத்தாஸ் தேசத்து சரஹத போய்ச் சேர்ந்தார்கள். அதன்பின் பட்டணத்திற்குள் பிரவேசித்து, அவ்விடத்து ஜனங்களைத் தேவுகள் என்ற இராக்ஷசர்களாகக் கண்டார்கள். அப்பட்டணத்தின் ஓரத்தில் ஒருமைல் தூரத்தில் ஒரு கோட்டையைக் கண்டார்கள்; அவ்விடத்து அரச குமாரத்தியாகிய ஹனிப்பா வசித்துக்கொண்டிருந்தாள்! அந்த இடம் வனாந்தரமாயிருந்ததென்று சொல்லுவது சரியல்ல. ஆனால் ஜஹன்னமாயிருந்த தென்று சொல்லலாம். அவ்விடத்தில் இஸ்ருயில் அலைஹிஸ்ஸலாம் கூடபோய்ச் சேர்ந்திருக்க மாட்டார். அது அவ்வளவு கடும் ஸ்தலமாயிருந்தது. அப்போது ஹஜ்ரத்து மௌலா. அலி அவர்கள் கிஜர் அலைஹிஸ்ஸலாமையும், இல்யாஸ்

அலைஹிஸ்ஸலாமையும் கூடவே இட்டுக்கொண்டு, மற்ற தோழர்களை அப்பட்டணத்தில் விட்டுவிட்டு, மூவர்மட்டும் அக்கோட்டைக்குப் போனார்கள். வாசலின் மேல் ஒரு கல்பாறையும், ஒரு நகாரூவும், இரண்டு குச்சிகளு மிருப்பதைக் கண்டார்கள். அப்போது ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் அந்தக் குச்சிகளைக் கையில் எடுத்து நகாரூ அடித்தார்கள். இந்த சப்தத்தை அவ்விடமிருந்த இராக்ஷசன் கேட்டு, தெய்வ சிங்கத்தைக்கண்டு புத்தி மயங்கினான். பின்னும் அவ்விடத்தி லிருந்த கல் ஆணியை ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கண்டு அதையும் பிடுங்கிவிட்டார்கள். அப்படிப் பிடுங்கிவிடவே சிணற்றிலிருந்து ஜலம் புறப்பட்டது. அந்த ஜலமோ வெகு தெளிவான ஜலமாயிருந்தது. அந்த ஜலத்தினால் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் ஒலூவு செய்து அவ்விடத்திலிருந்த கல்பா றையை எடுத்து அக்கிணற்றின் மேல் வைத்து மூடி விட்டார்கள்.

இதன் பின் தம்முடைய தோல் முசல்லாவை விரித்து அதன் மேல்மனத் திருப்தியாய் உட்கார்ந்தார்கள். இத்தருணத்தில் கிஜர் அலைஹிஸ்ஸலாமும் இல்யாஸ் அலைஹிஸ்ஸலாமும் இந்த வனாந் தரத்துக்கு வெகு தூரத்திலிருந்தார்கள். இதன்-பின் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் படுக்கையின் மேல் படுத்தார்கள். அப்போது அந்த ஊர் அரசன் மகளாகிய ஹனீபாவின் இராஜ குமாரத்தி நித்திரையில் இருந்தாள். அவள் நகாரூவுடைய சப்தத்தைக் கேட்டு விழித்துக் கொண்டு கோட்டைவாசல் திறக்கப்பட்டிருப் பதைக் கண்டு கூர்மையான பார்வையால் கல்பாறையின் பக்கம் பார்த்தாள். எனவே ஆரவாரத்தோடு உட்கார்ந்திருக்கும் விசேஷமான ஒருவரைக் கண்டு, தன் படுக்கையில் உட்கார்ந்தி ருந்தே "அந்த ஸ்தலத்தை விட்டு நீர் எழுந்திருக்கலாகாது. இரா முழுவதும் அவ்விடத்திலேயே உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும். விடிந்தவுடன் நானும் நீரும் நின்று குஸ்தி செய்வோம். நீர் என்னைப் பூமியின் மேல் வீழ்த்தி விட்டாயானால் நான் உம்முடைய அடிமைப் பெண்ணாய், உம்முடைய சமுகத்தில் இருப்பேன். நான் உம்மை வீழ்த்தி விட்டால் நான் உம்மை சிறையாக்கிக்கொள்வேன்" என்று சத்தமிட்டு ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களுக்குச் சொன்னாள். பின்னும் 'உம்முடைய நாமத்தையும், உம்முடைய பிதாவின் நாமத்தையும், நீர் வசிக்கும் ஸ்தலத்தையும் வெளியிட வேண்டுமென்றும் கேட்டாள். அப்போது ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் "என்னுடைய நாமமோ இப்னே ஆதமாயிருக்கிறது. என் பிதாவின் நாமமோ அப்துல்லாவா யிருக்கிறது. என் வாச

ஸ்தலமோ பூமியின் வயிறுயிருக்கிறது" என்று சொல்லி, இப்போது நீர் உம்முடைய நாமத்தையும் குலத்தையும் வெளியிடுவீராக என்று சொன்னார்கள். அப்போது ஷ அரசகுமாரத்தி "என்னுடைய நாமம் ஹனீபா. என்னுடைய குலம் இராக்ஷச குலமாயிருக்கிறது. என் பிதா சுல்தானு யிருக்கிறார். அவரிடம் அளவற்ற திரவியமும் சேனையு மிருக்கின்றன" என்று சொன்னாள். இந்த சம்பாஷணை முடிவுபெறுவதற்குள் இரவு சம்பவித்ததால் ஹஜ்ரத்து அலி அவர்கள் இராத்தொழுகையில் பிரவேசித்தார்கள். மக்ரிபு தொழுகையையும் இஷா தொழுகையையும் நிறைவேற்றி நபில் ரக அத்துகளையும் தஹஜ்ஜ த்தையும் தொழுதார்கள். நடு சாமத்தில் ஆண்டவனுடைய தஸ்பீஹ் செய்யத் தொடங்கினார்கள். இதற்குள் சுப்ஹு நேரம் வந்து சேரவே, இன்பமான சப்தத்தோடு பாங்கு சொன்னார்கள். சுப்ஹு தொழுகையையும் நிறைவேற்றி கோட்டைப்பக்கம் பார்வையைச் செலுத்தினார்கள். அப்போது யானை வடிவுக்கு சமானமாய் இராஜ குமாரத்தியாகிய பீபீ ஹனீபா குஸ்தி செய்ய வந்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். பின்பு அவள் பர்வதத்துக்கு சமானமாய் முன்னுக்கு வந்து நின்று 'எழுந்திரும், நீரும் நாமும் குஸ்த்தி செய்வோம் வாரும், என்றாள்.

பீபீ ஹனீபா மௌலா அலியுடன் குஸ்தி செய்தது.

ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் எழுந்து நின்று "ஏ சூரகியே! நீ உன் மனதின் கருத்துப்படி ஆசையை விட்டுவிடாமல் உன் முழு பலத்தோடு என்மேல் முதலில் பாய்வாயாக. ஏனெனில் இரண்டாம் விசை நீ என்மேல் பலம் செலுத்த உன்னால் கூடாததா யிருக்கும்" என்று சொன்னார்கள். இதன்பின் பீபீ ஹனீபா ஹஜ்ரத்து முஹம்மது ரசூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய நாமத்தையும், பின்பு ஹஜ்ரத்து அலி முர்த்துஜா அவர்களுடைய நாமத்தையும், அதன் பின் ஹஜ்ரத்து பாத்திமா நாயகியாருடைய நாமத்தையும், ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹுசைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய நாமங்களையும் சொல்லி, "ஆண்டவனே இந்த பஞ்சதனே பாக்குடைய பரக்கத்தால் எனக்கு ஜெயம் தருவாயாக" வென்று வேண்டிக் கொண்டாள். அப்பால் ஹஜ்ரத்து

மௌலா அலி அவர்கள் தன் கையை அக்கற் பாறையின் மேல் நிறுத்தி "ஏ சூரகியே! இந்த என் கையைப் பாறையிலிருந்து நீ அப்புறப்படுத்தி விடு" என்று சொன்னார்கள். ஷெ பீபி ஹனீபா தன் பலம் முழுவதையும் செலுத்தியும் கொஞ்சங்கூட அசைக்கமுடிய வில்லை. பின்னும் ஹனீபா தொடர்ச்சியாய் அவ் விதமாகவே மூன்று தடவை பலத்தைச் செலுத்தியும் ஒன்றும் இயலாமல் போய்விட்டபடியால் வெட்க மடைந்து தலையைக் குனிய வைத்து "என் முறையோ தீர்ந்து போய்விட்டது, இப்போது உங்கள் முறை வந்து விட்டது. என் மேல் தங்கள் பலத்தைச் செலுத்துங்கள்" என்று சொன்னாள். இதை ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கேட்டு உடனே ஷெ பீபி ஹனீபா உடைய கையின் சிறு விரலைப் பிடித்துத் தேய்க்கவே, அவளுக்குக் காதல் மீறி விட்டது. அவள் உடனே வெட்கத்துடனே ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய பாதங்களில் விழுந்து "தங்களுடைய திருநாமத்தையுங் காட்டி என்னை ஒப்புக் கொள்ளுங்கள், தாங்களோ தெய்வ சிங்கமாகிய மௌலா அலியா யிருப்பதாக எனக்குத் தெரிய வருகின்ற' தென்று சொன்னாள்.

பீபீ ஹனீபா உடைய சொர்ப்பனத்தில் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் வந்து உபதேசித்தது.

ஒரு இராத்திரியின் விசேஷமும் அற்புதமுமான கதையைக் கேளுங்கள். அதாவது:—பீபி ஹனீபா என்னும் அந்த இராஜ குமாரத்தி ஹஜ்ரத் மௌலா அலி அவர்களை நோக்கி அடியிற் கண்டபடி கூறினாள் :—

"ஒரு நாள் இராத்திரி படுக்கையின் மேல் நான் படுத்திருக்கையில், என் சொப்பனத்தில் முடிவான தீர்க்கதரிசியாகிய நாயகம் முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் வந்து, திருக் கலிமாவை எனக்குக் கற்றுக் கொடுத்து, என்னை இஸ்லாத்திலாக்கி தங்களுடைய உயரத்தையும் வடிவையும் காட்டி, முக சொரூபத்தையும் திருநாமத்தையும் விளங்கப்பண்ணி, தங்களுடன் 8 பேர்கள் இருப்பார்கள் என்றும் சொல்லி, எனக்கு விவாகத்தின் சந்தோஷ செய்தியையும் தந்திருக்கிறார்கள். எனவே தங்களுக்கு என்னை விவாகம் செய்வதில் விருப்பமிருக்குமாயின் தாங்கள் முதலில் கெட்டியா யிருக்கும் என் திரேகத்தைக் குட்டையாக்கி தங்களுடைய 8 தோழர்களையும் வரவழைத்து

அப்பால் விவாகத்தின் நகாஹுவை அடியுங்கள். நபிகு ஷரீயத்தின் வகைப்படி என்னை விவாகம் செய்துகொள்ளுங்கள்"

இவ்வாறு பீபீ ஹனீபா கூறியதை ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கேட்டு, ஆண்டவன் சன்னதியில் தங்கள் கைகளை எந்தி துஆ செய்யவே, ஆண்டவன் அதை அங்கீகரித்து பீபீ யுடைய நெட்டையாயிருக்கும் வடிவை குட்டையாக்கி ஜோதி பொருந்திய சொரூபத்தைத் தந்தருளினான். உடனே ஹனீபா பீபீ நாணத்துடன் எழுந்து, வீட்டுக்குள் போய்விட்டாள். இதன்பின் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் விவாகத்தின் நகாஹு அடித்தார்கள். இச்சப்தத்தை அஸ்ஹாபுகளும் மற்ற ஜனங்களும் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களின் முன்வந்து நின்றார்கள். பீபீ ஹனீபா அஸ்ஹாபுகளைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய வாக்கு உண்மையே உண்மையென்று சொல்லி ஸலவாத்துகளை ஓதினாள். இதன்பின் பீபீ ஹனீபா கிஜர் அலைஹிஸ்ஸலாமுக்கு வக்காலத்துக் கொடுத்தாள். இந்த வக்காலத்தின் சாக்ஷிகள் மற்ற அஸ்ஹாபுகளானார்கள். இல்யாஸ் அலைஹிஸ்ஸலாம் நிக்காஹ் செய்து விட்டு குத்துபா ஓதினார்கள். இதன்பின் ஷெ ஹனீபாவுக்கு பீபீ என்ற பட்டப் பெயர் ஹம்ஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களால் கொடுக்கப்பட்டது. இதன்பின் அஸ்ஹாபுகள் வாழ்த்தலும் ஆசீர்வாதமும் செலுத்தினார்கள். ஹஜ்ரத்து அலி ரலியல்லாஹு அவர்கள் இதன் ஜவாபில் மங்களமுண்டாகட்டும் என்று சொன்னார்கள். இதன்பின் எப்போதாவது உம்மேல் கஷ்டம் சம்பவிக்குமானாலும் அல்லது எல்லா இராக்ஷசர்களும் சேர்ந்துவந்து உம்மேல் பாய்ந்தாலும், அப்போது நீர் ஆண்டவன் சிங்கமாகிய மௌலா அலி அவர்களுடைய நாமத்தை ஓதவேண்டும். அப்போது உடனே அக்கஷ்டம் நிவர்த்தியாகும். அக்சொடியவர்கள் ஓடிப் போவார்கள். ஏனெனில் லாபத்தா இல்லா அலி என்று சொல்லப் படுகின்றது என்று கிஜர் அலைஹிஸ்ஸலாம் பீபீ ஹனீப்பாவுக்குச் சொன்னார்.

முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அவதரித்தல்.

பீபீ ஹனீப்பா அரசபடுக்கை விரித்து ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களை அரண்மனையில் அழைத்தாள். அலி ஹைதர் அவர்கள்

அரண்மனையில் பிரவேசித்தபோது அல்லாஹு தஆலாவுடைய ஹக்கை செலுத்தி ஏகாந்தஸ்தலத்தில் போய் பீபீ ஹனீபா உடன் உட்கார்ந்தார்கள். அவர்கள் இதன்பின் இரண்டு வாரங்கள் வரை அவ்விடமிருந்தார்கள். இதன் மத்தியில் ஒருநாள் சிறைச்சாலையில் அவர்கள் போய் சிறையா யிருந்தவர்களை விடுதலை யாக்கினார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் சந்தோஷப்பட்டு ஸ்தோத்தரித்து தங்கள் தங்கள் தேசங்களுக்குப் புறப்பட்டுப்போனார்கள். ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் மதீனமா நகருக்குப் புறப்பட உத்தேசித்த போது பீபீ ஹனீபா வெகு ஒடுக்கத்துடன் கைகட்டி நின்று, என் கணவரே! ஆண்டவன் கிருபை என்மேலிருக்கிறது; என் வயிறு பாரமுள்ளதாய் தோன்றுகிறது. இதைவிட நான் என்ன திறந்து சொல்லக்கூடு" மென்று சொன்னாள். கர்ப்ப சங்கதியை ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கேட்டு, தம்முடைய மோதிரத்தையும், குத்துவாளையும் தந்து அறபியா தேசத்தில் மதீனமாநகர் என் ஸ்தலமாயிருக்கிறது. எனக்கு ஜனங்கள் மௌலா அலி என்றும், ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்களுடைய மருமகன் என்றும் சொல்லுகிறார்கள் என்ற சங்கதிகளை பீபீ ஹனீபாவுக்கு எச்சரித்தார்கள். பீபீ ஹனீபா அந்த ஆயுதங்களைப் பெற்றுக் கொண்டு தீர்க்க பார்வை அவைகளின் மேல் செலுத்தினாள். குத்து வாளின் மேல் மௌலா அலி என்று சேர்ந்த நாமத்தின் முத்திரை இடப்பட்டும், நாதே அலி என்று சித்தரிக்கப்பட்டு மிருந்ததைக் கண்டாள். இதன்பின் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் அக்கோட்டையின் நாமத்தை மாற்றி ஹனீபுகில்லா என்று சூட்டினார்கள்.

ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் மதீனமா நகருக்குத் திரும்பிப்போனது.

ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் பீபீ ஹனீபாவை விட்டுத் திரும்பினார்கள். பின்பு இஸ்லாம் ஆபாதுக்கு வந்து அவ்விடத்தி லிருந்து சீக்கிரம் புறப்பட்டு அஜீஜஸ் பட்டணத்துக்குப் போகாமல் மதீனமா நகருக்கு நேராய் வந்து சேர்ந்து, ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் சன்னதியில் போய், இருலோக நன்மையைய அடைந்தார்கள். பின்பு தாம் போய் வந்த சமாச்சாரம் எல்லாவற்றையும் அவர்களிடம் அறிவித்தார்கள்.

இதன்பின் இவர்களுடன் இருந்த எல்லா அஸ்ஹாபுகளும் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குப் போனார்கள். ஹஜ்ரத்து அலி அவர்களும் தங்கள் வீட்டுக்குப்போய் தம்முடைய இருநயனங்களாகிய ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு, ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹுசைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும் பீபீ பாதிமா நாயகியையும் கண்டார்கள்.

ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் பர்பர் சேதத்துக்குப் புறப்பட்டது

இன்னும் இவருடைய கோரிக்கைகள் பாக்கியிருக்கிறதென்பதை ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் நினைத்து சீக்கிரமாக எழுந்து தன் இருகண்மணிகளைக் கண்டுகொண்டு ஹஜ்ரத்து பாத்திமா நாயகியார் அவர்களைப் பிரிந்து, தம்முடைய அஸ்ஹாபுகளை கூட்டிக்கொண்டு தன் புத்திரிக்குக் கலியாணஞ் செய்யப் பொருள் உதவி வேண்டுமென்று கேட்ட பர்பர் தேசத்து மனிதனையும் அழைத்துக்கொண்டு, ஹஜ்ரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் சமுகத்தில்வந்து உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு, நபிநாயகம் அவர்களின்மேல் ஸலவாத்தை ஓதி, "இருமண்டலங்களின் எஜமானனே! பூமியின் வடங்களை நீ இழுத்துவிட்டுப் பர்பர் தேசத்தில் எங்களை சேர்த்துவிடு" என்று துஆ செய்தார்கள். பின்பு அவர்கள் தம்முடன் இருந்த அஸ்ஹாபுகளை கண்களை மூடிக்கொள்ளும்படி சொன்னார்கள். அத் துஆவின்படி பூமியின் வடங்கள் இழுக்கப்பட்டன. அப்போது ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் திடீரென்று ஓர் பட்டணத்தைக் கண்டு கண்களைத் திறந்துகொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி, இதோ தெரிகிற பட்டணம் எந்தப்பட்டணம்? என்று கூடவந்த பர்பர் நாட்டானைக் கேட்டார்கள். அதற்கு அவன் இது பர்பர் பட்டணமாயிருக்கிறதென்று சொன்னான். அப்போது எல்லோரும் சந்தோஷமாய் பட்டணத்திற்குள் பிரவேசித்தார்கள். பின்பு நீ என்னைச் சீக்கிரமாகக் கடைவீதியில் கொண்டுபோய் தவக்கமில்லாமல் விற்றுவிடு உனக்கு வேண்டிய தொகையைப் பெற்றுக் கொண்டு உன்னுடைய புத்திரியின் கலியாணத்தை நிறைவேற்றிக் கொள். இந்த ஊரில் என் விரோதியான அரசன் இருக்கிறான். அவன் பீரா யிருக்கிறான். அவனிடம் நீ என்னைக் கொண்டு போய் நான் என் அடிமையை விற்று விடுகிறேன் என்று சொல்லி

ஆயிரம் நீரு் வாங்கிக்கொள். அதை விட குறைவாக வாங்காதே. அவன் என்னுடைய நாமத்தைக் கேட்டால் பஷம்ஷாம் என்று சொல். அவன் என்னுடைய வித்தையைப் பற்றி கேட்டால் வித்தையில் இவர் அதிக கெட்டிக்காரரா யிருக்கிறுரென்றும், உன்னுடைய சகல கஷ்டங்களை இவர் நிவர்த்தி செய்வார் என்றும், உன்னுடைய இலக்ஷாதி இலக்ஷம் பகையாளிகளோடு யுத்தஞ் செய்து அவர்களுடைய தலைகளை வெட்டி விடுவார் என்றும், ஆண்டவன் இவருக்கு விசேஷமான பலத்தைத் தந்திருக்கிறுன் என்றும் நீ சொல்வாயாக என்று அம் மனிதனிடஞ் சொன்னார்கள். அவன் இச்சங்கதிகளை எல்லாங் கேட்டு, சுவாதீனமற்று அழத்தொடங்கினுன். பின்னும் தாங்களோ இருலோக பேஷ்வாவா யிருக்கிறீர்கள். மானிடர்களுக்கும் பூதங்களுக்கும் நன்மார்க்கம் காட்டுகிறவர்களா யிருக்கிறீர்கள். இப்படியிருக்க, நான் உங்கள் விஷயத்தில் எவ்விதமாய் ஒழுக்கமற்ற காரியமும் அவமரியாதையுஞ் செய்யமுடியும். எவ்விதமாய் நானுங்களை என்னுடைய அடிமையென்று சொல்லமுடியும் என்று சொன்னுன். ஹஜ்ரத்து மௌலாஅலி அவர்கள் இதைக்கேட்டு, இதுவோ ஹிக்மத்தான சொல்லா யிருக்கிறது. இதில் ஆண்டவன் ராஜியாயிருக்கிறுன். சும்மாநில்லாதே என்று சொன்னார்கள் இதை அந்த சாயில் கேட்டு அவ்வுத்திரவின்படி அவன் ஆசிப்பு என்பவனுக்கு முன் போய் நின்று, தன்னுடைய சங்கதியைச் சொன்னுன். அவன் இதைக்கேட்டு நீ என்னுடன் அரசசபைக்கு வாவென்று சொல்லி அவனைத் தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டு போய் அவனை வெளியில் நிறுத்தி தான் அரச சமுகம் போல், நின்று "ஷெ சாயில் ஒரு அடிமையை வைத்திருக்கிறுன். அவன் வெகு பலசாலியா யிருக்கிறுன். சந்திரனைப்போல அழகுள்ளவனு யிருக்கிறுன். அவன் அவனை விற்றுவிடுகிறுன். அவன் கிரையம் ஆயிரம் திர்ஹமா யிருக்கிறது. தாங்கள் அவனை விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டு அந்த ஆயிரம் திர்ஹம் அவனுக்குத்தரவேண்டுமென்று சொன்னுன். இதன்பின், அவ்வரசன் ஷெ சாயிலை அழைத்து சங்கதியெல்லாம் கேட்கத் துடங்கினுன். அதற்கு அவன் "அரசனே! இந்த அடிமையோ ஒவ்வொரு வித்தையிலும் நன்றாய் தேர்ந்தவனு யிருக்கினுன். ஆதம் நபிமுதல் நாளது வரை இவனுக்கு ஒப்பானவன் உண்டாகவில்லை; சமுத்திர முத்துகளும் தங்க பர்வதங்களும் அவனுடைய விலையாக மாட்டாது. இவனே பராக்கிரமசாலியாயும், சூரனயும், பலசாலியாயும், சவுக்

தரிய ரூபமுள்ள வனுயுமிருக்கிருன். இவன் வல்லமைகளைக்கூற என்னுல் முடியாது. ஆனுல் நான் என்ன செய்வேன், நானே கடனளியா யிருக்கிறேன். ஆதலால் நான் இவனை விற்று அக் கடனைத்தீர்க்க விரும்புகிறேன் என்று சொன்னுன். அவ்வரசன் இவை எல்லாங்கேட்டு, நீ முதலில் அந்த அடிமையைக் கொண்டு வந்து எனக்குக் காட்டு என்று சொன்னுன். உடனே அவன் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலியைக் கொண்டுவந்து, அவ்வரசன் முன் நிறுத்தினுன். அவ்வரசன் அவரைக்கண்டு புத்திமயங்கி, சற்று தலையைக் குனிந்து அப்பால், உம்முடைய நாமம் என்ன, உம்முடைய எஜமானன் உம்மை நம்மிடம் விற்கிருனே, நீர் நம்முடைய வேலை செய்வீரா? என்று கேட்டான். அதற்கு ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள். என்னுடைய நாமம் பஷம் ஷாமா யிருக்கிறது. கஷ்டமும் பிரயாசையும் வெகு வருத்த முள்ள உம்முடைய காரியங்களை நான் செய்வேன் என்று சொன்னுர்கள். அப்போது அவன் "சூரனே! என்னுடைய முதல் காரியம் ஏதென்ருல், என் பட்டணத்துக்குள் வருடத்தில் ஒரு தடவை ஒரு நதி வந்து பாழாக்குகிறது. அதை அடக்க நான் என்னிடமிருக்கும் இலட்சாதி இலட்ச சமர்த்தர்களையும் சாமார்த்தியமுள்ள அடிமைகளையும் அனுப்புகிறேன், அவர்கள் வருடம் முழுவதும் வேலை செய்து அதை அடைக்கிருர்கள். ஆனுல் எப்போது நதியில் ஜலம் வருகிறதோ அப்போது அது அதை உடைத்து விடுகின்றது. இவ்விதமாகவே வருடா வருடம் நடந்துகொண்டு வருகிறது. நீர் அந்த ஜலத்தை யடைத்துவிட வேண்டும். 2-வது காரியம் ஏதென்ருல் இந்த வனுந்தரத்தில் ஒரு பெரிய நாகம் குகைகளில் இருக்கின்றது. அது அருகிலுள்ள கிராமங்களின் ஜனங்களைக் கொன்று, கிராமங்களை நாசமாக்குகிறது. நீர் அச்சர்ப்பத்தைக் கொல்ல வேண்டும். 3-வது காரியம் ஏதென்ருல், உலகத்தில் என்னுடைய சத்துரு ஒருவன் இருக்கிருன். அவன் மதீனமா நகரில் இருந்து கொண்டிருக்கிருன், அவனுடைய நாமம் மௌலா அலி என்றிருக்கின்றது. அவனுடைய ஜெயங்களின் நகாருக்கள் உலகத்தில் சப்திக்கின்றன. நீர் அவனுடைய கைகளைக் கட்டி அவனை என் முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டும். நீர் என்னுடைய இந்த 3-காரியங்களையும் செய்யவேண்டும். அப்படி செய்வீரானுல் நான் உம்மை அடிமை தனத்திலிருந்து விடுதலை செய்துவிடுவேன். பின்னும் நான் என்னுடைய இராஜ்ஜியத்தை எனக்குப்பின் நீர் ஆளும்படி நான்

உமக்குத் தருவேன் என்று சொன்னான். தெய்வ சிங்கமாகிய ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள், இவைகளை யெல்லாம் கேட்டு 'இதைப் போன்ற நூறு காரியங்கள் இருந்தாலும்கூட நான் ஆண்டவன் கிருபையால் அவைகளை யெல்லாம் நிறைவேற்றி விடுவேன்,' என்று சொன்னார்கள். அப்போது அவ்வரசன் ஆயிரம் தீனு அந்த சாயிலுக்குக் கொடுத்தான். அவன் அதை வாங்கிக் கொண்டு ஹஜ்ரத் மௌலா அலியை விட்டுப் பிரிந்து போய் விட்டான். அதன் பின் அவ்வரசன், இந்த மூன்று காரியங்களையும் நீர் எப்போது நிறைவேற்றுவீர்? என்று அவ்வடிமையாகிய மௌலா அலி அவர்களிடம் கேட்டான். அதற்கு அவர்கள், சற்று யோசித்து, ஆண்டவன் கிருபையால் இன்றைக்கே அவைகளை முடித்து விடுகிறேன் என்று சொன்னார்கள். இதைக்கேட்டு அவ்வரசன் ஆச்சரியப்பட்டு நகைத்து உமக்குப் பைத்திய மிருக்கிறதா, என்ன, நானே இலட்சாதி இலட்ச அடிமைகளை வைத்திருக்கிறேன். கொல்லத்துக்காரர்களையும் வைத்திருக்கிறேன்; அவர்களுக்கு அநேக சாமான்களைத் தந்திருக்கிறேன். அப்படியிருக்க அவர்கள் அந்த நதியை யடைக்கும் வேலையில் அசக்தர்களா யிருக்கிறார்கள். நாளதுவரை அதைப் பூர்த்தியாக்க வில்லை. நீர் அக்காரியத்தை ஒரு நாளில் எவ்விதமாய் முடித்துவிடுவீர்? மேலும் நான் கூறிய நாகம் இருக்கிறதே அதன்மேல் அம்பும் வாளும் பிரயோஜனப்படுகிறதில்லை. ஈட்டியின் கூர்மையும் பாணத்துடைய வேகமும் அதன்மேல் செல்லுகிறதில்லை. நானே நக்காருக்களும், முரசுகளும் பறைகளும் அடித்துக் கொண்டு சேனைகளுடன் இருபது தடவை அதன்மேல் பாய்ந்திருக்கிறேன். அதுவோ எல்லாத்தடவைகளில் என் சேனைகளை எல்லாம் நாசமாக்கி விட்டது. எங்களுடைய பலம் அதன்மேல் செல்லவில்லை. இப்படியிருக்க நீர் இன்றைக்கே அதை எவ்விதமாய் கொல்லுவீர்? அந்த மௌலா அலியோ மதினமா நகரில் இருக்கிறார். அதுவோ வெகுநாள் பயணத்தி லிருக்கிறது—இன்று ஒரு நாளில் நீர்போய் அவரை எவ்விதமாய் கட்டிக்கொண்டு வருவீர். இதுவோ புத்திக்கு எட்டாத வார்த்தையா யிருக்கிறது. என்று சொன்னான். அதற்கு ஹஜ்ரத் மௌலா அலி அவர்கள் இந்தக்ஷணமே உன்னுடைய எல்லாக் காரியங்களையும் முடித்து விடுகிறேன் என்று சொல்லி கோபத்தோடு எழுந்து அந்நதியின் அணைக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

ஹஸரத்து மௌலா அலி அணையைக் கட்டினது.

ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் அணைக்குப் போய் வேலை செய்துகொண்டிருந்த அடிமைகளைக் கண்டு, நான் உங்களை மீட்டி விட்டேன் என்று சொன்னார்கள். அப்போது அவர்களில் ஒருவன், "ஆண்டவன் உங்களுக்குப் பிரதியுபகாரம் செய்வானாக!" வென்றான். இதன் பின் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் சற்று நின்று யோசித்து, அந்த ஸ்தலத்துக்கு எதிரில் ஒரு மலை இருப்பதைக்கண்டு அம்மலைக்குப்போய், தம்முடைய வாளாகிய ஜுல்பகாரை உருவி அம்மலையின் நடுவில் ஓர் அடி ஓங்கி அடித்தார்கள். அது உடனே இரண்டு துண்டாகப் பிளந்து விட்டது. அத்துண்டுகளில் ஒன்றைத் தூக்கி எடுத்துக்கொண்டு அவ்வணைமேல் வைத்து ஜலம் வரும் பாதையை வெகு நேர்த்தியாய் அடைத்து விட்டார்கள். பின்பு அவர்கள் அவ்வரசனிடத்தில் வந்து நதியின் வழியை நான் அடைத்து விட்டேன். இப்போது சர்ப்பத்தை அடிக்கப் போகிறேன். என்று சொல்லி, அந்த நாகத்தின் பக்கம் புறப்பட்டார்கள். அவ்வரசனே இவர் பாதையை அடைத்தது நிஜமாவென்று அறிய, அவ்வணைக்குப் போய் மலையால் அப்பாதை அடைபட்டுப் போனதைப் பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டு திகைப்படைந்தான். இச்சமயத்தில் ஒருவன் அவ்வரசன் முன் வந்து, ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் இம் மலையின் மேல் ஜுல்பகார் என்றவாளை அடித்து அதை இரண்டு துண்டாக்கினதையும், அதைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் ஜலம் வரும் வழியை அடைத்ததையும் சொல்லி அவர்களுடைய வீரியத்தைப் பற்றி புகழ்ந்தான். இதைக்கேட்டு அவ்வரசன் மேற்கு திசை முதல் கிழ் திசைவரை இம்மனிதனைப்போல ஒருவனுமில்லை. இப்போது அவர் என்ன செய்யப்போகிறார் என்பதைப் பார்ப்போம். இவரோ அடிமையா யிருப்பதற்கில்லை. இவர் சுல்தானா யிருப்பார். இவருடைய கட்டளைக்கு மனிதர்களும், பூதங்களும் அடங்கி யிருந்திருப்பார்கள். எனக்கு அவருடன் பேச ஒரு வார்த்தை இருக்கின்றது என்று தம்முடைய மந்திரியுடன் சொன்னான்.

ஹஸ்ரத்து மௌலா அலி சர்ப்பத்தைக் கொன்றது.

இதற்கிடையில் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் சர்ப்பத்தைக் கொல்லப் புறப்பட்டுக் கொஞ்ச தூரம் போனார்கள்.

அது கோபுரத்தைப் போல உட்கார்ந்திருந்தது அச்சர்ப்பம் ஹஜ்ரத் மௌலா அலி அவர்களைக் கண்டதும் கோபத்தோடு சீறிக் கொண்டு புறப்பட்டது. அதுவோ அமாவாசை இருளைப்போல கருப்பாயும், மலையைப் போல பருமனான திரேகமுள்ளதாயும், அக்கினிக் குழிகளைப்போன்ற இரு கண்கள் உள்ளதாயும், எருது கொம்புகளைப் போல தலைமேல் இரண்டு கொம்புகளை யுடைய தாயும், ஸ்திரீயின் தலை உரோமங்களைப் போல மயிருடைய தாயும், குகையைப்போல வாயுள்ளதாயும், துதிக்கைப்போல மூக்கின் இரு துவாரங்களுள்ளதாயும், வில் வளைவு கட்டத்தைப் போல தலையுடையதாயு மிருந்தது. பின்னும் அக்கினி பொறியைப் போல அதன் சுவாசத்தின் ஜுவாலைகள் வந்து விருக்ஷங்களை எரித்து நாசமாக்கிக் கொண்டிருந்தன. இவ்வித சர்ப்பத்தைக் கண்டு ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் அல்லாஹு அக்பர் என்று கர்ஜித்தார்கள். அந்த சர்ப்பமோ மின்னலைப் போல ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் மேல் பாய்ந்தது. உடனே அவர்கள் சூரத்துல் பாத்திஹாவை ஓதி, அதன் வாயையும் அதன் மூச்சையும் அடைத்து விட்டார்கள். பின்னும் அவர்கள், தக்ஷணமே தன்னைப் பூமியிலிருந்து கிளப்பி காற்றின் மேல் அந்தரமாய் நிறுத்திக் கொண்டார்கள். அப்போது அந்நாகம் சுவாதீன மற்று உறுமிக் கொண்டு அவர்கள்மேல் அக்கினி ஜுவாலைகளை வீசிக் கொண்டிருந்தது. பின்னும் அது பூமியின் மேல் உருண்டு பிரளவும் தொடங்கினது. இச்சமயத்தில் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள், தங்கள் பாதத்தின் இரும்பு கொக்கிகளைக் கொண்டு, அதின் தலைமேல் அடித்தார்கள். அந்த இரண்டு கொக்கிகளோ அதன் தலையை உடைத்துப் பூமிக்குள் அமுக்கியது. உடனே அது தன் உயிரை ஒவென்று விட்டது. அப்போது ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் அதன் மயிர் களைப் பிடித்து தன் தலைக்குமேல் விசையாய்ச் சுற்றித் தரையில் மோதி அடித்தார்கள். உடனே அது மடிந்து போய் விட்டது. பின்பு அவர்கள் அதன் தலையிலிருந்த தோலை உரித்து அதன் சதையை அவ்விடத்திலேயே போட்டு விட்டார்கள். அப்போது இவ்வித வீரியத்தை மலாய்க்குகள் கண்டு' மர்ஹபாயா அலி, யென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதன் பின் அத்தோலை அவ்வரசனிடத்தில் அவர்கள் கொண்டு வந்து அவன் எதிரில் வைத்தார்கள். அதைக் கண்ட சபையோர் எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டு விரலை பல்லால் கடித்துக் கொண்டார்கள். அப்போது பர்பர் தேசத்து அரசன் இந்த இரண்டு

காரியங்களையும் நீர் நிறைவேற்றினீர். ஆனால் இப்போது ஒரு காரியம் மாத்திரம் பாக்கியிருக்கிறது. அதுவோ வெகுகடினமான காரியமாகும் என்று சொன்னான்.

ஹஸரத்து மௌலா அலியைப் பிடித்தல்.

அவ்வரசன் சொன்னதை ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கேட்டு " நாமோ அணையைக் கட்டிவிட்டோம். சர்ப்பத்தையும் கொன்று விட்டோம். ஆனால் இப்போது " ஏ இராஜாவே! கேள். மௌலா அலி என்று சொல்லுகிறது என்னைத்தான். நானே மௌலா அலியாயிருக்கிறேன். நான் உனக்கு வாக்கு கொடுத்த எல்லாக் காரியத்தையும் நிறைவேற்றி விட்டேன் " என்று சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட உடனே அவர்களைப் பிடிக்க, எல்லோரும் அவர்கள்மேல் சுறுக்குக்கயிறுகளை எறிந்தார்கள். அப்போது நானூறு சுறுக்கு முடிச்சுகள் அவர்களின் திரேகத்தின் மேல் விழுந்தன. இதுவும் தவிர, நூறு போர்ச் சேவகர்கள் கத்திகளை உருவிக்கொண்டு அவர்களை வெட்ட துடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்! ஆதலால் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களுக்குக் கோபமுண்டாய் சிங்கம் போல் கர்ச்ஜித்து உறையிலிருந்த ஜுல்பகாரை உருவி அவ் வலைகளை எல்லாம் அறுத்துவிட்டு, ஆர்ப்பரித்து, ஏ கொடியவர்களே! இப்போது உங்களையும் முடிவு செய்து விடுகிறேன் என்று சொல்லவே, அக்கொடியவர்கள்கெஞ்சி ஏ மௌலா அலியே! உண்மையாய்த் தாங்கள் எங்களுடைய ஹாதியாயிருக்கிறீர்கள். தாங்கள் எங்கள் அரசரா யிருக்கிறீர்கள். எங்களுடைய குற்றங்களை மன்னித்து எங்கள்மேல் கிருபை செய்யுங்கள். நாங்கள் ஈமான் கொண்டு விடுகிறோம் என்று சொல்லி, எல்லோரும் ஈமான்கொண்டு அவர்களுடைய பாதங்களின்மேல் தங்கள் தலைகளை வைத்தார்கள். இதன்பின் அவ்வரசனும் அவர் பாதங்களின்மேல் விழுந்து குபரை விட்டுநீங்கி இஸ்லாத்திலானான். ஹஜ்ரத்து மௌலா அலியவர்கள் இக்காரியங்களை எல்லாம் விரைவில் முடித்து அவர்கள் எல்லோருக்கும் ஷரீஅத்தைக் கற்றுக்கொடுத்து தமது சுயதேசத்துக்குத் தம்முடைய அஸ்ஹாபுகளுடன் போகப் புறப்பட்டார்கள்.

ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் மதீனமா நகருக்குத் திரும்பிப் போனது.

ஹஜ்ரத்துமௌலா அலி அவர்கள், ஹஜ்ரத்துரஸூலுல்லாஸு ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய பாதங்களை முத்தமிட, பர்பர் தேசத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். பின்பு மதீனமாநகருக்கு வந்து, நடந்த எல்லா சமாச்சாரத்தையும் தெரியப்படுத்தினார்கள். இதை ஹஜ்ரத்து நபிகள்நாயகம் அவர்கள் கேட்டு, துல்துல் என்ற ஒட்டகை சவாரே! பாக்கியிருக்கும் காரியத்தையும் நீர் முடித்து சீக்கிரம் வந்து சேரு வீராக என்று கட்டளையிட்டார்கள். இதைக்கேட்டு மௌலா அலி வீட்டுக்கு வந்து ஹஜ்ரத்து பாதிமா நாயகியையும் இருகண்மணிகளையும் கண்டார்கள்.

ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் குருசான் தேசத்துக்குப் போனது.

ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள், ஹஜ்ரத்து நபிகள் நாயகம் அவர்களால் உத்தரவு பெற்று குருசான் தேசம்போகப் புறப்பட்டார்கள். பின்னும் தம்மூடன் ஹம்ஜா றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், கிஜர் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களையும், இல்யாஸ அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களையும், அக்காஷா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், கமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், அயாஜ் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், தஹ்யத்துல்கல்பி றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், உமறே அய்யார் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், கைபர் தேசத்திலிருந்து இராஜ குமாரனுக்காகத் தூதாக வந்த மனிதனையும் அழைத்துக் கொண்டு போனார்கள். ஆக, இவ்வெட்டு பேர்களும் ஒருமனப் பட்டு அவர்களின் பின் சென்றார்கள். மதீனமா நகரின் எல்லை கடந்தவுடன் "தங்கள் தங்கள் கண்களை மூடிக்கொள்ளுங்கள், என் முந்தானையைப் பிடித்துக்கொள்ளுங்கள்" என்று அவர்களுக்கு ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் சொன்னார்கள். இதனபின் அவர்கள் "பூமியே! நீ சுருங்கிக்கொள்" என்று சொல்லவே, அது தம்முடைய வடங்களை இழுத்துக்கொண்டது. உடனே கைபர் தேசம் காணப்பட்டது. அப்போது அவர்கள், தோழர்களே! இப்போது நீங்கள் உங்கள் கண்களைத் திறந்துகொள்ளுங்கள் என்று சொல்லி, பாருங்கள் 'இது எந்தத்தேசம், இதன்நாமம்

என்ன'? என்றுகேட்டார்கள். அதற்கு கைபர் தேசத்துத் தூதனானவன், இது கைபர் தேசத்து சரகமாயிருக்கிறதென்று சொன்னான். அப்போது இந்த காரமத்தை அஸ்ஹாபுகள் கண்டு சலவாத்து ஓதினார்கள். இதன்பின் எல்லோரும் முன் சென்றார்கள். இதற்குள் அந்த தூதன் எல்லோருக்கு முன்னாகச் சென்று, அவ்விளவரசனிடம் போய், ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் நிச்சந்தேக மாய் தீனுடைய சர்வாதிகாரியாகவும் உலக கடாக்ஷகராயுமிருக் கிறார்கள். நமக்காக அவர்கள் தம்முடைய கிருபையால் உமக்கு உதவிசெய்ய ஒன்பது பேர்களை அனுப்பியிருக்கிறார்கள். இவர் களுக்குள் மௌலா அலி அவர்களும் ஒருவராயிருக்கிறார்கள் என்று கூறினான். இந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டதே, அவ்வரசன் முன்சென்று வந்து அவர்களை யழைத்துப் போவதற்காக அவர் களிடம் போய்ச் சேர்ந்தான். அவன் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களை, சூரிய ஒளியைப்போலக் கண்டு, அவர்களுடைய பாதங்களை முத்தமிட்டு, என்னுடைய மானத்தையும் மரியா தையையும் காப்பாற்றுங்கள். எனக்குக் கலிமாவைப் போதியுங்கள் என்றுசொல்லி, அவர்களை மரியாதையுடன் அழைத்து வந்து சிம்மா சனத்தின்மேல் உட்காரவைத்தான். அப்போது ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள், ஆண்டவன் உன்னைக் காப்பாற்றுகிறவனா யிருக்கிறான். பயப்படாதே யென்று ஆறுதல் சொன்னார்கள் இதன்பின் அவ்வரசனுடைய சேனை எல்லாம் முஸ்லிமாய் விட்டது. பின்பு "அஸ்ஹாபுகளே! வஷாவிர்ஹும் என்று ஹதீது இருக்கிறபடியால் நான் உங்களுடன் ஆலோசனை செய் கிறேன். அதாவது நாங்கள் குருசான் தேசத்துக்கு நோய்ப் போகவேண்டும். இந்தக் காரியம் கஷ்டமான காரியமாயிருப்பதற் கில்லை. அவ்விடத்திய இராஜாவைப் போய்க் காணவேண்டுமென்று என் மனதில் எண்ணம் வருகின்றது. ஆனால் நீங்கள் இவ்விஷ யத்தில் என்ன ஆலோசனை சொல்லுகிறீர்கள், என்று ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கேட்டார்கள். இதன்பின் கிஜர் அலைஹிஸ்ஸலாம் மேகத்தை யழைத்து 'நீ எங்களை குருசான் தேசத்துக் கோட்டையில் கொண்டுபோய் விட்டுவிடு. தவக்கம் செய்யாதே' என்று சொல்லி "நஸ்றுன் மினல்லாஹி" என்ற ஆயத் தை ஓதினார்கள். அப்போது எல்லா அஸ்ஹாபுகளும், மேகத்தின் மேல் ஏறினார்கள். அதுவோ குருசான் தேசத்துக் கோட்டைக்குள் கொண்டுபோய் இவர்களை விட்டுவிட்டது. இவர்களை அத்தேசத்து இராஜாகண்டு இந்த அன்னிய தேசத்தார், கோட்டைக்குள் எவ்

விதமாய் வந்து விட்டார்கள் என்று தன் மனதில் ஆச்சரியப் பட்டு திகைத்து நீங்கள் யார்? எவ்விடத்திலிருந்து வரு கிறீர்கள்? என்ன காரணமாய் வந்திருக்கிறீர்கள்? உங்கள் நாமம் என்ன! சொல்லுங்க "ளென்று கேட்டான். அதற்கு அவர்கள் நாங்கள் அறபியர்களா யிருக்கிறோம். உன்னைவிட மேன்மை பொருந்தியவர்களா யிருக்கிறோம். உன்னை இஸ்லாத்தி லாக்கவும் உன் மகளை கைபர் தேசத்து இளவரசனோடு நிக்காஹ் செய்துவிடவும் வந்திருக்கிறோம்" என்று சொன்னார்கள். இதை அவ்வரசன் கேட்டு கைகளைப் பிசையத் தொடங்கினன். பின்னும் அவன் "உன் மேல் ஒரு நாள் வெகு கடினமான நாள். வரும் ஹைதர் என்ற பேருடைய, அறபியாதேசத்து வீரர்ஒருவர் இவ்விடம் வந்து எல்லோருடைய மதத்தையும் மாற்றி விடுவார்" என்று சில நாட் களுக்கு முன் ஒரு ஜோசியன் என்னிடம் சொன்ன வார்த்தை சரியாய் வந்ததே. அது இதே நாளாயிருக்கிற "தென்று எண்ணி பதைத்து நடுநடுங்கி வீட்டுக்குள் போய் ஒளிந்துக் கொண்டான். பின்பு அவன் இவர்களுடன் யுத்தம் செய்ய எல்லா சேனை யையும் ஆயத்தமாகும்படி கட்டளையிட்டான். இந்த துஷ்ட னுடைய சங்கதியை ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் அறிந்து சீக்கிரமாய் அஸர் நேரத்துக்கு பாங்கு சொன்னார்கள். இகா மத்தும் ஓதி முசல்லாவை விரித்து இமாமத்து செய்ய நின்றார்கள். இதற்குள் அல்லாஹுத ஆலாவுடைய குதரத்தால் அந்தப் பாதகனுடைய சேனை சிதறிப்போய் விட்டது. அச்சேனையில் அநேகர் செவிடர்களாயும், புத்தி மயங்கினவர்களாயும், மவுனமானவர்களாயும் போனார்கள். ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களோ இருபுறமும் கூர்மையுள்ள வாளை தன் எதிரில் வைத்து, முழு பக்தியோடு தொழுக நின்றார்கள். பின்பு தக்பீரே தஹ்ரீமாவாகிய அல்லாஹு அக்பர் என்று சொன்னார்கள். அல்லாஹுத ஆலாவுடைய குதரத்தையும் அவன் தன் அடியார் களைக் காப்பாற்றும் விதங்களையும் பாருங்கள்! அந்த வாளாயுதம் சுய மே அக்கொடியவர்களை வெட்டத்தொடங்கிற்று. இதைக்கண்டு அக் கொடியவர்கள் தலை முட்டிக்கொள்ளத் தொடங்கினர்கள். எப் போது ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள்ஸூரத்துல் பாத்தி ஹாவை முடித்த உடனே சேனையின் சங்காரம் வெகு அதிகமாய் தொடங்கப் பட்டது பின்னும் ருகூஃவில்

அவர்கள் போனார்கள் அப்போது போர்ச் சேவகர்கள் புத்தி மயங்கினவர் களானார்கள். பின்னும் அவர்கள் சஜ்தாவில் போய்த் தலையை வைத்தார்கள் அப்போது எல்லோரும் தங்கள் தலைகளைத் தரையில் முட்டிக்கொள்ளத் தொடங்கினார்கள். பின்னும் மௌலா அலி அவர்கள் சஜ்தாவில் தஸ்பீஹை ஓதி அல்லாஹு அக்பர் என்று சொல்லித் தலையைத்தூக்கினார்கள். இவ்விதமாகவே அவர்கள் நான்கு ரக்அத்துகளையும் முடித்து அல்லாஹுதஆலா வின் ஜிக்ரை அல்லாஹு அஸ்பி என்ற சப்தத்துடன் செய்தார்கள். இச்சப்தத்தைத அவ்வரசனுடைய மகள் கேட்டு, புத்தி மயங்கி, தன் வெட்கத்தையும் மானத்தையும் தூர எறிந்து விட்டு, அரண்மனையிலிருந்து புறப்பட்டு ஓடி வெளியே வந்து, ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய பாதங்களின் மேல் விழுந்து, கெஞ்சி மன்றாடி, "எங்கள் குற்றங்களை மன்னியுங்கள். தங்களுடைய பராக்கிரமத்தையும், மகிமையையும், கருமத்தையும் சகலரும் பார்த்துக் கொண்டோம் இப்போது தாங்கள் எங்கள்சேனையின் மேல் கிருபை செய்யுங்கள், அவர்களை விடுதலைசெய்யுங்கள், என்னுடைய பிதா நோவாயிருக்கிறார். அவரை சொஸ்தமாக்குங்கள்" என்று வேண்டிக் கொண்டாள். இதை ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கேட்டு புன்சிரிப்பு சிரித்து விடுதலை பெற உனக்கு அபேட்சை யிருக்குமானால் எல்லோருக்கும் ஆண்டவன் ஒருவனே என்றும், அவனுடைய ரஸூல், முஹம்மது ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் என்றும் இதுவே உண்மை மதம் என்றும் நீங்கள் எல்லோரும் ஈமான் கொண்டு என் முன் வருவீர்களானால் அப்போது இந்த அஸாபுகள் நீங்கி விடுமென்று சொன்னார்கள். அதற்கு அக்குமாரத்தி எங்களை இவ்விதமாகக் கெடுத்து விடாதீர்கள். ஈமான் கொண்டு வருவதற்கு வாக்குதத்தம் நாங்கள் எல்லோரும் செய்கிறோம். கலிமா ஓதி இஸ்லாமாகிறோம் என்றும், தாங்கள் என்னை இரட்சித்து என் புருஷனுடன் என்னை நிக்காஹ் செய்துவிடவேண்டு. மென்று, இவ்வித சொகுசான வார்த்தைகள் நிறைந்த சொற்களைச் சொன்னாள். ஹஜ்ரத்துமௌலா அலி அவர்கள் இவ்விதச் சொற்களைக் கேட்டவுடன் ஆண்டவன் சன்னதியில் தங்கள் இரு கைகளை யெடுத்து, முனாஜாத்து செய்தார்கள் இவர்களுடைய தோழர்கள் பின் நின்று ஆமீன் என்று சொல்லவே யாஸீன் ஓதத் தொடங்கினார்கள். அப்போது மயங்கிப் போயிருந்த

பேர்ச்சேவகர்கள் புத்தி சுயாதீனத்திற்கு வந்து கலிமா ஓதி அவர்கள் முன் ஒடுக்கத்தோடு நின்றார்கள். அநேக மூர்க்கர்கள் ஈமான் கொள்ளாமல் யுத்தம் செய்ய யுத்த களத்தில் போய் நின்றார்கள். அந்தப் பாதகர்கள் யுத்தம் செய்ய ஆயத்த மாய் போனபோது உடனே ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர் கள் ஜுல்பகார் என்ற பட்டயத்தை உருவி ஹைதரி கர்ஜித்தலை கர்ஜித்தார்கள். அதனால் சூரர்களுடைய இருதயங்கள் வெடித்து துண்டுதுண்டாய் போய்விட்டன. அநேகர்கள் மடிந்து ஜஹன் னம் போய்ச்சேர்ந்தார்கள். அநேகர்களுடைய காது வழியாய் இரத்தமோடி, அவர்கள் மனவியாகூலமுள்ளவர்க ளானார்கள். ஆனால் சிலர் மாத்திரம் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர் களுடன் எதிர்க்க முன்வந்து ஏகோபித்து, அவர்கள்மேல் விழுந் தார்கள். அப்போது ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி, அவர்களோடு வந்த 8 பராக்கிரமசாலிகளும் யுத்தம் செய்ய நின்றார்கள். பின்னும் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் தம்முடைய குதி ரையை அதட்டி சேனைக்குள் பாயவிட்டு கர்ஜித்து வெட்டத் தொடங்கினார்கள். அப்போது பட்டயங்கள் வேகமாயும் நெருக்க மாயும் ஒன்றின்மேல் ஒன்று தாக்கத் தொடங்கின. இவ்வித ஸ்திதியில் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கோபப்பட்டு நாலா பக்கமும் திரும்பி அடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பக்கத்துக்கு ஆயிரம் ஆயிரமானவர்களை வெட்டொன்று துண்டு இரண்டாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்னும் அஞ்சீசர்கள் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய சும்சாம் என்ற பட்டயத்தின் அடிபட்டுக் கொண்டிருந்ததைக் கண்டார்கள் அப்போது அவர்கள் அசக்தர்களாய் 'நாங்கள் எல்லோரும் இஸ்லாமாய்விடு கிறோம். இவ்வித வெட்டு வெட்டாதேயுங்கள்' என்று அழுது சமாதானம் செய்து, கலிமா ஓதினார்கள். இத்தருணத்தில் அஸ்த மித்து மக்ரிபு நேரம் வந்து சேர்ந்தது. உடனே ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் தொழுகையில் நின்றார்கள். இப்படி நிற்கவே, புத்து கள் என்ற விக்கிரகங்கள் பூமியில் விழத்தொடங்கின. பர்லு தொழு கைக்குப் பின் சுன்னத்து தொழுது முடித்து அவர்கள் எல்லோ ரையும் அழைத்து, முதலில் அரசனுக்கு அத்தேச இராஜ்ஜியத்தை நூதனமாகத் தந்து, பின்பு கைபர் தேசத்து அரசனை அழைத்தார் கள். அவன் விவாகத்திற்காகப் பட்டணத்தை அலங்கரித்து பாட்டைகளையும் கடைகளையும் சிங்காரித்து தேசத்தைப் பூங்கா வனத்தைப் போலாக்கினன். இருதாரத்தாருடைய சேனைகளும்

வரிசை வரிசையாக நின்றிருந்தன. இவ்விவாகத்தால் அவ்வரசர்களுக்குள் இருந்த கபடங்களும் விரோதங்களும் நீங்கிப்போய் விட்டன. விவாகத்திற்காக எல்லா வகையான சாமான்களும் ஆயத்தமாக்கி, ஷரீயத்தின் முறைப்படி நிக்காஹ் முடித்து குத்பா ஓதி, அப்புஷ்பதிரேகியை அவ்விளவரசன் வசம் ஒப்புவித்து விட்டார்கள். இதன் பின் ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய பாதங்களைத் தரிசிக்க மதீனமா நகரத்துக்குப் புறப்பட்டு வந்து சேர்ந்து, ஹஜ்ரத்து நபிகள் நாயகம் அவர்களைக் கண்டு எல்லாசமாசாரங்களையும் அறிவித்து, பாத்திமா நாயகியாரையும் இருகண்மணிகளையும் பார்த்தார்கள். (இச்சங்கதியை இம்மட்டில் நிறுத்திவிட்டு பீபீ ஹனீபஹ் அம்மாளுடைய சங்கதியைப் பற்றி கூறுவோம்.)

ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் பிறந்ததும் ஹஸரத் மௌலா அலி அவர்களிடம் வந்து சேர்ந்ததும்.

இப்போது நாம் முஹம்மது ஹனீபு என்பவருடைய ஜனனச் செய்தியைப் பற்றிக் கூறுகிறோம். ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் பீபீ ஹனீபாவை விட்டுப் பிரிந்த பிறகு அது முதல் ஒன்பது மாதங்களுக்குப்பின் ஒரு நாள் பீபீ ஹனீப்பஹ்வுக்கு பிரசவ வேதனை உண்டாய், முஹர்ரம் மாதம் முதல்தேதி இரவில் ஆண்டவன் கிருபையால் பிரகாச சந்திரனாகிய முஹம்மது ஹனீபு அவர்கள் பிறந்தார்கள். பீபீ ஹனீபா அவர்கள் இரண்டாம் சிங்கமாகிய அச்சிசுவிற்கு என்ன நாமத்தை வைக்க வேணுமென்று பெருத்த ஆலோசனையில் இருந்தாகள். இப்படியிருக்கும் போது ஒருநாள் இராத்திரி மகுமில்ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்கள் அவ்வரண்மனைக்கு வந்து அப்பால சிங்கத்தின் ஊஞ்சலிடம் நின்று பட்சமாயும் ஆவலாயும் அச்சிசுவை எடுத்து முத்தமிட்டு, இவனுடைய நாமம் ஹனீபு என்றுவைக்கும் படிக்கும், இவன் உலகத்தில் அரசாளுவான் என்றும் சொல்லி அவ்வூஞ்சலில் மெதுவாய்ப் படுக்கவைத்துப் போய்விட்டார்கள். இவ்வித சொர்ப்பனத்தை பீபீ ஹனீபா அவர்கள் கண்டு நித்திரையினின்று தெளிந்து அளவற்ற ஸலவாத்களை ஓதி அப்பால் அப்புத்திர சிங்கத்தின் நாமம் ஹனீபு என்று வைத்தார்கள். இமை கண்ணைக்

காப்பதுபோல் இக்குழந்தை இரவும் பகலும் மிக்க அருமையாய்ப் பாதுகாக்கப்பட்டு மிகுந்த எச்சரிக்கையோடு வளர்ந்து வரப்பட்டது. இவர் ஒருமாத வயதுள்ளவரானபோது ஜனங்கள் இவரைக் கண்டு, இவர் ஒரு வருடக் குழந்தையைப்போலக் காணப்படுகிறார் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர் ஒரு வருட வயதுள்ளவரானபோது பாலசூரியனைப்போல் பிரகாசிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவர் இவ்விதமாய் வளர்ந்து கொண்டு எப்போது ஏழுவயதுள்ளவரானாரோ அப்போது இவர் அப்பட்டணத்தின் குழந்தைகள் எல்லோருஞ்சேர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கு மிடத்தில் போய், அவர்களை எல்லோரையும் அடித்து உதைத்து வீழ்த்திக் கொண்டிருந்தார். பத்து வயதுள்ளவரான போது கண்ட பக்கங்களில் விழுந்து அடிக்கத் தொடங்கினர். ஆகையால் எல்லாச் சிறுவர்களும் அவரைக் கண்டால் பயந்து அவருடன் விளையாடாமல் ஒளிந்து கொண்டு இருந்தார்கள். எவனுக்கும் அவருடன் விளையாடவும் எதிர்க்கவும் பலம்செலுத்தவும் முடியாமல் இருந்து கொண்டிருந்தது. ஆதலால் அவர்கள் எல்லோரும் அசங்கியமாய் வாயால் அவரைத் தூஷிக்கவும் சோரப் பிள்ளை என்று சகலரும் வசைகூறவுந் தொடங்கினார்கள். அவர் இச்சொல்லைக் காதால் கேட்டபோது அவருடைய இரத்தம் அதிகமாய்க் கொதிக்கத் தொடங்கியது. ஒருநாள் அவர் வெகு ஒடுக்கத்துடன் தன் மாதாவின் சன்னதியில் நின்று "என் பிதாவின் நாமம் என்ன? அவருடைய இருப்பிடம் எது? அவர் என்ன வேலை செய்கிறார்" என்று கேட்டார். அதற்கு பீபீ ஹனீபா, "ஏ என் உயிரே! அதன் விசாரணையின் காரணம் இப்போது உமக்கு என்ன வந்து சம்பவித்தது? என்ன கஷ்டம் அப்படி வந்து சம்பவித்தது? என்று சொன்னார்கள். அதற்கு அப்பாலகர் இப்பட்டணத்தின் சிறியோரும் பெரியோரும் என்னைச் சோரப்பிள்ளை யென்ற சொல்லைக் கொண்டு திட்டுகிறார்கள். ஆதலால் என் மாதாவே! சங்கதியைச் சொல்லுங்கள். அப்படிக்கு இல்லாமல் போனால், நான் என் உயிரை இழந்துவிடுவேன் என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டு ஷெ பீபீ ஹனீபா என் மகனே! இன்று ஒரு பொழுதின் சாவகாசத்தை நீ எனக்குத் தருவாயாக என்று சொன்னார்கள். இதைக் கேட்டு அவர் மவுனமானார். பகல் முழுவதும் விசாரத்தில் கழிந்தது. இரவுவந்து சம்பவித்ததே பீபீ ஹனீபா ஒளுவு செய்து

இரண்டு ரக்அத்து தொழுது தம்முடைய இருகைகளையும் எடுத்து ஆண்டவனே மறைப்பொருளை அறிகிறவனே! நிச்சந்தேகமாய் என் கருத்தை நீ அறிகிருயே. ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல் லாஹு அலைஹிவசல்லம் அவர்களுக்காகவும், ஹஜ்ரத்து பாதிமா நாயகியார் அவர்களுக்காகவும் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர் களுக்காவும் நீ என்னுடைய இக்குழந்தையை காப்பாற்றுவாயாக. உன்னைவிட்டு நான் யாரிடத்தில் என் சங்கதியை சொல்லு வேன். நீயே என் கவலையை கேட்கிறவளு யிருக்கிருய். எவ்வேளையும் நீ அவனைக்காத்துக்கொள் "என்று சொல்லிக் கொண்டும் அழுது கொண்டும், துஆ செய்துகொண்டு மிருந் தார்கள். இவ்வித ஸ்திதியில் அப்பரிசுத்தமுடைய மாதுக்கு நித்திரை வந்துகண்மூடிக்கொண்டது. அப்போது ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் மௌலா அலி அவர்களுடன் சொர்ப்பனத்தில் வந்து "உன்மனதில் என்ன விசாரம், உன்னுடைய பிள்ளைக்கு ஆண்டவன் துணையா யிருக்கிருன் "என்று சொன்னுர்கள். அப்போது ஷெ பீபீ ஹனீபா தம்முடைய கருத்தை அவர்கள் சன்னதியில் வெளியிட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் "ஹனீபாவே! உலகமுழுவதிலும் அறபியா தேசத்து மதீனமா நகரம் பேர்பெற்ற இடமாயிருக்கிறது என்றும், அரசாதி அரசரும் நன்மார்க்கத்துக்கு ஒளியானவருமாகிய முஹம்மது முஸ்தபா அவ்விடமிருக்கிருரென்றும், உன்புத்திர னை நம்முடைய நாமத்தால் உபசரித்து அவன் கையில் மோதிரமுங் குத்துவாளுங் கொடுத்து, உடனே அனுப்பிவிடு என்றும் செ்சால்லிப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டார்கள். இதன்பின் பீபீ ஹனீபா நித்திரையினின்றும் விழித்து, ஹஜ்ரத்து நபிகள் நாயகம் அவர்களின் மேல் ஸலவாத்தை ஓதி தன் புத்திரனை அழைத்து எல்லா சங்கதியையும் சொல்லி எச்சரித்தார்கள்.

இச்சமாச்சாரங்களை பீபீ ஹனீபா கேட்டு சந்தோஷப் பட்டு, என்மாதாவே! சீக்கிரமாய் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலியை நான் தரிசிப்பேன். என்று சொல்லி முதலில் எனக்கு அக்கற் பாறையைக் காட்டு மென்றுசொன்னுர். பீபீயவர்கள் அப் பாறையைக் காட்டியபோது, நீளத்தில் 8 கெஜமும், அகலத்தில் 3 கெஜமும், கனத்தில் 5 கெஜமும் நிறையில் 500 மடங்குமா யிருந்த ஷெ கல்பாறையைப் பார்த்துக்கொண்டபின், தன் தாயின் பாதங்களை முத்தமிட்டு உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு குத்துவாளும்

மோதிரமும் வாங்கிக்கொண்டு புறப்பட்டார். பீபீ ஹனீபா ஆண்டவன் பேரிலும் ஹஜ்ரத்து நபிநாயகம் அவர்கள் பேரிலும் தவக்கல் வைத்து விலையற்ற முத்துகளையும் இரத்தினங்களையும் கொடுத்து போகும்படி உத்திரவு கொடுத்தார்கள்.

ஹனீபா பிதாவைக் காணப் புறப்பட்டது.

இப்படி இவர் புறப்படும்போது இவருக்கு வயது பன்னிரண்டு. இவர் பிரயாணப்பட்டுப் போகையில், பாதையில் ஒரு ஸ்தலத்தில் தங்கினார். அத்தேசத்து அரசன் இஸ்லாமானவனாயிருந்தான். அவன் இவருடைய வருவிஜயத்தைக் கேட்டு எதிர்கொண்டு வந்து வெகு மரியாதையுடன் அவரைக் கூட்டிக் கொண்டு போய் தன் சிம்மாசனத்தின்மேல் உட்காரவைத்து, அடிமைப்போல் தன்கைகளைக் கட்டி அவர்முன் நின்று, ஒரு நாள் தெய்வ சிங்கமாகிய தங்கள் பிதாவான ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் இவ்விடம் வந்து, காபிர்களாயிருந்த எங்களை இஸ்லாமாக்கி எங்கள் கோட்டைக்கு இஸ்லாம் ஆபாத் என்று நாமத்தை சூட்டிப் புறப்பட்டுப் போனார்கள். நாங்களோ அவர்களுடைய அடிமைகளா யிருக்கிறோம்—என்று சொன்னான். சில நாட்கள் அவ்விடமிருந்து அப்பால் பிள்ளை ஹனீபா மதீனமா நகரை நோக்கிப் புறப்பட்டார். இவருக்காக அவ்வரசன் கப்பலை ஆயத்தமாக்கி செலவும் கொடுத்துக்கப்பலில் ஏற்றி விட்டான்.

அக்கப்பல் புறப்பட்டு அநேக நாட்களுக்குப்பின் ஒரு தீவுக்கு வந்து சேர்ந்தது. ஹனீபா அவர்கள் சுகமாக கரையிறங்கினர். அத்தீவின் அரசன் இவருடைய வரவை வேவுகாரரால் அறிந்து அத்தேசத்துப் பிரபுக்களுடன் எதிர்கொண்டு வந்து அவரைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போய் வெகு மேன்மையுடன் சிம்மாசனத்தின்மேல் உட்காரவைத்துத் தான் வணக்கத்தோடு எதிரில் நின்று மிக்க மரியாதையோடு வேண்டிய சகல உபசாரங்களும்செய்து, அரண்மனையின் உன்னத பாகத்தில் அவருக்கு விடுதி யமைத்து அவரை சிலநாள் தன் அரண்மனையில் தங்கி பிரயாண ஆயாசத்தைத் தீர்த்துக் கொண்டு செல்லும்படி வேண்டிக்கொண்டான்.

பிள்ளை ஹனீப் அவர்கள் அரசன் வேண்டுகோளின்படி அங்குச் சிலநாள் தங்கியிருந்தபோது அரசன் இவருடைய முகவசீகரத்தையும் காந்திப்பொருந்திய தேகத்தின் வனப்பையும்

கண்டு, மிக்க வியப்படைந்ததோடு, இவருக்கிருக்கும் புத்தி நுட்பத்திற்கும், வீரதீரத்திற்கும், தக்க வயதுவரும்போது இவர் ஒப்புயர்வில்லாத சுத்த வீரனய், மிக்க புகழடைவார் என்று யூகித்துக் கொண்டு, அவரிடத்தில் மிக்க அன்புடைய வனுகி, தன்னிடமிருந்த பிரக்யாதிபெற்ற உஸ்தாதுகளைக்கொண்டு ஹனீப் அவர்களுக்கு மல்யுத்தம், வாட்போர், ஈட்டிப்போர் முதலிய ஆயுத வித்தைகளை கற்றுக்கொடுத்தான். ஹனீப் தன் புத்தி சாமர்த்தியத்தால் சொற்ப காலத்திற்குள் யாவற்றிலும் முதல்தரமான தேர்ச்சியடைந்து தன் வித்தைகளைக் கண்டு தனக்கு வித்தை கற்பித்த உஸ்தாதுகளே பிரமிக்கும்படி செய்தார். அதன்பின் அவர், தன் பிரயாணத்தை தொடங்க நினைத்து, அரசனிடங் கூறியபோது, அரசன் ஒரு நேர்த்தியான கப்பலை ஆயத்தஞ்செய்து அதில் வேண்டிய ஆகார முதலிய யாவும் அமைத்து ஹனீபா அவர்களை அதிலேற்றி மிக்க அன்போடு பிரயாணப்படுத்தி யனுப்பினன்.

அக்கப்பல் சில நாட்களுக்குப்பின் க்ஷேமமாய் அறபியா தேசத்தின் கரைக்கு வந்து சேர, அங்குக் கரையிறங்கியபின் ஹனீப் அவர்கள் அத்துறைமுக நகரத்தின் தலைவனைக் கண்டார்கள் அவன் இவருடைய கெம்பீரத் தோற்றத்தையுந் திருமுக விலாசத்தையுங் கண்டான், அவன் மிக்க உலகஅனுபவமுடைய முதியோனுகையால், இவ்வாலிபன் சாமானியனன்று. இவன் இராஜ குலத்தில் பிறந்தவனுக இருக்க வேண்டும். மேலுஞ் சீக்கிரத்தில் இவன் மிக்க பிரக்யாதியுடைய வீரனுகஉலகில் பிரகாசிப்பானென்று அறிந்துகொண்டு, அவரை மிக்கமரியாதையோடு தன் மாளிகைக்கு அழைத்துச் சென்று மிக்க அன்போடு உபசரித்துக் கொஞ்ச காலம் அங்குத் தங்கி இளைப்பாறிச்செல்லும்படி கேட்டுக் கொண்டார். ஹனீபா அவருடைய அன்பில் ஈடுபட்டவராய் அங்குத் தங்கியிருந்த சில காலத்திற்குள், அரபி பாஷையை நன்ருய்ப் பேசக் கற்றுக்கொண்டார். அதன் பிறகு உள்நாட்டில் சுமார் 150 மைல் தூரத்திலுள்ள மதீனமா நகரைநோக்கிப் புறப்பட்டார். சுமார் ஏழெட்டு நாள் பிரயாணஞ் செய்தபிறகு ஒரு நாள் மிக்க செழிப்பான பூமியில் மகா உன்னதமான ஒரு நகரம் புலப்பட்டது. ஹனீப் அதைக் கண்டதும் நாம் நாடி வந்த மதீனமா நகரம் இதுவே யாகும். இதில் சந்தேகமில்லை. இது சோதிபொருந்திய இடமாகும் மோட்சத்துக்குச்

சமானமான ஸ்தலமாயுமிருக்கிறது. இதை மோட்சமென்று சொல்வதில் தவரேயில்லை என்று எண்ணிப் பட்டணத்துக்குள் பிரவேசித்தார்.

ஹனீப் அவர்கள் பட்டணத்தின் வீதிகளில்; சென்று கொண்டிருக்கையில் தாகவி டாயுண்டாக, அதைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக ஜலம் எங்கிருக்கிற தென்று பார்த்த போது, ஓரிடத்தில் விசேஷமாய் பறவைகள் பறந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அங்கு சென்றார். அந்த இடத்தில் அநேக வண்ணார்கள் வெயிலில் துணிகளை உலர வைத்துக் கொண்டிருப்பதையும், அநேகர்கள் துணிகளைக் கட்டிக் கொண்டுபோக ஆயத்தமாய் நின்று கொண்டிருப்பதையும் பார்த்து, இது தண்ணீர்த் துறையா யிருக்கின்ற தென்றும், பிரயாணிகளுக்கு சவுக்கிய ஸ்தலமா யிருக்கிறதென்றும் அறிந்து, அவ்வண்ணார்களைப் பார்த்து நீங்கள் யார்? எவ்விடத்தில் இருப்பவர்கள் என்று கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் "நாங்கள் எல்லோரும் இவ் விடத்தில் குடி யிருக்கிறோம். நாங்கள் துணிகளை இவ்விடத் தில் வெளுக்கிறோம்" என்று சொன்னார்கள். அப்போது ஹனீப் 'எனக்குப் பசியுந் தாகமுமா யிருக்கிறது. புசிக்க ஏதேனுங் கொண்டுவந்து கொடுங்கள், அப்பால் கொஞ்சம் ஜலமுந் தாருங்க, ளென்று சொன்னார். அதற்கு அவ்வண்ணார்கள், நாங்கள் ஏழை களா யிருக்கிறோம். புசிக்க எங்களிடம் ஒரு ஆகாரமு மில்லை. ஆனால் இந்த மைதானத்தில் ஜலமிருக்கிறது. அது உங்கள் கைக்குள் எட்டத்தக்கதல்ல. ஏனெனில் அது ஒருகிணற்றி லிருந்து பொங்கும்ஜலம். அக்கிணற்றின்மேல் ஒரு கற்பாறை மூடப்பட்டிருக்கிறது. அதைத் தூக்க எங்களால் முடியாது. எங்கள் எல்லோரைவிட பலசாலியானவர் ஒருவர் இருக்கிறார். அவர் வந்து அக்கல்லை தினங்தோறுந் தூக்கிவிடுகிறார், அப்போது நாங்கள் ஜலத்தை வாங்கிக்கொண்டு அதனால் துணிகளை வெளுக் கிறோம். அதன்பின் அப்பலசாலி அக்கல்லை அக்கிணற்றின் மேல் மூடிவிட்டுத் தன் வீட்டுக்குப் போய்விடுகிறார். என்று சொன் னார்கள். இதை ஹனீப் கேட்டு நீங்கள் என்னை அந்தக் கிணற் றண்டை கொண்டுபோய் விடுங்கள் என்று சொன்னார். அப்போது அவ்வண்ணார்கள் அவரைக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் அக்கிணற்றைக் காட்டினார்கள். அவர் அதைப் பார்த்து ஆண்டவன் நாமத்தையும்,

ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய நாமத்தையும் துதித்து, ஹஸரத்து நபிநாயகம் அவர்களின் மேல் தரூது ஓதி, அப் பாறையின் கீழ்கையைக் கொடுத்து லேசாக தூக்கியெடுத்து ஒரு பக்கம் வைத்து விட்டார். அதன்பின் அக்கிணற்றிற்குள் இறங்கி ஆண்டவன் நாமத்தைச்சொல்லி ஜலத்தைக் குடித்துத் தாகமாறி ஸ்நானமுஞ் செய்து சுகமடைந்தார். வண்ணார்கள் இதைக்கண்டு "தாங்கள் வெகு பிரையாசையான காரியத்தை செய் தீர்கள். உங்களுடைய நாமத்தையும், பிறப்பிடத்தையும் எங்க ளுக்குக் கூறுங்கள். இப்போது கெடுதி சம்பவிக்காதிருக்கும் பொருட்டு, சீக்கிரத்தில் பாறையைக் கிணற்றின்மேல் முன்போல் மூடிவிட வேண்டும்" என்று சொன்னார்கள். அதற்கு ஹனீப் "வண்ணார்களே! கிணற்றை மூடுவது என்னுடைய காரியமல்ல. நீங்கள் எல்லோருஞ்சேர்ந்து அதை மூடிவிடுங்கள்" என்று சொன்னார். இதை வண்ணார்கள் கேட்டு 'மூடிவிடு, மூடிவிடு, என்று கூக்குரலிட்டார்கள். அப்போது ஹனீப், ஆண்டவன்மீது சத்தியமாய் நான் ஒருபோதும் மூடமாட்டேன் என்று சொன்னார். இதை அவ்வண்ணார்கள் கேட்டுத் தங்கள் பிரயத்தனங்கள் ஒன்றும் நடக்கவில்லையே என்று யோசித்து, எல்லோரும் ஒன்று கூடி ஹனீப்வை அடிக்க எண்ணி அவர்கள் மேல் பாய்ந்தார்கள். அப்போது அவர், அவ்விடத்தில் கிடந்த பீலு என்ற மரவேரின் குச்சியாகிய மிஸ்வாக்கைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு, கோபத் துடன் அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். வண்ணார்கள் அவர் பலத்தின் முன் நிற்க முடியாதவர்களாய் எல்லோரும் ஓடி, ஹஸரத்து நபிகள் நாயகம் அவர்கள் சமுகத்தில் வந்து, அப்பாலகருடைய சங்கதிகளைக் கூறி முறையிட்டுக் கொண் டார்கள். அதை அவர்கள் கேட்டு, அவ்விடம் போய் நேரில் கண்டு எந்த சங்கதியும் அறிந்து வரும்படி, உமரே அய்யார் என்பவருக்கு கட்டளை யிட்டார்கள். அவர் ஷை கிணற்றண்டை வந்து, வீரியம் நிறைந்த சொரூபமுள்ள ஒரு வாலிபன் உட்கார்ந்தி ருந்ததைக் கண்டு "நீர் யார்,? உம்முடைய பிதா யார்? சொல் லும், நீரோ பலத்தோடு பாறையைத் தூக்கிவிட்டீர், இப்போது மறுபடியும் அதை மூடிவிடும். நான் சொல்வதை நீர் கேளும், அப்படி இல்லாவிட்டால் நீர் கெடுதியடைவீர், உமக்கு உதவி செய்வார் இங்கொருவருமில்லை, எனக்கோ புங்கமரத்துக்குச் சமானமான் உம்முடைய உயரத்தின் மேல் இரக்கம் வருகின்றது" என்று சொன்னார். இதை ஹனீப் கேட்டு "இந்த காரியம் என்னால் முடியாது, நான் செய்யமாட்டேன்" என்று சொன்னார்.

இதன்பின் உமரே அய்யார் என்பவர் கபடஉபாயத்தாலும் தந்திரத்தாலும் சூதாலும் அவரைத் தன் ஜம்பீல் என்ற பைக்குள் போட்டுக்கொண்டு அதைத் தூக்க முயன்றார். ஆனால் அந்தப் பையோ பூமியைவிட்டு எழும்பவில்லை. மறுபடி தன் முழு பலத்தையும் பிரயோகித்துத் தன்னாலான வரையில் பார்த்தார். அப்படிச் செய்யவே, அந்த ஜம்பீல் கிழிந்துபோய் விட்டது. உடனே ஹனீபா பையிலிருந்து வெளியே வந்துவிட்டார். உமரே அய்யார் அவருடைய கையைப் பிடித்து இழுக்கத் தொடங்கினர். ஆனால் கொஞ்சங்கூட அவரை அசைக்க முடியவில்லை. அப்போது ஹனீபா அவரை நோக்கி "ஏ மனிதனே! இது உம்முடைய நல்லகாரியமாயில்லை. உம்முடைய முடிவு நன்மையாக இருக்க வேண்டுமானால் உம்முடைய உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு இதை விட்டுப் போய்விடும்" என்று சொன்னார். உமரே அய்யார் இதை யெல்லாங் கேட்டுதிரும்பி ஹஜ்ரத்து நபிகள்நாயகம்(ஸல்)அவர்கள் சமூகத்திற்கு வந்து, நடந்த சங்கதி எல்லாவற்றையுந் தெரிவித்து, கிழிந்துபோன,பையையுங் காட்டினர். அப்போது ஹஜ்ரத்து ரசூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் ஹம்ஜா அவர் களின் பக்கமும் அப்பாஸ் அவர்களின் பக்கமும் பார்க்கவே, அவ்விருவர்களும் உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு அக்கிணற்றை நோக்கிச் சென்றார்கள். அவ்விருவரும் கிணற்றின்மேல் மூடப்படும் அப் பாறையின்மேல் உட்கார்ந்திருந்த அப் பாலக சிங்கத்தைக் கண்டு "ஏ! பாலகனே நீ இக்கிணற்றை மூடிவிடு. உன்னுடைய பலத்தைப் பார்ப்போம். நீயோ ஒடுக்க மற்றவனா யிருக்கிறாய். உன்நாமம் என்ன? உன் குலம் எது சொல்வாயாக?. அப்படி சொல்லாமற் போனால், நம்முடைய ஒரு உள்ளங்கை அடி உனக்குப் போது மானதாயிருக்கும். அதுவே உன்னுடைய ஆயுளுக்கு முடிவை யுண்டாக்கி விடும்" என்று சொன்னார்கள். இதை ஹனீபா கேட்டு "ஏ புத்திமான்களே! நானோ தாகமுள்ளவனா யிருந்த மையால் அவரவால் இக்கல்லைத் தூக்கிவிட்டேன். நான் ஜலம்குடித்தபின் அந்த அவா நீங்கிவிட்டதால் எனக்கு முன் னிருந்த அந்தபலம்போய் விட்டது. இப்போது நான் அப் பாறையைத் தூக்க அசக்தனா யிருக்கிறேன். ஆகையால் நீங்கள் கிருபை செய்து அப்பாறையைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்து கிணற்றை மூடிவிடுங்கள். அப்படி செய்ய உங்களால் முடியாமல் போனால், அக்கிணற்று எஜமானனையாவது அழைத்து வந்து அதை மூடிவிடும்படி செய்யுங்கள்" என்று சொன்னார். இந்த

அவர்கள் இருவரும் கேட்டுகோபப்பட்டு ஹனீபாவின் அருகில் சென்று, ஒருவர் அப்பாலசிங்கத்தின் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டும் மற்றவர் அவருடைய கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டும் அவரைத் தூக்க முயன்றார்கள். இப்படி இவர்கள் செய்யவே ஹனீபாவுக்கு கோபம் வந்து அவர் தம்முடைய கைகளையுங் கால்களையும் உதற, அவ்விருவர்களும் சுவாதீனமற்று பூமியின்மேல் குப்புறவிழுந்தார்கள். ஆயினும் உடனே சமாளித்தெழுந்து நின்று கோபத்தோடு, ஹனீபாவை நோக்கி, "உன் நாமம் என்ன? உன்பிறப்பிடம் எது? உன் அலுவல் என்ன? உன் கபிலா எது? உன்தாயார் யார்? உன்தகப்பன் பேர் என்ன?" வென்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் புன்சிரிப்பாய், "என் பிதா யோக்கியமான மனிதனும், என்னுடைய தாய் துக்க மடைந்தவளாயும் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் கேட்ட கேள்விக்கு நான் விடையளித்தேன். நீங்கள் என்னிடம் தோல்வி யடைந்தீர்கள். இப்போது நீங்கள் உங்கள் வீடுகளுக்கு செல்லுங்கள். என்னை யெதிர்த்து யுத்தஞ் செய்யத்தக்க வீரத்தன்மையுள்ள சூரன் யாரோ அவனை என்னிடம் அனுப்புங்கள். நான் அவன் மேல் என் பலத்தைச் செலுத்திக் காட்டுகிறேன்" என்று சொன்னார். இதை அவ்விருவர்களும் கேட்டுக் கோபமும் நாணமுமடைந்து அங்கிருந்து நகரத்தை நோக்கித் திரும்பினார்கள்.

அவர்கள் சென்றபின் அங்கிருந்த அவ்வண்ணார்கள் எல்லோரும் ஒருமித்து, ஹனீபாவின்மேல் தங்கள் பலத்தை செலுத்தினார்கள். அப்படி பலஞ்செலுத்தியும் அவர்களா லவரை அசைக்கமுடியவில்லை. அவர்கள் கூட்டமாய் அவர்மேல் விழுந்து பிடித்தபோது, அவர் ஜலத்தில் குளித்த பறவை தன் இறகுகளிலுள்ள நீர்த்துளிகளை யுதறுவது போல் அவர்களை யுதறிவிட்டார். அப்போது அவரைப் பிடித்திருந்த சகலரும்பூமியில் பலவிடங்களில் சிதறிப்போய் குப்புறவிழுந்தார்கள். அவர்களில் சிலருடைய மண்டைகள் உடைந்தும், சிலர் கைகள் முறிந்தும், சிலர் இடுப்புடைந்தும், சிலர் விலாவெலும்புகள் முறிந்தும், சிலர் காலொடிந்தும், சிலர் தோள் சரிந்தும், சிலர்கழுத்துடைந்தும் அடியற்ற மரங்கள்போல் காலாபக்கங்களிலும் போய் விழுந்தார்கள்.

இச்சம்பவத்தைக் கண்ட மற்றவண்ணார்கள் வியப்பும் திகிலு மடைந்து "அய்யோ இவன் மானிடப் பிறவியல்ல. இராக்ஷ

தனிலும் பெரிய இராக்ஷதனை யிருக்கிறுன்" என்று கூக்குர லிட்டு அழத் தொடங்கினுர்கள்.

இதற்கிடையில் இங்கு நடக்கும் சங்கதிகளை சமீபத்திலுள்ள நகர ஜனங்கள் கேட்டு வியப்படைந்து, அப்படிப்பட்ட சாமார்த்திய முள்ள வாலிபனைப் பார்க்கவேண்டு மென்று ஆவல்கொண்டு கிணற்றண்டைக்கு ஓடிவந்து பெருங்கூட்டமாய் கூடிநின்றுர்கள்

இதற்கிடையில் ஹனீபாவின் சாமர்த்தியத்தையும் புஜ பலத்தையும் கண்டு வியப்படைந்து நின்ற வண்ணுர்கள், ஜனக் கூட்டத்தை கண்டதே அவர்களிடம் முறையிட்டு "இந்தப் பயலைப் பிடித்துச் சிறைப்படுத்துங்கள்" என்றுர்கள். ஜனங்கள் ஏகோபித்து கூட்டமாய் ஹனீபாவின்மேல் பாய்ந்து அவரைப் பிடித்திழுத்தார்கள். இத்தனை பேர் பலமும் ஒன்று சேர்த்து உபயோகப்படுத்தப்பட்டும் அவரை யொரு மயிரிழை யளவேனும் அப்புறப்படுத்த முடியவில்லை.

ஹனீபா தன் கரங்களையும் கால்களையும் உதறியவுடனே அத்தனை பேரும் தூரத்தில் போய் பூமியில் குப்புற விழுந்து தொந்திர வடைந்தார்கள்.

இக்காட்சியைக் கண்ட மற்ற ஜனங்கள் சொல்லொணு வியப்பும் பீதியுமடைந்து "ஓஹோ! இவன் சாதாரண மனிதனே யல்ல. இவன் பலமோ அளவு கடந்ததாயிருக்கிறது" என்றுபிர மித்து "அய்யா வாலிபரே! உமது பெயரென்ன? நீர் யார்? எங்கே போக வந்தீர்? இதுவரையில் நீர் எத்தனை மனிதர் களைத் தரையோடு தரையாய் மோதி விட்டீர். எங்களுக்கோ இனி உம்மை யெதிர்க்கச் சக்தியில்லை. நீர் முன்னே உமது வரலாற் றைக் கூறும்" என்று கேட்டார்கள்.

இவ்வசனங்களைக் கேட்ட ஹனீபா "நான் ஒரு விஷ யத்தைப் பற்றி விசாரிக்கவே இங்கு வந்தேன். ஆண்டவன் தன் வல்லமையால் நான் யாரென்பதை வெளியிடுவான். நானு மனித பிறவியா யிருக்கிறேன். பிரயாணியா யிருக்கிறேன். தர்வேஷா யிருக்கிறேன். ஆனல் இப்போது பசியால் என் வயிறு புண்ணு யிருக்கிறது. எனக்கு முதலில் ஆகாரம் கொண்டுவந்து தாருங்கள். அதன்பின் என் வறலாற்றை கூறுகிறேன்" என்று சொன்னர். ஜனங்கள் இதைக்கேட்டு உமக்கு எந்தப் பொருள் புசிக்கத் தரவேண்டும் என்று கேட்டார்கள். அதற்கு "அவர் எனக்கு மனிதர்கள் புசிக்கும் அன்னம் வேண்டும். வண்ணுர்கள்

என்மேல் அதிக அநீதங்களைச் செய்தீர்கள். நான் உங்களுடன் பொய் சொல்லுகிறதில்லை. நான் இராக்ஷசனுமல்ல, பூதமுமல்ல, தேவதூதனுமல்ல, நான் மனிதப்பிறவியா யிருக்கிறேன்'' என்று சொன்னார். அப்போது ஜனங்கள் ஒவ்வொரு வீட்டிலு மிருந்து ரொட்டிகள் கொண்டுவந்து அவர்முன் வைத்தார்கள். அப்படி கொண்டுவந்து வைத்த ரொட்டிகளின் நிறையோ அறபியா தேசத்து இருபத்திரண்டு மணங்கு இருந்ததென்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த ரொட்டிகள் எல்லாவற்றையும் அவர் புசித்துப் பசியாறியபின் அங்கிருந்த கிணற்றுக்குள் இறங்கி வயிறு நிறைய ஜலத்தையுங் குடித்துவிட்டு வெளியேறி வந்து, மறுபடியும் அந்தக் கல்பாறையின் மேல் உட்கார்ந்துகொண்டார்.

அப்போது அங்கிருந்த ஜனங்கள் அவரை நோக்கி "நீர் ரொட்டி சாப்பிட்டபின் உமது வரலாற்றை சொல்லுவதாக எங்களிடம் சொல்லியிருந்தீர். இப்போதோ நீர் வயிறுநிறைய ரொட்டி சாப்பிட்டீர். இனி உம்முடைய கருத்தைச் சொல்லும். மேலும் நீர் புசித்த இந்த சாப்பாடோ ஒரு போதும் மானிட சாப்பாடாகாது. ஆனல் இராக்ஷர்களுடையதும் பூதங்களுடை யதுமா யிருக்கின்றது. இருபத்திரண்டு மணங்கு ரொட்டி ஒரு பிடி உணவாய்விட்டதே. பின்னும் வயிறுநிறைய தண் ணீருங் குடித்தீரே. ஜனங்கள் இப்போது எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்களே, இப்போது நீர் உம்முடைய நாமத்தையும் வரலாற் றையுங் கூறும். மனிதனானவன் இவ்வளவு ஆகாரத்தை சாப் பிட்டுச் ஜீரணித்துக் கொள்ளக்கூடாதே என்று சொன்னார்கள். அதற்கு அவர் "நான் மனிதனாகவே யிருக்கிறேன். என் பிதாவைப் பார்க்க வெளியே புறப்பட்டிருக்கிறேன். இத்தேசத்தில் அவர் இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவருகிறது. நான் அவருடைய ஒரு அடையாளத்தைக் கண்டு பிடித்திருக்கிறேன். நான் எனக்குச் சுதந்தரமான பொருளையும் அடைந்திருக்கிறேன். இந்த வண்ணார்கள் அந்தப் பொருள்களைக் களவாட ஒரு மனப்பட்டிருக் கிறார்கள். எல்லோருஞ் சேர்ந்து என்னுடன் சண்டையிட் டிருக்கிறார்கள். ஆயினும், ஆண்டவன் கிருபையால் நான் அவர்களை சிறையாக்கி விசாரிப்பேன்'' என்று சொன்னார். பின்பு ஜனங்கள் உங்கள் தகப்பனாருடைய உயரமும், கிராமும், அவருடைய நாமமும் என்ன? வென்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்களுடைய நாமம் எனக்கு மந்திரமாயிருக்கிறது. அவருடைய அடையாளமும் எனக்குத் தெரியும். அவருடைய திருப்பாதங்களை

நான் பார்ப்பேனானால் அவரை முழுமனதோடு அறிவேன். ஆனால் இந்த வண்ணார்கள் திருடர்களாயிருக்கிறார்கள். இப்போது என்னுடன் சண்டை செய்ய எவன் வருவானோ அவன் முதலில் தன் உயிரைக் கைகழுவிவிட வேண்டும். நான் என் பிதாவைக்கண்டு பிடிப்பதற்கு அத்தாட்சி இந்த இடத்திலேயே இருக்கிறது. நான் இவ்விடத்தை விட்டுப் போகமாட்டேன். ஒரு போதும் போக மாட்டேன். என் பிதாவின் நிறத்தை தெரிந்து கொள்வேன் என்று சொன்னார். இதைக்கேட்ட ஜனங்கள் யாவரும் இதில் ஏதோ விசேஷமிருக்கவேண்டும் என்று யூகித்து, யாவரும் கூட்டமாய் நகரத்திற்குச் சென்று ஹஜ்ரத்து ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் சமுகத்தில் நின்று வணங்கி, நடந்த சங்கதிகள் யாவற்றையும் அறிவித்தார்கள். இந்த சமாசாரத்தைக் கேட்டதும், முக்கால வர்த்தமானங்களையும் உணரவல்ல ஞானபானுவாகிய நமது நபிகள்நாயகமவர்களிடம் நான்குபேர்களும் வந்து அந்த விஷயங்களைப்பற்றி முறையிட்டுக் கொண்டதையும் அத்தருணம் அல்லாஹு தஆலாவின் சமுகத்திலிருந்து ஜிப்ரீல் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் கொண்டு வந்த கட்டளையையும், தாம் அதன்படியே ஹஜ்ரத்து மௌலா அலியவர்களை யனுப்பியதையும், அவர்கள் சென்று திரும்பிவந்து, பீபீ ஹனீபாவை நிகாஹ் செய்துகொண்டது முதலிய சங்கதிகளைத் தம்மிடம் கூறியதையும் முதலிய யாவற்றையும் சிந்தித்தார்.

இவர் சிந்தித்த மாத்திரத்தில் ஜிப்ரீல் அலைஸ்ஸலாம், ஆண்டவனுடைய கட்டளையைக் கட்டளைப்படி ரசூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களிடம் வந்து ஹனீபா அவர்கள் மௌலா அலி அவர்களுடைய புத்திரன் என்ற இரகசியத்தை வெளியிட்டு, அவருடைய அடையாளம் முதலிய யாவற்றையும் தெரியப்படுத்தினார். ஜிப்ரீல் அலைஹிஸ்ஸலாம் சொன்னதை நபிகள்நாயகம் அவர்கள் கேட்டு மனதில் சந்தோஷமடைந்து, மௌலா அலியவர்களை யழைத்து நடந்த வர்த்தமானங்களை கூறி கிணற்றண்டை சென்று அச்சிறுவனைக் கண்டறிந்துகொள்ளும்படி யனுப்பிவிட்டு தாங்களும் தங்கள் அஸ்ஹாபுகளுடன் பின் சென்றார்கள் மௌலா அலியவர்கள் போகிறார்களே இனி என்ன நடக்கிறதோ பார்ப்போமென்று மிக்க ஆவலோடு ஜனங்களெல்லாரும் அவர்களைப் பின்பற்றிச் சென்றார்கள்.

ஹலரத்து மௌலா அலி ஹனீபாவுடன் மல்யுத்தம் செய்தது.

ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள், ஹஜ்ரத்து நபிகள்நாயகம் அவர்களுடைய கட்டளை பெற்றுக்கொண்டு, அக்கிணற்றண்டை போய், ஹனீபா அவர்களுடைய கம்பீர உருவத்தையும் இளஞ் சூரியன் போன்ற பிரகாசிக்கும் முகவிலாசத்தையும் களங்க மற்ற உள்ளத்தையும், எதற்கும் அஞ்சாத சுத்தவீரத்தன்மையுங் காட்டும் நயனங்களின் பார்வையையும், அவர் தேகத்தில் பலம் அமைந்திருக்கும் இலக்ஷணத்தையுங் கண்டு, தன் மனதி லுண்டான வியப்பையுஞ் சந்தோஷத்தையும் அடக்கிக்கொண்டு, கோபத்தோடு அவர்முன் சென்று நின்று "ஏ ஆகங்காரமுடைய சிறுவனே! இதோ நான் உன்னைக்கொல்பவனாக இங்கு வந்திருக்கி றேன். இப்போது நீ இந்தப் பாறையை விட்டு சீக்கிரம் எழுந்து நில். இல்லாவிட்டால் மிதித்து வீழ்த்திவிடுவேன்" என்று இம் மட்டுஞ் சொல்லி தெய்வசிங்கம் கர்ஜித்தார், இச்சப்தத்தால் பூமியும் வானமுங் கிடுகிடென நடுங்கின. இதன்பின் இரண்டாவது தடவையுங் கர்ஜித்தார். அப்போது அதை ஹனீபா கேட்டு என் பரிசுத்த நாயகனே! என்று சொன்னார். பின்னும் அவருக்குள் ஹைதரி கொதிப்பு வரவே, பூமிமுழுமையும் தன் புத்தியை இழந்துவிட்டது.

இதன்பின் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் எதிரில்வந்து நிற்கவே, மனிதர்களும் உயிர் பிராணிகளும் நடுநடுங்கத் தொடங்கி னார்கள். பின்பு அவர்கள் அப்பாறையை மின்னலுக்கு ஒப்பாக சீக்கிரமாய் தூக்கிவைத்துவிட்டு, ஹனீபாவுடைய கழுத்தைப் பிடித்து "அந்தோ பாலகனே! நீ இளம் பருவமா யிருக்கிறாய். பளபளப்புள்ள உன் முகத்தை மண்ணுக்குள்ளாக்க மனம் வரவில்லை. எனக்கு உன் இளம்பிராயத்தின்மேல் இரக்கம் வரு கின்றது. உன்திரேகம் இன்னும் பூரணமாய் வளர வில்லையே, "இதற்குள் உன் ஆயுள் முடியப்போகிறதே. நீ ஏன் இங்குவந்தாய்?" என்று கேட்டார்கள். அப்போது ஹனீபா மௌலா அலி அவர்களை நோக்கி "நான் இதைவிட்டுப் போக மாட்டேன். நான் என் தந்தையை தேடிவந்திருக்கிறேன்" என்றார். இதன்பின் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் ஹனீபா வுடைய இருகைகளைப் பிடிக்கவே, அவரும் மூட்டுகளைப் பிடித்துக் கொண்டார். பின்பு ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கைகளை விட்டுவிட்டுப் புஜங்களை பிடிக்க, அவரும் மூட்டுகளை விட்டுவிட்டு இடுப்பைப்பிடித்தார். இதன்பின் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி

அவர்கள் புஜங்களை விட்டுவிடவே, அவரும் இடுப்பை விட்டு விட்டார். அப்பால் இருவரும் தங்கள் பலத்தைப் பரீட்சை செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

ஆரம்பத்தில் இருவரும் சரிசமானமா யிருந்தார்கள். மலாயக்குகள் வானங்களிலிருந்து இந்த குஸ்தியைப் பார்த்துக் கொண்டும், இருபேர்களின்மேல் சிலாக்கியமும் ஷாபாசும் செய்து கொண்டு மிருந்தார்கள். ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களும் ஹனீபாவும் குஸ்திசெய்ய ஆரம்பித்து இருவரும் தோள்களையும் துடைகளையும் தட்டிக்கொண்டு நின்ற நிலையி லிருந்து பெயராம லிருந்துகொண்டு, ஒருவரை யொருவர் வீழ்த்தி 'பீட்' அடிப்பதற்காக சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த வேடிக்கையை ஹஜ்ரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் பார்த்து, மர்ஹபாலக் மர்ஹபா என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களிருவரும் நெடுநேரம் குஸ்திசெய்தும்' வெற்றி தோல்வி நேரிடவில்லை. ஒருவரும் பின்னடையாமலே குஸ்திசெய்து கொண்டிருந்தார்கள். அஸ்ஹாபுகளோ ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடன் சேர்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அச்சமயம் ஹஜ்ரத் மௌலா அலி யவர்களுக்கு கோபம்வந்து, இந்தச் சிறுபயலோடு நாம் இவ்வளவு நேரம் போராடிக்கொண்டிருப்பது நமது வீரத்தன்மைக்கு இழிவல்லவோ வென்றெண்ணி, அடியுண்ட சிங்கம் போல் கர்ஜித்து ஓர், ஊங்காரமிட்டு ஹனீபாவுடைய முட்டுகளில் கைகொடுத்து அவரைச்செண்டுபோல் தன் தலைக்குமேல் தூக்கி, சக்ராகாரமாய்ச் சுழற்றிப் பூமியின்மேல் வீழ்த்தினார். அப்போது ஹனீபா பூமியின்மேல் மல்லாந்து விழுந்தார். ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்கள் உடனேபாய்ந்து ஹனீபாவின் மார்புமேல் தன் முழங்காலை யூன்றிக்கொண்டு, அவர் மடியிலிருந்த குத்துவாளை எடுத்து உறையிலிருந்து உருவி கரத்தில் ஏந்திக்கொண்டார். இதற்குள் ஹனீபா சற்று சமாளித்து ஹஜ்ரத்து மௌலா அலியுடைய கையிலிருந்து தப்பித்துக்கொள்ளவேண்டி, தன்னாலான சாமார்த்திய, மனைத்தும் செய்து பார்த்தார், முடியவில்லை. ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி யவர்கள் மறுபடி கர்ஜித்து, தன் கையிலிருந்த உடைவாளால் ஹனீபாவின் நெஞ்சில் குத்தக் கையையோங்கினார். அச்சமயத்தில் ஹனீபா உதவியற்றவராய் ஆண்டவன் சமூகத்தில் 'அல்லாஹு

அக்பர்' என்று சத்தமிட்டார். மேலும் அவர் இருலோக அரச ராகிய ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவ ஸல்லம் அவர்களுடையவும், மௌலா அலி அவர்களுடையவும், பாத்திமா நாயகியார் அவர்களுடையவும், இமாம் ஹஸன் அவர்க ளுடையவும் இமாம் ஹுஸைன் அவர்களுடையவும் திருநாமங்களை வெகு சப்தத்தோடு கூவி "என் இருதய ஆசை என் மனதிலேயே இருந்துவிட்டது என்னுடைய வயதெல்லாம் முடிந்து போய் விட்டது" என்று கூறிவிட்டு, ஹஜ்ரத்து மௌலா அலியவர்களை நோக்கி, "நீர் ஏன் தாமதம் செய்கிறீர். சீக்கிரமாய் குத்துவாளை என் நெஞ்சில் செலுத்தி விடும்" என்று கூறிவிட்டு "முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களே! தாங்கள் உண்மையான நபியா யிருக்கிறீர்கள். நான் தங்களுடைய பாத தரிசனம் இன்றி மஹ்ரூமாய்ப் போனேன். இருலோக நிபலாவான ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களே! தாங்கள் என் தந்தையா யிருக்கிறீர்கள். நான் தங்களுடைய பாத தரிசனம் இன்றி மஹ்ரூமாய் விட்டேன். இப்போது நான் ஹஷ்ருடைய முசாபிராய்ப் போனேன். இப்போது நான் உதவி யற்ற அசக்தனா யிருப்பதற்கு தாங்களே சாக்ஷியாயிருங்கள். இவ் விடத்தில் என்னோடு சமத்வமுடையவன் ஒருவனுமில்லை. நானோ என் தேசத்தைவிட்டு பிரயாணியாய்வந்து கிடக்கிறேன். துக்கம் நிறைந்தவனாயிருக்கிறேன். உதவியற்ற சிறுவனா யிருக்கிறேன். என்னுடைய இருதயமோ விசனத்தை சுமந்து கொண்டிருக் கிறது. ஜனங்களோ என்னுடைய மரண வேடிக்கையைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள். ஆண்டவன் என்னுடைய ஸ்திதியின்மேல் ஞானமுள்ளவனா யிருக்கிறான். என்னுடைய மாதாவோ எனக்கு அடையாளங்களைகாட்டினாள். இவைகளில் ஒன்று கல்பாறையா யிருக்கிறது. நான் என் பிதாவைத் தேடிக்கொண்டு இங்கு வந்த போது, இந்த இடத்தில் ஒரு கல்பாறையைக் கண்டேன். இதைக் கண்டவுடன் இந்த இடத்தில் அவசியம் என் பிதாவாகிய ஹைதரானவர் தோன்றுவார் என்று நான் நிர்ச்சந்தேகமாக தெரிந்துகொண்டேன். இவ்வளவோ என் சங்கதி. என்னைக் கொல்பவரே ஏன் சும்மாயிருக்கிறீர். நீர் உம் அலுவலை இனி சீக்கிரமாய் நிறைவேற்றும் நான் சிரம நிவாரண மடையும்படி என்னைக் குத்துவாளைக்கொண்டு கொன்றுவிடு" என்றார்.

இவை எல்லாவற்றையும் ஹைதர் அவர்கள்கேட்டு மனம் கொந்து "ஏ சிறுவனே! உன் தாயார் கொடுத்த அடையாளங்கள் என்னென்ன விருக்கின்றனவோ அவைகளை எல்லாம் நீ என்னிடம் காட்டு?" என்று சொன்னார்கள். அப்போது ஹனீப்ஷா "ஏ என் பகைவரே! செவி கொடுத்துக் கேளும். உம்முடைய கையி லிருக்கிற என்னுடைய குத்துவாளானது கனம் பொருந்திய என் பிதாவுடைய தாயிருக்கிறது. அதன் மேல் அவர்களுடைய திரு நாமம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது" என்று சொன்னார். ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள், குத்துவாளை நோக்கி அதன்மேல் தன் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு மகிழ்ந்து ஹனீபாவை நோக்கி "இன்னும் என்ன அடையாள மிருக்கிறது?" என்று கேட்டார். ஹனீபா "இதோ என் தந்தை என் தாயிடம் தந்த கணையாழி என் விரலிலிருக்கிறது" என்றார். ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் இதையும் கண்டு "அந்த மோதிரத்தைக் கழற்றி என்கையில்கொடு; நான் உனக்கு உன்னுடைய பிதாவாகிய மௌலா அலி அவர்களுடைய தரிசனம்கிடைக்கும்படிச் செய்கி றேன். நான் உன்னை ஒருபோதும் கொல்லமாட்டேன்" என்று சொன்னார்கள். இதை ஹனீபா கேட்டு உடனே தன் விரலிலிருந்த மோதிரத்தைக் கழற்றிக்கொடுத்தார்.

அப்போது மௌலா அலி அம்மோதிரத்தைப் பார்த்தார். அதில் தன் நாமம் இருப்பதைக் கண்டு மனதில் அடக்கொணா வியப்பும் சந்தோஷமு மடைந்தவராய், சட்டென்று குனிந்து, "என் அருமையான குழந்தையே!" என்று ஹனீபாவை அணைத்து ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்டு, அவருடைய உச்சியில் முத்தமிட்டு "என்னை அருமையோடும் ஆவலோடும் நாடி வந்த என் புதல்வனே! நானே உன்னுடைய பிதா. ஆண்டவன் மிக்க தய வோடு உன்னை என்னிடம் கொண்டுவந்து சேர்த்ததற்காக அவனுக்கு எப்போதும் நன்றியுள்ளவனா யிருக்கிறேன்" என்று கூறினார். பிறகு ஹனீபாவை நபிகள்நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் சமுகத்திற்குக் கொண்டுபோய் அவர்களுடைய தாமரைபோன்ற திருப்பாதங்களில் கிடத்தினார். நபிநாயகம் அவர்கள் ஹனீ பாவை அன்போடு எடுத்து மிக்க சந்தோஷத்தோடு ஆசீர்வதித் தார்கள். அதன்பிறகு ஹஸ்ரத் மௌலா அலியவர்கள், ஹனீ பாவை அழைத்துச் சென்று அங்குள்ள எல்லாரையும் தரிசிக்கச் செய்தார்கள்.

பிறகு யாவருஞ் சந்தோஷ ஆரவாரத்தோடு நகரத்திற்குச் சென்றனர். பின்னர் ஹஸரத் மௌலா அலியவர்கள் ஹனீப்ஷாவை பீபீ பாத்திமா நாயகியார் அவர்களின் பாதங்களில் கிடத்தி, இவன் நமது புத்திரன் என்றார்கள். ஸ்திரீ ரத்னமாகிய அவ்வுத்தமி மிக்க சந்தோஷத்தோடு, ஹனீபாவுக்கு நல்வரவு கூறி ஆசீர்வதித்தார்கள். பிறகு ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன், இமாம் ஹுஸேன் இவர்களையும் ஹனீப்ஷா தரிசித்தார். அவர்கள் இவரைத் தங்கள் கூடப்பிறந்த சகோதரர் போலவே பாவித்து இவர்மேல் அன்பு கொண்டார்கள்.

அன்றுமுதல் ஹஸரத் மௌலா அலியவர்கள் ஹனீப்ஷாவைத் தன் மாளிகையிலேயே வைத்துக்கொண்டு அவருக்கு இன்னும் வேண்டிய சகல இல்முகளையும் வித்தைகளையுங் கற்பித்துக் கொடுத்தார்.

ஹனிபா தேச சஞ்சாரஞ்செய்தல்.

ஹனீபாவுக்குப் பதினெட்டுடாம் பிராயம் வந்தபோது, அன்னிதேசங்களைப்போய் பார்வையிட்டுத் தன் உலகஞானத்தை விசாலப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், வனாந்தரங்களில் சென்று வேட்டையாட வேண்டுமென்றும், அவாவுடையவராகித் தன் தந்தையாகிய ஹஸரத்து மௌலா அலிஅவர்கள் சமுத்தில் வெகு மரியாதையுடன் சென்று நின்று, மிருதுவசமாய் "இருலோக கருத்துகளின் கஃபாவானவர்களே! தங்கள் உத்திரவு கிடைக்குமானால் பல தேசங்களைச் சுற்றிப் பார்க்கவும், வனாந்தரங்களில் போய் வேட்டையாடிவரவும் ஆவல்கொண்டவனாயிருக்கிறேன் என்று சொன்னார். ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் அதைக்கேட்டு சந்தோஷமுற்று, "நல்லது, நீ கொண்ட ஆவல் தகுதியானதே. அவ்வாறே உன் விருப்பப்படி வேட்டைக்குப்போய் வர உனக்கு அனுமதி யளிக்கிறேன். ஆனால், உனக்கு ஒரு வசியத் கூறுகிறேன். அதாவது நீ ஒருபோதும் ஷர்பத்து பானம் பண்ணலாகாது" என்று சொன்னார்கள். அதற்கு ஹனீபா தங்கள் கட்டளைப்படியே நடந்து கொள்கிறேன் என்று சொல்லி, உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு குதிரையின் மேலேறி மதீனமா நகரைவிட்டுப் புறப்பட்டார். அச்சங்கதியை யறிந்த ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும், ஹனீபாவிடம்

வந்து, நீர் எங்களை விட்டு எங்கே போகிறீரென்று கேட்டார்கள் அதற்கு அவர், நான் பிதாவிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு தேசங்களைச் சுற்றிப்பார்க்கப் போகிறேன் என்று சொன்னார். இதைக் கேட்டு அவ்விருவர்களும் சற்று நாங்கள் சொல்லுவதை நீர் கேளும். நாங்களும் பிதா அவர்களிடத்தில் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு உம்முடன்கூட வருகிறோம், நீர் சற்றுநேரம் தாமதியும் என்று சொல்லித் துரிதமாய்ப்பிதாவின் சமுகம் வந்து, "தந்தையே! ஹனீபா செல்வதைப்போல் பல தேசங்களையுஞ் சுற்றிப்பார்க்க எங்களுக்கும் ஆவலாயிருக்கிறது. தயவு செய்து அனுமதி யளித்தால் நாங்களும் அவரோடு சென்று பார்த்து வருவோம்" என்று கேட்டு உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு ஹனீபா வுடன் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

இவ்வாறு மூன்று சகோதரர்களும் ஒன்றாகக்கூடிப் புறப்பட்டு வனாந்தரங்களையும் மலைகளையுங் கடந்து, ஒரு மலையடிவாரத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள். அந்த இடத்திலோ மூன்று பாதைகள் பிரிந்தன. பின்னும் அந்த இடத்தில் ஒருகல் நாட்டப்பட் டிருந்தது. அக்கல்லில் ஒவ்வொரு பாதையின் சங்கதிகளைப் பற்றியும் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதாவது எவன் வலதுபக்கமுள்ள பாதை வழியாய் செல்லுவானோ அவன், மறுபடியுஞ் சுகமே தன் தேசம் வந்து சேருவான் என்றும், எவன் மத்தியிலுள்ள பாதை வழியாய் போவானோ அவன் சிரிப்போடும் சந்தோஷத்தோடும் தன் வீட்டுக்கு வந்து சேருவானென்றும், பின்னும் எவன் இடது பக்கமுள்ள பாதை வழியாய்போவானோ அவன் பலவகையான சமர சாரங்களைக் கேள்விப்படுவது மன்றி, பயங்கரமான இக்கட்டுகளி லெல்லாஞ் சிக்கிக் கடைசியில் வெகு பாக்கியங்களுடன் வீடு வந்து சேர்வான். என்றும் ஒருவர் செல்லும் வழி இன்னொருவர் செல்லக்கூடாது என்றும் எழுதப்பட்டிருந்தது.

அவற்றை வாசித்துப் பார்த்த மூவரும், "நாம் பிரிந்து தான் போகவேண்டும். ஆனால் ஆண்டவன் கடாக்ஷத்தால் திரும்பி வரும்போது, மூவரும் இதேவிடத்தில் சந்தித்து ஒன்றாய் வீட்டிற்குப்போக வேண்டும்" என்று ஏற்பாடு செய்துகொண் டார்கள். பிறகு யார் எந்த வழியிற் செல்வது என்பதைப் பற்றி சிந்தித்தபோது, ஹஸரத்து ஹஸன் அவர்கள் பயங்கரமுள்ள பாதை வழியாய் போய் சீக்கிரமாக நான் மறுபடியும் திரும்பி வருகிறேன் என்று சொன்னார்கள். ஹஸரத்து ஹுஸைன்

ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களோ, நான் நடுவழியாய்ப் போய் ஆண்டவன் கிருபையால் மறுபடியும் திரும்பி வருகிறேன் என்று சொன்னார்கள்.

அவ்விருவரும் சொன்னதை ஹனீபா அவர்கள் கேட்டு, இருவரையும் நோக்கி "ஆண்டவனுக்காகவும் நபிகள் நாயகத்துக்காவும் இடது பக்கமுள்ள வழியில் செல்லும்படி எனக்குத் தாங்கள் உத்தரவு தரவேண்டும். சத்தியமாக! நான் சீக்கிரத்தில் தங்கள் சமூகம் வந்து சேருவேன். என்னைத் தாங்கள் ஆண்டவன் வசம் ஒப்புவிக்க வேண்டும்" என்று வேண்டிக் கொண்டார். அப்போது அவ்விருவர்களும் அவ்விதமாகவே உத்தரவு கொடுத்தார்கள். அதன்பின் ஹஸரத்து ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் நடுப்பாதை வழியாய் செல்லத் தொடங்கினார்கள். ஹஸரத்து ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களோ வலது பாதை வழியாய் சென்றார்கள். ஹனீபா அவர்களோ இக்கட்டுகளுள்ள இடது பக்கப் பாதை வழியில் பிரவேசித்தார்கள். மூவரும் இவ்வாறு பிரிந்து சென்றனர்.

சொற்ப காலங்கழித்து ஹஸரத்து ஹஸன் அவர்களும் ஹஸரத்து ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும், அநேக நாடு நகரங்களைச் சுற்றிப் பார்த்து விட்டுத் திரும்பி வந்து அந்த மூன்று பாதைகள் கூடு மிடத்தில் சந்தித்தார்கள். அவர்களிருவரும் ஹனீபா அவர்களுக்காக நெடுநாள் எதிர்பார்த்தும் அவர் வராததைக் கண்டு துயரத்தோடு வீட்டுக்குத் திரும்பினார்கள். அவர்கள் தாங்கள் போய்ப் பார்த்து வந்த சகல விசேஷங்களையும், ஹனீபா இன்னும் வாரமலிருப்பதையும் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் சமூகத்தில் வெளியிட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் நாளை ஆலோசனை செய்துகொள்ளலாம் என்று ஆறுதல் சொன்னார்கள்.

ஹனீபா கத்ருன் என்பவனோடும் அம்லாக்கு என்பவனோடும் யுத்தம் செய்தது

இப்படியிருக்க இடது பக்கப் பாதைவழியே சென்ற ஹனீபா அவர்கள் கதி என்ன வாயிற்றென்று பார்ப்போம்:—

ஹனீபா அவர்களோ வனாந்தரத்தில் தனிமையான முசாபிராய் பாதையைக் கடந்துகொண்டிருந்தார். அப்பாதையில் அவர்கள் ஒரு மானிடப் பிறவியையும் கண்டதேயில்லை. ஆனால் அநேக பறவைகளையும் காட்டு மிருகங்களையும் பார்த்துக் கொண்டே

சென்றார். அன்று பொழுது அமர்ந்து இரவு வரவே, வானத்தில் நக்ஷத்திரங்கள் பிரகாசிக்கத் தொடங்கின. அப்போது அவர் பிரயாண ஆயாசத்தால் ஒரு மரத்தடியில் யோய் படுத்துக் கொண்டார். ஆனால் அவருடைய கண்கள் மூடப்பட்டிருந்தாலும் இருதயம் விழித்துக்கொண்டு, ஆண்டவன் தியானத்திலிருந்தது. இவ்விதமாக அவ்விரவு விசாரத்திலும் ஆண்டவன் தியானத்திலும் கழிந்தது. பொழுது விடிந்ததும் அவர்கள் ஒளு செய்து இரண்டு ரக்அத்து தொழுது முடித்து, தமது இரண்டு கைகளையும் "ஏந்தி ஏ ஆண்டவனே! நீ எல்லாப் பிராணிகளையும் என் வசமாக்கிவிடு. நான் முசாபிரா யிருக்கிறேன். எனக்கு உன் குத்ரத்தைக் காட்டு. நான் மனத் திருப்தியாய் போகும் படிக்கும், என் சகோதரர்களுடனும், என் பிதாவுடனும் சமாசாரங்களைச் சொல்லும்படிக்கும், நீ எனக்கு அற்புதமான தொஹ்பாக்களைத் தந்தருளுவாயாக. பின்னும் இந்தக் கால சக்கரத்தினால் எனக்கு அடைக்கலம் தந்து, காப்பாற்றுவாயாக" வென்று துஆ செய்து முடித்தார். பின்பு அவர்கள் விதியின் மேல் பாரம் போட்டுத் தன் இடுப்பைக்கட்டிக் கொண்டு குதிரையின் மேல் ஏறி "அல்லாஹு யப்அலு மாயஷாவு" (அல்லாஹு தஆலா என்ன விரும்புகிறானோ அதை அவன் செய்கின்றான்.) என்று ஓதினார்கள். பிறகு புறப்பட்டு அநேக ஸ்தலங்களைக் கடந்துபோய்க் கொண்டிருந்தார்.

இப்படிச்சென்று கொண்டிருக்கையில் ஒரு மேட்டின் மேல் ஏறியபோது திடீரென்று ஒரு சேர்த்தியான பூஞ்சோலை அவர் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டது. அப்பூஞ்சோலையின் வனப்பையும், விஸ்தீரணத்தையும், அதன் மத்தியில் தோன்றும் பிரகாசம் பொருந்திய ஒரு கட்டிடத்தையும் கண்டு அந்தப் பூங்காவனத்தை நன்றாய் பார்க்க ஆசையுள்ளவராய், குதிரையை யொரு விருக்ஷத்தில் கட்டிவிட்டு அதற்குள் பிரவேசித்தார்.

சற்று நேரத்திற்குள் ஹனீபா அங்கு தோன்றிய கட்டிடத்தி னருகிற் சென்று பார்த்தபோது, அது மகா உன்னதமான ஒரு பெரிய மண்டபமாயிருந்தது. அவர் அம்மண்டபத்திற்குள் பிரவேசித்தார். அம்மண்டபத்தில் வெள்ளியாலும் தங்கத்தாலும் அழகிய சித்திர வேலைகள் செய்யப்பட்டிருந்தது. அனேக திரைகளும் அதில் விடப்பட்டிருந்தன. அம்மண்டபத்தை அவர் சுற்றிப் பார்த்தபோது அங்கு வெள்ளி மூலைகளும்,

தங்கஆணிகளும் ஒவ்வொரு இடங்களிலும் அறையப்பட்டிருந்ததையும், ஏழு குதிரைகள் விடப்பட்டிருந்ததையும் கண்டு, அவற்றிற்குள் சென்று பார்க்க ஆரம்பித்தார். ஒரு இடத்தில் பிரவேசித்தபோது, அங்கு ஒரு வயதுசென்ற கிழவர் சிம்மாதனத்தின்மேல் உட்கார்ந்துகொண்டிருந்தார். அவர் அவனைக் கண்டு முதலில் சலாம் செய்தார். அந்த கிழவரோ அதற்குப்பதில் சொல்லவில்லை. இதன்பின் அவர் அங்கிருந்த மேடைமேல் ஏறி அங்குமிங்குமாகப் பார்க்கத்தொடங்கினர்.

சிம்மாசனத்தில் இருந்த அக்கிழவர் நாமம் கத்ரூன். அவர் ஹனீபாவை ஜகஜ்ஜோதியான ரூபமுள்ளவராகக் கண்டு "ஏ மனிதா! நீ என் அருகில்வா. நான் உன்னை அறிந்தேன், இந்த சலாமோ முஹம்மதிய சலாமாயிருக்கிறது என்று நான் தெரிந்துகொண்டேன். நீ இப்போது என்னுடைய இந்த விக்கிரஹத்துக்கு முன் ஸஜ்தா செய்வாயாக. அப்படி நீ செய்யாவிட்டால் நான் இப்போதே உன்னுடைய தலையை உடலிலிருந்து வெட்டி வீசிவிடுவேன்" என்று சொன்னர். இதை ஹனீபா கேட்டு மிக்க கோபமடைந்து அவ்விக்கிரகத்தைத் தன் கையால் தூக்கிப் பூமியின்மேல் மோதியடித்துவிட்டார். அதன் தலை உடைந்து தூள் துளாகி மண்ணில் விழுந்தது.

அப்போது அந்த கத்ரூன் என்பவன், தன்னுடைய ஸ்திதி இவ்விதமாய்ப் போனதைக்கண்டு அவரை வைது, தன் அரண்மனையைவிட்டு ஓட்டத் தொடங்கினன். உடனே ஹனீபா அவனைக்கொல்ல பின் தொடர்ந்தபோது. அவன் தன் வாயைத் திறந்து "ஒ சூரரே! ஸைய்யதுமார்கள் ஓடுகிறவனைக் கொல்லுகிறதில்லையே, அது அவர்களுக்கு வழக்கமில்லையே அப்படியிருக்க, ஏன் நீர் என்னைக் கொல்ல வருகிறீர்? கொல்லாதீர்" என்றான். இதை அவர்கேட்டு திரும்பி அவ்வரண்மனைக்கே வந்துவிட்டார். இதன்பின் அவர் சற்று ஆலோசித்து அவனே மானிடனல்லை இராக்ஷசனாயிருக்கிறான். உண்மையாகவே அவன் நாளைய தினம் உதவி பெற்றுக் கொண்டு யுத்தத்துக்கு வருவான் என்று அறிந்து கொண்டு ஆயத்தமாயிருந்தார்.

அவர் எண்ணியபடியே அம்மூடன் வெகு சீக்கிரமாக அளவற்ற சேனையைத் திரட்டிக்கொண்டு வந்து யுத்த, நகாரா அடித்தான். இந்த நகாராவின் சத்தத்தை ஹனீபா கேட்டு யாதொரு விசாரமும் பயமும் மனதில் கொள்ளாமல் யுத்தம்செய்ய

குதிரையின் மேல் ஏறி அச்சேனையின் எதிரில் வந்து நின்றார். அப்போது மூடனாகிய கத்ரூன் என்பவன், தன் அருகில் நிற்கும் தனது குமாரனை நோக்கிக் கோபத்தோடு "இதோ நம்மெதிரில் நிற்கும் இம்மனிதனை நீ சீக்கிரமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டுவா, இவனே நாலு மணங்கு நிறையுள்ள என் விக்கிரகத்தைப் பூமியில் எறிந்து உடைத்து நாசமாக்கி விட்டவன் இவன்மேல் நீ உன் பலத்தைச் செலுத்து. வாள்களுடையவும் கோடாரிகளுடையவும் மழையை இவன்மேல் வருஷிக்கச்செய்" என்று கூறினான். இதற்குள் ஒரு இராக்ஷசன் ஒரு எரி ஈட்டியை அவர்மேல் விட்டான். அவரோ தன் சாமர்த்தியத்தால் அது தன்மேல் தாக்காதபடி தப்பித்துக்கொண்டார். பின்பு ஹனீபா, உக்ரம் கொண்ட ஒரு ஆண்சிங்கமானது மான் கூட்டத்தில் புகுவது போல், அந்த இராட்சத சேனையில் புகுந்து, தன் வாளைச் சக்கிராகாரமாய்ச் சுழற்றி, நாற்புறமும் பனங்காய்களை வெட்டித் தள்ளுவது போல், பகைவர் சிரங்களைப் பூமியில் உருளும்படி செய்யத் தொடங்கினார். அதனால் அச்சேனையிலுள்ளோர் எண்ணிறந்த பேர் கையறுந்தும், காலறுந்தும், தலைபிளந்தும், இடுப்பறுந்தும், குடல் சரிந்தும், தலைவேறு உடல் வேறாய்த் துண்டு பட்டும், குவியல் குவியலாய் விழுந்தார்கள்.

தன்சேனை இவ்வாறு அழிவதைக்கண்ட கத்ரூன் என்பவன், தன் படைத்தலைவனும் மந்திரியுமாகிய அம்லாக்கு என்பவனை நோக்கி, மிக்க வியாகூலத்தோடு, " ஏ அம்லாக்கே! வெகு சீக்கிரமாய் இவ்விஷயத்தில் நீ ஒரு ஆலோசனை செய்வாயாக; இன்றேல் நமது சேனை சீக்கிரத்தில் அழிந்துவிடும். என் மனங் கலங்குகிறது" என்று சொன்னான். அப்போது அவன் நல்லது என்று சொல்லி, அத்தூர் அதிஷ்டவான் யுத்தம் செய்யத் தானே புறப்பட்டு, ஹனீபா என்பவர்முன் வந்துநின்று, நீர் உம்முடைய நாமத்தையும் இருப்பிடத்தையும் சொல்லும். பின்னும் நாங்கள் யாராயிருக்கிறோமென்பது உமக்கு தெரியுமா? நீர் உம்முடைய இளம்பிராயத்தின்மேல் கவலையை எடுத்துக்கொள்ளும்" என்று சொன்னான். இதை ஹனீபா கேட்டு " நானோ வீரமுள்ள சிங்கமாயிருக்கிறேன். நீயோ என் முன் ஒரு கோழிகுஞ்சைப் போலிருக்கிறாய். ஏ கொடுமையான துஷ்டனே! நான் ஒரே தடவையில் உங்கள் எல்லோரையும் நாசமாக்குவேன். நான் யாரென்பதைக்

கூறுகிறேன். கேள். என் பிதா மௌலா அலியாயிருக்கிறார். உண்மையில் அவர் தெய்வசிங்கமா யிருக்கிறார். ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவசல்லம் அவர்கள் என்னுடைய பாட்டனாராயிருக்கிறார்கள். உன்னுடைய வாலிபத்தை நான் தரையோடு தரையாக்கி விடுவேன்” என்று சொன்னார்.

அம்லாக்கு என்பவன், ஹஜரத் மௌலா அலி அவர்களுடைய நாமத்தைக் கேட்டதும் வியந்து அவன் “என்னுடைய மனக்கருத்துகளெல்லாம் இப்போது நிறைவேற்றப்பட்டன. ஆண்டவன் என்மேல் உபகாரத்தைச் செலுத்தினான். நான் என் மனதில் வெகுகாலமாய் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன் ஆண்டவன் ஹைதருடைய குமாரனை எனக்குக்காட்டினான். பஹதூர் குமாரரே! கேளும். என்னையே சகலரும் அம்லாக்கு பின்லந்தூர் என்று சொல்லுவார்கள். என்னோடு யுத்தம் செய்ய எவனுக்கும் சக்தியில்லை. நீர் யுத்தம் செய்தால் மாண்டுபோவீர். நீர் இப்போது என் எதிரிலிருந்து தப்பிப்போவது முடியாது. நான் இப்போது உம்மை இரத்தப் பலியாக்கிவிடுகிறேன்” பாரும் எனறு சொன்னான். இவை எல்லாம் கேட்டு ஹனீபா “ அனுபோகமற்றவனே! புத்தியீனனே! நீ குபரில் கிடந்து தீனுல் இஸ்லாமைப் போக்கடித்துக்கொண்டாய். லந்தூர் என்பவனோ இஸ்லாமினால் நன்றியறிவுள்ளவனாயிருந்தான். ஏன் குபரில் இருக்கிறாய். நீ ஏன் என்னுடன் இடம்பம் பண்ணிக்கொள்கிறாய். ஆண்டவன் கற்பனையால் நீ நாசமாவாய். உன் தகப்பனுக்கு ஹம்ஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களோடு யுத்தம் செய்யசக்தியில்லாதிருந்தான். எனினும் அவன் ஹம்ஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் முன் ஒரு துரும்புக்கு சமதையானவனாயிருந்தான். ஆதலால் அவன் தன் பெற்றோர்களின் மதத்தை விட்டுவிட்டான். நீ என்னுடைய பலத்தை அறியமாட்டாய். நான் அளவற்ற சேனைகள் நாசமாக்கியிருக்கிறேன்” என்று கூறும்போது, அம்லாக்கு என்பவனும் “வாரும் எதோ உம்முடைய வித்தையை என்மேல் காட்டும் பார்ப்போம்” என்றான். அப்போது ஹனீபா, ஆண்டவன் மீது சத்தியம் நான் அடிபட்டுக்கொண்டு பின்பு அடிப்பது என்னுடைய வழக்கமாயிருக்கிறது. என் வாடிக்கையாயிருக்கிறது. தவிர முதலில் சத்துருவின் அடியை வாங்கிக்கொள்ள வேண்டுமென்பது என்னுடைய நபியவர்களின் கட்டளையாயிருக்கிறது. நீ காபிர்

களுடைய வழக்கப்படி முதலில் என்னை அடி. அதன்பின் எம்முடைய அடியை நீ பெற்றுக்கொள்" என்று சொன்னர். உடனே அந்த அம்லாக்கு என்பவன் தன் ஈட்டியை ஓங்கி, ஹைதர் குமாரரே! இந்தக் குத்தை நீர் தப்ப வைத்துக்கொள்ளு மென்று சொல்லிக் குத்தினான். அப்போது அவர் ஒரு இலகு பாய்ந்து, அவன் குத்திற்குத் தப்பித்துக் கொண்டு, உடனே தன் ஈட்டியால் அவன்மேல் குத்தினர். அந்தக் குத்தோ அத்துரோகி யின் தலையின்மேல் படவே அவன் கண்களில் இருள் மூடிக்கொண் டது. அப்போது அவன் பூமியின்மேல் விழுந்தான். உடனே ஹனீ பா அவன் நெஞ்சின்மேல் காலைவைத்து மிதித்துக்கொண்டு "இப் போது நீ கலிமா ஓது. இல்லாவிட்டால் உன் தலையை துண்டித்து விடுவேன். இப்போது என் கையிலிருந்து தப்பமாட்டாய்" என்ருர். அதற்கு அவன் "என்னைக் கொல்லாதீர். ஆண்டவன் ஏகனுயிருக் கிருன். நிச்சயமாய் அவனுடைய ரஸூல் முஹம்மது ஸல் லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களாயிருக்கிருர்கள்" என்று வாயினல் சொன்னன். ஆனல் அவனுடைய இருதயமோ முன பிக்கா யிருந்தது. அவனே பாவியாயுந் தூர்த்தனுயு மிருந்தான். பிறகு அவன் ஹனீபாவைத் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு பட்டணத்துக்குள் வந்து, இப்போது தங்களுடைய கிருபையையுங் கடாக்ஷத்தையுஞ் செலுத்துங்கள். சகலரையும் இஸ்லாமாக்குங்கள் என்று சூழ்ச்சியான இனிய வார்த்தைகளை அவருடன் பேசினன். அப்பால் அவன் கத்ருன் என்பவனிடம் போய் 'நான் தந்திரத் தோடு ஹனீபாவைக் கூப்பிட்டுக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். நீ உபாயத்தால் விஷம் கொடுத்து அவனைக் கொன்றுவிடு, என்று சொன்னன். அப்போது கத்ருன் என்பவன், என் புத்தியோ குறைந்துபோயிருக்கிறது. இதோ பாஷாண மிருக்கிறது நீ கொடு என்று சொல்லி, அம்லாக்கு என்பவனிடத்தில் பாஷாணத்தை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

கத்ருன் என்பவனே, இராக்ஷசர்களின் தலைமையானவனுயும், அம்லாக்கு என்பவனே மந்திரியானவனுயு மிருந்தபடியால், எவ் விதமாய் விஷம்கொடுத்துக் கொல்லவேண்டுமென்று அவ்விருவரும் ஆலோசனை செய்தார்கள். அதன்பின் அம்லாக்கு என்பவன் ஹனீபாவிடம் வந்து "ஈமான் கொண்டு வருவதின்பேரில் நான் எல்லோரையும் சமாதானஞ் செய்திருக்கிறேன். அவர்களும் சேனைகளும்ஈமான் கொள்ள சம்மதித்திருக்கிருர்கள். எல்லாக்

காரியத்தையும் முடித்துவிட்டேன்'' என்று சொன்னான். இதைக் கேட்டு ஹனீபா சந்தோஷப்பட்டு, பூங்காவனத்திலிருக்கும் மண்டபத்திற்குப் புறப்பட்டார்கள். எல்லாச் சேனையும் அவர்களின்பின் சென்றது. பின்பு ஹனீபாவை அம்லாக்கு என்பவன் அழைத்துப் போய் சிம்மாசனத்தின் மேல் உட்காரவைத்தான். பிறகு நம் பிக்கைத் துரோகியாகிய அம்லாக்கு என்பவன், சீக்கிரமாய் ஷர்பத்து தயார்செய்து அதில் பாஷாணத்தை சேர்த்து அந்த ஒரு தங்கக் கிண்ணத்தில் ஊற்றி, ஹனீபா அவர்களிடம் கொண்டு வந்து "அரசே! இப்போது உஷ்ணமும் களைப்பும் அதிகமா யிருக்கிறபடியால் தாங்கள் இந்த ஷர்பத்தை பானம் செய்யுங்கள்'' என்று கொடுத்தான். அதை அவர் வாங்கி பானம் செய்ய மன முள்ளவராயிருந்தார். இத்தருணத்தில் அம்லாக்கு என்பவனும் கத்ரூன் என்பவனும் ஒருவரோடு ஒருவர் கண் சிமிட்டத் தொடங்கினார்கள்.

நண்பர்களே! ஆண்டவனுடைய குத்ரத்தையும் அவனுடைய ஹிக்மத்தையும் நீங்கள் கண்டறிவீர்களாக. எவனை ஆண்டவன் க்ஷேமமாய் வைக்கவிரும்புகிறானோ அப்பேர்ப்பட்டவனுக்காக அவன் தானே பாதுகாக்கிறவனாயிருக்கிறான். அவன் பேரில் எவனுடைய சூதும் வஞ்சனையும் நடக்கிறதில்லை. அவனை அக்கினியிலும் சமுத்திரத்திலும் போட்டுவிட்டாலும்கூட, அவனுக்கு யாதொரு வகையான தீங்கும் நேரிட மாட்டாது.

கத்ரூனும் அம்லாக்கும் கண்சிமிட்டியதை சாடையாய்ப் பார்த்தவுடன், ஷர்பத்தைப் பானம் பண்ணலாகாதென்று தன் தந்தை கூறிய கட்டளை ஹனீபாவின் நினைவிற்கு வந்துவிட்டது. உடனே ஹனீபா, அந்த ஷர்பத் கிண்ணத்தை கீழே வைத்துவிட்டு, அவர்கள் இருவரையும் நோக்கி "நீங்கள் முதலில் இந்த ஷர்பத்தை பானம் பண்ணுங்கள். அதன்பின் மிச்சம் இருப்பதை நான் குடிப்பேன். இதுவே என்னுடைய வழக்கமாயிருக்கிறது'' என்று சொன்னார். அவர்கள் இந்த சங்கதி கேட்டதும் அவ்விருவரும் புத்திகலங்கி மயங்கினார்கள். அதன்பின் அந்த அம்லாக்கு என்பவன் அந்தக் கிண்ணியை யெடுத்துத் தரையில் கொட்டிவிட்டான். அதில் பாஷாணமிருந்ததை ஹனீபா கண்டறிந்து "மூடர்களே! ரோஷ மற்றவர்களே! பாவிகளே! முனாபிகுகளே! இது உங்களுக்கு ஏற்றதா யில்லாதிருந்தது'' என்றுசொன்னார்கள்.

அப்போது அவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தலையை தொங்க வைத்து, கதறி கெஞ்சி எங்கள் குற்றத்தை மன்னியுங்கள் என்று மன்றாடினார்கள். இதைக்கேட்டு ஹனீபா அவர்கள், அவ்விருவர்களுடைய குற்றத்தையும் மன்னித்தார்கள் அந்த நிர்ப்பாக்கியர்கள் வெட்கத்தோடு தங்கள் தலைகளைக் குனியவைத்து நின்றார்கள்.

அதன்பின் அம்லாக்கு என்பவன் பயபக்தியோடு, இளைப்பாறுகிறதற்காக மேடையின்மேல் ஏறுங்கள். தாங்கள் அவ்விடம் என்னுடன் வாருங்கள். நான் தங்களுக்கு அற்புதமான வேடிக்கையைக் காட்டுகிறேன் என்று சொன்னான். அப்படியே அவர்கள் அவனுடன் மேடையின்மேல் ஏறி மேற்குப்பக்கம் பார்த்தார்கள். நாலாப் பக்கமும் நெருப்பு கொளுத்தப்பட்டிருப்பதையும், ஏதோ உயரமான வஸ்து கண்களுக்குக் காணப்படுபவதையும் கண்டார்கள். இதன்பின் கீழ்திசையைப் பார்த்தார்கள். அவ்விடத்தில் புகையும் தூசும் எழும்பிக்கொண்டிருந்தன. இந்த அதிசயங்களைக்கண்டு, இவைகளின் அந்தரங்கத்தை விரித்து சொல்வாயாக வென்று, அம்லாக்கு என்பவனிடத்தில் கேட்டார்கள். அதற்கு அவன் "இதோ அக்கினியின் மத்தியில் ஒரு கோட்டை இருக்கிறது. எந்த இடத்தில் புகை இருக்கின்றதோ அந்த இடத்தில், ஒரு கிணறு இருக்கின்றது. இன்னும் அவ்விடம் ஏழு கோட்டைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கோட்டையிலும் ஒவ்வொரு சகோதரன் இருக்கிறான். அவர்களில் ஒருவனைப் பார்க்கிலும் ஒருவன் பலசாலியா யிருக்கிறான்." இவர்களில் மூத்தவன் பேர் ஜம்ஹூரூ. அவன்தன் எல்லா சகோதரர்களிலும் சந்தோஷமாயிருக்கிறான். அச்சகோதரருக்கு ஒரு சகோதரி இருக்கிறாள். அவளோ தேவ கன்னிப்பெண்களை விடவும் ஹூர் என்ற சுவர்க்க கன்னிகளைவிடவும் வெகு அழகுள்ளவளாயிருக்கிறாள். இன்னும் அவள் வாலிபபெண்ணும், சவுந்தரிய ரூப முள்ளவளாயுமிருக்கிறாள். அந்த ராக்ஷதியுடைய அழகைப் புகழ்ந்து கூற என்நாவில் சக்தியில்லை. இப்படியிருந்தபோதிலும் அதில் ஒரு இம்மியைச்சற்று நான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள். அதாவது அவளுடைய நெற்றியின் விசாலத்தை ஆண்டவன் தன் குத்ரத்தால் விசேஷ வகையாய் சந்திர ஒளியுள்ளதாக படைத்தான். இரண்டு புருவங்கள் வானவில்களைப்போலாகவும், இவ்விரண்டுக்கும் மத்தியிலுள்ள இடத்திலோ நட்சத்திர சோதியுள்ள ஒரு

மச்சத்தையும், இருநயனங்களேயோ பாதாம் கொட்டையைப் போலவும் இரண்டு கன்னங்களையும் ரோஜா புஷ்பத்தைப் போலவும், முகவாய்கட்டையை கௌசருடைய கிணற்றைப் போலவும், அவளுடைய இதழை செம்பவளம் போலவும், பற்களைக் குற்றமற்ற நித்திலக்கோர்வை போலவும், ஈர்க்கிடை புகாத ஸ்தனபாரங்களைத் தங்கக் கிண்ணங்கள் கவிழ்ந்தது போலவும், இடையை மின்னற்கொடி போலவும், அவளுடைய உயரத்தை ஷம்ஷாது (ஒரு மரத்தின் பேர்) டைய உயரத்தைப் போலாகவும், அழகை நாவால் புகழ இடலாத வகையாகவும் படைத்திருக்கிறான். அநேக நாளாய் அவளோடு சயனிக்க எனக்கு ஆசையா யிருக்கிறது. ஆனால் நான் என்ன செய்வேன், என் பிரயத்தனம் ஒன்றும் நடக்கிறதில்லை. என்னுடைய உபாயமும் அங்கு நடக்கிறதில்லை. அவளுடைய மூத்த சகோதரனாகிய ஜம்ஹூர் என்பவன் வெகு பராக்கிரமசாலியா யிருக்கிறான். அவனே தன்பலத்தில் கர்வமுள்ளவனு யிருக்கிறான். அவன் கோட்டைகட்டி அக்கோட்டையைசுற்றி அக்கினியைக் கொளுத்தி, இரவும் பகலும் தன் சகோதரியினிடத்தில் காவலா யிருக்கிறான். எல்லா மனிடர்களும் திகைப்புள்ளவர்களாயும் தடுமாட்டமுள்ளவர்களாயு மிருக்கிறார்கள். இன்னும் எல்லா இராக்ஷசர்களும் அவன் எதிரில்செல்ல அசக்தர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒருவெள்ளை இராக்ஷசன் அவள்மேல் முற்றிலும் மோகம் கொண்டவனாயிருக்கிறான். அவனே அந்தக் கிணற்றுக்குள் இருக்கிறான். அவன் வருஷத்தில் மோதம் நித்திரை செய்கிறான். இதோ தெரிகிற புகை எல்லாம் அவனுடைய சுவாசத்தின் புகையாகும் அவன் அப்பெண்ணின் காதலால் மிக்க துக்கமுள்ளவனாயு மிருக்கிறான். இப்படி யிருந்தும் அதற்காக முயற்சி செய்ய அவன் அசக்தனா யிருக்கிறான். அவளுடைய மற்ற சகோதரர்கள் அவள் வாசலின்மேல் இடைவிடாமல் காவலாளிகளா யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவளை எவனுக்கும் விவாகம் செய்து கொடுக்கிறதில்லை. அவளைத் தன் அடிமைப்பெண்ணாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எவனாவது அவளுடைய ஆசையை மனதில் வைத்து வந்தால் அவர்கள் அவனை ஒரு நிமிஷத்தில் சிறையாக்கிக் கொள்ளுகிறார்கள்" என்று சொன்னான்.

ஹனீபா இதையெல்லாம் கேட்டவுடன் அக்கிரமக்காரர்களே! என் குதிரையை ஆயத்தமாக்குங்கள். நான் இப்போதே போய் அந்தக் கோட்டையை சுற்றிப் பார்ப்பேன், என்று சொன்னார்.

ஹனீபா ஜம்ஹூர் முதலான 7-பேர்களோடு யுத்தம் செய்ததும், ஜைனுல் அறபை விவாகம் செய்ததும்.

ஹனீபா உடனே குதிரையின்மேல் ஏறி, ஆண்டவன் மேல் நம்பிக்கை வைத்து அந்த ஏழு சகோதரர் இருக்கும் கோட்டையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவர் தன் குதிரையை சாட்டையால் அடித்து, ஆண்டவனுடைய ஷுகுர் செய்தார். குதிரை உடனே வாயுவேகத்திலும் வேகமாய்ப் பறந்துபோனது பார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்களுடைய திருஷ்டிக்கு மறைந்துவிட்டார். சற்று நேரத்திற்குள் அவர் அந்த ஏழு சகோதரரிருக்கும் கோட்டையின் வாசலின் சமீபத்தில் வந்து நின்றுகொண்டார். அப்போது அக் கோட்டையின் சமீபத்தில் ஒரு தோட்டமிருந்ததை ஹனீபா கண்டு, வேடிக்கைக்காக அவ்விடம் போய் அஸர் தொழுகை முடித்து, பின்பு அந்த அக்கினியையும் சுற்றிப் பார்த்தார் அத்தரு ணத்தில் அப்பெண்ணின் மூத்த சகோதரனை ஜம்ஹூர் என்ற வனும், மற்ற சகோதரர்களும் வேட்டையாட வனாந்தரத்துக்குப் போயிருந்தார்கள். (எவன் தன் காரியத்தை ஆண்டவன் மேல் ஒப்பித்துவிடுகிறானோ அப்பேர்ப்பட்டவனுடைய காரியத்தின் முடிவு மிக்க அனுகூலமும் திருப்பதியுமாகவே யிருக்கும்.)

ஹனீபா அக்கினி எல்லாம் சுற்றிப் பார்த்தானதன்பின் அரண்மனையையும் சுற்றிப் பார்க்கத்தொடங்கினார். இப்படிப் பார்த் துக்கொண்டிருக்கும் சமயத்தில், குர்ஆன் ஓதிக்கொண்டிருக்கும் சப்தத்தை அவர் காதால் கேட்டார். அப்போது ஹக் ஸுப்ஹான ஹூவத ஆலாவுக்கு ஷுக்ர்செய்தார். பின்னும் இந்த இடத்தில் எவனோ ஒருவன் என் பாட்டனார் அவர்களின்மேல் ஈமான்கொண்டு வந்து இஸ்லாமாயிருக்கிறான் என்று தன் மனதில் சொல்லிக் கொண்டார். பின்பு சற்று நேரத்தில் திடீரென்று அந்த சப்தம் நின்றுபோகவே, அவர் விசாரப்பட்டார். இதற்குள் "இதுவரை சகோதரர்கள் வரவில்லையே. பொழுது எல்லாம் போய்விட்டதே. இராவேளை வந்து சம்பவித்ததே" என்று இவ்விதமாக சொல்லிக் கொண்டு வாசற்படியின் மேல் தீவட்டியைப்போல் பிரகாச முள்ள சவுந்திரிய ரூபவதியான ஒரு பெண்வந்து நிற்பதை கண்டார். வானத்தின்மேலிருந்து சந்திரன் பூமியின்மேல் வந்து விட்டதோ வென்று சந்தேகப்பட்டார். பின்னும் அவர்

அப்பெண்ணைப் பார்த்து, அவள் சோதியில் ஆழ்ந்து புத்தி மயக்கிப் போனார். பின்னும் அவர் அப்பெண்ணின் பக்கத்தில் மரியாதையுடன் நின்று, என்ன நான் நித்திரையில் இருக்கிறேனு, அல்லது விழித்துக்கொண்டிருக்கிறேனு, அல்லது விழிப்புள்ள மனதோடு இருக்கிறேனு, அல்லது மதிமயக்கமுள்ளவனுயிருக்கிறேனு தெரியவில்லையே என்று தனக்குள்ளாகவே கலவரமடைந்தார்.

இப்பேர்ப்பட்ட சமயத்தில் கன்னியமாக அப்பெண் ஒடுக்கத்துடன் வந்து மதுரம் பொருந்திய மொழிகளால் அவருடன் பேசத்தொடங்கி "உம்முடைய நாமமோ முஹம்மது ஹனீபாவாயிருக்கிறது. உம்முடைய எல்லாச்சமாச்சாரங்களும் எனக்கு தெரியும். நீரோ ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரராயிருக்கிறீர். இன்னும் நீர் பராக்கிரமசாலியாயிருக்கிறீர். நீர் என்னை இன்றைய தினம் விடுவிக்கவேண்டும். நீர் என் வீட்டுக்குள் வரவேண்டும். ஆண்டவன் என்னுடை துஆவை அங்கீகரித்து உம்மை என்னோடு கூடும்படி செய்வித்தான். இன்றைக்கு நீர் என்னைவிட்டுப் போகலாகாது. நீர் என்னை உம்முடன் கூட்டிக்கொண்டு போக வேண்டும். நீரும் நானுமாக சேர்ந்து இவ்விடத்திலிருந்து போய்விட வேண்டும். இதன்பின் நிண்ணம் நிறைய பானம் பண்ண வேண்டும். எனக்கு ஏழு சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் கர்வமுள்ளவர்களாவர். அவர்களோ குபரில் அமிழ்ந்து போயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் வருவதற்கு முன்னதாகவே நாம் இவ்விடத்தை விட்டுப்போய் விடவேண்டும் அப்படி இல்லா விட்டால் அவர்களால் நமக்குக்கஷ்டம் சம்பவிக்கும்" என்று சொன்னாள்.

ஹனீபா இவை யெல்லாம் கேட்டு "பெண்கள் நாயகமே! அவ்விதமாய் போய்விடுவது நல்லதாயிராது. ஆனால் நீ என்னையும் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களையும் எப்படி அறிந்து கொண்டாய். அருமையான பேருள்ளவர்களாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களை எப்படித் தெரிந்து கொண்டாய்" என்று கேட்டார்.

அதற்கு, அப்பெண் "நான் ஒருநாள் இராத்திரி நித்திரையிலிருந்தேன். என் சொர்ப்பனத்தில்ஹஸரத் முஹம்துமது முஸ்தப

ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களைக் கண்டு நான் அவர்களுடைய பாதங்களின்மேல் விழுந்தேன். அவர்கள் எனக்குக் கலிமாவைக் கற்றுக்கொடுத்து என்னை இஸ்லாமாக்கினார்கள். அதன்பின், குர்ஆனையும் கற்றுக்கொடுத்தார்கள். பின்னும் உம்மையும் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களையும் அழைத்து சந்தோஷத்துடன் உம்மோடு என்னை நிக்காஹ் செய்துவிட்டார்கள். என்னுடைய நாமமோ ஆதியில் வுத்துல் அறப் என்றிருந்தது. அதை அவர்கள் மாற்றி ஜைனுல் அறப் என்று வைத்தார்கள்'' என்று கூறினாள். இதை ஹனீபா கேட்டு ஷரிஅத்தின்படி இரண்டு சாக்ஷிகள் வேண்டியது அவசியமே. அவர்கள் யாராயிருக்கிறார்கள் என்பதைப்பற்றி நீ சீக்கிரம் சொல்லு என்று சொன்னார். அதற்கு அப்பெண் 'நான் சொல்லுவதின்பேரில் இரண்டு சாக்ஷிகள் இருக்கின்றன. 1-வது கலிமாவும், 2-வது குர்ஆனுமே சாக்ஷிகளாயிருக்கிறார்களென்று சொன்னாள். இதன்பின் அவர் உம்முடைய சொல்லின்பேரில் பலமான இரண்டு சாக்ஷிகள் இருக்கின்றன என்பதில் சந்தேகமில்லை, ஆனால் பயந்து ஓடிப்போவது என்னுடைய வழக்கமல்ல, என்று சொன்னார்.

இவ்விருவர்களும் சம்பாஷணையில் இருந்தார்கள். அப்போது அச்சகோதரர்கள் வருவதின் அடையாளங்கள் வெளிப்பட்டன. அதையறிந்த அக்கன்னிகை, ஹனீபாவை நோக்கி, ''நீங்கள் பத்திரமாயிருங்கள். துஷ்டர்களாகிய என் சகோதரர்கள் வருகிறார்கள். அந்தப் பாதகர்கள் இரக்கமற்றவர்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு, அரண்மனைக்குள் போய் ''ஆண்டவனே! நீ பூமியுடையவும் வானங்களுடையவும் எஜமானனாயிருக்கிறாய். நன்மையும் தீமையும் உன் வல்லமைக்குள் இருக்கின்றன. இவரை என் சகோதரர்கையில் மாட்டிவிடாதே. இவரையும் என் ஏழு சகோதரர்களையும் நீ காப்பாற்றுவாயாக. என் சகோதரர்கள் அடித்தால் என் கணவர் கொல்லப்படுவார். என் நாயகர் அடித்தால் என் சகோதரர்கள் கொல்லப்படுவார்கள். ஆகையால் என் சகோதரர்களையும் என் புருஷனையும் நீ உன் வல்லமையைக் கொண்டு காப்பாற்றி வைப்பாயாக. இன்னும் என் சகோதரர்களுக்கு ஈமானுடைய அங்கியைத் தரிப்பாயாக. என் நாயகனே! என்னுடைய பிரலாபத்தை கேட்டு என் கருத்துகளைப் பூர்த்தியாக்கி, என் தலைமேல் என் பதியின் கிரீடத்தை நிலையாய் வைப்பாயாக'' வென்று ஆண்டவன் சன்னதியில் துஆ செய்து கொண்டிருந்தாள்.

ஹனீபா உடைய இருதயத்தில் சிருங்கார ரசத்தின் நெருப்பு கொளுத்தப்பட்டு அவர் ஒரு மரத்தடியில் உட்கார்ந்திருந்தார். எல்லா சகோதரர்களும் வெளியிலிருந்து வந்து அரண்மனைக்குள் புகுந்தார்கள். ஆனால் பின் வந்து கொண்டிருந்த சகோதரனுடைய பார்வையோ திடீரென்று ஹனீபாவின் மேல் விழுந்தது. உடனே அவன் கதறிக்கொண்டு சகோதரர்களிடம் போய், ஒரு சிங்கமானவர் வந்திருக்கிறார் அவர் எங்கள் எல்லோரையும் மிதித்துக்கொல்லுவார் போல் தெரிகிறது என்று சொன்னான். மற்ற சகோதரர்கள் அவனால் இச்சமாசாரத்தைக் கேட்டு உனக்கு தைரியமில்லை. நீ கோழை நெஞ்சுள்ளவனாயிருக்கிறாய், என்று சொன்னார்கள். இவர்களில் ஒருவன் நான் அவரிடம் போய் அவரைப் பிடித்து உங்கள் முன் கொண்டு வருகிறேன் என்று சொல்லி, அத்தோட்டத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு அந்த சிங்கமாகிய ஹனீபாவின் முன்போய் "நீர் யார்? உத்தரவு அன்னியில் இங்கு ஏன்வந்தீர்? எப்படி வந்தீர்? இப்போது நான் உம்மைப் பிடித்து கட்டிக்கொண்டு போகிறேன்" என்று சொன்னான். இதை ஹனீபா கேட்டு, வா, சீக்கிரம் என்னை பிடித்துக்கொண்டுபோ. இல்லாவிட்டால் கெடுதி சம்பவிக்கும் என்று சொல்லவே, அவன் கோபம்கொண்டு சுருசுருப்புள்ளவனாய், வீரியத்துடன் ஹனீபாவின் முன் வந்து, யுத்தம் செய்தான். அவர் உடனே அவனைப் பூமியில் வீழ்த்தி அவன் கழுத்தின் மேலும் முதுகின்மேலும் ஒரு அடி அடித்தார். அவ்வடியால் அவன் ஜீவிப்பின் நம்பிக்கையும் ஆசையும் போய் விட்டன. பின்னும் அவன் தலைமேலிருந்த தலைப்பாகையும் விழுந்தது. அதைக்கொண்டே அவனுடைய கைகளைக்கட்டி அவனை ஒரு மரத்தின் கிளையில் தொங்கவைத்தார். இவன் தன் சகோதரர்களிடம் திரும்பிப்போவதில் தவக்கப்பட்ட படியால் அவனுக்கு என்ன சம்பவித்ததோ தெரியவில்லையே என்று மற்ற சகோதரர்கள் கிலேசப்பட தொடங்கினார்கள். அப்போது அச்சகோதரர்களில் ஒருவன் அவனைப் பார்க்கப் புறப்பட்டான்.

அவன் ஹனீபா அருகில் வந்து பார்த்தபோது, தன் சகோதரன் மரக்கிளையில் தொங்கிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, மிக்க கோபமடைந்து ஆத்திரத்தோடு, ஹனீபாவின் முன் வந்து நின்று அவருடன் பேசத் தொடங்கினான். உடனே அவர் அவனையும் பிடித்துக் கட்டி மற்றொரு கிளையில் தொங்க வைத்தார். இவ்விதமாகவே ஒவ்வொருவராய் ஐந்து சகோதரர்களையும் கட்டித் தொங்க

விட்டு விட்டார். இவர்கள் எல்லோரும் மரக்கிளைகளில் இலைகளைப் போல் தொங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது ஜம்ஹூர் என்பவனும், இளைய சகோதரனுமே மீதமிருந்தார்கள். ஜம்ஹூர் என்பவன் இளையவனைப் பார்த்து, அவ்விடம் போன சகோதரர்கள் கொல்லப்பட்டார்களோ அல்லது பிழைத்திருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. ஆகையால் நீ போய் அவர்களின் சமாச்சாரத்தைச் சீக்கிரத்தில் அறிந்து கொண்டுவா, என்று சொன்னான். அவன் நல்லது என்று ஒப்புக் கொண்டு, புறப்பட்டான். அவன் வந்து பார்க்க எல்லா சகோதரர்களும் மரத்தின் கிளைகளில் தூக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு ஓடிப் போய், எங்கள் சகோதரர்கள் எல்லோரும் மரக்கிளைகளில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்களென்று ஜம்ஹூரிடம் அழுதுகொண்டு சொன்னான். அப்போது அவன் கோபப்பட்டு ஹனீபா சமூகத்தில் வந்து நிர்ப்பயமாய் "நீ யார்? ஏன் என்னுடைய சகோதரர்களைப் பிடித்துக் கட்டிவைத்திருக்கிறாய்? நான் அவர்களுக்காக உன்னிடம் பழிவாங்குவேன். என்னுடைய பேர் உலகத்தில் பிரபலமாயிருக்கிறது. பலத்தில் என்னைப்போல் ஒருவனுமில்லை" என்று சொன்னான். இதைக் கேட்டு ஹனீபா "உலகத்தில் இன்றைக்கு நான் உன்னுடைய உபாத்தியாரா யிருக்கிறேன். நான் பராக்கிரமசாலிகளின் அரசராகிய ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய புத்திரனுயிருக்கிறேன்; ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய பேரனுயு மிருக்கிறேன். இப்போது நீ உன்னுடைய பலத்தைக் காட்டு. நீ புலியாயிருக்கிறாயோ, அல்லது எறும்பா யிருக்கிறாயோ அதைகாட்டி விடுகிறேன்" என்று சொன்னார். இதைக்கேட்டவுடன் ஜம்ஹூர் என்பவன் தூரத்திலிருந்து ஈட்டியை நீட்டி, ஹனீபாவின் மேல் ஒரு குத்து குத்தினான். அவர் அக்குத்தை தப்பவைத்துப் பெருத்த சப்தத்தோடு கர்ஜித்தார்: இந்த சத்தம் ஜம்ஹூர் என்பவனுடைய காதில் விழவே அவன் மெய்மறந்து தன் புத்தியையும் அறிவையும் இழந்து. பூமியின்மேல் மல்லாந்து விழுந்தான். உடனே ஹனீபா அவனைக்கொல்ல அவன் நெஞ்சின்மேல் ஏறவே அவன் "ஏ சூரரே! ஆண்டவனுக்காக தாங்கள் என்னுடைய குற்றத்தை மன்னியுங்கள். இன்றைக்கு உங்களுடைய வேதத்தில் என்னை சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள். ஆண்டவன் உங்களை பாதுகாக்கிறவனு யிருக்கிறான். ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா

ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்கள் நிச்சந்தேகமாய் பைகம்பரா யிருக்கிறார்கள். விக்கிரங்களும் சிலைகளும் பொய்யாயும், குபிர் வீணானதாயும் இருக்கின்றன. எவன் உம்மை நிராகரிக்கிறானோ அவன் மூடனாயிருக்கிறான்" என்று சொல்லி மன்னிப்பு கேட்டான். அப்போது ஹனீபா அவனை விட்டு விட்டார். அதன்பின் அவன் தன் சகோதரர்களையும் விடுதலையாக்கி தம்முடைய சகோதரர்கள் பக்கம் திரும்பி "சகோதரர்களே! குபிரை விட்டு விடுங்கள் இக்காலம்வரை எவனும் என் எதிராளியாயிருக்கவில்லை. மானிடர்களானாலும், மற்ற எவர்களானாலும் பலத்தில் எனக்கொப்பானவர்களா யிருக்கவில்லை. நானோ ஹனீபாவை சிங்கத்தைப்போல் கண்டேன். என் பலமெல்லாம் போய்விட்டது" என்று சொன்னான். அப்போது எல்லா சகோதரர்களும் இஸ்லாமின் பேரில் ஆண்டவனும், அவனுடைய ரசூலாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களும் சத்தியமானவர்களா யிருக்கிறார்கள் என்று ஒப்புக்கொண்டு கலிமாவை ஓதி, குபிரை மனதோடு நீக்கி இஸ்லாம் தீனை அங்கீகரித்து, ஈமானோடு மனதைச் சோதித்தார்கள். அதன்பின் ஹனீபாஎல்லோரையும் வாழ்த்தினார். எல்லாச் சகோதரர்களும் ஒன்று கூடினார்கள், அப்போது அவர்கள் ஹனீபாவை அரண்மனைக்கு கூப்பிட்டுக் கொண்டுபோய் அவரை சிம்மாசனத்தின் மேல் உட்காரவைத்து தங்கள் தங்கையை யழைத்து "எங்கள் சகோதரியே! எங்கள் கண்மணியே! நீயும் ஈமானுடைய அங்கியை தரித்துக்கொள். இருலோக பாக்கியத்தைப் பெற்றுக்கொள் என்று அவளுக்குச் சொன்னார்கள். அச்சகோதரி இதைக்கேட்டு "நானோ இதற்கு முன்னதாகவே ஜோதியுள்ள அங்கியைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கிறேன். ஒருபோதும் நான் உங்களை எச்சரிக்கவில்லை. அதன் பரக்கத்தால் இந்த காரியம் இலேசாக முடிந்தது ஆண்டவனிடத்தில் நான் செய்துகொண்டிருந்த துஆவை ஆண்டவன் அங்கீகரித்து தன்னுடைய கிருபையால் உங்கள்பேரில் வந்த கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்து விட்டான்" என்று சொன்னது மன்றி, தன் சொப்பனத்தின் சங்கதியையும் தன் சகோதரர்களிடம் விவரமாய் வெளியிட்டாள். இதை யெல்லாம் கேட்ட சகோதரர்கள், ஹனீபாவை நோக்கி, "இவள் தங்களுடைய அடியாளாயிருக்கிறாள். இவள் தங்களுக்கு

முபாரக் உண்டாகக்கடவது" என்று சொன்னார்கள் இத்தருணத்தில் இராவேளை வந்து சம்பவித்தது. அப்போது ஜம்ஹூர் என்பவன் ஜல்வாச் சடங்கு செய்து ஷருபடியுள்ள காரியங்களை நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று சொல்லி வெளியே போனான். இவன் வருவதற்குள் மற்ற சகோதரர்கள் விவாக சிங்காசனத்தைப் பூங்காவனத்துக்கு சமானமாக அலங்கரித்துத் தீபங்களால் பிரகாசமுள்ளதாய் ஆக்கிவிட்டார்கள். பின்னும் தங்கள் சகோதரிக்கு அழகிற்குப் பின்னும் அழகுசெய்வதுபோல் நவரத்னங்கள் இழைக்கப்பட்ட விலைமதிக்கக்கூடாத ஆபரணங்களைப் பூட்டி அலங்காரம் செய்துவிட்டார்கள். அக்கன்னிகையை பார்ப்பவர் இவளென்ன பூலோக மாதோ அல்லது சொர்க்க கன்னிகையோ வென்று ஐயுறும்படி பிரகாசித்தாள். பின்னும் ஜைனுல் அறப் என்ற சுத்தமான பெண்ணாகிய தன் சகோதரியை, ஹனீபா உடன் சேர்த்துவிட, அவள் சகோதரர்கள் அவளை சம்யோக சிங்காதனத்துக்குக் கொண்டுவந்து விட்டார்கள். அப்போது மஷ்ஷாத்தஹ் என்றவள் (கலியாணப் பெண்ணை அலங்காரம் செய்பவள்) ஷருவுடைய திரையைக் கையில் ஏந்தி சில சடங்குகள் செய்தபின், ஹனீபாவுக்கு எதிரில் அந்த சுந்திரியை உட்காரவைத்தாள். அந்த சுந்தரியோ எனக்கு ஆண்டவன் கிருபையால் மேலான குலமுள்ள மணவாளன் கிடைத்தான் என்று மனதில் சந்தோஷப்பட்டுக்கொண்டு, பெண்களுக்குரிய நாணத்துடன் சிங்காசனத்தில் குனிந்து உட்கார்ந்தாள். அந்த மஷ்ஷாத்தஹ் தன் கையில் புஷ்பஹாரங்களை எடுத்து இவர்களுடைய கழுத்தில் சூட்டி ஷருவுடைய திரையை நீக்கிவிட்டு, ஆண்டவனுடையவும், ஹஸரத்து நபிநாயகம் அவர்களுடைய நாலு அஸ்ஹாபுகளுடையவும் சொர்க்க நாயகியாகிய பாதிமா நாச்சியாருடையவும் நாமங்களைத் சொல்லி ஜல்வாவின் சடங்குகளை முடித்து, குர்ஆனே ஷரீபையும் கண்ணாடியையும் கொண்டு வந்து அக்கண்ணாடியில் அந்த சுந்தரியின் முகத்தை மாப்பிள்ளைக்குக் காட்டிப். பின்பு குர்ஆனையும் அவருக்குக் காட்டினாள். பின்னும் அவள் வெள்ளியையும் தங்கத்தையும் ஸ்திரீ புருடர்களின் மேல் திருஷ்டி சுற்றி தம்பதிகளின் முன் நின்று குனிந்து சலாம் செய்தாள். பிறகு ஹனீபா ஹஸரத்து முஹம்மது றஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் மேல் மனப்பூர்வமாய் அநேக தரூது ஸலவாத்களை ஓதி மிட்டாயை வாயில் போட்டார். இதன்பின்

அந்தகோதரர்கள் ஹனீபாவின் முன் வந்து தஸ்லீம் (குனிந்து சலாம் செய்தல்) செய்து வாழ்த்தினார்கள். அதற்கு அவர் தம் முடைய மைத்துனர்களுக்கு சலாம் செய்து, ஆண்டவன் உங்கள் மேல் ரஹ்மத்து செய்வானாக என்று சொன்னார். அச்சமயம் பெரிய மைத்துனராகிய ஜம்ஹூர், என்பவன் ஹனீபாவிடம் மிக்க வணக்க மாகவும் உருக்கமாகவும் "நாளதுவரை இப்பெண்ணை நாங்கள் பாதுகாத்துக்கொண்டுவந்தோம். இப்போதோ இவளைத் தங்க ளுக்கு கட்டிக்கொடுத்து விட்டோம். இனி இவளைத் தாங்கள் தான் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும். இது உங்கள் கடமையா யிருக்கிறது. இன்னொரு சங்கதி: நான் தங்களிடம் கூறவேண்டும். அதாவது ஒரு இராக்ஷசன் இவள்மேல் காதல் கொண்டிருக்கிறான். அவனே இராத்திரியில் நித்திரையின்றி விழித்திருக்கின்றான். அவன் ஒரு சமயம் இடையூறு செய்ய நினைப்பான். ஆதலால் தாங்கள் எதற்கும் எச்சரிக்கையாயிருப்பது நலமென்று அதைத் தங்களிடம் கூறினேன்" என்று மூத்த சகோதரன் கூறியபின் சகோதரர்கள் யாவரும் ஹனீபாவிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு தம்பதிகளை யேகாந்த ஸ்தலத்தில் விட்டுவிட்டு சென்றார்கள். தம்பதிகள் இருவரும் இஷ்ட போகங்களை யனுபவித்த பின் நித்திரை போய்விட்டார்கள். கலியாணப் பெண்ணாகிய பீபீ ஜைனுல் அறப்பின் மனதில் ஒருவிதமான கலக்கமும் திகிலும் உண்டாயிருந்தது. அதற்குக் காரணம் ஒன்றும் தோன்றவில்லை. கடைசியில் ஆண்டவனிடம் துஆ செய்துகொண்டே நித்திரை போய்விட்டார்.

அப்பெண்மேல் காதல் கொண்டிருந்த அந்த வெள்ளை இராட் ஷதன், இதுகாறும் துணிந்து கோட்டைக்குள் வராமலிருந்த தாலும், இப்போது வேறொருவன் அவளை மணம் புரிந்து கொண்ட படியால் இச்சமயம் தவறினால் இனியவள் தன்கைக்கு எட்ட மாட் டாளென்று யோசித்து, காதல் என்னும் இருளானது அவனது அறிவின் பிரகாசத்தை மறைத்து விட்டதால், முன்யோசனை யில்லாதவனாய்; புத்தி தடுமாறி அன்றிரவு ஒரு மணிக்கு அக்கோட் டைக்கு வந்தான். இதுகாறும் தினந்தோறும் இரவில் கோட்டை வாசற்படியில் ஒருவர் மாற்றியொருவர் காவலாயிருந்த சகோதரர்கள் தங்கள் தங்கையை ஆண் சிங்கத்திற்குச் சமதையான சுத்தவீர ராகிய ஹனீபாவிற்கு நிகாஹ் செய்துகொடுத்து விட்டபடியால், காவலை யொழிந்து, அன்றிரவு வழக்கம்போல் காவலிருப்பதை விட்

விட்டுத் தங்கள் தங்கள் அறையில் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்தார்கள். வாசற்படியில் யாரும் காவலில்லை யென்று கண்ட ராக்ஷஸன்மிக சந்தோஷமடைந்து தன் மாயையால் நித்திரை செய்கிறவர்கள் எழுந்திராதபடி செய்துவிட்டு, ஜைனுல் அறப்பை தூக்கிக்கொண்டுபோய்த் தான் வசிக்கும் கிணற்றிலுள்ள ஒரு கட்டிலில் கட்டி வைத்துவிட்டான்.

ஜைனுல் அறப் நித்திரை தெளிந்து கண்விழித்துப் பார்த்தாள். முதலில் எல்லாம் இருளாயிருந்தது. திடுக்கிட்டு ஊற்று நோக்கினாள். தன் பக்கத்தில் தன் கணவன் இருக்கிறாரவென்று தடவிப் பார்க்க கையைத்தூக்க முயன்றாள். தன் கைகள் கட்டப் பட்டிருப்பதை அறிந்தாள். ஒரு மூலையிலிருந்து மினுக்குமினுக் கென்றெரியும் ஒரு தீபத்தின் ஒளி வந்துகொண்டிருந்தது. கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் தானிருக்கும் இடம் முதலியவை கண்ணுக்குப் புலப்பட்டன. இருண்ட ஒரு குகைக்குள் ஒரு கட்டிலில் தான் கட்டப்பட்டிருப்பதை யறிந்தாள். அந்தக் கிணற்றில் உஷ்ணமான ஆவி வீசிக்கொண்டிருந்தது. சர்ப்பங்கள் சீறும் சத்தம் ஒரு பக்கம் செவியில் கேட்டது இராக்ஷசனைப்பற்றிய சங்கதி யாவும் தனக்குத் தெரியுமாகையால் நம்மை அந்தப் பாவியாகிய இராக்ஷசன் கபடமாய்த் தூக்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டான் என்று தெரிந்து கொண்டாள். அவள் மனதில் மிக்க பயமுண்டாய் விட்டது.

"ஆண்டவனே! நீ எப்போதும் எல்லாவிடத்திலுமிருக் கிறாய். இந்த ஆபத்து வேளையில் என் முறைப்பாட்டைக் கேட்டு என்னை யாதரிக்க உன்னையன்றி வேறு யாருமில்லை, அந்தோ! இந்த துஷ்டனாகிய பாதகன் என் புருஷரிடமிருந்து என்னைப் பிரித்து இங்குக் கொண்டுவந்து விட்டான். அவர் நித்திரை யாகிய மாயையில் அமிழ்ந்து, நடக்கும் சங்கதி தெரியாதவரா யிருந்து விட்டார். இன்றேல் அப்பாவியின் தீய எண்ணம் பலித்தேயிராது. இப்போதுநான் இங்கு கொண்டுவரப்பட்டிருக்கும் சங்கதி என் கணவருக்காவது சகோதரருக்காவது தெரியாதே. என்னை யார் வந்து இந்த அரக்கனிடமிருந்து விடுவிக்கப் போகிறார்கள். இந்தப் பாவியிடம் மான பங்கப் படுவதைவிட பிராணனைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டியதுதான் உத்தமம். பரம கருணாநிதியாகிய ஆண்டவனே! தாங்கள் தான் என்னை யென் நாதனிடம் சேர்ப்பிக்கவேண்டும். அபயம் என்றவரை யாதரிக்கும் கருணையும் ஒப்புயர்வற்ற வல்லமையும் உள்ளவன் நீ ஒருவனே. புருஷனை

விட்டுப் பிரிந்த நான் தடாகத்தை விட்டுக் கரையி லெறியப்பட்ட தாமரை போல் வாடி நிற்கிறேன். கருணைக்கடலே! நீரே யென்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும்" என்று கண்களில் தாரை தாரை யாய் நீர் பெருக ஆண்டவனைப் பிரார்த்தித்தாள்.

ஜைனுல்அறப் அப்பாழுங்கிணற்றில் அவ்வாறு பரிதபித்துக் கொண்டிருக்க, கோட்டைக்குள் மணவறையில் நித்திரை செய்து கொண்டிருந்த ஹனீபா விடியற்காலம் நித்திரை தெளிந்து விழித்துக்கொண்டார். தன் பக்கத்தில் சயனித்திருந்த மனைவி யைக் காணோம். எழுந்து காலைக்கடன்களை முடிக்கச் சென்றிருப் பாள் என்று நினைத்துக்கொண்டார். ஆனால் சற்று நேரத்திற்குள், அம்மாது கோட்டைக்குள் இல்லை யென்று தெரிந்துவிட்டது. ஹனீபா மிக்க விடாகூலமடைந்து "நமது மூத்த மைத்துனன் கூறிய அந்த இராக்ஷதனே மாயமாய் அவளைக் கொண்டுபோ யிருக்கவேண்டும். நாம் தனியாகவே சென்று அவளை மீட்டுவர வேண்டும். அம்லாக்கு என்பவனும் அந்த வெள்ளை இராக்ஷ தனைப்பற்றி நம்மிடம் கூறியிருக்கிறான். ஆகையால் அவனைக் கொண்டே அந்த இராக்ஷதனைப் பற்றிய எல்லா விஷயங்களையும் விபரமாய் தெரிந்துகொண்டு பிறகு நமது பத்தினியிருக்கும் இடத்திற்குச் செல்லவேண்டும்" என்று தனக்குள் தீர்மானம் செய்துகொண்டு உடனே தன் குதிரையின்மேல் ஏறிக்கொண்டு அம்லாக்கு இருக்குமிடத்தை நோக்கிச்சென்றார்.

அம்லாக்கு என்பவன் ஜன்னல் வழியாய் ஹனீபா வரு வதைக் கண்டு, இவர் அவ்விடமும் போய் எவ்விதமாய் சுகத் தோடு தப்பிவந்திருக்கிறார் என்று தன்மனதில் சிந்தித்துக் கொண்டே, எதிர்கொண்டு ஹனீபா அவர்களை வணக்கத் தோடு அழைத்துவந்து, ஆசனத்திலிருத்தி, "தாங்கள் சுகமாய் வந்ததைக் கண்டு மிக்க சந்தோஷ மடைகிறேன். ஜம்ஹூர் என் பவன் எல்லா இராக்ஷதர்களைக் காட்டிலும் மிக்க பலசாலியாயும் கர்வமுள்ளவனுமா யிருந்தானே அவன் சமாச்சாரம் என்ன," என்றுகேட்டான். அதற்கு ஹனீபா "நான் அவர்கள் எல்லோ ரையும் ஜெயித்து அவர்களை இஸ்லாமாக்கி, ஷரீயத்தின்படி அவர் களுடைய சகோதரியை நிகாஹ் செய்துகொண்டேன். நேற்று இரவு நானும் என் மனைவியும் நித்திரைசெய்து கொண்டிருக்கையில், வெள்ளை இராக்ஷசன் மோசம் செய்து என்னுடைய பத்தினியைக் கொண்டுபோய் விட்டான் ஆகையால் நீ என்னை சீக்கிரமாய்

அவன் வசிக்கும் கிணற்றுக்குக் கொண்டுபோகவேண்டும்" என்ருர் இதை அம்லாக்கு என்பவன் கேட்டு, அந்த இராக்ஷசனை ஜம் ஹூர் என்பவனைப்போல் எண்ணவேண்டாம். அவனே 80-கெஜம் உயரமுள்ளவனும், பலத்தில் வெகு பேர்போனவனும், ஒரு யானையை ஒரு மூச்சில் புசித்துவிடுகிறவனுயு மிருக்கிருன். ஒருவரும் அவனுடன் எதிர்க்க சக்தி யுள்ளவனு யில்லை. அவனுடைய நெஞ்சு கருப்பாயும், மற்ற திரேகமெல்லாம் வெண்ணிறமாயு மிருக்கின்றது. ஆதலால் அவன்பேர் வெள்ளை இராக்ஷசன் என்று வைக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதுவே அவன் நாமமாயிருக்கிறது என்று சொன்னன்

இதை எல்லாம் ஹனீபா கேட்டு, ஏ அம்லாக்கே! நீ அ ன் பெருமையைப் பாராட்டிக்கொண்டிராதே. சீக்கிரம் எழுந்து என்னோடு கூடவாரும் வீணய் இன்னும் ஆலசியம் செய்வாயானல் என் கோபத்திற்காளாவாய் என்ருர். ஹனீபாவின் வார்த்தையைக்கேட்ட அம்லாக் என்பவன், உடனே புறப்பட்டு, அவரை இட்டுக்கொண்டு இராக்ஷசனிருக்கும் கிணற்றருகிற் சென்று, "இதோ இக்கிணற்றில்தான் அந்த இராக்ஷசன் இருக்கிருன்" என்ருன். அப்போது அக்கிணற்றின்மேல் குன்றைப்போலொத்த ஒரு பாறையை மூடிவைத்திருந்தான். அப்பாறையை யசைக்கவும் அதுகாறும் யாராலும் முடிந்ததில்லை. ஆகையால் அக்கிணற்றுக்குள் ஒருவரும் சென்றதில்லை.

அம்லாக்கு கிணற்றைக் காட்டியவுடனே ஹனீபா அவனை நோக்கி "உனக்கு சுத்தவீரத்தன்மை யிருக்குமாகில் நீ இந்தப் பாறையைத் தூக்கி அப்பால் வைத்துவிட்டு, பின்பு கிணற்றுக்குள் போய் இராக்ஷதனைக் கொன்று என் காதலியை இட்டுக்கொண்டு சீக்கிரத்தில் கிணற்றுக்கு வெளியில் வந்துவிடுபார்க்கலாம் என்று சொன்னர். இதைக்கேட்டு அம்லாக்கு தன் தலையைப் பூமியின்மேல் சாய்த்து " அரசரே! தாங்கள் என்னைக் கொன்றுவிட்டாலும் கொன்றுவிடுங்கள். அது எனக்கு சம்மதம். ஆனல் நான் ஒரு போதும் கிணற்றிற்குள் இறங்கமாட்டேன். என் உயிர் எனக்குப் பிரியமாயிருக்கிறது. அதை எப்படி நான் வலிய இழந்துவிடுவேன்" என்ருன். அவன் கூறியதைக் கேட்டு ஹனீபா" அப்படியானல் இப்போது நீ இங்கு நின்று, ஆண்டவன் என்னைக் கிணற்றுக்குள் எவ்விதமாய், கொண்டுபோகிருன் என்பதைப் பார், என்று சொல்லி தன் கச்சையை கட்டிக்கொண்டு அப்பாறையைத் தூக்கிக் கிணற்றின் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, இடுப்பில் கயிற்றைக்

கட்டிக்கொண்டு அம்லாக்கை நோக்கி, நீ இக்கயிற்றின் நுனியைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக்கொண்டிரு என்றார். அதற்கு அம்லாக்கு "நான் அப்படியே செய்கிறேன். ஆனால் அங்கு தங்களுக்கு நடக்கும் சங்கதி இன்னதென்று எனக்கு எப்படித் தெரியவரும்? நான் எதுவரை இவ்விடத்தில் காத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும்? நான் 6-நாழிகை வரை காத்திருப்பேன்'' என்றுசொன்னான். அதற்கு அவர் "நான் முதல் கர்ஜிக்கிறேனே அப்போது நான் அவனுடன் யுத்தத்தில் இருக்கிறேனென்று நீ நினைத்துக்கொள். பின்பு எப்போது, என் 2-வது கர்ஜனையின் சப்தத்தை நீ கேட்பாயோ அப்போது, நான் அவன்மேல் பாய்ந்தேன் என்று எண்ணிக்கொள். பின்னும் எப்போது நீ என்னுடைய 3-வது சப்தத்தைக் கேட்பாயோ அப்போது நான் அவனைக் கொன்றுவிட்டேன் என்று உன் மனதில் திடமாய் எண்ணிக்கொள். நீ இவ்விடத்தில் 3-நாழிகை வரை எதிர்பார்'' என்று சொன்னார். அம்லாக்கு என்பவன் அதற்கு சம்மதித்து அவர் பாதத்தை முத்தமிட்டான்.

இதன்பின் ஹனீபா ஆண்டவனையும் அவனுடைய ரஸூலையும் தியானம் செய்து, கிணற்றுக்குள் போய் அவ்விடம் நாலா பக்கமும் சுற்றிப்பார்த்தார். அப்போது அங்கு கட்டிவைக்கப் பட்டிருந்த தன் மனைவியைக்கண்டு, அவளை அக்கட்டிலிலிருந்து அவிழ்த்துவிட்டு "இரவு உனக்கு நேரிட்ட ஆபத்தின் விபரமென்ன?" என்று கேட்டார். அதற்கு ஜைனுல் அறப் தான் நித்திரையி லிருந்தபோது தனக்குத் தெரியாமல் இராக்ஷசன் தன்னைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்துவிட்டதையும், தான் விழிப்படைந்தபோது அங்குக் கட்டிலில் சட்டப்பட்டிருந்ததையும் கூறி "அந்தோ! என் மணாளரை நான் இக்கிணற்றில் காண்கிறது கனவோ, உண்மையோ? அவர் இங்கு வருவது சுலபமல்லவே. இது இக்கொடும் பாதகனாகிய இராக்ஷதனுடைய மாயையோ'' என்று பிரலாபித்தாள். இதை ஹனீபா கேட்டு "என் சுந்தரியே! பயப்படாதே, இன்றைக்கு ஆண்டவனுடைய கிருபை உன்னிடம் வந்திருக்கிறது. நானே உண்மையாய் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரனாகிய இராஜசிங்கமே. இப்போது அந்த வெள்ளை இராக்ஷசன் எங்கே யிருக்கிறான்?. சீக்கிரம் அவனை எனக்குக் காட்டு. நான் அவனைக் கொல்லவேண்டும்'' என்றார்.

அதற்கு ஜைனுல் அறப் கிணற்றில் மற்றோர் பாகத்தை சுட்டிக்காட்டி' அதோ அவன் அங்குக்கட்டிலில் படுத்திருக்கிறான்,

இதுவே நல்ல சமயம். நீர் என்னைச் சீக்கிரமாய் இந்த இடத்தி லிருந்து மீட்டுக்கொண்டு போய்விடும்" என்று சொன்னாள். அப் போது ஹனீபா "என் காதலியே! ஹஸரத்து மௌலா அலீ அவர்களுடைய குமாரன் பெரிய கோழை நெஞ்சனு யிருக்கி ருனென்று உன் சகோதரர்கள் என்னை குறை சொல்லுவார்கள். என் பிதா அவர்களும் என்மேல் சந்தோஷமடைய மாட்டார். என் மனதும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டாது. ஒருவேளை நான் வெள்ளை இராக்ஷசனைக் கொல்லாமல் உன்னை மீட்டுக்கொண்டு போய், வெள்ளை இராக்ஷசனைக் கொன்றுவிட்டேன் என்று சொல்வேனுனல், அப்போது அது பொய்யாகும். நானோ ஸையிதா யிருக்கிறேன். ஒருபோதும் பொய் சொல்லமாட்டேன். இப் போதே நான் அவனை என் பட்டயத்தால் அடித்துக்கொன்று போடுகிறேன். நீ இந்த இடத்திலேயே உட்காரு. நான் அவ னுடன் யுத்தம் செய்யப் போகிறேன்" என்று சொன்னுர்.

ஜைனுல் அறப் அதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் "என்னையும் நீர் உம்மோடு கூட்டிக்கொண்டுபோக வேண்டு" மென்று சொன்னுள். அதற்கு அவர் நல்லது என்று சொல்லி, தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு, அந்த இராக்ஷசன் படுத்திருக்குமிடத்தில் போய், அவனைக்கொல்ல சும்சாம் என்ற பட்டயத்தை எடுத்துக்கொண்டு ஆயத்தப்பட்டார். அவனோ கட்டிலின்மேல் மல்லாந்து படுத் திருந்தான். அப்போது ஹனீபா, அவனுடைய உள்ளங்காலில் ஈட்டியைக் கொண்டு குத்தி நாலு விரற்கடை காயப் படுத்தினுர். அவனோ கடும் நித்திரையிலிருந்தான். ஆதலால் அக் குத்து அவனுக்குச் சொசுவின் கடியைப் போலிருந்தது. அப் போது ஹனீபா கோபம்கொண்டு, அவனுடைய காதில் ஹைதரி சப்தத்தைச் சப்தித்து அவனுடைய மூளை கலங்கிவிடும்படி செய்தார். உடனே அவன் நித்திரையிலிருந்து விழித்துக்கொண்டு ஜைனுல் அறப், ஹனீபாவுடன் நின்றுகொண்டிருப்பதைப் பார்த்து மிக்க ஆத்திரங்கொண்டு, உயிரை வெறுத்து, நாறு மணங்கு பார முள்ள ஒரு கல்லைத் தூக்கி அவர்மேல் எறிந்தான். அதைவிட்டு அவர் தப்பித்துக்கொண்டு, சுருசுருப்பாய் அவன் சமீபத்தில் சென்று அவன் கழுத்தின்மேல் ஓர் பலத்த குத்து குத்தினுர். உடனே அவன் கண்களில் இருள் மூடிக்கொண்டது. அப்போது அவன் அதனுலுண்டான வேதனையால் மிக்க கஷ்டமடைந் தாலும், சீக்கிரத்தில் சமாளித்துக் கொண்டு கண்களில் அக்கினிப் பொரி சிந்த, ஆரவாரித்து, "அட மனிதப்பதரே! சிறு பயலாகிய நீ

எனக்கொரு ஈடோ? இதோ நொடிக்குள் உன்னை கசக்கிப்பிழிந்து உன் உதிரத்தைக் குடித்து விடுகிறேன் பார்'' என்று ஆங்காரத்தோடு பாய்ந்துவந்து ஹனீபாவின் இருகரங்களையும் பிடித்து இழுத்தான். அவரோ ஒரு மயிரிழைகூட அசையவில்லை. இதைக் கண்டதும் அரக்கனுக்குத் திகில் எழுந்தது. அவன் நெஞ்சு தடுமாற்ற மடைந்தது. ஹனீபா தன் எதிரிக்குண்டான திகிலை யறிந்து, இதுதான் தருணமென்று தன் கையை முஷ்டி பிடித்து பலங்கொண்ட மட்டும் ஓங்கி அவனுடைய புருவ மையத்தில் ஒரு குத்துவிட்டார். அதனால் அரக்கன் மதி கலங்கித் தள்ளாடிய சமயம் பார்த்து, அவன் கால்களைத் தட்டிவிட்டார். இராக்ஷசன் உடனே அடியற்ற மரம்போல் பூமியில் சாய்ந்தான். அவன் மூக்கிலும் வாயிலுமிருந்து உதிரம் பொங்கியது.

அரக்கன் தன் மரணம் சமீபித்து விட்டதை யுணர்ந்து, வாளை யேந்தி தன் எதிரில் நிற்கும் ஹனீபாவைப் பார்த்து, "நான் செத்த பின் நீர் இங்குள்ள என்னுடைய எல்லா சொத்தையும் எடுத்துக்கொண்டுபோய் விடவேண்டும். இப்போது என்னை சீக்கிரமாய் தூரத்தில் எறிந்துவிடு. அக்கினியை அமைத்து விட்டு அதன் பொறியை விட்டு விடலாகாது. ஏனெனில் அது மறுபடியும் பற்றிக்கொள்வதில் யாதொரு சந்தேகமில்லை,'' என்று அவன் சொன்னான். இதை அவர் கேட்டு "ஏ சண்டாளனே! என்ன நீ எனக்குப் புத்தி புகட்டுகிறுயோ, நானே அதை செய்ய ஆயத்தமாகவே இருக்கிறேன். ஏனெனில் இராக்ஷசன்மேல் இரண்டு அடிமட்டும் அடிக்கலாகாது. இரண்டு அடிப்பட்பின் சொஸ்தமடையக் கூடும். ஆதலால் நீ உடனே அரக்கன் மேல் ஹைதரி சப்தத்தை சப்திப்பாயாகவென்று என்பிதாவாகிய மௌலா அலி அவர்கள் எனக்கு நசீஹத்து செய்திருக்கிறுர்கள்'' என்று சொல்லி அவன்மேல் ஹைதரி சப்தத்தை சப்தித்தார். எப்போது அந்த சத்தத்தை அந்த மல்ஊன் கேட்டானோ அந்த நிமிடமே அவனுடைய ஆத்துமா பறந்து நரகத்தில் போய்ச் சேர்ந்தது.

அதன்பிறகு தம்பதிகளிருவரும் அங்கிருந்த அவனுடைய ஆஸ்திகளைத் தேடத் தொடங்கினுர்கள். அவன் நெடுநாளாய் சேகரித்து வைத்திருந்த வைரங்களும், இரத்தினங்களும், முத்துக்களும், நவரத்தினங்களிழைத்த ஆபரணங்களும், தங்கப் பாளங்களும் யாவும் இவர்களிடம் சிக்கின. ஹனீபா யாவற்றையும் வாரி ஒரு பெட்டியில் போட்டு, அந்தத்தொங்கும் கயிற்றில் கட்டி விட்டு அப்பெட்டியின்மேல் தன் நாயகியை உட்காரவைத்து, இதை

இழுத்துச்செல்லும்படி அம்லாக்கு என்பவனுக்கு ஜாடையால் தெரியப்படுத்தினர். அம்லாக்கு என்பவன் ஜாடையையறிந்து உடனே அக்கயிற்றை இழுத்தான். பெட்டியின்மேல் ஜைனுல் அறபை கண்டதே அவன் மனதில் கெட்ட எண்ணம் உதித்தது. பெட்டியையும் அம்மாதையும் கிணற்றிலிருந்து வெளியேற்றிய பின் மறுபடி கயிற்றை கிணற்றில் விடாமல் கரையிலேயே எறிந்து விட்டான். ஏனெனில் 'பெட்டியையும் இந்த ஸ்திரீயையும் நாம் அபகரித்துக்கொள்ளவேண்டும். ஹனீபா கிணற்றிலிருந்து வெளிவர முடியாது. நாம் இம்மாதை மணம் புரிந்து கொள் வோம்' என்று சிந்தித்துக் கொண்டான். "கேடுவரும் பின்னே மதிகெட்டு வரும் முன்னே" என்று ஆன்றோர் கூறுவது பழு தாகுமோ? ஆகையால் அவன் அப்பெட்டியையும், பீபீ ஜைனுல் அறபையும் தன் குதிரையின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு, தன் நகரை நோக்கிப் புறப்பட்டான். சினேகத் துரோகியும் வஞ்சகனு மாகிய அம்லாக் என்பவன், பெட்டியையும் பீபீ ஜைனுல் அற பையும் தன் மாளிகையில் கொண்டுபோய் இறக்கி, இந்தசந்தோஷ சங்கதியை தன் அரசனை க்த்ருனிடம் கூறிவிட்டு, கலியாணம் செய்வதற்கும், ஊர் ஜனங்களுக்கெல்லாம் விருந்து வைப்பதற்கும் ஆகவேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்துகொண்டிருந்தான்.

பீபீ ஜைனுல் அறப், அம்லாக்கின் கபடசிந்தனையை அறிந்து "துரோகியே! உனக்கு நீயே யேன் வீணாய் அழிவைத் தேடிக்கொள்கிறாய்? என் கணவரான இராஜசிங்கத்தை சாதாரண மனிதனாய் எண்ணிப் படுகுழியில் விழாதே. இப்போதும் நான் உன்னை மன்னித்து உன்னுடைய துர்எண்ணத்தை அவரிடம் கூறாமலிருக்கிறேன். பேசாமல் போய் கயிற்றைவிட்டு அவரை மேலேறி வரச்செய். உன் பிரயத்தனம் பலிக்காது. பதிவிரதைகள் சாபம் பொல்லாது. உன் சூதும் வாதும் கடவுளை நம்பினோர் முன்னே நில்லாது" என்று நன் மொழிகளால் புத்தி புகன்றாள்.

அந்தத் துஷ்டனுக்கு அது மனதில் படவில்லை. காமம் அவன் கண்களை மறைத்துவிட்டது. அவன் அந்த உத்தமியை நோக்கி, "அழகு சுந்தரியே! ஆதிமுதல் நானே உன்மேல் நீங்காக் காதல் கொண்டிருப்பவன். அந்த இராக்ஷசன் அதன் பிறகே உன்னைக் கண்டவன். நான் அவனை யொழிக்க சமயம் பார்த்துக்கொண்டே யிருந்தேன். இப்பொது சமயம் வாய்த்தது

என் உதவியில்லாவிட்டால் அந்த ஹனீபா அவனைக் கொன்றிருக்க முடியாது. இனி அவர் கிணற்றிலிருந்து வெளிவரப்போவது இல்லை. ஏககாலத்தில் என் போட்டிக்காரர் இருவரும் ஒழிந்து நீயும் என் கையில் சிக்கிவிட்டபோது, உன்னை விட்டு விட நான் முழுமூடனாக வல்லவோ இருக்கவேண்டும்? நீ அவன் ஆசையை விட்டுவிடு. என்னிடம் எல்லாப் போக பாக்கியமு மிருக்கிறது" என்று கூறுறவே, பீபீ ஜைனுல் அறப் மிக்க கோபமும் துயரமும் அடைந்து "புத்தியீனனே! உன் வாயை மூடு. உனக்கு அழிவுகாலம் சமீபித்துவிட்டது. அந்த அரக்கனிடம் தனியாய் சிக்கிக்கொண்டிருந்த என்னைகாப்பாற்றிய ஆண்டவனுக்கு, என் கணவனை அக்கிணற்றிலிருந்து வெளிப்படுத்துவது ஒரு பெரிய காரியமல்ல. என் பதிவிரதாத் தன்மையை காப்பாற்றுவதும் அவனுக்குப் பெரிதல்ல" என்று கூறிவிட்டு, வியாகூலத்தோடு ஆண்டவனைத் துதித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அங்கே ஹனீபாவிற்கு முன்னிருந்த துயரம் நீங்கி நூதனமான வேறு துயரம் வந்து சம்பவித்தது. அவர் கயிறு மறுபடி தொங்க விடப்படாததைக் கண்டு அய்யமுற்று, அம்லாக்கு என்பவனைப் பலதாம் உரத்துக் கூப்பிட்டார். எத்தனை தரம் கூப்பிட்டும் பதிலே வரவில்லை. முதலில் வியப்பும், பிறகு சந்தேகமும் உண்டாய் விட்டது. கடைசியில் அம்லாக்கு என்பவன் சதி செய்தான் என்று தெரிந்துகொண்டு, மனம் நொந்து 'சரி, இனி நமக்கு இந்த விடத்தில் உதவிசெய்ய ஆண்டவனையன்றி வேறு யாருமில்லை, யென்றுணர்ந்து, ஆண்டவனை நோக்கி முறையிட்டுக்கொண்டார். "ஏ ஆண்டவனே! என்னுடைய சங்கதி உள்ளபடி நான் சொல்லுவேனாகில் என் ஸ்திதியைக் கேட்கும் பறவைகளும் மச்சங்களும் கூட கண்ணீர்டும். அய்யோ! நான் என் வயது முழுமையும் அசட்டையாலும் அஜாக்கிறதையாலும் துக்கங்களில் செலவழித்தேன். இன்றைக்கு எனக்கு என்றுமில்லாத் துயரமுண்டாயிருக்கிறது. இச்சமயம் என்னைக் காப்பாற்ற உன்னைத் தவிர வேறு ஒருவரும் இல்லை. நீயே ஒவ்வொரு காரியத்திலும் வல்லவனாயிருக்கிறாய். என்னை இக்கிணற்றிலிருந்து வெளியேற்றுவது உனக்கு வெகு இலேசான காரியமாயிருக்கிறது. உம்மத்தின் இரக்ஷகராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுக்காக, நீ என்னை இக்கஷ்டத்திலிருந்து விமோசனம் செய்யவேண்டும்" என்று துஆ செய்தார். பின்னும் அவர் "உ. பிரபஞ்சத்தாரின் நாயகரும், தீர்க்கதரிசியுமானவரே! இந்தக்

கிணற்றிலிருந்து தப்ப நீரே எனக்கு வழிகாட்டுகிறவராக வேண்டும். நானே இந்தக் கிணற்றில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன். இதிலிருந்து தப்ப இன்னவிதமாய் முயற்சி செய்வதென்று ஒன்றுமே எனக்குத் தோன்றவில்லை. என்னுடைய பிரலாபத்தை, கேட்கிறவர் ஒருவருமில்லை'' என்று தன் தலையைப் பூமியின் மேல் வைத்துக் கண்ணீர்விட்டு மன்றாடினார்.

இப்படியே அவருடைய நயனங்கள் சோர்ந்து நித்திரை வந்து விட்டது. அப்போது அவர் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களை சொப்பனத்தில் கண்டார். அவர்கள் ஹனீபாவை நோக்கி, "ஏ மௌலா அலியின் குமாரனே! நீ உன் தலையை தூக்கு. எந்த இடத்தில் கஷ்டமிருக் கிறதோ அந்த இடத்தில் சுகமுமிருக்கிறது. ஆண்டவன் உன் னுடைய உதவிக்காரனுயும் உன்னைக் காத்துக்கொள்ளுகிறவனுயு மிருக்கிறுன். உன்னுடைய கஷ்டங்களெல்லாம் விலகிப்போய் விடும். உன்னுடைய காரியாதிகளுக்கு ஆண்டவன் பொறுப் பாளியா யிருக்கிறுன்,'' என்று சந்தோஷச் செய்தியை சொல்லிப் போய்விட்டார்கள்.

நண்பர்களே! அவரைக் காப்பாற்ற ஆண்டவன் குதறத்தை எவ்விதமாய் காண்பித்திருக்கிறுன் என்பதைக் கவனமாய்ப் பாருங்கள். அக்கிணற்றின் ஓரத்தில் ஹனீபாவுடைய நற்குண முள்ள குதிரை நின்றிருந்தது. அதுவே அவரிடம் அன்பு நிறைந்ததா யிருந்தது. ஆண்டவனுடைய கிருபையால் மிருக ஜென்மமாகிய அக்குதிரைக்கு அச்சமயம் அறிவு விளங்கியது. கிணற்றின் கரையிலிருந்த கயிற்றின் ஒரு நுனியை அது தன் கால் களில் உறுதியாய் மிதித்துக்கொண்டு மறு நுனியை வாயால் கவ்விக் கிணற்றில் விட்டது. கயிறு கிணற்றுக்குள் தொங்கிக் கொண்டிருப்பதை ஹனீபா பார்த்தார் உடனே முழு ஆர்வத் துடன் அல்ஹம்து ஓதி, சந்தோஷத்தோடு ஆண்டவனுடைய ஷுக்ர் என்ற வந்தனத்தைச்செலுத்தி 'நிச்சயமாகவே ஆண்டவனு டைய உதவி எனக்கு நிச்சயம் இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண் டே கயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு வெளியே வந்தார். கரையில் தன் குதிரையைக் கண்டார். இதனுல்தான் நாம் காப்பாற்றப்பட்டோ மென்பதை யறிந்து குதிரையுடைய அன்பைக்கண்டு அதன் முதுகின்மேல் கையைத் தடவினுர். பின்பு மனைவியைத்தேட குதிரையின்மேல் ஏறிப் புறப்பட்டார். பின்னும் அவர் சிலதூரம் நடந்த பின் ஜம்ஹூர் என்பவன் எதிர்ப்பட்டு அவரைநோக்கி

மிக்க சந்தோஷத்தோடு "எங்கள் உயிரும் இருதயமும் உங்கள் மேலேயே நாட்டமாயிருக்கின்றன. ஆண்டவன் உம்மைக் காத்துக்கொள்ளுகிறவனாயிருக்கிறான். நீர் சங்கடத்தில் சிக்காமல் திரும்பி வந்ததற்காக மிக்க சந்தோஷமடைகிறேன். நடந்த சங்கதி என்ன? என் தங்கை யெங்கே?" என்று கேட்டான். அதற்கு அவர் "ஜம்ஹூர்! உன் தங்கையை அபகரித்துக் கொண்டு போன அந்த வெள்ளை இராக்ஷதனை நான் கொன்று விட்டேன். அவனைக்கொன்றுவிட்டு நான் கிணற்றுக்குள் இருந்து பீபீ ஜைனுல் அறபை கிணற்றின்மேல் அனுப்பினேன். அப்போது அம்லாக்கு என்பவன், என்னை வஞ்சித்து மோசஞ்செய்து உன் சகோதரியை கொண்டுபோயிருக்கிறான்" என்று சொன்னார். ஜம்ஹூர் இதைக்கேட்டு "இப்போது நீர் விசார மடைய வேண்டாம். வீட்டுக்குப் போகலாம் வாரும். அவ்விடம் போய் நான் என் எல்லா சகோதரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு அம்லாக்கு என்பவனுடைய தலையை மண்ணோடு மண்ணாகும்படி செய்கிறேன்" என்று சொன்னான். அவ்வாறே இருவரும் கோட்டைக்குச் சென்று ஜம்ஹூரின் மற்ற சகோதரர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு அம்லாக் என்பவன் இருக்கும் நகரை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள்.

இவர்கள் காட்டில் நுழைந்து சென்றுகொண்டிருக்கையில், சற்று தூரத்தில் தெய்வீகமான சோதிப் பிரகாசம் ஒன்று புலப் பட்டது. ஜம்ஹூர் அதைக்கண்டு மிக்க வியப்படைந்து, இக் காட்டில் இந்த சோதி வந்த காரணம் என்ன, இது மிக்க ஆச் சரியமா யிருக்கிறது என்று ஹனீபாவிடம் கூறினான். அதற்கு, அவர் "என் மைத்துனனே! இந்த இரகசியத்தை நீ கேள். இந்த சோதி என் சகோதரர்களுடைய அடையாளமாயிருக்கிறது. சந்தேகமற நிச்சயமாய் ஹஸன், ஹுஸைன் அவர்களுடைய சோதி யாயிருக்கிறது இது" என்று சொன்னார். அப்போது எல்லோரும் ஓடி முன் சென்று பார்த்ததில், ஹனீபா கூறியபடியே அவ்விருவர் களும் வருவதைக் கண்டார்கள்.

ஹனீபா தன் சகோதரர் இருவருக்கும் பக்தியோடு ஸலாம் சொல்லி பிதா அவர்களின் சமாச்சாரத்தைப் பற்றி விசா ரித்தார். அதற்கு, அவர்கள் உனக்காகப் பிதா அவர்கள் விசார முற்று எங்களை அழைத்துக்கொண்டு உன்னைத் தேடப் புறப் பட்டார். கீழ்திசை வனாந்தரத்தில் நீர் இருப்பீர் என்று எங்க ளுக்குத் துப்பு சொல்லி எங்களை அனுப்பிவிட்டுப் பிதா அவர்கள் சமீபத்தில் தங்கியிருக்கிறார்கள். நாங்களோ உம்மைத்

தேடிக்கொண்டு வனாந்தரம் வந்தோம். இன்றைக்கு நாம் உம்மை ஷோந்து என்ற வனாந்தரத்தில் கண்டோம். ஷோந்து என்ற தேசத்தை ஜெயித்தோம். ஆனால் கோட்டை ஜெயிக்க வேண்டியது பாக்கியாயிருக்கிறது. இதைப் பிடிப்பது ஒரு நிமிஷக் காரியம். ஆனால், பிதா அவர்களைக் காணவேண்டுமென்ற ஆவலால் வந்து விட்டோம்'' றுஎன் சொன்னார்கள். இதன் பின் அந்த மூன்று தலைவர்களும் ஜம்ஹூர் முதலிய சகோதரர்களுடன் புறப்பட்டு, ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் சமுகம்போய் அவர்கள் கால்களை முத்தமிட்டார்கள்.

ஹஸரத்து மௌலா அலி தன் புத்திரர்களைக் கண்டதும் மிக்க சந்தோஷமடைந்து அவர்கள் ஒவ்வொருவரையும் தன் நெஞ்சோடு அணைத்து, என் மனது அமைதி யடைந்ததென்று சொன்னார்கள். இதன்பின் ஹனீபா ஆதிமுதல் கடைசிவரை நடந்த எல்லா சமாச்சாரங்களையும், ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடன் சொல்லி முடிவில் ''ஜம்ஹூர் என்பவனும், அவனுடைய சகோதரர்களும், அவர்களுடைய சகோதரியும், ஈமான்கொண்டு வந்தார்கள். நான் படுக்கையின் மேல் போய்ப் படுத்தேன். ஜைனுல் அறப் என் ஊழியத்தைச் செய்துகொண்டிருந்து நித்திரை போய்விட்டாள். அத்தருணம் வெள்ளை இராக்ஷசன் வந்து அவளைத் தூக்கிக்கொண்டு போய் கிணற்றுக்குள் சிறையாய் வைத்திருந்தான். நான் அக்கிணற்றுக்குள் போய் அந்த இராக்ஷசனைக் கொன்று, பெட்டியின்மேல் ஜைனுல் அறபை உட்கார வைத்துக் கிணற்றின் மேல் அனுப்பிவித்தேன். அம்லாக்கு என்பவன் சதிசெய்ய நினைத்து என் மனைவியைக் கொண்டு போய்விட்டான். அந்தத் துஷ்டன் செய்த படுமோசத்தால் என் மனம் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறது. என் நெஞ்சில் தீப்பற்றி எரிகிறது. என் துயரம் ஆண்டவனுக்கே தெரியும். என் பிதாவே! இன்னும் கேளுங்கள். அவன் ஜைனுல் அறபை விவாகம் செய்துகொள்வதாய்' நக்காரு' அடிக்கிறான். ஆதலால் ஜைனுல் அறப் தன்னுடைய உயிருக்கே என்ன கெடுதி செய்துகொள்ளுவாளோ வென்று மிகவும் கவலையுள்ளவனா யிருக்கிறேன். ஆதலால் நான் விசாரத்தில் முழுகிப்போயிருக்கிறேன்'' என்று சொன்னார்.

அதற்கு ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள், ''என் அருமை மகனே! நீ உன்னுடைய மனதை தக்தீரின் மேல் முடிவாக வைத்திரு. ஆண்டவன் எவனைக் காக்கிறவனா யிருக்கிறான்

அப்பேர்ப் பட்டவனுடைய வருத்தமான காரியங்களை இலேசாக்கி விடுகிருன். நான் இன்று இரவு தனிமையாக அப்பட்டணத்துக்குப்போய் அந்தப் பாவி என்ன செய்கிருன் என்று பார்க்கிறேன். உபாயத்தாலே நான் உன்னுடைய மனைவியை உன்னிடம் கொண்டுவந்து சேர்க்கிறேன்'' என்று சொல்லி, கூடாரத்துக்கு வெளியில் வந்து, ஒட்டகைக் காரனிடம் போய் நீங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். நான் பட்டணத்துக்குள் போகிறேன் என்று சொன்னூர்கள்.

இதற்குள் அஸ்தமித்தது. முஅஜ்ஜின் நீனுடைய நக்காருவை அடித்தான். முசல்லிகள் மஸ்ஜிதில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் ஜைனுப் அறபை மீட்டுக்கொண்டுவர புறப்பட்டது.

ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் மக்ரிப் தொழுது இஸ்மே கல்பீ ஓதி, தமது சரீரத்தின்மேல் எங்கும் ஊதிக்கொண்டார்கள். பின்பு அம்லாக்கு என்பவனிருக்கும் பட்டணத்துக்குள் தனிமையாக போகப்புறப்பட்டார்கள். அவர் தனியே ஒரு முஸாபரைப் போல் நகருக்குள் நுழைந்து, நாலாபக்கம் சுற்றி, எல்லா விசேஷங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு போகையில், அம்லாக்கு என்பவன் வெகு மாட்சிமையோடும் மகிமையோடும் குதிரையின்மேல் ஏறிப் பட்டணப் பிரவேசம் செய்வதைக் கண்டார்கள். பின்பு அவன் திரும்பி வருவதற்கு முன்பாகவே ஜைனுல் அறபைப் போய்ப் பார்க்கவேண்டு மென்று எண்ணி அம்லாக்கின் மாளிகைக்குள் சென்றூர்கள்.

அச்சமயம் ஜைனுல் அறபை நாலு ஐந்து பேர்கள் சேர்ந்து பிடித்து, ஸ்நானம் செய்வித்து உடுப்புகளை அணிவித்து அனேக நகைகளால் சிங்காரித்துப் பலவந்தமாய் விவாக சிம்மாசனத்தின் மேல்கொண்டுவந்து உட்கார வைத்தர்ர்கள். அப்போது ஜைனுல் அறபுடைய ஸ்திதியானது சொல்லமுடியாத நிலைமையிலிருந்தது. அவள் தாரை தாரையாகக் கண்ணீர் வடித்துக்கொண்டு, 'என் ஆண்டவனே! இப்போது எனக்கு ஆபத்து நெருங்கி விட்டது. இச்சமயம் என்னுடைய மானத்தைக் காப்பாற்ற உன்னை யன்றி வேறு யாருமில்லை. கருணாநிதியே! கணவனே தெய்வமென்று நம்பியிருக்கும் பதிவிரதையின் கற்பைக் காப்பாற்றுவது உமது கடமை யல்லவோ'' வென்று கடவுளைத்

துதித்துக்கொண்டிருந்தாள். இச்சமயத்தில் அம்லாக்கு என்பவன் பட்டணப்பிரவேசம் முடித்து வீட்டுக்கு வந்து, திருமண ஆசனத்தின்மேல் ஏறினன். அப்போது ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் எதிரில் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். ஜைனுல் அறபு வெகு ஆயாசத்தோடு "ஆண்டவனே! இன்னமும் என்னைக் காப்பாற்ற தாமதம் செய்யலாமோ. அந்தோ! என் கணவன் கிணற்றிலிருந்து வெளியேறி யிருந்தால், இன்னம் என்னை வந்து மீட்காம லிராரே. ஏ கருணையே உருவான ஆண்டவனே! என் கணவர் வராவிட்டால் அவர் தந்தையாகிய ஹஸரத் மௌலா அலி என்னும் இராஜ சிங்கமாவது இங்குவரும்படி செய்யலாகாதா? அவர் என் இக்கட்டைக் கண்டாலே, என் இருதயத்திலிருக்கும் துக்கத்தை விலக்கிவிடுவாரே" என்று பிரலாபித்தாள்.

அப்படி கூறுவதைக்கேட்ட அம்லாக்கு என்பவன் "ஓஹோ! உன் கணவர் அக்கிணற்றிலிருந்து வெளியேறுவாரென்ற எண்ணத்தை மறந்துவிடு. மௌலா அலியோ, என் வாசலுக்குள் வர அவருக்கு என்ன சக்தியிருக்கிறது. இந்தக் கலியாணமோ இரண்டு நாள் கலியாணமா யிருக்கிறது. நாளைக்கே நான் இரத்தப் பழியான யுத்தஞ் செய்ய ஆயத்தமா யிருக்கிறேன்" என்று சொல்லி ஜைனுல் அறபுடைய கையின்மேல் தன் கையை வைத்தான்.

ஜைனுல் அறப் தன் கைமேல் அக்கினி வைக்கப்பட்டது போல கையை யுதறிக்கொண்டு துடிதுடித்துக் கண்ணீர்ப் பெருக "பரம தயாநிதியே! இப்பாவியின் கரம் என்மேல் படலாமோ, தெய்வம் புசிக்கும் போசனத்தைக் கேவலமான நாய் தீண்டலாமோ. பதிவிரதையைத் துராக்ருதமாய் மானபங்கஞ் செய்யத் துணிந்திருக்கும் இக்கொடும்பாவிக்குத் தக்க தண்டனை விதிக்காமலிருப்பது அழகோ. நீ எங்கும் இருந்துகொண்டு, எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது பொய்யோ" என்று பிரலாபித்துக்கொண்டே "அல்லாஹு அக்பர்" என்று கூவினள்.

இதேசமயம் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் 'இஸ்மேஜலி' ஓதி விட்டு, அம்லாக்கு என்பவனுடைய முகத்தின்மேல் கையை ஓங்கி ஓர் அடி அடித்தார். அதனுல் அவனுடைய பற்கள் உதிர்ந்து அவனும் பூமியின்மேல் போய்க் விழுந்தான். பின்பு அவன் "நான் சாகிறேன், நான் சாகிறேன், ஆண்டவனுக்காகத் தாங்கள் என்னை விட்டுவிடுங்கள்" என்று அலறினன். அப்போது ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் "அடே பாவியாகிய ஒடுக்கமற்ற

வனே! நீ ஆண்டவனே வல்லமைசாலி என்று நினைக்கவில்லையே'' என்று சொல்லி அவனைக்கட்டிப்போட்டார்கள். பின்பு "நான் உன்னை உன் புருஷனிடம் சேர்த்துவிடுகிறேன்'' என்று சொல்லி ஜைனுல் அறபை தன்னுடன் இட்டுக்கொண்டு புறப்பட்டார்கள். அப்போதுஜைனுல் அறப் சந்தோஷப்பட்டு ஆண்டவனுக்கு ஷுக்குரை நிறைவேற்றினள்.

இதற்குள், அம்லாக்கு என்பவனை ஒருவன் வந்து கட்டிக் கொண்டு போகிறானென்று ஒரு ஆள் சென்று அவன் அரசனான கத்ருன் என்பவனுக்குச் சொன்னன். தன் மந்திரியும் சேனபதியு மாகிய அம்லாக்குக்குச் சம்பவித்த ஆபத்தைக்கேட்டதே கத்ருன், தட்சணமே தன் சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு துரிதமாய் அம்லாக்கின் வாஸஸ்தலத்தை நோக்கிச் சென்ருன். அவன் சற்று தூரம் சென்றபோது, எதிரில் ஹஸரத் மௌலா அலி முதலிய வர்கள் வருவதையும், அம்லாக் கட்டுண்டிருப்பதையும் கண்டு அவர்களை வழிமறித்து நின்ருன். அம்லாக்கின் கரங்கள் கட்டப் பட்டிருந்ததைப் பார்த்ததே அவனுக்கு மிக்க கோபமுண்டாய் விட்டது. பின்னும் அவன் மிக்க உக்கிரத்தோடு ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடன் யுத்தம் செய்ய ஆரம்பித்தான். ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் உடனே தன் இடையில் தொங்கும் இருபுறமும் கருக்கான வாளை உறையிலிருந்து எடுத்து, அங்குள்ளவர்கள் நெஞ்சம் கலங்கும்படி கர்ஜித்து யானைக்கூட் டத்தில் ஆண்சிங்கம் புகுந்ததுபோல், கத்ருனுடைய சேனையில் பாய்ந்தார். அவர்கள் திடுக்கிட்டு நிதானித்து தங்களைக் காத்துக் கொள்வதற்குள், அனேகரைத் தன் வாளின் முன்வீச்சாலும் பின் வீச்சாலும் கண்ட துண்டங்களாக்கி, அங்கங்குப் பிணங்கள் குவிந்துவிழும்படி செய்துவிட்டார்.

சேனையிலிருந்தவர்கள் ஹஸரத் மௌலா அலி அவர்களு டைய உக்கிரத்தின் முன் நிற்க முடியாமல் பின்னடைந்தார்கள். அனேகர் ஈமான்கொண்டு இஸ்லாமாகித் தங்கள் உயிரைக் காத்துக் கொண்டார்கள். சிலர் அவ்வாறு செய்யாமல் ஆவியிழந்து நர கத்திற் காளானர்கள். பின்பு ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கத்ருன் என்பவனையும் பிடித்துக்கொண்டு, அவனுடைய கை களைப் பின்னுக்குக் கட்டி இழுத்துக்கொண்டு பட்டணத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். தன் தந்தைவருவதை யறிந்து புத்திரர்கள் எதிர்கொண்டு சென்று சந்தோஷத்தோடு வணங்கினர்கள். ஹஸரத்

மௌலா அலி அவர்களை ஆசீர்வதித்து, ஹனீபாவிடம் ஜைனுல் அறபை ஒப்புவித்து அவரைநோக்கி "உனக்கு துரோகம் செய்த துஷ்டர்களைப் பிடித்துக் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறேன். நீ அவர்களை உன்னுடைய மனவிருப்பத்தின்படி செய்துகொள்" என்று சொன்னார்கள். அப்போது ஹனீபா, ஜைனுல் அறபு, ஹஸரத்து மௌலா அலி முதலியவர்களை நோக்கி, இவர்கள் விஷயத்தில் என்ன செய்யலாம் என்று ஆலோசனை கேட்டார்கள். அதற்கு, அவர்கள் எல்லோரும் ஆண்டவனுக்காக அவர்களை இன்றைக்கு மன்னித்து விடுதலை செய்யுங்கள் என்று சொன்னார்கள்.

அம்லாக்கும், கத்ரூனும் அவ்வாறே மன்னிக்கப்பட்டபோது அவர்கள் இருவரும் ஹஸரத் மௌலா அலி அவர்கள் பாதங்களில் விழுந்து பணிந்தார்கள். ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் ஷேரந்து என்ற தேசத்தை அவர்கள்வசம் ஒப்புவித்து, வருஷா வருஷம் அத்தேசத்தின் செல்வத்தை சேகரித்து நம்மிடம் அனுப்ப வேண்டுமென்று சொல்லி, அவர்களுக்கு ஷரூவின் எல்லா அஹ்காம்களையும் கற்றுக்கொடுத்து அதற்கு வேண்டிய எல்லா ஏற்பாடும் செய்தார்கள்.

மறுநாள் ஹஸரத்து மௌலா அலி தன் புத்திரர்களோடும், ஜைனுல் அறபோடும், மற்ற பரிவாரங்கள் சகிதமாய் மதீனா நகரை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். யாவரும் சுகமாய் சந்தோஷத்தோடு மதினா நகருக்கு வந்து சேர்ந்ததும், ஹஸரத்து ஹுசைன் அவர்களும், ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களும், நாயகம் றசூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள்சமுகம் வந்து, இருலோக பாக்கியத்தை அடைந்தார்கள். இவர்கள் தாங்கள் சென்றது முதல் இதுவரையில் நடந்த எல்லா சங்கதிகளையும் ஆதி துவக்கி அந்தம்வரை விவரித்து நபிகள் நபிநாயகம் (ஸல்) அவர்கள் சமுகத்தில் கூறியபோது, நாயகமவர்கள் புன்சிரிப்போடு "ஹனீப் என்னுடைய வீரியமுள்ள வேங்கை (புலி) யாயிருக்கிறான்" என்ற பட்டத்தைத் தந்தார்கள். இந்தப்பட்டத்தை அவர் பெற்றுக் கொண்டு சகோதரர்கள் சகிதம் ஹஸரத்து பாதிமா நாச்சியார் அவர்களிடம் வந்து பாத தரிசனம் செய்தார். பாத்திமா பீபீ அவர்கள் அவரைக்கண்டு சந்தோஷப்பட்டார்கள். பின்பு மூன்று சகோதரர்களும் வீட்டிலேயே இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஹனீபா புத்தியிலும் அறிவிலும் வீரியத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் நாளுக்குநாள் விர்த்தியடைந்து, வெகு

பிரக்யாதி யுடையவரானார். அம்லாக்கு என்பவனும் கத்ரூன் என்பவனும் ஷோக்து தேசத்தின் ஜிஸ்தி பணங்களைச் சேகரித்து நபிகள் நாயகம் ரசூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் சமுகத்திற்கு கிரமப்படி அனுப்பிவைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ஹனீபா தன் தாயாரை அழைத்துக்கொண்டு வருதல்.

உலகில் ஒருவனுக்கு இருக்கும் சுற்றத்தாரில் தாயினும் அருமையானவர் யாருமில்லை. எவனும் தன்னைப்பெற்ற தாயையே முதல் முதல் உலகத்தில் காண்கிறான்; தாய் மூலமாய் பிறகு தந்தையைக் காண்கிறான். தாயாலேயே ஆதரிக்கப்படுகிறான். ஆகையால் தாயைப் பிரிதல் எவர்க்கும் வருத்தமே.

ஹனீபா தன் தாயைப் பிரிந்துவந்து கொஞ்ச காலமாய் விட்டபடியால், தாயின் நினைப்பு அவர் மனதை வாட்ட ஆரம்பித்தது. தன் தாயைக்காணவேண்டுமென்ற ஏக்கம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தது. ஆனால் ஹனீபா ஒருநாள் மனவருத்தத்தோடு தன் தந்தையாகிய ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களிடம் சென்று வணங்கி "தந்தையே! எனக்கொரு வேண்கோள்: அதாவது தாங்கள் உத்திரவு கொடுப்பீர்களானால், நான் போய் என் மாதாவை அழைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொன்னார். அதற்கு ஹஸரத் மௌலா அலி அவர்கள் "நீ கொண்ட எண்ணம் உன் தாயிடத்தில் உனக்குள்ள அன்பைத் தெரிவிக்கிறது. நான் சந்தோஷமாய் உனக்கு அனுமதி யளிக்கிறேன். ஆண்டவன் உன்னை எப்போதும் பாதுகாப்பானாக" என்று ஆசீர் வதித்தார்.

தந்தையிடம் அனுமதி பெற்றுக் கொண்ட ஹனீபாகள் வழிக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு, காவலரோடு புறப்பட்டுக் காடு மலைகளையும், இடையிலுள்ள நாடுகளையும் கடந்து க்ஷேமமாய் தன் தாயாருடைய ஸ்தலத்தில் போய்ச் சேர்ந்தார்.

தன் புதல்வன் க்ஷேமமாய் திரும்பி வந்ததைக்கண்ட பீபி ஹனீப்பஹ் அவர்கள், மகனைத் தழுவிக்கொண்டு உச்சிமோந்தார். அவர் மூலம் தந்தையைக் கண்டதும், பிறகு நடந்த மற்ற சங்கதிகள் யாவும் கேட்டு ஆனந்த சாகரத்தில் அமிழ்ந்தார்கள். ஹனீபா தன் தாயாரின் மாளிகையில் சில நாட்கள் இருந்து

அதன்பின்பு தன் தாயாரை யழைத்துக்கொண்டு, வழியில் எவ்வித இடையூறு மின்றி மதீனு நகர்வந்து சேர்ந்தார். இதற்கிடையில் ஹஸரத்மௌலா அலி அவர்கள் இவர்களுக்காகப் பிரத்தியேக மான ஒரு மாளிகை யமைத்து வைத்திருந்தார்கள். பீபி ஹனீப் பஹ் அவர்கள் தமது கணவனையும், ரசூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களையும், பீபி பாத்திமா (ரலி) அவர்களையும் தரிசித்து வணங்கி, அவர்களால் சந்தோஷமாய் ஆசிர்வதிக்கப் பட்டபின், மனக்களிப்போடு தமக்காக அமைக்கப்பட்ட மாளி கையில் வீற்றிருந்தார்கள்.

இதுவரையில் ஹனீபா அவர்களுடைய பிறப்புவளர்ப்பு, திருமணம் முதலியவைகள் மூடிந்தன. இனி அவர்களுடைய வீரச்செயல்களைப்பற்றிக் கூறுவோம்.

ஹஸரத்து அலிமுர்த்துஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய கிலாபத்தின் விசேஷம்.

இஸ்லாமிய கிலாபத்து ஹஸரத்து அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப் பட்டபோது அவர்கள் அரசாள தொடங்கினுர்கள். பின்னும் அவர்கள் எல்லோரையும் நீதியின் வலையைக்கொண்டு அடக்கிவைத்திருந்தார்கள். ஆடும் புலியும் ஒரேயிடம் சந்தோஷத்தோடு இருந்து கொண்டிருந்தன. இப்படியிருக்கையில் ஒருநாள், ஹனீபா பராக்கிரமத்தோடு தன் பிதாவின் சமுகத்தில் வந்து நின்றூர். அப்போது ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கடாக்ஷப் பார்வையால் அவரைப் பார்த்து, எமன் தேசத்தின் இராச்சிய கிரீடத்தை அவர் தலைமேல் வைத்து என் மகனே! ஒரு நாள் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் " நீர் தெய்வப் புலி யாயிருக்கிறீர். நான் உம்மை என் நாமத்தைக்கொண்டு பட்டம் தந்தேன், என்று சொல்லி யிருக்கிறுர்கள். நான் அதைக் கேட்டு சந்தோஷ மடைந்தேன் " என்று சொன்னுர்கள்.

மேலும் இப்பேர்ப்பட்ட பட்டம் ஹனீபாவுக்கு ஹஸரத்து ரசூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் தந்தார்க ளென்றசங்கதி மோட்ச நாயகி ஹஸரத்து பாத்திமா (ரலி) கேட்டு என் புத்திரர்களுக்குத் தன் நாமத்தைக் கொண்டு பட்டம் கொடா மல் ஹனீபாவுடைய புத்திரனுக்குப் பட்டம் கொடுத்தார் களே என்று சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டார்கள். அப்போது அச்சமாசாரத்தை நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்கள் கேட்டு. " என்

கண்மணியே! ஒருநாள் உம்முடைய புத்திரர்கள் கர்பலா என்ற ஸ்தலத்தில் அகப்பட்டவர்களா யிருப்பார்கள். அவ்வேளையில் நீராவது, கானுவது, அலி முர்த்தஜாவாவது, வேறே எவராவது இருக்கமாட்டோம். அக்காலத்தில் அவர்களுடைய இரத்தத்தின் ஆறு ஓடும். இவரோ எஜீது கூட்டத்தாரோடு யுத்தம் செய்வார் "என்று கூறி பீபீ அவர்களுடைய மனம் ஆறுதல் அடைய செய்தார்கள். இதைக்கேட்டு பீபீ நாச்சியார் சந்தோஷப்பட்டு மனத்திருப்தி யடைந்தார்கள்" என்ற இந்தச் சங்கதியையும் சொன்னார்கள்.

பின்பு ஹனீபா தம்முடைய பிதா அவர்களால் கிரீடம் பெற்றுக்கொண்டு எமன் தேசத்தின் பக்கம் சென்றார். பின்னும் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுக்கு அக்பர் அலி என்று பேருள்ள ஒரு குமாரருமிருந்தார். இவரோ பலத்தில் மிகைத்தவராயிருந்தார். இவரையும் பீபீ ஹனீபாவையும், பீபீ ஜைனுல் அறபையும் எல்லோரையும் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் ஹனீபாவுடன் அனுப்பி வைத்தார்கள். ஹனீபா இவர்களைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு அன்பாஸ் என்ற பட்டணம் போய்ச்சேர்ந்தார். அவர் தம்முடைய சகோதரராகிய அக்பர் அலி என்பவருக்கு மந்திரி உத்தியோகத்தைத் தந்தார். பின்பு அவர் ஸ்திரத்தோடும் நியாயத்தோடும் அரசாளத் தொடங்கினர். அநீதத்தினுடைய வேரைப் பிடுங்கிவிட்டு நீதியின் நட்சத்திரம் பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தார்.

ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் தன் கிலாபத்தில் இமாமத்தின் உத்தியோகத்தை ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் வசம் ஒப்புவித்தார்கள். அப்போது துஷ்டனான எஜீது என்பவன், ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் விஷயத்தில் கலகத்தை யுண்டாக்க முயன்றான். பின்பு அவன் அவருக்கு பாஷாணம் கொடுக்கும்படி செய்வித்து ஷஹீதாக்கினன். இதன்பின் கிலாபத்தின் தாவா செய்தான். பின்னும் அந்த 'மூடனானவன்' 'என்னுடன் பைஅத்து செய்வதில் தாமதிக்கலாகாது, என்று ஹுஸைன் இப்னு அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்கு கடிதம் எழுதினன். இவ்விதமான கடிதங்கள் அடிக்கடி வரத்தொடங்கின. அப்போது ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் அவன் ஒரு நிமிஷமும்கூட அவகாசம் கொடுக்கமாட்டானென்று பாவித்துப் பட்டணத்தைவிட்டு ஒவ்வொரு இடத்திலும் தம்முடைய தத்துவத்தைப் பரீட்சிக்க வேண்டுமென்று மனதில்

நாட்டி, தம்முடைய எல்லாப் பந்துக்களையும் கூட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டு, அனேக யாத்திரை ஸ்தலங்களைக் கடந்து, கர்பலா என்ற ஸ்தலத்தில் வந்து சேர்ந்தார்கள்.

அன்பாஜு என்ற தேசமோ வெகு தொலையில் இருந்த படியால், ஒருவருடைய சமாசாரம் மற்ற ஒருவருக்கும் சேரா திருந்தது. கர்பலா என்ற ஸ்தலமும் வெகு தூரத்திலிருந்தது. ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் அவர்கள் நபிநாயகம் (ஸல்) அவர்களுடைய வீட்டார்மேல் நடந்த துன்ப சமாச்சாரங்களையும் கூட முஹம்மது ஹனீபு அவர்களுக்கு எழுதி அனுப்பி வைக்க வில்லை. ஆனால் ஹனீபா அவர்கள் நெடுகிலும் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் அவர்களுடைய விசாரத்தில் இருந்து கொண்டிருந் தார்கள். பின்னும் சில வேளை ஆழ்ந்த யோசனையிலும், சிலவேளை விசாரத்தினால் மனவருத்தத்திலும் இருந்துகொண் டிருந்தார். ஹஸரத்து ஹுஸ்ைன் அவர்களுடைய சமாசாரங் களைப்பற்றி அவருக்கு எச்சரிக்கை யில்லாமலே இருந்தது. ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர் களுடைய ஷஹாதத்து என்ற இரத்தசாக்ஷி மரணச் செய்தி யையும், அவர் அறியாதவரா யிருந்தார். அக் கொடிய பாதகன் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுடைய சந்ததியாருக்குத் தீமை செய்ததும், ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய புத்திரர் களைத் துக்கித்ததும் அவருக்குத் தெரியாதிருந்தது.

கர்பலாவின் மைதானத்தில் ஷுமுர் லயீன் என்ற பாபி இரு லோக எஜமானனவர்களுடைய பாலகர்களைப் பட்டயத்தால் சங் காரம் செய்தான். வானங்களிலும் பூமியிலும் அரஷிலும் சகல இடங்களிலும் அழுகையும் கூக்குரலுமாயிருந்தது. அத் தருணத்தில் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் இருக்க வில்லை. ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களாவது சொர்க்க நாயகியாவது, பகத்தியின் அரச ராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர் களாவது ஒருவரும் இல்லை ஆனால் அப்போது ஹஸ்ரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடன் சில பந்துகளும் சகோதரர்களு மாத்திரம் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் ஐம்பத்துமூன்று பேர்களா யிருந்தார்கள். இவர்களில் பத் தொன்பது பேர் பந்துக்களும் புத்திரர்களுமாக இருந்தார்கள். இவர்கள் தங்கள் உயிரையும், இருதயத்தையும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய

பாதங்களில் பரித்தியாகம் செய்தார்கள். பின்னும் இவர்கள் துர்த்தனுடைய சேனையை நாசமாக்கத் தொடங்கினார்கள். ஒரு நிமிஷத்தில் அநேகர்களை வெட்டி, ஒவ்வொருவராக ஷஹீதாய் இரத்த சாக்ஷியாய் மரணமடைய தொடங்கினார்கள். துஷ்டர்களோ அவர்களை வெட்டிக் கொன்று விட்டார்கள் இதன்பின் ஹஸரத்து இமாம் அவர்களுடைய முறை வந்தது. இவர்கள் தம்மை ஒண்டியாகக் கண்டபோது, உலகத்தின்மேல் விரக்தியுண்டாயிற்று.

பின்பு இவர்கள் கர்ஜித்து 'அல்லாஹு அக்பர்' என்ற சப்தத்தை உயர்த்தினார்கள். அச்சமயம் இவருடைய ஸ்திதியைக் காண மனமில்லாதவன் போல் சூரியன் மேற்குக் கடலில் மறைந்தான். இவருடைய பகைவரான துஷ்டர்களுடைய மனம்போல், பூமியெங்கும் இருள் சூழ்ந்து கொண்டது. அப்போது ஹஸரத்து இமாம் அவர்களுக்கு நித்திரை வந்தது. இவர்கள் படுத்திருக்கும்போது கனவில் ஒரு சந்தோஷ செய்தியைக் கேட்டார்கள். அதாவது:—ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் இவரது கனவில் வந்து தரிசனம் தந்து, இவரைநோக்கி, "என் இரு கண்மணியே, நீ உண்மையாய் இருலோகத்தின் பாக்கியவானாயிருக்கிறாய். இப்போது நீ துன்யாவின் எல்லாப் பற்றுகளையும் விட்டுவிடு. சீக்கிரத்தில் ஷஹாதத்தின் கிண்ணத்திலிருந்து பானம் பண்ணு. நீ என்னுடன் வந்து சேருவதற்குத் தாமதிக்கலாகாது. பின்னும் மௌலா அலியுடனும் பாத்திமா உடனும் சேரவேண்டும். உன்னுடைய சகோதரர்கள் உனக்காக எதிர்ப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பின்னும் தேவதூதர்கள் அர்ஷின் மேல் காத்துக் கொண் டிருக்கிறார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தருளினார்கள்.

நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுடைய மரியாதைக்காக ஹஸரத்து இமாம் அவர்கள் எழுந்து நின்றார்கள். இதற்குள் விழிப்பு வந்து விட்டது. அப்போது ஹஸரத் இமாம் அவர்கள் நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களின்மேல் அநேக துருதுகளை ஓதினார்கள். பின்னும் பாக்கியங்கள் வந்து விட்டதென்றும், கர்பலாவின் பூமியின்மேல் தன் ஷஹாதத் இருக்கிறதென்றும் இமாம் அவர்கள் அறிந்து பேனாவையும் காகிதத்தையும் எடுத்துத் தம்முடைய சமாசாரங்களை யெல்லாம் எழுதினார்கள். இதற்குள் இருள் போய், உலகத்தின் பூங்காவனத்தைக்காட்ட அருணோதயம் பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. அப்போது ஹஸரத்து இமாம் அவர்கள்

தன் சரீரத்தின் மேல் கவசத்தைத் தரித்துக்கொண்டும், ஆயுதங்களை யணிந்துகொண்டும் தன் கையில் சும்சாம் என்ற பட்டயத்தை ஏந்தி ஷஹாதத் அடைய புறப்பட்டார்கள்.

அப்படி புறப்படும்போது அவர்கள் "ஆண்டவன் உங்களை ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஒழுக்கத்தோடும் நாணத்தோடும் வைப்பான். ஆண்டவன் உங்களைப் பாதுகாக்கிறவனும், உங்களுடைய பரிபாலனும், உதவிக்காரனு மிருப்பான். நீங்கள் கஷ்டங்களில் பொறுமையுள்ளவர்களாக இருக்கவேண்டும்" என்று தன் வீட்டாருக்கு வசியத்தும் மன ஆறுதலும் செய்து, தன் பிதா அவர்களின் துல்துல் என்ற வாகனத்தை வரவழைத்து அதன்மேல் ஏறிக்கொண்டு கமர் என்பவரை அழைத்தார்கள். அவர் வாகனத்தின் காவல்காரராயிருந்தார். வெகு அழகுள்ளவராயும் வெகு சுருசுருப்பாய் நடக்கிறவராயுமிருந்தார். அவர் கையில் ஹஸரத்து இமாம் அவர்கள் அக்கடிதத்தை கொடுத்து "நீர் இதைக்கொண்டு போய் என் சகோதரராகிய முஹம்மது ஹனீபா இடத்தில் சேர்த்துவிடும். பின்னும் நீர் இங்கற்று கொலையடையப் போகிறவனுடைய சலாமையும் அவருக்கு சொல்லும் பலவந்தத்துடையவும் தீங்குகளுடையவும் சங்கதிகளை நீர் அவரிடம் சொல்லும்" என்று சொல்லி அவரை அனுப்பிவிட்டு தாம் யுத்தகளத்தில் வந்து நின்றார்கள்.

ஹஸரத்து இமாம் அவர்களுடைய யுத்தமும் ஷஹாதத்தும்.

ஹஸரத்து இமாம் அவர்கள் யுத்தகளத்துக்கு வந்து நின்றதும், அம்பு எய்யத் தொடங்கினார்கள். பகைவனாகிய ஷும்ர் மல்ஊன் எரிந்து விழத் தொடங்கினன். பின்பு ஹஸரத்து இமாம் அவர்கள் வீராவேசத்தோடு ஈட்டியை எடுத்து அந்த மல்ஊனுடைய இருதயத்தில் குத்தினார்கள். அன்று இமாம் அவர்கள் மகா உக்கிரத்தோடு தன் உடைவாளை யுருவிக்கொண்டு தலைக்குமேல் சக்கிராகாரமாய் சுற்றிக் கண்களில் கோபத் தீ ஜொலிக்கப் பகைவர் கூட்டத்துள்புகுந்து ஆயிரக்கணக்கானவர்களை வெட்டி எறிந்தார்கள். அநேக குதிரை வீரரைக் குதிரைகளி லிருந்து விழ்த்தினார்கள். உக்கிரத்தோடு அம்மல்ஊனுடைய சேனையை சின்னபின்னமாய்ச் சிதறடித்தார்கள். ஹஸரத்து இமாம் அவர்களுக்கு எப்போது போய் சேருவதின் வெறி வந்து விட்டதோ அப்போது வெகு கடுமையோடு

பட்டயத்தை வீசத்தொடங்கினர்கள். எல்லா கார்ஜிகளையும் நாசமாக்கினர்கள்.

அவர்கள் கூட்டமே பிழைப்பது அரிதாய்விட்டது. இதற்குள் அம்*மல்வூனுக்குத் துணைப் படையாய் வேருெரு சேனை வந்து சேர்ந்தது. அவர்கள் எல்லோரும் பரிசுத்தமான இமாம் அவர்களின் தேகத்தின்மேல் ஆயுதங்களை யெறியத் தொடங்கினர்கள்! பின்னும் அக்கொடும்பாவிகள் ஆயிரமாயிரங்களான அம்புகளை எய்யவும், ஈட்டிகளால் குத்தவும், நெருப்பு வீசவும் தொடங்கினர்கள். அப்போது ஹஸரத்து இமாம் அவர்களுடைய பிரகாசம் பொருந்திய அழகிய திரேகத்தின்மேல் காயங்கள் பட்டன. காயம் பட்ட தம்முடைய குதிரைக்கு வருத்தமர்யிருக்குமே யென்ற கருணையால் ஹஸரத்து ரசூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய புத்திரராகிய ஜெயசாலியான ஹஸரத்து ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் குதிரையிலிருந்து கீழே இறங்கி அதை விட்டுவிட்டுப்பதாதியாய் நின்ருர்கள். இதைக் கண்டு கொலைபாதகர்கள் கூட்டமாய் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு, தங்கள் தங்கள் ஆயுதங்களால் நாலாபக்கமும் தாக்கி ஹஸரத்து இமாம் அவர்களைக் கொன்று விட்டார்கள். உடனே ஷுமுர்லயின் முன்சென்று அவர்களுடைய புனிததிரேகத்திலிருந்து மகிமை பொருந்திய சிரசை அறுத்துக் கொண்டான்.

அப்போது தீர்க்கதரிசனத்துடைய ஆகாயத்தின் நட்சத்திரம் கர்பலாவின் மைதானத்தில் தலை இன்றிக் கிடந்திருந்தது. பின்பு கன்னுசும் மர்தூதுமான அந்த ஷுமுர்லயீன் அச்சிரசை இமாம் அவர்களுடைய்ய விட்டாரிடத்தில் கொண்டுவந்தான். அப்பால் அவன் வீட்டார்களைச் சிறையாக்கி சீக்கிரமாக அவர்களை வெற்றுகாலுடனும் நிர்வாணத்தலையுடனும் நடத்தி, அருஷையும் குர்ஸியையும் ஆட்டிவிட்டான். ஷெ வீட்டார் எல்லோரும் அழுதழுது "பயப்படுங்கள் பயப்படுங்கள்" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். பூமியிலும் வானங்களிலும் பூகம்பம் நேரிட்டது. உலகம் முழுவதும் புகை சூழ்ந்தது போலிருந்தது.

அத்தருணத்தில் ஹஸரத்து மௌலா அலியவர்கள் இருந்திருப்பார்களானல் அந்த ஷுமுர்லயீன் தப்பிப் போயிருக்க மாட்டான். பூகோளத்துக்குடைய தூதன் அழுது, இந்த

*மல்வூன் என்ருல் 'சபிக்கப் பட்டவன்' என்று அர்த்தமாம்.

ஷுமுர்லயீனைப் பாதாளத்தில்கொண்டுபோய்த் தூள்தூளாக்கி விட ஆண்டவனிடத்தில் உத்திரவு கேட்டான். பூமியும் வானங் களும் அச்சிரசைக் கண்டு துக்கித்தன. பின்னும் கலம் என்ற பேனாவோ அஜல் என்ற அந்த காலத்தில் அவ்விதமாகவே எழுதி யிருந்தது. ஆகையால் அத்தூதன் புகல் அற்றவனா யிருந்தான். நபி வீட்டார் வெற்று பாதங்களுள்ளவர்களாயு மிருந்தார்கள். இவர்கள் இந்த ஸ்திதியோடு யாத்திரை ஸ்தலங்களை கடந்து திமிஷ்க் தேசத்துக்குப் போய் சேர்ந்தார்கள். அப்போது அங்கு அரசனுயிருந்த எஜீது என்பவன் ஒரு வேசியின் புத்திரனா யிருந்தான். அவன் முன், ஷுமுர்லயீன் நபி வீட்டாரை அவ்வித வருத்தங்களோடு கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அந்த திருச்சிரசையுஞ் சிம்மாசனத்தின்மேல் வைத்தான். அந்தச் சிரசு சோதியின்மேல் சோதியுள்ளதா யிருப்பதை எஜீது என்பவன் பார்த்து இதோ என் சத்துருவின் தலையாயுக் தீனுடைய இமாமாகிய அலிரலியல் லாஹு அன்ஹு அவர்களின் குமாரர் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹுடைய தலையாயு மிருக்கிறதென்று சொல்லி, ஒரு பெட்டியை வரவழைத்து அதில் அத்திருசிரசை வைத்து அதைப் பலமான பூட்டால் பூட்டி, பின்னும் வேறொரு பெட்டியையும் வரவழைத்து, அப்பெட்டியை இப்பெட்டியில் வைத்து அசுத்த மான தன் கையால் பலமாய்ப் பூட்டும் பூட்டினான்.

இதன்பின் கொஞ்சங்கூட இரக்கமின்றி ஹஸரத்து இமா முடைய வீட்டாரைத் தன் எதிரில் அழைத்து, ஆண்பிள்ளை களையும் பெண்பிள்ளைகளையும் பிரத்தியேகஞ் செய்தான். இவன் ஆண்டவனிடத்தில் கொஞ்சங்கூட பயம் வைத்தவனல்ல. பின்னும் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களை நினைத்து தலை தாழ்த்தியவனல்ல. இப்படி பிரித்ததில் ஆண்பிள்ளைகள் இரண்டு பேர்களிருந்தார்கள். அவ்விருவர் களையும் சிறை செய்தான். பெண் பிள்ளைகளை பேகோஷா செய்து சபைக்குள் அழைத்தான். பின்பு அவர்கள் எல்லோ ரையுஞ் சிறையாக்கி ஒரு வீட்டில் வைத்து இவர்களின்மேல் பேரர்ச் சேவகர்களைக் காவல்காரர்களாக வைத்தான். ஐயோ! ஹஸரத்து நபிநாயகம் அவர்களுடைய சந்ததியார்களின் மேல் அவன் எவ் விதமான கொடுமை செலுத்தினான் என்பதை நினைத்துப் பாருங்கள்.

கடிதங் கொண்டு போனவனாகிய உமர் என்பவனுடைய வரலாறு

ஹஸரத்து இமாம் அவர்கள் கடிதத்தை அனுப்பிவிட்டுத் தாம் யுத்தத்துக்குச் சென்றபின், கடிதங்கொண்டு போனவன் இரவும் பகலும் நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தான். இவன் மனதின்மேல் ஹஸரத்து இமாமுடைய மரணத்தின் துக்கமிருந்து கொண்டிருந்தது. ஆதலால் அவன் குதிரையின்மேல் ஏறிப் போகிறவனுக்கு சமானமாக அவ்வளவு சுறுசுறுப்பாய் போய்க் கொண்டிருந்தான். அநேக நாட்களுக்குப்பின் அவன் ஒரு பட்டணத்தைக் கண்டான். அவ்வேளை இராவேளையா யிருந்த படியால், அவ்விடம் இரா முழுவதுந் தங்கியிருந்து அருணோதய நட்சத்திரத்தைக் கண்டு காலையில் போகப் புறப்பட்டான் பின்னும் அநேக நாள் பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்து ஒரு பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்தான் அப்பட்டணம் வெகு அதிகமாக அலங் கரிக்கப்பட்டிருப்பதையும், அதன் ஒவ்வொரு ஸ்தலமும் இலக்ஷணம் பொருந்தியதா யிருப்பதையும், ஒவ்வொரு இடத்தின் விசித்திரமும் பலப்பல வகையானவைகளா யிருப்பதையும், ஒவ்வொரு கிரகமும் சந்தோஷத்தை யுண்டாக்கத் தக்கவையாக நானு வர்ணமுள்ளவைகளாக யிருப்பதையுங் கண்டு சற்று ஆலோசித்து, இது கலியாணத்தின் சிங்காரமாயிருக்கிற தென்று அறிந்தான். பின்னும் ஒருவேளை ஹனீபா அவர்கள் இவ்விடம் இருந்திருப்பார்களோ என்று நினைத்தான். ஆனால் இவ்விடத்திய இரகசியம் தெரியவில்லையே, அதை ஆண்டவனே அறிவான் என்றும் தனக்குள் சொல்லிக்கொண்டான். பின்பு அவன் எஜீதுடைய கொடுமைகளால் பயந்து விசாரத்தோடு தன் கால்களை யெடுத்து வைக்கத் தொடங்கினன். இதற்குள் திடீரென்று ஒரு அராபியன் காணப்பட்டான். அவன் "ஏ அன்பனே! இந்தப் பட்டணம் அலங்காரம் நிறைந்ததாயும், பூங்காவனத்துக்குச் சமானமாய்ப் புஷ்பிக்கப்பட்டதாயுங் காணப்படுகின்றது. இங் கென்ன விசேஷஞ் சொல்" என்றான். அவ்வராபியன் இதைக் கேட்டு ஆச்சரியப்பட்டு "நீ இருக்கிறது எவ்விடம், உன்பேர் என்ன, நீ யார்? உன் குடும்பம் எது சொல்? என்றான். அதற்கு அவன், நான் முசாபிராயிருக்கிறேன் என்று மறுமொழி சொன்னன். அப்போது அவன் "இவ்விடத்திய அரசன் முஹம்மது ஹனீபாவாயிருக்கிறார். அவருக்கு ருதுவான ஒரு பெண் இருக்கிறது. இவை எல்லாம் அப்பெண்ணுடைய விவா

கத்தின் உபகரணங்களா யிருக்கின்றன" என்று சொன்னன் இதை அவன்கேட்டு சத்தமிட்டு, பூமியின்மேல் தடுமாறி விழுந்தான். பின்னும் ஐயோ! இது மிக்க ஆச்சரியம். அவருக்குத் தன் சகோதாருடைய துக்கங்களும் கஷ்டங்களும் தெரியாது. தெரிந்திருக்குமானல் அவர் கலியாணத்திற்கு ஆயத்தமாக இக்காரியங்களைச் செய்திருக்கமாட்டார் என்று சொல்லிக்கொண்டான்.

ஹனீபா அவர்கள் தன் அரண்மனையில் உட்கார்ந்து கொண்டு, தன் சகோதரர்களை மனதில் நினைத்து 'எனக்குச் சகோதரர்கள் நினைவு வருகிறது. நான் அவர்களுடைய விஷயமாய் துக்கமுள்ளவனு யிருக்கிறேன்' என்று சொல்லிக் கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அச்சமயம் அஞ்சல்காரனுகிய கமர் என்பவன் ஹனீபா இடம் வந்து சேர்ந்தான். அப்போது அவர் அவனைப்பார்த்து நீ யார்? உன் அலுவல் என்னவென்று வினவினர். அதற்கு அவன் 'எனக்கு ஒரு அலுவலுமில்லை. ஆனல் நான் கர்பலாவிலிருந்து வந்திருக்கிறேன். நான் ஆண்டவன் சிங்கமாகிய ஹஸரத்து மௌலா அலியவர்களுடைய குமாரரான ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய சமாசாரத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன். நபிகள் நாயகம் அவர்களுடையவும் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடையவும் குமாரராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் அவர்கள் தங்கள் பேருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிக்கொடுத்திருக்கிருர்கள். நான் கர்பலாவிலிருந்து புறப்பட்டு நடந்து இன்றைக்குத் தங்கள் சமுகம், அவர்களுடைய கடிதத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறேன் என்ருன். இதை அவர் கேட்டு உடனே சந்தோஷமாய் எழுந்து, அக்கடிதம் நன்மையான சமாசாரங்களின் கடிதமாயிருக்குமென்று நினைத்து அஞ்சல்காரன் முன் வந்து நின்ருர். ஆனல் அபாயத்தின் சமாசாரமிருப்பதை அவர் அறியவில்லை. அஞ்சல்காரன் உடனே அக்கடிதத்தை அவர் கையில் கொடுத்தான்.

அதை அவர் வாங்கித் தக்ஷணமே பிரித்து இன்னும் ஏதேனும் சமாசாரமிருந்தால் சொல் என்று அஞ்சலக்காரனுக்குச் சொன்னர். அதற்கு அவன் தாங்கள், அதைப்படித்து அறியுங்கள் என்ருன். அப்போது அவர் அக்கடிதத்தை மிம்பரின் மேல் ஏறிப் படித்தார். அக்கடிதத்தில் அடியிற் கண்டபடி வரையப்பட்டிருந்தது :—

"ஹைதர் அவர்களுடைய புத்திரனும் என் சகோதரனுமான உமக்கு நான் எழுதுகிறேன். என் சகோதரனே! வேசியின் குமாரனானவன் தலை எடுத்திருக்கிறான். அவன் விஷயமாய் நீர் ஜாக்கிரதையாயும், எச்சரிக்கையாயு மிருக்கவேண்டும். அவன் எங்கள்மேல் பல, கொடுமைகளைச் செலுத்தியிருக்கிறான். பின்னும் என் சகோதராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல் லாஹு அன்ஹு அவர்களைப் பாஷாணங் கொடுத்துக் கொன்று விட்டான். நாங்களோ 'பஞ்செதன்'களுடைய (ஐந்து சடலங்களுடைய) ஐந்து இரத்தினங்களா யிருந்தோம். முதலாவது ரஸூல் நபிநாயகம் அவர்களும், இரண்டாவது ஹஸரத்து அலி முர்த்துஜா அவர்களும், மூன்றாவது என் மாதாவாகிய பாத்திமா நாயகியாரும், நாலாவது என் சகோதரராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும், ஐந்தாவது நானு மாவோம். நாங்கள் ஐந்துபேரும் துருவ நக்ஷத்திரத்தின் ஐந்து இரத்தினங்களாயிருந்தோம். அவர்களை ஆண்டவன் உலகத்தில் வெளிப்படுத்தினான் இவர்களில் தலை ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களா யிருந்தார்கள். இவர்களுடைய கழுத்திலிருந்த வளையம் பாத்திமா நாயகியாரா யிருந்தார்கள். வலது காதிலிருந்த வாளியோ ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களா யிருந்தார்கள், இடது காதிலிருந்த வாளியோ நானாக இருந்தேன். பின்னும் ரஸூல் நபிநாயகம் அவர்களுடைய இடுப்பிலிருந்த ஜரிகை இடைக்கட்டானது ஆண்டவனுடைய சிங்கமாகிய ஹஸரத்து அலிமுர்த்துஜா அவர்களாயிருந்தார்கள். பின்னும் ஹஸரத்து அலி அவர்களுக்குப் பின் ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் பிரதிநிதியா யிருந்தார்கள். அவர் என்னைக் கண்டு மிக சந்தோஷ முள்ளவரா யிருந்து கொண்டிருந்தார். அன்புடைய பூங்காவனஞ் சதா பச்சையா யிருந்து கொண்டிருந்தது.

இப்போது எங்கள் தலைமேலிருந்த தலைவர் போய் விட்டார். பின்னும் புஜமாயிருந்தவரும் போய்விட்டார். அவரோ தீர்க்கதரிசனத்தின் ஆகாயத்துடைய சந்திரனாயிருந்தார். விலாயத்துடைய சிம்மாசனத்தின் அரசராயிருந்தார். எப்போது பிரகாச முள்ள சந்திரனானவர் மறைந்து போனாரோ எது முதல் அவர் போய் விட்டாரோ அது முதல் அவருடைய சோதியுள்ள சுரூபம் காணப்படுகிற தில்லையே! எனக்கு உலக

முழுவதும் இருள் சூழ்ந்தது போலிருக்கிறது. என் மரணமும் என் முன் வந்து நிற்கிறது. என்மேல் பெரிய துக்கம் சம்பவித்திருக்கிறது. சதா கண்ணீர் கண்களிலிருந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது. "எ புலபுல என்ற குருவியே (மதுர ஸ்வரமாய் இரவில் பாடுங் குருவியே) தீர்க்கதரிசனத்துடைய பூங்கா வனத்தின் புஷ்பம் தீமையின் காலத்தில் உதிர்ந்து கிடக்கிறதைப் பார்; அந்த சொகுசான புஷ்ப திரேகம் போய்விட்டது எனக்கு ஒரு நிமிஷமும்கூட அமைதியும் சவுகரியமுமில்லை. இவ்வேளையோ என் மேல் வெகு கடினமான வேளையாயிருக்கிறது. எனக்கு அன்னமும் ஜலமும் பிரியமாயிருப்பதில்லை. என்மனது படுக்கையையும் விரும்புகிறதில்லை. நித்திரையும் என் நயனங்களிலிருந்து நீங்கிப் போய்விட்டது. பிள்ளைகளும் குட்டிகளும் எனக்கு விருப்பமுள்ளவர்களாயில்லை. பின்னும் துக்கத்தின் காரணத்தால் அன்புடைய பக்தியுடையோர்களும் கூட எனக்கு சத்துருக்களாக காணப்படுகிறார்கள்"

என் சகோதரராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் என் தமைனாராக இருந்தார். உலகத்தில் எனக்கு அவருடைய குடையும் ஆதரவுமிருந்தன. எப்போது அவர் மரணமடைந்தாரோ அதுமுதல் எப்பக்கம் நான் கண் எடுத்து பார்க்கிறேனோ அங்கெல்லாம் இருள் இருளாகவே எனக்கு தெரிய வருகின்றது. என் துணையாளி உலகத்தைவிட்டுப் போனதுமுதல் நான் என்னுடைய சவுகரியத்தையும் சௌக்கியத்தையும் இழந்துவிட்டேன். ஆண்டவன் மீது சத்தியம், என் கண்களி லிருந்து கண்ணீர் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது ஒரு நிமிஷங்கூட என் மனதுக்கு அமைதியுந் திருப்தியுமில்லை. பைத்தியமுள்ள என் மனது துக்கமும் விசாரமுள்ளதா யிருக்கின்றது. என் மனதை திருப்திகரஞ் செய்ய ஒருவருமில்லை.

இந்த ஸ்திதியிலேயே ஒரு வருடங்கழிந்தது இப்போதோ வானம் என் க்ஷீணதசையின் ஜன்னல்களை திறந்து விட்டது. சத்துருக்களோ கழுதைகளைப்போல என்னைத்தொடர்ந்திருக்கிறார்கள். எஜீது என்பவன் எப்போது என்னை சகோதரரில்லாமல் ஒண்டியானவனாய்ப் பார்த்தானோ அப்போது அவன் அளவற்ற சேனையை என்மேல் அனுப்பினான். சமுத்திர அலைகளைப்போல எங்கள் தலைமேல் ஷாம் தேசத்திலிருந்து சேனைகள் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. எங்கள் மேல் ஷுமர் மல்வூன் வந்து மை

தானத்தை ஒடுக்கி விட்டான். இன்றைக்கு நம்முடைய இருப்பிடம் கர்பலாவா யிருக்கின்றது. ஷுமர் என்பவனுடைய சேனைகள் மதம் பிடித்தவர்களாய் இரைச்சலிட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எங்களிடத்திலிருந்து அவன் ஜல வசதியுள்ள ஸ்தலத்தைப் பிடுங்கிக்கொண்டான். தண்ணீர் தாகமிருக்கின்றது. குடிக்கத் தண்ணீர் கிடைக்கிறதில்லை தாகத்தால் பிள்ளைகளின் நாவு வரண்டு போ யிருக்கின்றது. பின்னும் அவன் மைதானத்தை நெருக்கி யிருக்கிறான். ஆண்டவனும் அவனுடைய ரஸூலுஞ் சாக்ஷியா யிருக்கிறார்கள். நானே அவனுடைய நெஞ்சின் மேல் முள்ளா யிருந்தேன்.

இக்காரணத்தால் அவன் என்மேல் சேனைகளை அனுப்பி வைத்திருக்கிறான். என்னிடத்தில் சிலபேர் களிருந்தார்கள். அவர்கள் என்னிடம் பக்ஷமுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். அவர்களும் யுத்தத்தில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தார்கள். யுத்த களத்தில் அவர்கள் எல்லோரும் ஷஹீதாய்ப் போனார்கள். என் சகோதரரே! நீர் இப்போது பாரும். நான் இப்போது ஒண்டியானவனாய்ப் போய் விட்டேன். ஆனால் இப்போது நான் என் வீட்டாரை ஆண்டவனிடத்திலும் அவன் ரஸூலிடத்திலும் ஒப்புவித்தேன் நானே பிஸ்மிலாகிப் போவதற்காக யுத்தகளத்தில் நிற்கிறேன். நான் ஆயிரமாயிரமானவர்களின் முன் நிற்கிறேன். அநேக துரோகிகளை வெட்டினேன். அவர்களை சிதற அடித்திருக்கிறேன். அப்படி வெட்டப்பட்டு போனவர்களில் அநேகர் குதிரை போர்ச் சேவகர்களும் கால்நடைச் சேவகர்களுமாயிருக்கிறார்கள். நான் ஒரு நிமிஷத்துக்குள் கர்பலா மைதான முழுமையும் இரத்தம் ஓடும்படிச் செய்துவிட்டேன். எனக்கோ ஆண்டவனிடம் போய் சேரவேண்டுமென்ற வெறி ஏறிவிட்டது.

நான் உறுதியான மனதோடு பட்டயத்தை வீசிக்கொண்டிருந்தேன். இதற்குள்சாகியே கௌசர் (ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம்) அவர்கள் ஷஹாதத்து நிறைந்த கிண்ணியை கையில் எடுத்துக்கொண்டு நிற்கிறதை நான் கண்டு, அதை வாங்கி குடித்தேன். உலகத்தை விட்டு கடந்தேன். என்னுடைய கொலைஞன் ஷுமூர் லயீனாயிருக்கிறான். அவன் தன் தலைமேல் என் இரத்தத்தை சுமந்துக்கொண்டான். வீட்டாரைப் பிடித்து சிறையாக்கி எஜீதினிடம் கொண்டு போகிறான். சைனுல் ஆபிதீன் என் குமாரராயிருக்கிறார். அவர் உம்முடைய இருதய கண்டமாயிருக்கிறார். இவரையும் பிடித்து ஷாம் தேசம் எஜீதினிடம் கொண்டுபோகிறான்.

"ஏ என் சகோதரரே! உமக்கு ரோஷமிருக்கிறது. என் பிதாவானவர் உம்முடைய பிதாவா யிருக்கிறார். உமக்கு இதனால் நாணம் தோன்றுமாகில், ஷாம் தேசத்தின் மேல் என்னுடைய இரத்தப் பழியை தீர்த்துக் கொள்வீராக. இது உமக்குத் தக்கதா யிருக்கிறது. இது உம்முடைய கடமையா யிருக்கிறது. ஏனெனில் நான் உம்முடைய சகோதரனா யிருக்கிறேன்."

ஹனீபா அவர்கள் இக்கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் அல்லாஹு அக்பர் என்று சப்த மிட்டார். பின்பு அவர் மிம்பரின் மேலிருந்து பூமியின் மேல் சுவாதீனமின்றி விழுந்து ஸ்மரணை யற்றவராய், மரணத்துக்கு சமதையான மூர்ச்சை யடைந்தார். உயிர் கொஞ்சம் பாக்கி யிருந்தது அப்போது அதைக் கண்ட சபையோர் யாவரும் மிக்க துயர மடைந்தார்கள். எமன் தேசத்து அரசர் உணர்ச்சி யற்றவராய் பூமியின் மேல் சப்த மில்லாமல் கிடக்கிறதை சபையார் கண்டு பிரமித்தும் திகைத்தும், துக்கத்தால் அழுது கொண்டிருந்தார்கள். மந்திரிப் பிரதானிகள் முதலிய அனைவரும், உடனே அரசர் முகத்தில் குளிர்ந்த பன்னீரைத் தெளித்து மயில் விசிறி வெற்றிவேர் விசிறி முதலியவற்றால் விசிறி வேண்டிய உபசாரங்களனைத்தும் செய்தார்கள். அதன்பின் சற்று நேரம் கழித்து அரசர் கண் விழித்தார். "ஹா! என் அன்பான சகோதரர்களே!, என்று கதறினார். அவரது கண்களினின்றும் கண்ணீர் பிரவாகம் போல் ஓடிற்று பிறகு அவர் உடைகளைத் தன் திரேகத்தின்மே லிருந்து கிழிக்கவும் துண்டு துண்டாக்கவும் தொடங்கினார். இவருடைய சகோதராராகிய அலி அக்பர் என்பவர் கொண்டு வந்து அவருக்கு உடுத்துக் கொண்டிருந்த உடுப்புகளையும் அவர் இவ்விதமாகவே தன் திரேகத்தின் மேலிருந்து எழுபத்திரண்டு தடவை கிழித்துக்கொண்டார். எழுபத்திரண்டு பேர்களின் நிமித்தமாகத் தன் திரேகத்திலிருந்து உடுப்புகளைக் கிழித்திருக்கிறார். இதன் பின் அவர் தமது சுல்பு என்ற கன்னங்களில் மேலிருக்கும் ரோமங்களை இள்ளவும் துள்ளவும் தொடங்கினார் அப்போது மோட்சத்தின் கன்னிகைகளின் மேல் அலைக்கழிவு நேரிட்டது. பின்னும் அவர் தன் சோதியுள்ள கன்னங்களைப் பிய்த்துக்கொள்ளத் தொடங்கினார். அப்போது காட்டு மிருகங்கள் துக்கத்துக்குள் பட்டான. பின்பு அவர் தன் தலை மேல் அடித்

துக் கொள்ளத் தொடங்கினர் அப்போது கன்னிப்பெண்களும் பூதங்களும் அழத் தொடங்கினர்கள். பின்னும் அப்போது அவர் அரச வஸ்திரங்களைக் கிழித்தார். அப்போது உலகத்தின் எல்லாப் பூமியில் அதருதல் உண்டாய் விட்டது. மலாய்க்குகள் எப்போது ஹனீபாவைத் துக்கம் நிறைந்தவராகக் கண்டார்களோ அப்போது அவர்களும் அழுதார்கள். பின்னும் எப்போது ஹனீபா அழத் தொடங்கினர்களோ சபையார்களின் இருதயங்கள் வெடிப்பட்டன. பின்னும் எப்போது பெருமூச்சாலும் துக்கத்தாலும் அவருடைய நெஞ்சு எரிந்ததோ அப்போது சகலரும் துக்கத்தாலும் வியாகூலத்தாலும் அழுகத்தொடங்கினர்கள். பின்னும் எப்போது அவர் இந்தத் துக்கத்திலும் துன்பத்திலும் விழுந்தாரோ அப்போது குங்குமப்பூ நிறமுள்ள சோதி அவரில் அதிகப்பட்டது. பின்னும் அவருடைய முகமானது சூரியனைப் போலப் பிரகாசமடைந்தது. பின்னும் அவர் அழுகில் அளவற்றவரா யிருந்தார். பின்னும் ஹனீபா தன் சகோதரராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹுசைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய விசாரத்தில் இரவும் பகலும் புலம்பி கீழ்வருமாறு சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

"ஹஸரத்து முஹம்மது ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய பிரியமுள்ள பேரனனவர் உலகத்தைவிட்டு எவ்விதமாய் கரையேறி விட்டார்.! ஹஸரத்து பாத்திமா நாயகியாருடைய கண்மணியானவர் பாதகர்களுடைய குரூரங்களால் எவ்விதமான வருத்தங்களைச் சகித்திருக்கிறார். ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய உயிரும் இருதயமுமானவர் மண்ணில் இரத்தத்துடன் எவ்விதமாய் மௌவுத்தாகிக் கிடக்கிறார். ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் அவர்களுடைய சகோதரர் இன்றைய தினம் கர்பலாவில் எவ்விதமாய்ப் படுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். பின்னும் அவர் சதாகால இராஜ்ஜியத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளப் போயிருக்கிறார். ஷஹாதத்துடைய கிரீடத்தை தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு துன்யாவி லிருந்து பாக்கியத்தைக் கொண்டு போனர். எங்களை இந்த இரைச்சலிலும் ஊர்ப்புரளியிலும் விட்டுவிட்டு, தாம் விமோசன மடைந்து கபரில் படுத்திருக்கிறார். பின்னும் அவர் வருத்தங்களாலும் தேவ கட்டளையாலும் ஷஹாதத்துக்கு ஆயத்தமா யிருந்தார். பலாத்காரத்தையும் கொடுமையையும் முழுமனதோடு சகித்துக் கொண்டவராயு மிருந்தார்." என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

இதன்பின், அவர் மவுனமாய் ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களின் மேலும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் மேலும் அருதுகளை ஓதினர்.

விவாகத்தை நிறுத்திவிட்டு ஹனீபா எஜீதுடன் யுத்தம் செய்தது.

எமன் தேசத்து அரசரும் வானச்சக்கிரனுமான ஹனீபா அவர்கள் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் அவர்களைப் பற்றி மனவருத்தப்பட்ட பின், தன் துயரத்தை யொருவாறு மனதிலடக்கிக் கொண்டு தன் புத்திரியின் திருமணத்திற்காகச் செய்து கொண்டிருந்த ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் நிறுத்தி விட்டு, தன் சகோதரருக்காகப் பழிவாங்க வேண்டுமென்ற வைராக்கியத்தோடு சுப்யான் என்பவனுடைய சந்ததியை நாசமாக்கத் தன் இராஜ்ஜியத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். அவ்வாறு புறப்படும்போது தன் சகோதராகிய அக்பர் அலியை நோக்கி “ நான் சென்ற பின் நீ எனக்குப் பதிலாய் எனது புத்திரியின் நிக்காஹை நிறைவேற்றி விடு” என்று கூறினர். பின்னும் அவர் பரிசுத்த ஆண்டவன் மேல் நம்பிக்கை வைத்தும், லௌலாக்குடைய எஜமானாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களின் பேரில் விசுவாசம் கொண்டு, ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய கடாட்சம் பெற்று யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டார். நகரமெங்கும் பேரிகை முழங்கியது. ஹனீபா அவர்கள் தமது சேனையோடு புறப்பட்டு இரண்டு நாள் பிரயாணத்திற்கப்பால் தங்கி மற்ற சேனைகள் முதலிய அனைவர்களின் வரவிற்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய எல்லா சேனைகளையும் கணக்கிட்ட போது, மொத்தம் பதினொலாயிர மிருந்தது. எல்லாக் குதிரைப் பட்டாளங்களும் அவ்வரசரிடம் சேகரிக்கப்பட்டன.

சீக்கிரத்தில் கலியாணத்தை முடித்து விட்டு பூர்த்தியாய், புத்திமானாகிய அக்பர் அலி என்பவர் எல்லா பந்துக்களிடத்திலும் விடை பெற்றுக் கொண்டு வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டு அரசராகிய ஹனீபா அவர்களிடம் வந்து சேர்ந்து வணக்கத்தோடு ஸலாம் செய்து கலியாணம் முடித்த சங்கதி எல்லாவற்றையும் சொன்னர். அப்போது அவ்வரசரானவர் அறபியா தேசத்து

ஹாபிஜ்களை அழைத்து குர்ஆனை ஓதும்படி செய்வித்து, அவர்களை நேர்த்தியான நிஃமத்துகளைக்கொண்டு புசிப்பித்தார். பின்னும் மிஸ்கீன்களையும், பக்கீர்களையும், சகல பிரபுக்களையும் அவர் களுடைய குடும்பத்தார்களையும் அழைத்து, சமையல் செய்திருந்த நிஃமத்துகளைக் கொண்டு புசிப்பித்தார். இப்படிச்செய்து ஹஸ ரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய உருஸ் என்ற திருவிழாவை முடித்தார். அப்போது வானங்களி லிருந்து மாலாய்க்குகள் இறங்கி வந்து ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் அவர்களுடைய புகழை வாழ்த்தினார்கள். பின்னும் எல்லோரும் தாஹா ஸூரத்தையும் முஜம்மில் ஸூரத்தையும் தூய இருதயத்தோடு ஓதினார்கள். மலாய்க்குகள் ஆண்டவனுடைய ஹம்தையும், ஹஜ்ரத்து நபி ரசூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய சனவையும் ஓதிக்கொண்டும், குர்ஆன் ஓதி கொண்டும் விடியும்வரை யிருந்தார்கள். இதன்பின் சமையலான அன்னம் கொண்டுவரப்பட்டது. அப்போது அவ்வரச ரானவர் தாம் எழுந்து ஆப்தாபா என்ற தாம்பாளத்தைத் தன் கை யில் எடுத்து எல்லோருடைய கைகளையும் கழுவிவைத்தார்.

இதன்பின் நேர்த்தியான அறுசுவை அன்னம் பரிமாறப் பட்டது. அநேக வகையான நிஃமத்துகள் சோடிக்கப்பட்டன. அவற்றை எல்லோரும் புசித்து அப்பால் பாத்திஹா ஓதினார்கள். எளியவர்களுக்கும் மிஸ்கீன்களுக்கும் தான தருமம் செய்து துணிகளையும் பங்கிட்டு, எல்லோரையும் சந்தோஷப்படுத்தினார்கள். அடிமையாயிருந்த ஆண் பெண்களை விடுதலையாக்கினார்கள். இவை களுடைய எல்லா ஸவாபையும் கர்பலாவின் ஷஹீதானவர்களின் ஆத்மாக்களுக்கு சேர்ப்பித்தனர். இராமுழுவதும் அச்சபை சோதி பொருந்தியதாயிருந்தது. இதற்குள் வானத்தில் சூரியன் உதயமாயினான்.

பராக்கிரமசாலியாகிய ஹனீபா தன் சேனைகள் எல்லா வற்றையும் சேகரித்து தாம் குதிரையின் மேல் ஏறிப்புறப்பட்டார். 'எல்லோரும் குதிரைகளின்மேல் ஏறிக்கொள்ளுங்கள்.' அல்லா ஹு யப்பஹு மாயஷாவு' என்று ஓதுங்கள் என்று கட்டளையிட்டார். இவர்கள் சகல சேனைகளோடும் புறப்படும்போது அடிக்கப்பட்ட ரணபேரிகையின் சத்தம் அண்டசராசரமும் அதிர்ந்துவிடத் தக்கதாயிருந்தது. அப்போது ஹாபீஸ்களும் மற்றும் எல்லோரும் இன்னுபதஹ்னா ஓதினார்கள். அரசரானவர் தன் சேனைசைனியங் களோடு புறப்பட்டு மதீனமா நகரை நோக்கிநடந்தார். அநேக

894.8
N15

பயண ஸ்தலங் களைக்கடந்து சென்றார். அவர் தன் படைத்தலை வரை நோக்கி "என் அரச பிரபுக்களே! எதுவரை நான் என் பகையாளியாகிய எஜீது என்பவனைக் கொல்லாமலிருக்கிறேனோ அதுவரை என் மனதிற்குத் திருப்தியும் சந்தோஷமும் உண்டாக மாட்டாது" என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

இவர்கள் சென்று கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று ஒரு தூதன் வழியில், அவ்வரசர் முன் வந்தான். அவர் அவனைப்பார்த்து "நீ யார், நீ எவ்விடத்திலிருந்து வந்திருக்கிறாய். சீக்கிரமாய் சொல்" என்று கேட்டார். அதற்கு அவன் 'நான் ஆண்டவ னுடைய அந்தரங்கத்தின் பொக்கிஷஸ்தலமாகிய மதீனா நகரி லிருந்து வந்திருக்கிறேன்' என்று சொன்னான். அப்படியானால் அவ்விடத்திய சமாச்சாரம் என்ன சொல் என்று அரசர் கேட்டார். அதற்கு அவன், "என்ன சமாச்சாரம், எல்லாம் காலால் மிதிபட்டுப் போய்விட்டன. பட்டணமோ இருள் அடைந்துபோயிருக் கின்றது. எஜீது என்பவன் ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹுசைன் ரலி யல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய வீட்டாரை மதீனா நகரில் கொண்டுவந்திருக்கிறான். ஹஜ்ரத்து சைனுல் ஆபிதீன் அவர் களை சிறையாக்கி வைத்திருக்கிறான். பின்னும் அவரை அவ்விடம் வைப்பதினால் அவர் இமாமத்தின் தாவா செய்வார் என்றும் தன் னுடன் எந்நாளும் அடிக்கடி யுத்தம் செய்வார் என்றும் அஞ்சி, அவரை அவ்விடம் வைத்திருப்பது சரியல்ல என்று உடனே அவரைத் திமிஷ்க் (டமாஸ்கஸ்) தேசம் கொண்டுபோய் விட்டான். பின்னும் மதினா நகர் முழுமையும் சோதனை செய்து உத்பா என்பவனுக்கும், வலீது என்பவனுக்கும் பட்டம் கட்டி அனேக சேனைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு போய்விட்டான். பின்னும் அவனிடத்தில் மூன்று இலட்சத்தி எண்பதினாயிரம் குதிரை வீரர்கள் இருக்கின்றன" என்று சொன்னான். அச்சம யத்தில் யாவும் கேட்டிருந்த அலி அக்பர் என்பவர் எழுந்து நின்று "என்னுடைய உயிர் தங்களுடையதாயிருக்கிறது. ஏ சகோ தரரே! நான் கேள்விப்பட்டதைத் தங்கள் சமுகத்தில் அறிவிக்கி றேன். கேளுங்கள். முஆவியா என்பவனுடைய குமாரனாகிய எஜீது என்பவனை அல்லாஹு தஆலா சீக்கிரத்தில் நாசமாக்கு வானாக; அவனிடத்தில் மூன்று இலட்சத்தி எண்பதினாயிரம் குதிரைவீரர்கள் இருக்கின்றனர். இதுவுமன்றி யானை பட்டாளங் களையும் அவன் சேகரித்திருக்கிறான். தாங்கள் தனிமையாய் அந்தசண்டாளன்மேல் வரயப்போகிறீர்கள். இப்போது தங்களுக்கு

111455

உதவிசெய்ய ஒருவருமில்லையே" யென்று சொன்னார். இதை அவ்வரசரானவர் கேட்டுப் புன்சிரிப்போடு "என் சகோதரனே! எங்களுக்கோ ஆண்டவனுடையவும், அவனுடைய ரஸூலாகிய ஹஜ்ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடையவும், எங்கள் பிதாவாகிய ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், உபத்திரங்கள் அடைந்தவர்களுடையவும் உதவியிருக்கிறது. அவர்களுடைய நற்கருணை எங்களைப்பாதுகாக்கும். பின்னும் அந்த அசேதகனான எஜீது என்பவனுக்கோ இப்லீஸ்லயீன் என்பவனே சதாகால அதிகாரியாயிருக்கிறான். அவனுடைய ஒத்தாசையே அவனுக்கு இருக்கின்றது. நான் சொல்லுவதை நீர் கவனமாய்க் கேள். ஹஜ்ரத்து ரசூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய மருமகனாராயும் தெய்வ சிங்கமாயுமிருக்கிற என் பிதாவான ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் எனக்கு இராஜ்யத்தைத் தந்தபோது அவர்கள் உமர் அலி என்பவருக்கும், தாலிப் அலி என்பவருக்கும், முஹிப்பலி என்ற ஆகில் அலி என்பவருக்கும் ஆக இம்மூவர்களுக்கும் பக்தாது தேச (பாக்டாட்) இராஜ்யத்தைத் தந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவ்விடம்போய் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவும் தவிர முஷீப் காக்கா என்று பேருள்ளவர் என்னுடைய அபிமான சகோதரர் ஒருவர் இருந்தார். அவருக்கு என்பிதாவானவர் இராக்கு தேசத்தின் இராஜ்யத்தைத் தந்திருந்தார்கள். அவரோ அவ்விடம் அரசாளுகிறார். அவர் ஹஜ்ரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய குடும்பத்தார்களுடையவும், துக்கமடைந்தவர்களுடையவும், இம்சையடைந்தவர்களுடையவும் சிநேகிதரா யிருக்கிறார். இதுவும் தவிர டர்க்கிகளாகிய இரண்டு சகோதரர்கள் போர்சேவகர்களாயிருந்தார்கள். இவ்விருவர்களுக்கு தப்ரேஸ் தேசத்தின் இராஜியத்தை அவர்கள் தந்தார்கள். இவர்கள் அவ்விடம் அரசாளுகிறார்கள். இதுவும் நீங்கலாக இப்ருஹிம் உஷதுர் என்று பேறுடையவர் ஙஜப் தேசத்தின் அரசராயிருக்கிறார். இவரும் ஹஜ்ரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய குடும்பத்தின்மேல் பிரியமுள்ளவராயிருக்கிறார். பின்னும் ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய அனேக புத்திரர்கள் உலகத்தில் அரசாளுகிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் உயிரோடிருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோருக்கும் என்பிதாவான

ஹஜ்ரத்து அலிமுர்த்துஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் இராஜ்ஜியங்களைக் கொடுத்த காலத்தில் நீர் சிறு வயதுள்ளவரா யிருந்தீர். இது எல்லாம் உமக்குத் தெரியாது. இது எனக்குத் தெரியும். பின்னும் மேல் கண்டவர்களுக்கு ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய ஷஹாதத் தின் சங்கதி தெரியாமலிருக்கின்றது. என்று தம்முடைய சகோ தரராகிய அக்பர் அலி என்பவரிடம் சொன்னார். இவையெல்லா வற்றையும் அவர் கேட்டு, "இப்போது தாங்கள் கூறிய யாவும் கேட்டு என் மனதுக்குத் திருப்தியுண்டாயிற்று. பகைவன் வெகு பலத்தவனும் ஏராள சேனைகளுடையவனுமா யிருப்பதால் இப் போது நாம் அவர்கள் எல்லோருக்கும் இச்சமாசாரத்தை சீக்கிர மாய் எழுதி அனுப்பிவிக்க வேண்டும். அவர்கள் வந்து நமக்கு உதவி செய்து சத்துருவின் சேனையின்மேல் பாய்ந்து அவர்களை யழித்து விடுவார்களென்று என் மனதில் தோன்றுகிறது" என்று சொன்னார்.

ஹனீபா அவ்வாறே செய்யச் சம்மதித்து, உடனே அவரவர் களுக்குக் கடிதங்கள் எழுதி, அஞ்சலக்காரர்கள் கையில் கொடுத்து நாலாப் பக்கமும் அனுப்பிவைத்தார். அவர்கள் அக்கடிதங்களை எடுத்துக் கொண்டு குதிரை ஓட்டத்துக்கு சமானமாக வெகு துரிதமாய்ச் சென்றார்கள்.

முஹம்மது ஹனீபா யுத்தத்துக்கு வருவதாய் ஓர் அஞ்சலக்காரன் உத்பா என்பவனிடம் போய் சொன்னது.

மேல் கண்டபடி அஞ்சலக்காரர்கள் கடிதங்களை எடுத்துக் கொண்டு நாலாப் பக்கமும் போய்விட்டபின், அஹ்மதிசேனையின் தலைவரும் சாஸ்வத சேனையின் தலைவருமாகிய ஹஜ்ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கம்பீரமாய் ஆடம்பரத்தோடும் புறப்பட்டு மதீனா நகர் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இத்தருணத்தில் ஒரு அஞ்சலக்காரன் உத்பா என்பவனிடமும், வலீது என்ப வனிடமும் போய் "எமன் தேசத்து அரசராகிய ஹஜ்ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் மதீனா நகரின்மேல் படை யெடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். அவரோ ஹஜ்ரத் மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரராயிருக்கிறார். அவர் தன் வமிசத்தில்

எல்லோரை விடவும் மேலானவரா யிருக்கிறார். அவரிடம் பதினு லாயிரம் வீரிய முள்ளதும் சாக்கிரதையுள்ளதுமான சேனையிருக் கின்றது. அவர்கள் எல்லோரும் இரத்தப் பழியான யுத்தம் செய்யத் தக்கவர்களா யிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உன்மேல் படை யெடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். என்று சொன்னான். இச்சங் கதியை அவ்விருவர்களும் கேட்டதும் அவர்களுடைய மனம் கலங்கி விட்டது.

முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும் உத்பர் என்பவனும் செய்த யுத்தம்

ஆயினும் அவர்கள் ஆங்காரத்தோடு ஹஜ்ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை எதிர்த்து யுத்தம் செய்ய வெளியே புறப்பட் டார்கள். இப்படி இவர்கள் உலக ஆசையால் புறப்பட்டபோ திலும், இவர்களுடைய இருதயங்கள் பீதியால் திடுக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தன. ஆண்டவனுக்குப் பிரியமானவராகிய ஹஜ்ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தன் சேனையை அலங்கரித்து வரிசை வரிசையாய் அணிவகுத்து வியூகமாய்க் கட்டினார்கள். அஹமதி கொடியையும் நாட்டினார்கள். இதற்குள் உத்பா என் பவன் அவ்வரசருடைய எதிரில் சரியானபடி வந்து நின்றான். இவனுடைய சேனையின் எதிரில் அவ்வரசருடைய சேனையோ மாவில் உப்பைக் கலந்ததுக்கு சமானமாயிருந்தது. இச்சமயத் தில் ஒரு அஞ்சலக்காரன் அவ்வரசர் முன் வந்து நின்று "ஏ அரசரே! நான் சொல்லுவதைத் தாங்கள் கவனமாய்க் கேளுங்கள். எவன் ஒருவன் யுத்த களத்தில் யுத்தத்துக்காக வரு வானோ அவன் முதலில் தன்னுடைய நாமத்தையும் கோத்திரத் தையும் வெளியிட வேண்டும்," என்று சத்தமிட்டுச் சொன்னான்.

இதை அவ்வரசரானவர் கேட்டு தாமே யுத்தத்துக்காகப் புறப்பட்டு, பிரகாசிக்கும் சந்திரனைப் போல யுத்தகளத்தில் போய் நின்றார்கள். பின்னும் அவர் தமமுடைய குதிரையின்மேல் ஏறி "தெய்வசிங்கமாகிய ஹஜ்ரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரன் நானாகவே இருக்கிறேன்" என்று சொல்லி ஆகாயத்தின் மேல் சந்திரன் திரிவதைப்போல் இரு சேனைகளுக்குள் அங்கும் இங்குமாகத் தம்முடைய குதிரையை திருப்பிக் கொண்டும், சப்தத்தின் மேல் சப்தமாய்க் கர்ஜித்துக் கொண்டு மிருந் தார்கள். பின்னும் அத்தெய்வ பாலசிங்கமானவர் தன் எதிர் சேனையின் பக்கம் பார்த்து, "ஏ மூடர்களே, புத்தி

யீனர்களே! என்னை எவன் அறிகிருனே அவனே அறிகிருன். நீங்கள் என்னை அறியாமல் இருப்பீர்களானல் வெகு சீக்கிரத்தில் அறிந்து கொள்ளுங்கள். நானே ஹஸரத்து அலிமுர்த்துஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய பிரியமுள்ள பாலகனுயிருக்கிறேன். மேலும் நான் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தப ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய அன்புள்ள பேரனுயிருக்கிறேன். இன்னும் நான் யாபாசு தேசத்தின் அரசனுயுமிருக்கிறேன். இதுவும் தவிர காஜியாகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய சகோதரனுமிருக்கிறேன். என்னையே முஹம்மது ஹனீபா வென்று எல்லோரும் சொல்லுகிருர்கள். என்னுடைய ஜெயத்தின் நாகாரு சத்தம் உலகம் எங்கும் தொனிக்கின்றது. இப்போது நான் உங்கள்மேல் ஜெயமடையவும் உங்களுக்குப் பட்டயத்துடைய ஷர்பத்தின் ருசியைக் காட்டவும் வந்திருக்கிறேன். இன்னும் கொலையின் பழியை உங்களிடம் வாங்குவதற்காக நான் எமன் தேசத்திலிருந்து புறப்பட்டு வந்திருக்கிறேன். ஆண்டவனுடைய துணையைக்கொண்டு நான் எல்லோரையும் கொன்று ஒரு நிமிஷத்துக்குள் நாசமாக்குவேன். எவன் மரணத்தின் விருப்பமுள்ளவனுயிருக்கிருனே அவன் என் எதிரில் வந்து நிற்பான். என்னுடைய பராக்கிரமத்தின் அடியையும், வெட்டையும் நீங்கள் பார்ப்பீர்களேயானல் நீங்கள் எல்லோரும் அய்யய்யோ ஓ-ஹோ-ஆஹா வென்று சொல்லத் தொடங்குவீர்கள்" என்று சொன்னர்கள்.

உத்பா என்பவன் அவ்வரசருடைய இவ்வாக்கியங்களைக் கேட்டதும் அவன் வலீது என்பவனைப் பார்த்து "வலீதே! நீ உடனே யுத்தகளத்துக்குப்போய் அவ்வரசரானவர் அவ்விடம் நிற்கிருர், அவருடன் யுத்தம் செய்" என்று சொன்னன்.

இதை வலீது என்பவன் கேட்டு திகிலடைந்து அவ்வரசருடன் எதிர்க்கவும், சண்டை செய்யவும் எவனுக்கும் வல்லமை இல்லையே—நாம் எங்கே போகவேண்டும், நாங்கள் எங்களுடைய உயிர்களை எங்கே கொண்டுபோய் ஒளிக்கவேண்டும். அய்யய்யோ! இவரோ முஹம்மது ஹனீபாவாயிருக்கிருர். இதில் சந்தேகமில்லை. இன்னும் அவர் தெய்வசிங்கத்தின் பாலசிங்கமாயிருக்கிருர் என்று உத்பா என்பவனிடம் சொன்னன். இன்னும் இதற்குள் ஒரு நீசன் தானுகவே தன் மரணத்தின்மேல் சம்மதமுள்ளவனுய் யுத்தகளத்துக்குப் போய் சாகப் புறப்பட்டான்.

அவன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் முன் வந்து நின்று "ஹனீபா என்பவரே! நீர் யாருடைய நம்பிக்கையின் மேல் உம்தேசத்தை விட்டுவிட்டு வந்தீர்" என்று கேட்டுக் கொண்டே, தன் பட்டயத்தை ஓங்கி அவரை வெட்டப்போனன். அவ்வடியை அவ்வரசரானவர் கேடகத்தின்மேல் வாங்கிக்கொண்டு அவனுடைய காலைப்பிடித்து இழுத்தார். அப்போது அக்கால் முறிந்துபோய் விட்டது. ஆண்டவனுடைய ஆக்கினை அவன் மேல் அதிகமாயிருந்தது. பின்பு அவ்வரசரானவர் அவனைப் பட்டயத்தால் இரண்டு துண்டாக்கிவிட்டு, அத்துண்டுகளை அச் சண்டாளனுடைய சேனைக்குள் எறிந்துவிட்டு, ஈட்டியைத் தம் கையில் பிடித்து அதைப் பூமியின்மேல் குத்தி 'அல்லாஹு அக்பர்' என்று சொன்னார்கள். இதன்பின் அவர்கள் தம் தலைமேல் கிரீடத்தைத் தரித்து சத்துருவின் சேனைக்குள் தம்முடைய குதிரையை வேகமாய் விட்டுப் படைவீரர்களை வெட்டத் தொடங்கினார்கள்.

உத்பா என்பவன் இதைக் கண்டபோது துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினவனானன். சூரரான முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் உத்பா என்பவனுடைய சேனைக்குள் புகுந்து நாலாபக்கத்திலும் சக்ராகாரமாய்ச் சுழன்று, அடிமேல் அடியாக அடித்து அச் சேனையை நாசமாக்கிக்கொண்டிருந்தார்கள். ஆதலால் அச் சேனைக்குள் கூக்குரலும், குழப்பமும், திகிலும் உண்டாகி விட்டன.

இச்சமயத்தில் அக்பர் அலி என்பவர், பதினாலாயிரம் போர்ச் சேவகர்களைக்கொண்டு அத்துரோகியின் சேனையைத் தாக்கத் தொடங்கினர். இதைக்கண்டு மலாய்க்குகள் 'மர்ஹபா' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்னும் அப்போர்ச் சேவகர்கள் எதிரியின் சேனையின்மேல் மின்னலைப்போலப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அலி அக்பர் என்பவரோ கர்ஜித்து ஆர்ப்பரித்து யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். ரோஷம் கெட்ட எஜீதி சேனைகள் கும்பல் கும்பலாய் மடிந்து கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோ யுத்தகளத்தினின்று பிரிந்து நின்று, ஹைதரி சத்தத்தைச் சப்திக்க தொடங்கினார்கள். அச் சப்தத்தை அத்துரோகிகள் கேட்டு உணர்ச்சி இழந்தவர்களானார்கள். பூதங்களும் இராக்ஷசர்களும் தொனியற்றவர்களானார்கள். வானத்தார் எல்லாருமே பிரமிப்பு அடைந்து

அக்கரைகளையும் எண்ணங்களையும் நிறைவேற்றுகிறவனாகிய ஆண்டவனுடைய தஸ்பீஹை செய்தார்கள்.

ஹலரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய குதிரையைச் சேனைக்குள் செலுத்தித் துரோகியுடைய சேனையை அழிக்கத்தொடங்கினார்கள். குதிரைகளின் பாதத் தாக்குதலால் கிளம்பும் தூசிகளால் காலாப்பக்கம் இருளாய் விட்டது. வீரர்களின் கர்ஜனைகளால் வானமும் பூமியும் கிடுகிடுவென்று அதிர்ந்து விட்டது. அகோரக்காற்றால் காய்களும் பழங்களும் மரங்களிலிருந்து உதிருவதுபோல எதிரிகளின் தலைகள் கத்தி வீச்சுகளால் அவர்களின் திரேகங்களி லிருந்து குவியல் குவியல்களாய் விழுந்து கொண்டிருந்தன. பின்னும் பூமியில் இரத்தவெள்ளம் ஓடத் தொடங்கியது. பாவிகளாகிய உத்பா என்பவனும் வலீது என்பவனும், தம்முடைய சேனை முழுவதும் நாசமாய்ப் போனதைக் கண்டு மனக்கொதிப்படைந்தார்கள். அவர்கள் சிலரியோடும் தங்கள் சேனையைத் திருப்பிக்கொள்ள பறை அடித்து யாவரையும் மறுபடி யொன்று சேர்த்தார்கள். இதன்பின் அவ்வரசரானவருடைய படைச்சேவகர்களும் திரும்பி வந்து தங்கள் தங்கள் கூடாரங்களி லிருந்தார்கள்.

உத்பா என்பவனும் வலீது என்பவனும் தங்கள் சேனையில் மாண்டுபோனவர்களுடைய கணக்கைப் பார்த்தபோது, மாண்டுபோனவர்கள் நாற்பதினாயிரம் பேர்கள் என்று அவர்களுக்குத் தெரிய வந்தது. அப்போது அவ்விருவர்களும் உடனே கடிதம் எழுதி அஞ்சலக்காரன் கையில்கொடுத்து எஜீது என்பவனிடத்தில் அனுப்பிவித்தார்கள்.

உத்துபா என்பவனுடைய கடிதத்தை அஞ்சலக்காரன் எஜீது என்பவனிடம் கொண்டுபோய் கொடுத்தது.

அஞ்சலக்காரன் அக்கடிதத்தை வாங்கிக்கொண்டு, எஜீது என்பவனிடம் கொண்டுபோய் கொடுக்க, திமிஷ்க் தேசத்திற்குப் புறப்பட்டான். இத்தருணத்தில் அந்த அயோக்கியனான எஜீது என்பவன், இளவரசராகிய ஹலரத்து ஜைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், எல்லாப் பெண்பிள்ளைகளையும் தன் முன் அழைத்து நிறுத்தி, இவர்களை வைத்திருப்பதினால் என்ன பிரயோசனம் இருக்கிறது, ஒரு லாபமுமில்லையே! நஷ்டமே

அன்றி வேறில்லை. ஆகையால் ஒரு பெரிய பள்ளம் தோண்டி அதற்குள் இவர்கள் எல்லோரையும் உயிரோடு தள்ளிவிட்டு, இவர்களின் மேல் மண்ணும் கல்லும் போட்டு அப்பள்ளத்தை நிறப்பிவிட வேண்டுமென்று என் மனதில் தோன்றுகிறது, என்று தன் சபையார் முன் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

அந்த வஞ்சகன் இவ்விதமான யோசனையில் உட்கார்ந்திருக்கும் போது, உத்பா என்பவனும், வலீது என்பவனும், அனுப்பப்பட்ட அவ்வஞ்சல்காரன் அவனிடம் வந்து சேர்ந்து, தான் கொண்டு வந்த கடிதத்தை அவன் கையில் கொடுத்தான். அக்கடிதத்தில் "ஹஸ்ரத்து மௌலா அலியின் குமாரனாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா என்பவன், வெகு வீரியமுள்ள நாற்பதினாயிரம் சேனையோடு எங்களிடம் இரத்தப்பழி வாங்குவதற்காக வந்து நிற்கிறான். அவனால் பூமியும் ஆகாயமும் பதறுகின்றன. பின்னும் அவன் வெகு தந்திரத்தோடும் வீரியத்தோடும் யுத்தம் செய்கிறான். அவன் எங்கள் சேனை முழுவதையும் கொன்று நாசமாக்கி விட்டான். பின்னும் அவனுக்கும் எங்களுக்கும் நடந்த உக்கிரமான பெருஞ் சண்டையில் உம்முடைய அளவற்ற சேனைகள் மாண்டுபோய் விட்டன" என்று இவ்விதமாய் எழுதப்பட்டிருந்தது. இதை பாவியாகிய எஜீது என்பவன் வாசித்தறிந்ததும் சிம்மாசனத்தின் மேல் உட்கார்ந்தபடியே ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை திட்டத் தொடங்கினான். பின்னும் உடனே அவன் மனக்கொதிப்பால் பெருமூச்சு வாங்கி சிம்மாசனத்தின்மேலிருந்து கீழே துள்ளிக்குதித்து "இந்தப் பீடை எங்கள் மேல் எங்கே இருந்து வந்தது, நம்மிடம் சிக்கியிருக்கும் இவர்களை ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய வீட்டாரை இதற்குள் பள்ளத்தில் போடலாகாது. முஹம்மது ஹனீபா என்பவன் சிறையாய் நம்மிடம் வரும்வரை இவர்களை வைத்து வைக்க வேண்டும்" என்று தன் மந்திரிகளுக்குக் கட்டளையிட்டான்.

நவல் என்ற மந்திரி ஹனீபா அவர்களுடைய சகோதரர்களின் சங்கதி எஜீது என்பவனிடம் சொன்னது.

எஜீது என்பவனுக்கு ஒரு மந்திரியிருந்தான். அவன் நற்குணமும் கண்ணியமு முடையவனாய் நீதி தவறாது தன் மந்திரித்

தொழிலை நடத்தி வந்தான். அவன் எஜீது என்பவனிட மிருந்த மந்திரிகளுக் கெல்லாம் தலைவனு யிருந்தான். அவன் பெயர் நவல். அந்த நவல் என்ற மந்திரி தன் அரசன் மொழிந்த நீதியற்ற மொழிகளை யெல்லாம் கேட்டு "அந்தோ! இவன் அந்த ஹனீபாவின் பெருமையை சற்று மறியாது 'கேடுவரும் பின்னே மதி கெட்டு வரும் முன்னே' என்ற பழமொழிக்கு இலக்காய் நடந்து கொள்கிறுனே" என்று தனக்குள் தானே விசாரப்பட்டுக் கொண்டு எஜீது என்பவனை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறத் தொடங்கினுன் :—

"அரச சிங்கமே! அடியேன் ஒரு சிறு மனு செய்து கொள்கின்றேன். தயவு செய்து அதற்குச்செவி சாய்க்க வேண்டுகிறேன். மந்திரியானவன் தன் அரசனுக்கு எந்த சமயத்திலும் சமயோசிதமான யோசனைகளைக் கூற வேண்டியவன். அதுமட்டுமல்ல. அரசன் செய்யக் கருதும் எந்த விஷயத்தையும் மந்திரி, முன்னுல் சீர் தூக்கிப் பார்த்து அதில் நேரிடக்கூடியே பலாபலன்களை யூகித்தறிந்து அரசனிடம் கூற வேண்டும். அதற்காகவே 'மந்திரிக்கழகு வரும் பொருளுரைத்தல்' என்ற நீதி வாக்கியம் பிறந்திருக்கிறது. அப்படிக் கூறத் தவறுகிற மந்திரி நாகமடைவான். ஆகையால் இச்சமயம் அடியேன் இரண்டொரு விஷயங்களைக் கூறவேண்டியவனு யிருக்கிறேன்.

"யுத்தம் புரிவது அரசனுக்குரிய தொழிலே. ஆனுல் நமக்கு ஒரு பகைவன் தோன்றிய காலத்தில் நமது பராக்ரமத்தில் நாம் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையைக் குறைக்கக் கூடாது, நமது எதிரியின் பராக்ரமத்தை நாம் வெறுப்பினுல் குறைவாய் மதித்துவிடக்கூடாது. அப்படிச் செய்தால் நாம் எதிரி விஷயத்தில் மிக்க அலட்சியமா யிருந்துவிட நேரிடும். அக்காரணத்தால் அவன் சுலபமாய் நம்மை வென்று விடுவான். நம்மால் ஜெயிக்கக்கூடிய எதிரி யென்று தோன்றினுல் அப்போது 'சிறிய பாம்பாயினும் பெரிய தடி கொண்டு அடி' என்பது போல் நடந்து கொள்ள வேண்டும். அப்படிக்கின்றி எதிரி எல்லா விஷயத்திலும் நமக்கு மேலானவன் என்று கண்டால், ஆரம்பத்திலேயே பக்குவமாய் நமது கௌரவத்தையும் இராஜ்ஜியத்தையும் காப்பாற்றிக் கொள்வது நலம். அதை விட்டு வீணில் எண்ணிறந்த உயிர்களை மாளவைத்துக் குடிகளுக்கும் நமக்கும் துன்பம் உண்டாக்கிக் கொள்வதில் பயனில்லை. இப்போது யுத்தத்திற்கு வந்திருக்கும் அந்த ஹனீபா என்பவரைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்த மட்டில் சுருக்கமாய் கூறுகிறேன். தயவு செய்து கவனமாய்க் கேளுங்கள்.

"அவ்வரசரானவர் தனியானவரா யிருக்கவில்லை. அவருடைய நாமம் முஹம்மது ஹனீபா. அவர் இருண்ட இரவை பிரகாசிக்கும்படி செய்கிறவரா யிருக்கிறார். அவருக்குச் சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் ஞானிகளா யிருக்கிறார்கள். அவர்களை நீர் அறியாதவரா யிருக்கிறீர். அவர்களுடைய சேனையும் அளவற்றதா யிருக்கின்றது. அவர்கள் எல்லோரும் வந்து அவ்வரசருக்கு உதவி செய்வார்கள் என்று கூறினார்.

அவைகளைக் கேட்டு இராஜசபையி லிருந்த பிரபுக்களனைவரும் திகிலடைந்தார்கள். எஜீது என்பவன் அவைகளைக் கேட்டதும் அவனுடைய இரத்தமெல்லாம் கொதித்தது. பின்பு அவன் கோபத்தால் வியர்வை பொங்க மந்திரியை நோக்கி "அவர்கள் யார்? அவர்களுடைய நாமம் என்ன? அவர்கள் எங்கே யிருக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய விபரத்தை சீக்கிரம் கூறு" என்றான். அதற்கு அந்த மந்திரியானவன் "ஏ இறைவரே! கேளும். ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய மருமகன் அவருக்கு மூன்று குமாரர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் வீரியத்திலும் வித்தையிலும் தேர்ந்தவர்களா யிருக்கிறார்கள். அம்மூவர்களில் ஒருவர் உமர் அலி என்றும் இரண்டாவது குமாரர் ஆகில் அலி என்றும், மூன்றாவது குமாரர் தாலிப் அலி என்றும் பேருள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் ஆண்டவனுடைய தியானத்தில் ஒளலியாக்களா யிருக்கிறார்கள். இவர்கள் சத்துருக்கள் விஷயங்களில் சங்கரர்களாயும், இரத்த வெள்ளம் ஓடச் செய்கிறவர்களாயு மிருக்கிறார்கள். பின்னும் இவர்கள் துஷ்டர்களுடைய வேர்களைப் பிடுங்கி விட்டவர்களாயும், பிடுங்கி விடுகிறவர்களாயு மிருக்கிறார்கள். இவர்களுடைய சேனைகளுக்கோ கணக்கில்லை. இவர்கள் அளவற்ற சேனையுள்ளவர்களா யிருக்கிறார்கள். இவர்கள் எக்காலும் பக்தாது என்ற பட்டணத்தில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவும் தவிர ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய அபிமான குமாரர் ஒருவர் இருக்கிறார். இவருடைய நாமம் முஷீப் காக்கா. இவர் புத்தியில் வெகு சாமார்த்தியமுடையவர். இவர் இராக் தேசத்தின் அரசரா யிருக்கிறார். இவருக்கு இராஜ்ஜியம் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இதுவும் தவிர மாலிக்கே உஷத்தூர் என்பவருடைய குமாரர் இப்றுஹீம் உஷத்தூர் என்ற பேருள்ளவர் ஒருவர்

இருக்கிறார். இவர் ஜைப் தேசத்து அரசரா யிருக்கிறார். இவருடைய அச்சமும் பயமும் எங்கும் நிறைந்திருக்கின்றது. இந்தப் பராக்கிரமசாலி திண்மையான உருவமுள்ளவராயும் புஷ்டியான சரீரமுள்ளவராயும் இருக்கிறார். இவர் இலக்ஷாதி இலக்ஷம் சேனைகளை ஒரு நொடியில் தூளும் தூசியுமாக்கி மண்ணுக்குள்ளாக்கி விடும் பராக்கிரமசாலியா யிருக்கிறார். இதுவும் தவிர, தோஜான், மோகான் என்ற நாமங்களையுடைய இரண்டு சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள். இவ்விருவர்களும் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய அடிமைகளாயும், நேசர்களாயும் இருக்கின்றனர். இவர்களிடம் கணக்கற்ற சேனைகள் இருக்கின்றன. இதுவும் தவிர ஒரு இலக்ஷத்தி பதினாயிரம் தயாரான சேனை இருக்கின்றது. இவர்களில் அனேகர் அம்புக்காரர்களா யிருக்கிறார்கள். இரவும் பகலும் இவர்கள் கையில் அம்புகள் இருக்கின்றன. இவர்கள் எல்லோரும் மானிடரை வேட்டை யாடுவதில் கைதேர்ந்தவர்களா யிருக்கிறார்கள். இவர்கள் நாள்தோறும் பறவைகளையும் மனிதர்களையும் வேட்டையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் முன் யானையானது கொசுவுக்கும் சமானமா யிருக்கிறது. இவர்கள் அம்பு எய்யும் வித்தையிலுச் சுழா ஊதும் வித்தையிலும் வல்லவர்களா யிருக்கிறார்கள். சேவல் இரையை எவ்விதமாய் ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கி புசித்து விடுகின்றதோ அத்தன்மையாய், இவர்கள் உம்முடைய யானைகளைப் பொறுக்கி பொறுக்கிக் கொன்று விடுவார்கள். பின்னும் ஒரு நிமிஷத்தில் சேனையைக் கொன்று மலைகளுக்கு சமானமான அம்பாரங்களாக்கி விடுவார்கள். இவர்கள் வசம் தப்ரேசு தேசம் இருக்கிறது. இவர்கள் அவ்விடம் வாசம் செய்கிறார்கள்" என்று எஜீது என்பவனிடம் சொன்னான்.

எஜீது என்பவன் இதைக்கேட்டு எரிந்து விழுந்து, தன் சிம்மாசனத்தின்மேல் கையை யோங்கி யடித்து, அங்கிருந்த சபையோரை நோக்கி "ஏ ஜனங்களே! தேளுங்கள். என் மனதில் யாதொரு வித விசாரமுமில்லை. ஆனால் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரர்களின் அச்சமும் பயமும் மாத்திரம் எனக்கு இருக்கிறது. ஏனெனில் உலகிலுள்ள எல்லா வீரர்களிலும் அவர்கள் மஹா பராக்கிரமசாலியா யிருக்கிறார்கள். உண்மையில் அவர்கள் தெய்வ சிங்கத்தின் சிங்கக்குட்டிகளா யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சகோதரர்கள் அவருடன் வந்து சேருவதற்கு முன்னதாகவே, அவரை உயிரோடு

பிடித்து என்னிடங் கொண்டு வருவதற்கும், அப்படி அவரை உயிரோடு கொண்டுவரக் கூடாது போனால் அவரைக் கொன்றுவது கொண்டு வருவதற்கும், என் இருதயத்தில் தைக்கப்பட்டிருக்கும் முள்ளை நீக்கி விடுவதற்கும் உங்களில் ஒருவரும் தகுந்தவர்களாய் எனக்குப் புலப்படவில்லை" என்று கூறினன்.

இச்சொற்களை ஷுமூர்லயீன் என்பவன் கேட்டு உடனே, அகங்காரத்தோடு எழுந்து நின்று "இராஜனே! தாங்களோ அரசாதி அரசரா யிருக்கிறீர். எல்லோரும் உமக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களா யிருக்கிறார்கள். பின்னும் நீர் ஈகையுள்ளவராயு யிருக்கிறீர். எனக்கோ ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய சகல பலமும் கிடைத்திருக்கிறது. அதை ஆண்டவன் எனக்குத் தந்திருக்கிறான். பின்னும் நான் தீர்க்க தரிசனத்தின் பூங்காவனத்துடைய சரூ என்ற மரங்களை வெட்டுகிறவனா யிருக்கிறேன். இது என் வழக்கமா யிருக்கிறது. ஆகையால் முஹம்மது ஹனீபா என்பவரை உயிரோடு பிடித்துத் தங்கள் முன் கொண்டுவர, நாளை விடியற்காலை எழுந்து போகிறேன். அவரைப் பிடித்து உங்கள் முன் கொண்டு வருகிறேன். தங்கள் இருதயத்தில் இருக்கும் முள்ளைப் பிடுங்கி விடுகிறேன். தாங்கள் இதற்காக சற்றும் வியாகூலப்பட வேண்டாம்" என்று கூறினன்.

இதை எஜீது என்பவன் கேட்டு, வெகு சந்தோஷப்பட்டு "ஷுமூர்லயீனே! உண்மையாகவே, வாஸ்தவத்தில் நீயே முஹம்மது ஹனீபா என்பவரை ஜெயிக்கத் தக்கவனா யிருக்கிறாய். அக்காரியம் உன்னாலேயே முடியும்" என்று சொல்லி அவனை உற்சாகப்படுத்தினன். பின்பு எஜீது என்பவன் முப்பதினாயிரம் குதிரைப்படை சேவகர்களை ஷுமூர்லயீன் என்பவன் வசம் ஒப்பிவித்து, முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடைய சகோதரர்கள் அவருடன் வந்து சேருவதற்கு முன்னதாகவே, நீ வெகு சீக்கிரமாய் புறப்பட்டுப்போய் அவருடைய சேனையைத் தாக்கி முறியடித்து நாசமாக்கி விட்டு, அவருக்கு யாரும் ஒத்தாசை வராமலிருக்கும்படி செய். ஷுமூர்லயீனே! நீ இந்தச் சேனையை யழைத்துக் கொண்டு பக்தாது என்ற பட்டணத்தின் பக்கம் போ. உனக்கு என் ஆசீர்வாதம் இருக்கின்றது. நீ அவர்களுடைய சேனைகளைத் தூள்தூளாக்கி அவர்களில் ஒருவனையும் உயிருடன் விடாமல், அவர்கள் எல்லோரையும் எமனுலகிற் குடியேற்றிவிடு" என்றான்.

இவை யெல்லாம் ஷுமூர்லயீன் என்பவன் கேட்டு "என் எஜமானரே, தங்கள் கட்டளையை என் உயிர்போல் நினைத்து அதின்படி செய்யக் காத்திருக்கிறேன்" என்றான்.

ஷாமூர்லயீன் என்பவன் பக்தாது நகரத்தின் பக்கம் போகப் புறப்பட்டது.

ஷாமூர்லயீன் என்பவன் எஜீது என்பவனிடத்திலிருந்து முப்பதினாயிரம் போர்சேவகர்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, விடியற் காலம் எழுந்து பக்தாது என்ற நகரத்தின் பக்கம் போகப்புறப் பட்டான். அவன் அநேக ஸ்தலங்களைக் கடந்து போய்க்கொண் டிருந்தான். இப்படி இவனை எஜீது என்பவன் அனுப்புவித்து விட்டபின், ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடன் யுத் தஞ்செய்து கொண்டிருக்கும் உத்பா என்பவனுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டியதற்காக வெகு சீக்கிரமாய் ஏராளமான சேனையை ஆயத்தமாக்கினான். பின்பு அவன், அவ்விதமாய் சேகரித்த மூன்று இலட்சம் குதிரைப் போர்ச்சேவகர்களுக்கு ஒருவனைச் சேனாதிபதியாக்கி, "நீ போய் அவ்விடஞ் சேர்ந்து முஹம்மது ஹனீபா என்பவருக்கு முன்னின்று அவருடன் யுத்தஞ்செய்து, உன்னால் கூடுமானால் அவரை உயிரோடு பிடித்து அவரை என் னிடம் கடின காவலோடு அனுப்பிவித்துவிட வேண்டும். அப்படி அவரை நீ அனுப்புவாயானால் நீ என்னிடங் கண்ணியமுள்ளவனா யிருப்பாய். அப்படி அவரை உயிரோடு பிடிக்க உன்னால் சாத் தியப்படாமல் போகுமானால் அப்போது அவருடைய தலையை யாவது நீ அறுத்து சீக்கிரமாய் என்னிடம் அனுப்ப வேண்டும். இதன் பின் செய்யவேண்டிய எல்லா காரியங்களை நீ செய்யவேண்டும். பின்னும் நீ ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர் களுடைய எல்லா சந்ததியாரையும் நாசமாக்க வேண்டும். இதுவும் தவிர அவருடைய பந்துக்களையும் அழித்துவிடவேண்டும். அவர் களில் எந்த ஸ்திரி கர்ப்பவதியாயிருப்பாளோ அவளுடைய கர்ப்பத் தையும் முதலில் சிதைத்து விட்டு அப்பால் அவளையும் கொன்று விட வேண்டும். பின்னும் அவர்களில் பால் குடிக்குஞ் சிசு இருக்கு மானால் அச்சிசுகளையுங்கூட சங்கரித்துவிட வேண்டும். இப்படிக் கெல்லாம் நீ நிறைவேற்றி, என் இருதயத்தில் பதிந்திருக்கும் முள்ளை பிடுங்கிவிடவேண்டும். இது உன் கடமையாயிருக்கிறது" என்று கூறினான்.

இத்திய உபதேசங்களை அச்சேனாதிபதி கேட்டு "தாங்கள் ஆக்கியாபித்தபடியே நான்போய் ஜெயமடைவேன் முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடைய சேனையைத் தூள்தூளாக்கி நாசமாக்கு வேன். பின்னும் உடனே அவருடைய தலையை வீசி, அத்தலையை

உமது சமுகத்தில் அனுப்பிவைத்து விடுவேன். பின்பு பெண்களையும், பிள்ளைகளையும், சிசுக்களையும் அழித்துவிடுவேன். தாங்கள் இது விஷயத்தில் மனத்திருப்தியுடன் இருப்பீராக. ஒன்றும் யோசிக்கவேண்டாம்" என்று எஜீது என்பவனிடம் சொன்னான்.

இவையெல்லாம் அந்தக்கேடுகால முடையோனாகிய எஜீது என்பவன் கேட்டுத் தன் சேனைகளை யெல்லாம் அவன் வசம் ஒப்புவித்து, அவனை உத்பா என்பவனுக்கு உதவி செய்யுமாறு கட்டளையிட்டான்.

அரசன் கட்டளையை யேற்றுக் கொண்ட அச்சேனைத் தலைவன், வீரசிங்கமாகிய ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களின் மேல் யுத்தம் செய்யத் தன் இடுப்பைக்கட்டி சேனையுடன் புறப்பட்டுப் பயணஸ்தலங்களைக் கடந்து சென்றுகொண்டிருந்தான். அவனுடைய மரணம் அவனை வீரசிங்கத்தின் முன் இழுத்துக்கொண்டு சென்றது. இதை அத்துர் அதிருஷ்டன் அறியாதிருந்தான்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய செய்தி.

ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் எஜீதுபடைகளோடு யுத்தம் செய்து ஆயிரக்கணக்கானவர்களை மாளச்செய்தார்கள் பின்னும் ஆண்டவன் இவருக்கு அழியாத ஜெயத்தைத் தந்திருந்தான். ஜெயமோ சோதியுள்ள ரூபத்தோடு கூடியதாயிருந்தது. பின்னும் இவருக்கு ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய ஆதரவும், ஹஸரத் மௌலா அலியவர்களுடைய உதவியுமிருந்தன. பின்பு ஜெயசூராண அக்பர் அலி என்பவர் எல்லாக் கொடுமைகாரர்களையும் அடித்து நாசமாக்கியிருந்தார். இதன் பின் அவர் தன் சேனையில் ஷஹீதானவர்களுடைய கணக்கைப் பார்த்தபோது, அந்த யுத்தத்தில் ஷஹீதானவர்கள் ஆறுயிரம் குதிரைப் போர்ச்சேவகர்கள் என்று தெரிந்தது. அநேகர் காயம்பட்டவர்களாயு மிருந்தார்கள். இதை அக்பர் அலி என்பவர் கண்டு துக்கமுடையவரானர். இவருடைய துயரத்தைக் காண சகியாதவன் போல் சூரியன் மேற்குக்கடலில் மறைந்தான். இரவின் அரசனாகிய சந்திரன் தன் பரிவாரங்களாகிய தாராகணங்களோடு புறப்பட்டான். அப்போது எல்லோரும் நித்திரையில் மூழ்கினவர்களாயிருந்தார்கள்.

இரவு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் கழிந்து கொண்டேயிருந்தது. கடைசியில் விடியற்காலம் நெருங்கியது. நட்சத்திரங்களின் ஒளி மழுங்க ஆரம்பித்தது.

அச்சமயம் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் எழுந்து ஒ்லுவுசெய்து ஜமாத்துடன் சுபுஹு தொழுதார்கள். பின்பு அவர்கள் தன் சகோதரராகிய அக்பர் அலி என்பவர் துயரமான முகத்தோடு நின்றிருப்பதைக்கண்டு அவரை விளித்து, "நீர் துயரமாயிருப்பதின் காரணமென்ன? நீர் அதை மறைக்கவேண்டாம். வாஸ்தவத்தை என்னிடம் கூறு" யென்று சொன்னார்.

அதற்கு அவர், "என் சிரசின் கிரீடமே. என் துயரத்தின் காரணத்தைத் தங்களிடமே சொல்லுகிறேன். தாங்கள் கவனமாய்க் கேளுங்கள். அதாவது எங்களுடன் சகாயமாய் பதினாலாயிரம் படைசேவகர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஆறாயிரம் பேர்கள் இச்சண்டையில் மாண்டுபோனார்கள். மீதமிருக்கிறவர்கள் எண்ணாயிரம் பேர்கள். இவர்களிலும் தப்பியவர் ஒருவருமில்லை. எல்லோருங் காயம் பட்டவர்களாகவே யிருக்கிறார்கள். இதுவுந் தவிர உத்பா என்பவனுக்கு உதவி செய்வதற்காக ஆறு லட்சம் குதிரைப் போர் சேவகர்களை எஜீது என்பவன் அனுப்பியிருக்கிறான். அவர்கள் இப்போது அவனுக்கு உதவிசெய்ய வருகிறார்களென்ற விபரீதனமான சங்கதியை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்" என்று சொன்னார்.

இதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டு புன் சிரிப்பு கொண்டு "ஹைதர் குமாரரே, உமக்குத்தெரியாது, எனக்கு அல்லாஹ்வின் திருத்தூதர் நபிகள் நாயகம் முஹம்மது ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடையவும், இக்கட்டின் சிக்கை அவிழ்க்கிறவராகிய ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடையவும், மோட்ச நாயகியாகிய ஹஸரத்து பாத்திமா நாச்சியார் அவர்களுடையவும், மரணத்தால் ஆசிர்வதிக்கப்பட்டவர்களுடையவும், தோஷமற்ற ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், இடுக்கண் செய்யப்பட்ட ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும் ஆசீர்வாத பலன் இருக்கிறது.

இதுவுமன்றி ஒவ்வொரு நிமிஷமும் வானத்துடையவும், பூமியுடையவும், ஹஸரத் நபியவர்களுடைய பேரப் பிள்ளைகளுடையவும், லௌஹு உடையவும், கலமுடையவும், அரஷுடையவும், எல்லா அன்பியாக்களின் ஆத்மாக்களுடையவும ஒத்தாசையு

மிருக்கின்றது," என்று சொல்லிவிட்டு "இன்னும் கேளுங்கள். ஆண்டவனுடைய கட்டளையால் நாளைய தினம் நான் சத்துருக்களை எவ்விதமாய் நாசமாக்குவேன் என்பதை நீர் உம்முடைய கண்களால் நன்றாய்ப் பார்ப்பீர். ஹஜ்ரத் முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடையவும், ஹஜ்ரத் அபூபக்கர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், ஹஸரத் உமர் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், ஹஸரத் உதுமான் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், ஹஸரத் ஹைதரே கர்ரார் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும் கருணையான ஆசீர்வாத வல்லமையால், கெடுகிலும் கியாமத்து நாள்வரை நான் என் உடைவாளை உபயோகிப்பேன். பூலோகத்தில் இன்று முதல் கியாமத்து நாள்வரை இவ்வித சண்டை நடவாமல் இருக்கும்படியான விதமாய் சண்டை செய்வேன்" என்றும் சொன்னார்கள். ஹஜ்ரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள், நாள்தோறும் இரவும் பகலும் தன்னை எதிர்த்த அத்துஷ்டர்களை, சங்காரஞ் செய்து ஜெயபேரிகை முழக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இதற்குள் தன் உயிரைத் தத்தஞ்செய்த பாவியாகிய எஜீது அரசனுடைய அச்சேனைத் தலைவன் சேனையுடன் ஷாம் தேசத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்து கொண்டு உத்பா என்பவனுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டியதற்காக மதீனமா நகர் வந்து சேர்ந்தான்.

அஞ்சலக்காரன் பக்தாது நரகம் போய் உமர் அலி, தாலிப் அலி, ஆகில் அலி இவர்களுக்கு கடிதம் கொடுத்த சமாச்சாரம்.

அஞ்சலக்காரர்கள் கடிதங்களை வாங்கிக்கொண்டு நாலாப் பக்கமும் சென்றபோது, அவர்களில் ஒருவன் காற்றைப்போல பறந்துகொண்டு பக்தாது நகரம் போய்ச் சேர்ந்தான். அத்தருணத்தில் உமர் அலி என்பவரும், தாலிப் அலி என்பவரும், ஆகில் அலி என்பவரும் ஆக இந்த மூன்று சகோதர்களும் ஏகாந்தமாய் உட்கார்ந்து கொண்டு புனிதரான இரு இமாம்களையும் நினைத்து துக்கித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்னும் இவர்கள் மதீனா நகரின் சமாச்சாரம் ஒன்றும் தெரியவில்லையே, தீர்க்க தரிசனத்தின் ஆகாயத்துடைய சந்திர சூரியர்களாகிய எங்கள் சகோதரர்களான ஹஸரத் இமாம்

ஹஸன் றலி யல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், ஹஸரத் இமாம் ஹுஸைன் அவர்களுடையவும் நன்மை தீமை ஒன்றும் தெரியாமல் இருக்கின்றதே என்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இதற்குள் அந்த அஞ்சலக்காரன் வெகு சீக்கிரமாய் அவர்கள் சமுகத்தில் போய் அவர்களுக்கு சலாம் செய்து கடிதத்தைக் கொடுத்தான்.

அக்கடிதமோ மடிக்கப்பட்டும், அதின்மேல் ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய முத்திரை வைக்கப் பட்டுமிருந்தது. உடனே உமர் அலி என்பவர் அக்கடிதத்தை வாங்கிப் படிக்கத் தொடங்கினர். அக்கடிதத்தில் என் கண்மணிகளாகிய சகோதரர்களே! எஜீது என்பவன் அநீதமாய் முதலில் ஹஸரத் இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர் களுக்கு நஞ்சு கொடுத்துக் கொன்றிருக்கிறான். அதன் பின் ஹஸரத் இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அவர்களோடு யுத்தம் செய்து அவர்களுடைய சகோதரர்களையும் பக்துக்களையும் துணையாளிகளையும் கொன்றுவிட்டு அவர்களையும் ஷஹீது செய்து விட்டான். பின்னும் ஷுமுர்லயீன் என்பவன் அவருடைய புனித சரீரத்திலிருந்து சிரசை அறுத்து விட்டான். பின்னும் அவன் இச்சிரசையும், ஹஸரத் ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும் ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய குடும்பத்தாரையும் சிறையாக்கி எஜீது என்பவனிடம் அனுப்பிவைத்து விட்டான். இப்போது என்னில் பொறுத்தலும் சகிப்புமில்லை. ஆதலால் நான் திராணி யற்று அவர்களுடைய இரத்தத்திற்குப் பழியை அவனிடம் வாங்குவதற்காகவும், எஜீதிகளைக் கொல்லுவதற்காகவும் நான் என் இடுப்பைக்கட்டிப் புறப்பட்டிருக்கிறேன். என்னுடைய இந்தக் கடிதத்தை நீங்கள் பார்த்தவுடன் நீங்களும் வெகு சீக்கிர மாகப் புறப்பட்டு என்னுடன் வந்து சேரவேண்டும் பாக்கியத்தை யடையவேண்டும். அந்த ஷஹீதுகளுக்காக நான் இப்போது என்னை தத்தம் செய்து விட்டேன். நான் என் குடும்பத்தைப் பிரிந்து புறப்பட்டு விட்டேன் என்று" எழுதப்பட்டிருந்தது. உமர் அலி என்பவர் அக்கடிதத்தை வாசித்துப்பார்த்து மிக்க ஆயாச மடைந்தவராய் ஆசனத்தில் சாய்ந்து விட்டார்.

இச்சங்கதிகள் எல்லாவற்றையும் தாலிப் அலி என்பவர் கேட்டு, அவருடைய நயனங்களிலிருந்து இரத்தக் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது. பின்பு உமர் அலி என்பவர் சுவாதீனத்

திற்கு வந்து தன்தலையில் அடித்துக் கொள்ளவும், தேகத்தின் உடுப்புகளைக் கிழித்துக்கொள்ளவுந் தொடங்கினர். இத்தருணத்தில் பொழுது அமர்ந்து இரவு வந்து சம்பவித்தது இதின்பின் அவர் எளியவர்கள் முதலான சகலர்களுக்கும் உணவு புசிப்பித்து எளியவர்களுக்குத் தங்கத்தையும் வெள்ளியையும், திரவியங்களையும் தைருத்து செய்து, பரிசுத்த ஆத்துமாக்களுக்குப் புண்ணியத்தை செலுத்தி பாத்திஹா ஓதினார்கள் இதுவுந் தவிர அத்தேசத்தார் எல்லோருக்கும் அந்ததுக்கம் வெகு அதிகமாகயிருந்தது. பின்னும் அம்மூவர்களும் ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்கு உதவி செய்யவேண்டியதற்காக ஆயத்தமாகிப் புறப்பட்டார்கள். ஷை மூன்று சகோதரர்களும் பதினாலாயிரம் சேனையுடன் புறப்பட்டார்கள்.

முஷீப் காக்கா என்பவர் ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹூ அன்ஹூ அவர்கள் வகைருக்களை ஞாபகஞ் செய்து துக்கித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹூ அன்ஹூ அவர்களுக்கு முஷீப்காக்கா என்று பேருள்ள அபிமான புத்திரர் ஒருவர் இருந்தார். இவர் இராக் தேசத்து அரசராயிருந்தார். இவர் ஒரு நாள் ஹஸரத்து ஹூஸைன் அவர்களுடைய சமாசாரம் யாதொன்றும் தனக்குத் தெரிய வருகிறதில்லையே என்று விசனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். பின்னும் அவர் "ஹஸரத் ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹூ அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய பேரப்பிள்ளைகளோ என் சகோதரர்களாயும், என் உயிர்களாயுமிருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்னுடைய இருதயத்தின் கண்டங்களாயிருக்கிறார்கள். இன்னும் கராமத்தின் அரசராகிய ஹஜ்ரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹூ அன்ஹூ அவர்களோ சவுந்தரிய ரூபமுள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். விலாயத்தின் அரசராகிய ஹஜ்ரத் இமாம் ஹூஸைன் றலியல்லாஹூ அன்ஹூ அவர்களோ பரிசுத்த முள்ளவராயிருக்கிறார்கள். இவ்விருவர்களும் மதினமாநகரில் இருந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆண்டவனிடத்தில் இவ்விருவர்களும் கண்ணிய முள்ளவர்களாயிருக்கிறார்கள். வெகுநாளாய் இவர்களுடைய சமாசாரங்கள் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை. இது என்ன காரணமோவொன்றுந் தோன்றவில்லை. அவ்விடத்திலிருந்து ஒருவரும் வருகிறது

மில்லை. அவ்விடத்திய சமாசாரத்தை ஒருவரும் கொண்டு வந்து சேர்க்கிறதுமில்லை. எனவே, இப்போது என்னுடைய மனதுக்குத் திருப்தியும் ஆறுதலுமில்லை. ஆதலால் அவ்விடத்தி லிருந்து சமாசாரத்தை வரவழைக்க வேண்டும்'' என்று அவர் துயரத்தோடு சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். உடனே அவர் ஒரு அஞ்சலக்காரனை யழைத்து ''நீ தாமதஞ் செய்யாமல் மதீனமா நகருக்கு உடனே புறப்பட்டுப்போய், என் சகோதரர்களும் அரசர்களுமான அவ்விருவர்களுடைய சமாசாரத்தையும் நீ வெகு சீக்கிரங் கொண்டுவர வேண்டும். நான் உனக்கு அதிக இனம் கொடுப்பேன்'' என்று சொல்லி அவனை அனுப்பிவித்தார். அவனோ கொஞ்சங்கூட ஓரிடமுந் தங்காமலும் தாமதஞ் செய்யாமலும் வெகு சுறுசுறுப்பாய்ப் போய்க் கொண்டிருந்தான்.

ஹஸரத்து ஹனீபா அவர்களுடைய கடிதத்தை அஞ்சலக்காரன் முஷீப் காக்கா என்பவரிடம் கொண்டுபோய் கொடுத்தது.

முஷீப்காக்கா என்பவர் அஞ்சலக்காரனை சமாச்சாரங் கொண்டு வரும்படி மதீனமா நகருக்கு அனுப்பிவிட்டுத் தாம் விசாரத்தோடு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கையில், ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களால் அனுப்பப்பட்ட அஞ்சலக்காரன் வெகு சீக்கிரமாய் இராக் பட்டணத்தில் வந்து சேர்ந்தான். பின்பு அவன் முஷீப்காக்கா என்பவரிடம் போய் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய கடிதத்தை அவருடைய சமூகத்தில் கொடுத்தான். உடனே அவர் அக்கடிதத்தை வாங்கித் துயரத் தோடு அதைப் பிரித்துப் படிக்கத் தொடங்கினார். அக்கடிதத்தின் மேல் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய முத்திரை வைக்கப்பட்டிருந்தது அதை அவர் படிக்கும் போது நட்சத்திரங்கள் வானத்தி லிருந்து விழுந்து கொண்டிருப்பதைப் போல, அவருடைய கண்களி லிருந்து கண்ணீர்ச் சொட்டுகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. கடிதம் படித்து முடித்ததன் பின் அவர், பின்னுந் துக்கம் நிறைந்து அவர் மயங்கி மூர்ச்சை யானார். பின்னும் இவருக்கு ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல் லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரரும், இருலோக எஜமானருமான ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய துக்கம் வெகு அதிகமா யிருந்தது. பிறகு அவர் புத்திசுவாதீனமுள்ளவராய்க் கண் திறந்தார்.

அவர் மிட்டாய் முதலானதை வரவழைத்து பாத்திஹா ஓதி எல்லா ஜனங்களுக்கும் பகிர்ந்து கொடுத்தார். இதின் பின் அவர் இராஜ்ஜிய கிரீடத்தைத் தன் தலைமேல் வைத்து உடனே பதினையாயிரம் சேனையை ஆயத்தமாக்கினர். பின்னும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதற்காக அவரிடம் போக மதீனமா நகரின் பக்கம் தம்முடைய சேனையுடன் புறப்பட்டார் இப்படி இவர் புறப்பட்டுப் போகையில் வழியெல்லாம் "என் நாமமோ முஷீப்காக்கா வென்று பிரபுலமா யிருக்கிறது. பின்னும் என்னுடைய கையோ எல்லாத் துஷ்டர்களையும் பலமாய் தாக்க வல்லமையுடையதா யிருக்கின்றது. பின்னும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோ இரத்த வெள்ளம் பெருகச் செய்யக் கூடியவரா யிருக்கிருர். இது வாஸ்தவமே. ஆனல் அவர் மதீனமா நகருக்குப் போய்ச் சேருவதற்கு முன்னதாகவே நான் அவ்விடம் போய்ச் சேர்ந்து அத்துரோகிகளைப் பட்டயத்தால் தாக்க யுத்தம் செய்து இரவும் பகலும் அவர்களுடைய இரத்தம் நதிகளாக ஓடும்படி செய்து அவர்களுடைய பலத்தை வேரோடு பிடுங்கிவிட வேண்டுமென்று சிந்தித்துக் கொண்டே சென்ருர். அதோடு இவர் துக்கம் நிறைந்த மனதோடு பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய செய்தி.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய பயமும் அச்சமும் துரோகிகளுக்கு கியாமத்து நாள்வரை யிருப்பதாக இவரோ உத்பா என்பவனுடைய சேனையுடன் நாள்தோறும் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். எண்ணிறந்த வீரர்கள் அவருடைய வாளுக்கு இரையானர்கள். உக்ரமான யுத்தத்தால் இரணகளம் முழுதும் இரத்த மழை வருஷிக்கும்படி செய்தார்.

ஷுமூர்லயீன் என்பவனிடம் அஞ்சலக்காரன் போய் உமர் அலிவகைருக்களுடைய செய்தியைக் கூறியது.

ஷுமூர்லயீன் என்பவன் 'காண்பேக்தாது தேசம்போய் உமர் அலி வகைருக்களின் மேல் யுத்தம் செய்யப் போகிறேன்' என்று எஜீது என்பவனிடம் வாக்குத்தத்தம் செய்திருந்தான். இந்த

மல்ஊன் முடிவுகாலம் நெருங்கியதால் மதிகெட்டு தன் மரணத்தைத் தானே தேடிக் கொண்டு, பக்தாது நகரை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்தான். இந்த இப்லீசாகிய ஷுமுர்லயீன் என்பவன் முப்பதினாயிரம் சேனையுடன் பாதையில் ஓரிடத்தில் தங்கியிருந்தான். அச்சமயத்தில் ஒரு தூதன் அவன் எதிரில் சென்று அவனை நோக்கி "அய்யா! உமர்அலி வகைருக்கள் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் பாதையில் ஓர் இடத்தில் இறங்கி யிருக்கிறார்கள். அவர்கள்தான் ஹஸரத்து மௌலா அலி (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களுடைய மூன்று குமாரர்கள். அவர்களிடம் பதினான்கு ஆயிரம் துருப்புகள் இருக்கின்றன. அவர்கள் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்கு உதவி செய்யப் போகிறார்கள். இன்னும் அவர்கள் வெகு துரிதமாய் பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்" என்று கூறினான். இந்த சமாசாரத்தைத் தீனுடைய பகையாளியாகிய ஷுமுர் மல்ஊன் கேட்டவுடனே தன் படைவீரரை நோக்கி, "ஏ போர்ச் சேவகர்களே! ஏ வீரர்களே! நீங்கள் எல்லோரும் உடனே குதிரைகளுக்கு ஜீன்கட்டி புறப்படுங்கள்" என்று கட்டளையிட்டு தட்சணமே புறப்படுவதற்காகப் பயணபேரிகை யறைவித்துத் தானும் ஆயத்தமாய்ப் புறப்பட்டான்.

உமர் அலி என்பவரிடம் அஞ்சலக்காரன் வந்து ஷுமுர்லயீன் என்பவனுடைய செய்தியைச் சொன்னது.

ஷுமுர்லயீன் என்பவன் புறப்பட்டபின் ஒரு அஞ்சலக்காரன், ஒழுக்கத்துடன் உமர் அலி அவர்களின் சமூகத்தில் வந்து நின்று "ஹஸரத் அவர்களே! ஷுமுர்லயீன் என்பவன் தங்கள் மேல் யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டு வந்து கொண்டிருக்கிறான். அவன் தனக்கு ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய பலம் ஆண்டவன் தன் கிருபையால் தந்திருக்கிறான் என்றும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய தலையை யுத்த களத்தில் அறுத்தது முதல் தன் திரேகத்தில் அதிக பலம் வந்திருக்கின்றது என்றும், அந்த வேலையை முடித்த தான், இப்போது இரண்டாவது காரியத்தை நிறைவேற்றுகிறதாகவும், அதாவது பராக்கிரமசாலியாகிய உமர் அலி என்பவரை உயிரோடு பிடித்து உம்மிடம் கொண்டு

வருகிறேன் என்று எஜீது என்பவனிடம் வாக்குறுதி செய்து, முப்பதினாயிரஞ் சேனையை அவனிடத்தி லிருந்து பெற்றுக் கொண்டு உங்களுடன் யுத்தஞ் செய்யப் புறப்பட்டிருக்கிறான். இப்போது அவன் தங்களுக்குப் பாதையில் காணப்படுவான். தாங்கள் வெகு ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டும்'' என்று கூறினான்.

அஞ்சலக்காரனால் இச்செய்திகளை உமர் அலி அவர்கள் கேட்டதும், ஆண்டவனைப் புகழத் தொடங்கினார். பின்பு அவர் தம்முடைய சேனையை அணிவகுத்து நிறுத்திக் கொடிகளைப் பறக்கவிட்டு ரணபேரிகை யொலிக்கும்படி செய்தார். அச்சப் தத்தைக் கேட்டு போர் வீரர்கள் துரிதமாய் தாங்கள் உடைகளை யணிந்து ஆயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டு தாய்ச்சிங்கத்தின் சப்தத்தைக் கேட்ட சிங்கக்குட்டிகள் போல மிக்க உற்சாகத்தோடு அணிகளில் வந்து ஆயத்தமாய்க் கூடினார்கள்.

உமர் அலி வகைறுக்களுக்கும் ஷம்முர்லயீன் என்பவனுக்கும் நடந்த யுத்தம்.

ஷம்முர்லயீன் என்பவன் உமர் அலி வகைறுக்களுடன் யுத்தஞ் செய்வதற்காகத் தன் சேனையை ஆயத்தமாய் நிறுத்தி, தன் படைத் தலைவர்களையும், பிரதம வீரர்களையும் நோக்கி "சுத்த வீரதன்மையுள்ள படைத்தலைவர்களே! வீராதி வீரர்களே! நான் உங்களுடைய தைரியத்திலும் வல்லமையிலும் பூரண நம்பிக்கை வைத்திருக்கிறேன். நான் இந்த உமர் அலி என்பவனை உயிரோடு பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டு போக ஒரு தந்திரம் கூறுகிறேன். நீங்கள் கவனம் வைத்து அவ்வாறே நடவுங்கள். அதாவது முதலில் நான் தனிமையாய் உமர் அலியோடு யுத்தஞ் செய்கிறேன். நான் அவனை எப்படியாவது உயிரோடு பிடித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஒரு சமயம் அவன் என் கைக்குச் சிக்காமல் தப்பித்துக் கொள்ளும் சமயமா யிருந்தால் நான் உடனே உங்களுக்கு சமிக்ஞை செய்கிறேன். அப்போது நீங்கள் உடனே யாவரும் ஏகோபித்து ஒரு மொத்தமாய் அவன் மேல் பாய்ந்து விடுங்கள். உங்களில் எவர்கள் சாவார்களோ அவர்களைத் தவிர மற்றவர்கள் அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு வந்து விடுங்கள்'' என்று கூறிவிட்டுத் தான் படைமுகத்தில் ஆயத்தமாய் நின்று, உமர் அலி அவர்களின் வரவிற்கு எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சற்று நேரத்திற்குள் உமர் அலியின் படை யுத்தகளத்திற்கு வந்து சேர்ந்தது. அப்போது ஷுமூர்லயீன் தீவிரமாய் முன்சென்று நின்று மிக்க கோபா வேசத்தோடு தன் வாளைக் காத்திற் பிடித்துக் கொண்டு சற்றும் மரியாதை யென்பதை கவனிக்காதவனாய் யுத்தகளத்தில் வந்து நின்று, வெகு அவமரியாதையோடு "இப்போது என்னோடு யுத்தஞ் செய்யத் துணிவு கொண்டு என்முன் வந்திருக்கும் உமர் அலி என்பவன் யார்? அவன் எவனாயினும் வெகு ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டும். புத்திமானா யிருப்பானாகில் தனக்கு மரணம் நெருங்கி விட்டது என்று மனதைத் திடப்படுத்திக் கொண்டு என்முன் வரவேண்டும். ஹுஸைன் (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) என்பவரோ ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரராயும், பின்னும் அவர் பலத்திலும் பராக்கிரமத்திலும் இரண்டாவது மௌலா அலியாயு மிருந்தார். அவர் என்னுடைய கையாலடிப்பட்டு தூள் தூளாய் இந்த உலகத்தை விட்டுப் போய் விட்டார். இப்போது எனக்கு மௌலா அலியுடைய பலம் வந்திருக்கிறது. ஏ உமர் அலி! நீ, எனக்கு எம்மாத்திரம், நீ ஏன் வீணாய் யுத்தம் செய்ய வந்தாய்.? நீ எஜீது என்பவனுடைய கையின் மேல் பைஅத்து செய்து கொள். உனக்குத் தேசங்களின் மேலும் பாக்கியங்களின் மேலும் அபேட்சை யிருக்குமாகில், நான் எஜீது என்னும் அரசரிடத்தில் சிபாரிசு செய்து உனக்கு வேண்டிய நாடு முதலியவற்றை வாங்கிக் கொடுக்கிறேன்" என்று பலவாறாய் இறுமாப்போடு கூறிக்கொண்டிருந்தான்.

ஷுமூர்லயீன் கூறிய இப்பிதற்றல்களைக் கேட்ட தாலிப் அலி என்பவர் குதிரையைத் தட்டிவிட்டு கண்களில் கோபத்தனல் வீச, மீசை படபடவென்று துடிக்க, முன் அணியில் வந்து நின்று. ஹுங்காரத்தோடு ஒரு கர்ச்சனை செய்து தன் வாளை வீசிக்கொண்டு ஷுமூர்லயீன் மேல் பாய்ந்தார். அந்த மல்லுனனவன் அவரை யெதிர்த்து நின்று பின்னடையாமல் சம பலன் காட்டி அவரோடு யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினான். தாலிப் அலி என்பவர், அவன் ஆத்திரத்தோடு செய்யும் தாக்குதல்களை யெல்லாம் தட்டிக் கொண்டே யிருந்து சமயம் வாய்த்த போது ஓர் அடி அவன்மேல் அடித்து அவனைப் பூமியின்மேல் வீழ்த்தாட்டினார். அவன் கீழே விழுந்ததும் சமாளித்துக் கொண்டு எழுந்து ஓடத் தொடங்கினான். தாலிப் அலி என்பவரும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தார். அவனோ தன் சேனைக்குள், அய்யய்யோ, வென்று சொல்லிச்

சப்தமிட்டுக் கொண்டு புகுந்து விட்டான். அப்போது தாலிப் அலி என்பவரும் அச்சேனைக்குள் புகுந்து பட்டயத்தால் தாக்கத் தொடங்கினர். அப்போர்ச் சேவகர்கள் அவர் அடிக்குப் பொறுக்க முடியாமல் ஓட்டம் பிடிக்கத் தொடங்கினர்கள். இதற்குள் ஆகில் அலி என்பவரும், உமர் அலி என்பவரும் அச்சேனைக்குள் புகுந்து தாக்கினர்கள். இந்த மூன்று சகோதரர்களும் வெகு உக்கிரங் கொண்டு கொசுக்களை நசுக்குவதைப்போல அப்போர்ச் சேவர்களை நசுக்கத் தொடங்கி அநேகர்களைத் தங்கள் வாளுக் கிரையாக்கினர்கள்.

ஷுமூர்லயீன் என்பவன் தன் போர்ச்சேவகர்கள் மாண்டு போனதையும், அவர்கள் அடியின் வேதனையைத் தாங்காமல் ஓட்டம் பிடித்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டு, தன் புத்தியை இழந்து மதிமயங்கி மவுனமாய் நின்றிருந்தான். அவன் இருதயத்தில் துயரம் குடிகொண்டது. அங்கிருந்தவர்களில் ஒருவனுக்காவது அந்த சகோதரர்களுடன் யுத்தஞ் செய்யத் திறமையும் தைரியமுமில்லை. அப்போது அவன் யுத்த களத்திலிருந்து தன் சேனையை திருப்பிக்கொள்ள நினைத்து பறைகளை யடித்து எல்லா சேனையையும் யுத்தக்களத்திலிருந்து திருப்பிக் கொண்டான். அப்போது அந்த மூன்று சிங்கங்களும் தங்கள் சேனைகளையும் திருப்பிக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் ஸ்தலங்களில் போய்ச் சந்தோஷமாய் சேர்ந்தார்கள். மூடனான அந்த ஷுமூர்லயீன் என்பவன் அச்சிங்கங்கள் இறங்கியிருக்கும் ஸ்தலத்திலிருந்து வெகு தூரத்தில் தங்கியிருந்தான். ஷுமூர்லயீன் என்பவனே யுத்தத்தில் தனக்கு ஜெயங் கிடைக்க மாட்டாதென்று எண்ணி மோசஞ் செய்ய வேண்டுமென்ற கருத்து உள்ளவனானான். பின்னும் அந்த மல்ஊன் தன்மேல் கறுப்புத்துணியால் முக்காடிட்டுக்கொண்டும், தலைகுனிந்தபடி வஞ்சனையும் மோசமுமாகிய சதியாலோசனைகளைச் செய்துகொண்டு மிருந்தான். அதாவது "ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய இந்தக் குமாரர்கள் வெகு பலமுள்ளவர்களாயும், வீரர்களாயும், சிங்கங்களாயு மிருக்கிறார்கள். நான் எதுவரை இவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்வேன்? சிங்கத்தோடு யுத்தஞ் செய்ய எனக்குப்பலமில்லை. பின்னும் எதுவரை நான் அவர்களுடன் பகிரங்கப்போர் செய்வேன்? இவர்கள் பின் தள்ளக் கூடாதவர்களா யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நான் இப்போது ஒரு தந்திரத்தைச் செய்கிறேன், பாருங்கள். அவரைப்பிடித்து நான் சிறையாக்கிக் கொள்கிறேன்" என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

உமர் அலி என்பவரிடம் ஒருவன் இருந்தான். அவனுடன் ஷா'முர்லயின் என்பவனுக்கு சினேகித மிருந்தது. ஆகையால் அவன் அவனுக்கு ஒரு கடிதத்தை அடியிற் கண்டபடி எழுதினன் :—"என் அன்பனே! நீ என் சினேகிதனு யிருக்கிருய். என் தோழனுக யிருக்கிருய். நான் உண்மையான சொல் உன்னுடன் சொல்கிறேன். நீ அதைக் கவனத்தோடும் கவலையோடும் கேட்பாயாக. அதாவது நான் உனக்கு எஜீது என்பவனிடத்திலிருந்து அநேக சொத்தும் பொருளும் திரவியங்களும் வாங்கித் தருகிறேன். பின்னும் ஆயிரமாயிரம் பேர்களின்மேல் நான் உன்னை அதிகாரியாக்குகிறேன். புத்திமான்கள் இவ்விதமாகவே பேசியிருக்கிருர்கள். நீ என் சொல்லை நிஜமென்று எண்ணிக்கொள். உனக்கோ என்னுடைய வாக்குறுதியின்மேல் நம்பிக்கையும் இருக்கின்றது" என்று கடிதம் எழுதி அனுப்பிவித்து விட்டான். அக்கடிதம் அச்சினேகிதனிடம் போகவே, அவன் அக்கடிதத்தைப் படித்து சந்தோஷ முள்ளவனுனன். அவன் துன்யாவுடைய பேராசைக்கொண்டு தீனை இழந்து விட்டான். தின்ற உப்புக்குத் துரோகஞ் செய்தான். வஞ்சகனுனன். தன் மனதை ஷா'ர்முலயின் என்பவனுக்குத் தந்தான். பின்னும் அவன் வெகு கடினமாய் நன்றி கெட்டவனுனன். அவ்வரசர்களின்மேல் தீங்குகளையும் கெடுதிகளையும் செய்தான்.

ஷா'முர்லயீன் என்பவன் தாலிப் அலி வகைரு மூன்று சகோதரர்களை மோசத்தால் சிறை செய்தது.

ஒரு நாள் இராத்திரி உமர் அலி வகைரு மூன்று சகோதரர்களும் உட்கார்ந்திருந்து, இராபோஜனம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அந்த லயீனுடைய அன்பனுயும், விசுவாச துரோகியாயும், தின்ற உப்புக்குத் துரோகியாயுமானவன் இம் மூவர்களுடைய சமுகத்தில் ஊழியஞ்செய்ய இடுப்புக்கட்டி நின்றுகொண்டிருந்து தருணம் பார்த்து, அம்மூன்று பேர்களின் மேலும் சுருக்குபோட்டு அவர்களைப் பிடித்துக் கொண்டான். அவனே இருலோக பாக்கியத்தையும் கைகழுவி விட்டான். இன்னும் ஈமானையும் இழந்து விட்டான். தின்ற உப்புக்குத் துரோகியுமானுன். பின்பு அம்முடன் அம்மூவர்களை ஷா'முர்லயின் என்பவன் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தினன். ஷா'ர்முலயின் என்பவன் தான் செய்த தந்திரத்தாலும் மோசத்

தாலும் அவ்வரசர்கள் பிடிபட்டுப்போய் தன் முன் வந்து நின்றிருப்பதைக் கண்டு வெகு சந்தோஷப் பட்டு அவர்களுக்காக ஒரு இரும்புக்கூட்டை வரவழைத்து அவர்களை அக்கூட்டில் அடைத்தான். பின்னும் அந்த ஷூர்முலயீன் என்பன் அவர்கள் சிறைபட்டுப் போனார்களென்று சந்தோஷப்பட்டானே யன்றி, வாஸ்தவத்தில் அவர்கள் தம்முடைய கொலைஞர்களாயும் சங்காரர்களாயு மிருக்கிறார்களென்று நினைக்கவில்லை. பின்னும் அவன் மகிழ்ச்சியால் தேகம் பூரித்து தன் உடையில் அடங்காதவனானான். பின்னும் அவன் தன் தலை மேல் வரும் விதியை அறியவில்லை. மகிழ்ச்சியால் தனக்குத்தானே மிக்க கௌரவமுள்ளவனாய் விட்டான். பின்பு அவன் மனத்திருப்தியுடன் மெள்ள மெள்ள பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்து கொண்டிருந்தான். அகஸ்மாத்தாய் சம்பவிக்கும் விதியும் அவன்மேல் மெதுவாய் இறங்கிக் கொண்டிருந்தது.

உமர் அலி வகைறுக்களை ஷூமுர்லயீன் என்பவன் சிறைசெய்து கொண்டானென்று ஒரு அஞ்சலக்காரன் முஷீப்காக்கா என்பவரிடம் போய் சொன்னது.

மதீனுமா நகரில் நடக்கும் சமாசாரத்தை யறிந்து வரும்படி முஷீப்காக்கா அவர்களால் அனுப்பப்பட்டிருந்த உபாயசாலியான அஞ்சலக்காரன், மதீனுமா நகரை நோக்கி வெகு சீக்கிரமாயும் வேகமாயும் போய்க்கொண்டிருந்தான். இப்படி அவன் போய்க்கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று ஒரு பெரிய சேனை ஒரு ஸ்தலத்தில் பாளையம் இறங்கி யிருப்பதை அவன் கண்டான். பின்பு அவன் அதைப் போய்ப் பார்க்க வேண்டுமென்றும், அது யாருடைய பட்டாளமா யிருக்கலாம், அது எவ்விடம் போகிறது, என்னத்திற்காகப் போகிறது என்பதை விசாரிக்க வேண்டுமென்றும் அவன் தன் மனதில் நினைத்தான். அப்படி அவன் நினைத்து அதைப் போய்ப் பார்க்கப்போகையில், வேறொரு அஞ்சலக்காரன் இவன் எதிரில் வந்தான். அப்போது இவன் அவனைக் கண்டு "ஏ ஏக இனத்தானே, இது என்ன கூட்டமாயிருக்கிறது. இது சேனையா அல்லது வேறு என்ன? இது சேனையா யிருந்தால் யாருடைய சேனையாயிருக்கிறது? எங்கே போகின்றது? எக்காரணத்தால் புறப்பட்டது என்பதை நீ எனக்கு சொல்வாயாக" என்றுகேட்டான். அதற்கு அவ்வஞ்சலக்காரன், இதுவோ சேனையாயிருக்கிறது. இந்த சேனையோ ஈஜீது என்பவனுடைய சேனை இது ஹஸ்ரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்கு உதவிசெய்வதற்

கரக பக்தாது நகரத்திலிருந்து புறப்பட்டவர்களாகிய தாலிப் அலி வகைருக்களுடன் யுத்தஞ் செய்ய வந்திருக்கிற சேனையா யிருக்கிறது. இச்சேனையின் தலைவன் ஷுமூர்லயீன் என்பவனுயிருக்கிறான். இவன் பக்தாது நகரத்துக்குப் போகப் புறப்பட்டான். அப்படிப் புறப்பட்டுப் போகும் பாதையில் தாலிப் அலி வகைருக்களை ஷுமூர்லயீன் என்பவன் சந்தித்தான். பின்பு அவன் அவர்களைப் பிடித்துக் கொள்ள இதுவே நல்ல தருணமாயிருக்கிறதென்று எண்ணி, அவர்களுடன் யுத்தம் செய்தான். அப்படி அவன் அவர்களுடன் யுத்தம் செய்தும் அவர்கள் மேல் ஜெய மடைய இயலவில்லை. ஆதலால் அவன் மோசஞ் செய்து அம்மூவர்களையும் சிறைப் பிடித்துக் கொண்டு அவர்களை எஜீது என்பவனிடம் கொண்டு போகிறான்'' என்று சொன்னான்.

இந்த சங்கதியை அவ்வஞ்சலக்காரன் கேட்டு மதீனமாநகருக்குப் போவதை விட்டுவிட்டு, இவ்விடத்திலிருந்தே இப்போது திரும்பிவிடுவது வெகு உத்தமமாயிருக்கிற தென்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டு, முஷீப்காக்கா என்பவரிடம் திரும்பிப் போவதற்காகப் புறப்பட்டான். பின்னும் அவன் இரவும் பகலும் வெகு சீக்கிரமாக சுறுசுறுப்போடு நடந்து கொண்டிருந்தான். இப்படி அவன் நடந்து கொண்டிருக்கையில் முஷிப்காக்கா என்பவர், ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டிரண்டு நாள் பயண தூரம் போய்க் கொண்டு மிருந்தார். ஆகையால், அலுப்பாற வேண்டியதற்காக அவர் ஒரு ஸ்தலத்தில் இறங்கி யிருந்தார். அஞ்சலக்காரன் வெகு சீக்கிரமாய் அவரிடம் வந்து சேர்ந்து "என். எஜமானனே! தாங்களோ ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய அபிமான குமாரார் யிருக்கிறீர்கள். பராக்கிரமத்திலோ தாங்கள் எல்லோரை விட மேலானவர்களா யிருக்கிறீர்கள். ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய புத்திரர்களாகிய தாலிப் அலி என்பவரும், ஆகில் அலி என்பவரும், உமர் அலி என்பவரும் ஆக இம்மூவர்களும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதற்காகத் தங்கள் தேசத்திலிருந்து புறப்பட்டு சீக்கிரமாய் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அச்சங்கதிகளை ஷுமூர்லயீன் என்பவன் கேள்விப்பட்டு பாதையில் அவர்களை மடக்கி, அவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்தான். அப்படி யுத்தம் செய்தும் அவர்கள்மேல் ஜெயமடையக் கூடவில்லை. ஆகையால் அவன் மித்திர துரோகம் செய்து அம்மூவர்களையும் சிறைப் பிடித்துக் கொண்டு எஜீது என்பவனிடம்

கொண்டு போகிறான்" என்று சொன்னான். முஷீப்காக்கா என்பவர், இந்த சமாச்சாரங்களை எல்லாம் கேட்டு துன்ப மடைந்து ஆண்டவனுக்கு ஷுகுர் செய்து, அஞ்சலக்காரனே நீ என்னை வெகு சீக்கிரமாய் அவ்விடம் கொண்டு போய் சேர்த்து விடு என்று அவனுடன் கூறி, உடனே யுத்தத்துக்குப் புறப் படும்படி நக்காரூவை அனுப்பித்தார். அப்போது அஞ்சலக் காரன் அவரைத் தன்னுடன் கூட்டிச் கொண்டு ஷுமூர்லயீன் என்பவன் இருக்குமிடத்தை நோக்கிச் சென்றான். பின்பு அவன் வெகு சீக்கிரமாய் பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்து போய்க் கொண்டி தான். வழியில் ஷுமூர்லயீன் என்பவனுடைய சேனைகள் எதிர்ப்பட்டன.

முஷீப்காக்கா என்பவர் உமர் அலி வகைரு மூன்று சகோதரர்களை ஷுமூர்லயீன் என்பவனிடத்திலிருந்து மீட்டுக் கொண்டது.

பக்தாது நகரத்து அரசராகிய தாலிப் அலி அவர்களுடைய போர்ச் சேவகர்களுக்கு அம்மூவர்கள் சிறையாய்ப் போன சங்கதி தெரிந்தபோது அவர்கள் மிக்க வியாகுலப்பட்டு துக்கிக்க தொடங் கினார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று கூடி சேர்ந்து கூக் குரலிட்டு "நாங்கள் எல்லோரும் எங்கள் உயிர்களை வைத்திருப் பதில் என்ன பிரயோஜனம்.? நாங்கள் எல்லோரும் நிர்ப்பய முள்ளவர்களாயும், அஞ்சாதவர்களாயும், பகையாளிகளின் மேல் போய் விழவேண்டும். எங்கள் எஜமானர்களை மீட்டுக்கொள்ள வேண்டும். சத்துருக்களை நொறுங்கடிக்க வேண்டும்" என்று அவர்கள் எல்லோருஞ் சேர்ந்து ஒரு மனப்பட்டு சபதம் செய்து ஒரு நாள் யோசனை செய்தார்கள். இதற்குள் திடீரென்று இரத்தம் உறியுஞ் சிங்கமாகிய முஷீப்காக்கா என்பவருடைய வகையைப் பற்றி அப்போர்ச் சேவகர்கள் கேள்விப்பட்டு, சந்தோஷ முள்ளவர்களாய் அவரை எதிர்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். பின்னும் அவர்கள் "ஆண்டவனே, நீ அவரை வெகு சீக்கிரமாகக் கொண்டு வந்து எங்களுடன் சேர்ப்பிப்பாயாக" வென்று வேண்டிக் கொண்டு அம்மல்வூனை நாசமாக்க வேண்டு மென்று யோசனை செய்து கொண்டு மிருந்தார்கள். பின்னும் அவர்கள் அம்மல்வூ னுடைய சேனையின் பின்னால் மெதுவாய்த் தொடர்ந்து சமயம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஷுமூர்லயீன் என்பவன், அம்மூவர்களைப் பிடித்துக்கொண்ட நாள் முதல், சந்தோஷம் நிறைந்தவனாயிருந்தான். பின்னும்

அவனுடைய இருதயத்திலே ஆனந்தத்தின் புஷ்பம் மலர்ந்ததாயு மிருந்தது. இப்படியிருக்க, ஒரு நாள் இந்த ஷைத்தானனவன் உட்கார்ந்து சாராயங்குடித்துக்கொண்டிருந்தான். இன்னும் அவன் நரக அக்கினிக்குப் பாத்தியஸ்தனுகிக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய போர்ச்சேவகர்களுங்கூட அஜாக்கிரதையால் உணர்ச் சியற்றவர்களா யிருந்தார்கள்.

முஷீப்காக்கா என்பவர் இராத் தாக்கலால் ஷஃமூர்லயீன் என்பவனுடைய சேனையை யழித்தது.

ஷஃமூர்லயீன் என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்கள் உணர்ச்சி யற்றவர்களாயிருந்த தருணத்தில், முஷீப்காக்கா என்பவர் தம் முடைய சகோதரர்களை மீட்டுக்கொள்ள வேண்டியதற்காகவும், ஷஃமூர்லயீன் என்பவனுடன் யுத்தஞ்செய்ய வேண்டியதற்காகவும் யுத்தகளத்தில் வந்து இராகாலத்தில் ரணபேரிகை முழங்கச் செய்தார். அவருடைய போர்ச்சேவகர்க ளனைவரும் வீராவேசத் தோடு துடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது ஷஃமூர் லயீன் என்பவன் யுத்த நகாராவின் சப்தத்தைக் கேட்டுத் தன் சேனையைவிட்டுத் தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ஓடிப்போய் ஓரிடம் பதுங்கிக்கொண்டான். முஷீப்காக்கா என்பவர் வெகு உக்கிரத்தோடு எதிரியின் எல்லாப்போர்ச் சேவகர்களையும் கொசுக் களை நசுக்குவதைப்போல் நசுக்கியும் நொறுங்கடித்தும் விட்டார். இன்னும் அவர் இடியைப்போல் சேனையின் மேல் விழுந்து கர்ச் சித்துப் போர்ச்சேவகர்களை வெட்டத் தொடங்கினர். இந்த நகாரா சப்தத்தை இஸ்லாம் போர்ச்சேவகர்கள் கேட்டு அவர்களும் யாஅலி! யாஅலி! யென்று சொல்லி நிர்ப்பயமாய்ப் பராக்கிரமத் தோடு பகையாளி சேனையின் மேல் விழுந்து வீரியத்தோடு அவர் களை வெட்டத் தொடங்கினர்கள். இதற்குள் ஒருவன் விசாரத் தோடு தன் முன் நின்றிருப்பதை முஷீப்காக்கா என்பவர் கண் டார். அப்போது அவன் அவர்முன் நின்று ஏ அரசரே! இந்த மூன்று சகோதரர்களும் உம்முடைய சத்துருக்களாயிருக்கிறர் கள் என்று சொன்னன். இதை அவர் கேட்டு உடனே கமந்து என்று சொல்லப்படும் சுருக்குக் கயிறு கொண்டு அவனைப் பிடித்துப் பூமியின் மேல் வீழ்த்தினர். அப்பால் அவர் தன் மடியிலிருந்த குத்துவாளை உருவி அவனை வெட்டிவிட்டார். இதின் பின் மறுபடி யும் அவர் வெகு சுறுசுறுப்போடு ஆயிரமாயிரமானவர்களை மாய்த்து

தரையோடு தரையாக்கிவிட்டு சேனையை விட்டு நீங்கி, ஷாமுர்லயீன் என்பவனைத் தேடத்தொடங்கினர். அவன் வேறொரு இடத்தில் மறைந்திருந்தான். அவரோ அவன் ஒளிந்திருந்த இடத்தைக் கண்டு பிடித்து அவனை நோக்கி, "அட பாவியே! துராகிதனே! இப்போது நீ என்கைகளிலிருந்து எப்படித் தப்புவாய்.? தப்பி எங்கேபோவாய்.? எப்படி போகக்கூடும். எந்த இடத்தில் உனக்கு அடைக்கல ஸ்தலமிருக்கிறது" என்று சொல்லி கமந்து என்ற சுருக்குக் கயிறை யெடுத்து அவன் மேல் போட்டு அவனைப் பிடித்துக் கொண்டு பலத்தோடு பூமியின்மேல் விழுத்தாட்டினர். அப்போது அவன் அல்வந்து என்ற மலையைப்போல் பூமியின் மேல் விழுந்தான். பின்பு முஷீப்காக்கா என்பவர் அவனுடைய நெஞ்சின் மேல் தன் பாதத்தை வைத்துப் பலத்தோடு மிதித்து, அவனுடைய இருகைகளை முதுகின்பின் கொண்டு வந்து கட்டிவிட்டார். அவன்தன் வாழ்வைக் கைகழுகி விட்டான். முஷீப்காக்கா உக்ரா வேசங்கொண்ட சிங்கத்தைப்போல் எதிரியின் சேனைக்குள் புகுந்து எங்கும் பிணமலைகளாய்க் குவித்து விட்டார். மீதமிருந்த சிலர் அங்குமிங்குமாக ஓடத்தலைப்பட்டார்கள். முஷீப்காக்கா என்பவருடைய பராக்கிரம சாலிகளான வீரர்கள், அப்படி ஓடுகிறவர்களைப் பின் தொடர்ந்து வெட்டிக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த ஜெயமோ ஆண்டவனால் கிடைத்த அபூர்வ ஜெயமாயிருந்தது.

முஷீப்காக்கா என்பவர் ஷாமுர்லயீன் என்பவனைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்து, அவனுடைய கைகளையும் கால்களையும் பலமாய்க் கட்டினார்கள். பின்னும் அவர் தம்முடைய சகோதரர்களாகிய உமர் அலி வகைருக்களிடம் வந்து சிறையாயிருந்த அவர்களை இரும்புக் கூட்டிலிருந்து வெளியாக்கிவிட்டு, ஷாமுர்லயீனை அக்கூட்டில் போட்டு அடைத்து, வெகு பலமாய் அதைப் பூட்டிவிட்டார். இதன் பின் அவர் உமர் அலி என்பவரைத் தன் கழுத்தோடு அணைத்துக்கொண்டார். தாலிப் அலி என்பவரையும், ஆகில் அலீஎன்பவரையும் தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டார்.

அப்பால் உமர் அலி என்பவர் முஷீப்காக்காவை நோக்கி "இந்த ஷாமுர்லயீன் என்பவன் என்னுடன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தான் அப்போது நான் அவனுடைய சேனையை எல்லாம் என் பட்டாக்கத்தியால் வெட்டி நாசமாக்கினேன். இன்னும் அவனுடைய பாளையங்களையெல்லாம்நிர்மூல மாக்கினேன்.

இப்படிப்பட்ட எங்கள் ஜெய சமயத்தில் எங்களுடன் இருந்த எங்கள் துணையாளி ஒருவன் நம்பிக்கை துரோகமும் மித்திர துரோகமும் செய்து எங்களைப் பிடித்துச் சிறையாக்கி அந்த மல்வூனாகிய ஷுமுர்லயீன் என்பவன் கையில் ஒப்புவித்தான். எங்களை மீட்டுகிறவர்கள் ஆண்டவனையும் அவனுடைய ரஸூலை யும்தவிர வேறொருவருமில்லை. அவர்களே மீட்பவர்களா யிருந்தார்கள். பின்னும் ஆண்டவனே எல்லோருடைய அங்கலாப்பையும் கேட்கிறவனா யிருக்கிறான். ஆகையால் என் சகோதரரே! ஆண்டவன் கிருபை செய்து அவன் உம்மை இவ்விடம் அனுப்புவித்து விட்டான். தாங்கள் வருகிற சங்கதியை நாங்கள் கேள்விப்பட்டு வெகு சந்தோஷ முள்ளவர்களாயிருந் தோம். இதற்குள் தாங்கள் வந்து எங்களை மீட்டு விட்டீர்கள். ஆண்டவன் உமக்கு எல்லா நன்மைகளையும் தருவானாக" என்று சமாசாரத்தைசொன்னார். இந்த சங்கதிகளை யெல்லாம் முஷீப்காக்கா என்பவர் கேட்டு "நீங்களோ எங்களுடைய இருதயகண்டங்களாயும் கண்மணிகளாயு மிருக்கிறீர்கள். இன்னும் நீங்கள் ஹஸாத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய புத்திரராயிருக்கிறீர்கள். எவன் உங்களை என்னுடன் சேர்ப்பித்தானோ அவன் உண்மையான வல்லமையுள்ள ஆண்டவனாயிருக்கிறான். இன்னும் மகா பெரிய சிருஷ்டிகள் தானே என்னை, உங்கள் எல்லோரையும் மீட்கும் படியான உபகரண மாக்கி இவ்விடம் கொண்டுவந்தான்" என்று சொன்னார் பின்னும் அவர் என் சகோதரர்களே! நாங்கள் வெகு சீக்கமாய்ப் புறப்பட்டுத்தெய்வசிங்கமாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் போக வேண்டுமென்று அவர் தன் திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார். இதன்பின் அவர்கள் எல்லோரும் வெகு ஆவலோடு மதினமா நகரின் பக்கம் போகப் புறப்பட்டார்கள். இன்னும் ஷுமுர்லயீன் என்பவனுடைய கைகளுங் கால்களும் முன்னமே கட்டப்பட்டுப் போயிருந்ததுக் தவிர, இப்போது அவனுடைய கழுத்திலுங்கூட இரும்பு வளையும் போட்டு முஷீப்காக்கா என்பவர் இவனையும் தம்முடன் கொண்டுபோனார்.

முஷீப்காக்கா வகைரு சகோதரர்கள் ஹனீபா அவர்களிடம் போய்ச் சேர்ந்ததும், உத்பா என்பவனுடன் யுத்தம் செய்ததும்.

ஒருநாள் ஹஸாத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் உத்பா என்பவனுடைய சேனையோடு யுத்தம் செய்தபோது அவர்களில்

என்னிறந்தவர்கள் மாண்டார்கள். அப்போது வலீது என்பவன் "எங்களுடைய ஆயிரக்கணக்கான சேனையை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் நாசமாக்கி விட்டார்களே" யென்று விசாரத்தில் மூழ்கியிருந்தான். அப்போது முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தமது சகோதரராகிய அக்பர் அலி என்பரை அழைத்து "ஏ என் சகோதரனே! இன்றைய தினம் நமது வீரரில் முன்னூறு குதிரை போர்ச் சேவகர்கள் ஷஹீதாகி மோட்சம் போய்ச் சேர்ந்தார்களே, நாளையும் நம்முடைய சேனை இவ்விதமாகவே யுத்தகளத்தில் ஷஹீதாகிப் போனால் எப்படியாகும்? எங்கள் ஜனங்கள் இதே பிரகாரம் இறந்தும் கரைந்தும் போவார்களானால் நாங்கள் எவ்விதமாய் யுத்தம் செய்வோம்! ஆகையால் என் மனதில் வியாகூல முண்டாயிருக்கிறது. எங்களுடைய உதவிக்காக ஒரு சகோதரனும் வரக் காணோமே. உமர் அலி என்பவராவது, முஷீப்காக்கா என்பவராவது, தோகான் மோகான் என்பவர்களாவது வருவார்களோ இல்லையோ தெரியவில்லையே" என்று விசாரத்தோடு சொன்னார்கள். இவ்வித விசாரத்திலேயே இரா முழுமையும் சென்று விடியற்காலம் வந்து சம்பவித்தது.

மறுநாள் ஆதித்தன் உதயமானபோது அச்சண்டாளனுடைய சேனை யுத்தத்துக்காக ஆயத்தமாய் மைதானத்தில் வந்து நின்றது. அப் போர்ச்சேவகர்களோ ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்கும்படி ரணபேரிகைகளை அடிக்கத் தொடங்கினார்கள். எஜீது என்பவனைப் போலொத்த வெட்கம் கெட்டவனும் பாவியும் உலகத்தில் ஒருவனுமில்லை என்று ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சொல்லிக்கொண்டு விசாரத்தில் இருக்கையில் நகாருவுடைய சப்தத்தைக் கேட்டார்கள். பின்பு அவர்கள் யுத்தகளத்தில் வந்து நின்று அணியணிகளாய் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த எஜீது என்பவனுடைய சேனையின் முன், தன்சேனையை நிறுத்தினார்கள். இவர்கள் தங்கள் உயிர்களை உள்ளங்கைகளில் வைத்து நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். இத்தருணத்தில் திடீரென்று மிக இருட்டான தூசி ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய பின் புறத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தது. பேரிகைகளின் முழக்கங்கள் பூமியதிரும்படி சப்தித்துக் கொண்டிருந்தன. இதற்குள் படைச் சேவகர்கள் தங்கள் தலைகளைக் காட்டத் தொடங்கினார்கள். அலி அக்பர் என்பவர் இதைக்கண்டு திகில்கொண்டு வியாகூலமாய் ஏ என் அரசரே,

என் கிரீடரே! மோசம் வந்து சம்பவித்ததாகத் தெரியவருகிறதே. எஜீதிகளோ மோசத்தால் எங்களை சுற்றிக்கொள்ள எங்கள் பின்புறத்திலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு நாங்கள் என்ன செய்யவேண்டும்—என்று கேட்டார். அதற்கு ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் "என் சகோதரனே! பயப்படலாகாது. நீ திகைக்கவும் திகிலடையவும் வேண்டாம். ஆண்டவன் மேல் பாரம் போடவேண்டும். இவை யெல்லாம் விதியின் சங்கதிகளாயிருக்கின்றன. ஆகையால் இப்போது நாம் நம்முடைய சேனையை இரண்டு பாகங்களாகப் பிரித்து, ஒரு பாக சேனையை நீர் கொண்டுபோக வேண்டும். நான் ஒரு பாக சேனையை வைத்துக்கொண்டு இந்த இடத்தில் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். இன்னும் நான் ஆண்டவனுடைய சக்தியாலும் வல்லமையாலும் இவர்களை ஒரு நிமிஷத்தில் பாழாக்கி விடுகிறேன். நீர் மனத்திருப்திகரமா யிரும்" என்று தேறுதல் கூறினர். அவ்வாறே அவ்விரண்டு சகோதரர்களும், மனத்தைரிய மடைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இச்சமயத்தில் திடீரென்று ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய கொடி காணப் பட்டது. அதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டு "என் சகோதரனே! ஆண்டவனுடைய கிருபை எவ்விதமாய் வந்து சம்பவித்திருக்கிறது பாரும். இப்போது எங்களுக்கு வியாகூலமில்லை. ஏனெனில் இப்போது என் கண்மணிகளான சகோதரர்கள் வருகிறார்கள். எங்களுக்குத் துணையாய் விட்டது" என்று சொன்னார்கள். இன்னும் அவர்கள் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டுவா முன் சென்றார்கள். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் முன் சென்று வருவதை அச்சகோதரர்கள் கண்டார் கள் அப்போது அவர்கள் தங்கள் தங்கள் குதிரைகளின் மேலிருந்து கீழே இறங்கி கால் நடையாய் நடக்கத் தொடங்கினார்கள். மேலும் உமர் அலி என்பவரும், ஆகில் அலி என்பவரும், தாலிப் அலி என்பவரும், முஷீப் காக்கா என்பவரும் தன் தன் குதிரைகளை விட்டு இறங்கி கால் நடையாய் வந்து கொண்டிருப்பதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கண்டு வெகு சுறுசுறுப்பாய் நடந்து அவர்களை சந்தித்தார்கள். இன்னும் நட்சத்திரங்களைப் போலுள்ள அவர்கள் எல்லோரும் சந்திரனாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய

பாதங்களில் விழுந்தார்கள். அவர்கள் இவர்கள் எல்லோரையுந் தூக்கித் தன் நெஞ்சோடும் கழுத்தோடும் அணைந்து கட்டிக் கொண்டார்கள். இன்னும் இவர்கள் எல்லோரையும் அவர்கள் தம்மிடம் உட்காரவைத்துப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை நினைத்துக் கொண்டார்கள். அப்போது அவர்கள் எல்லோரும் துயரக்கடலி லாழ்ந்தவர்களானார்கள். பின்னும் ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும் துக்கத் தால் அவர்கள் எல்லோரும் அழத்தொடங்கினார்கள். பின்பு சகோதரார்கள் சகோதரர்களுடன் வந்து சேர்ந்ததை உத்பா என்பவன் கண்டு மனம் புழுங்கினான். அப்பாவிகள் எல்லோரும் ஜெயத்தின் நம்பிக்கை யற்றவர்களாய் யுத்த களத்திலிருந்து திரும்பினார்கள். இதன்பின் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும், தம்முடைய சேனையை திரும்பிக் கொண்டார்கள்.

சூரியன் அஸ்தமித்தது. அப்போது முஷீப் காக்கா என்பவர் வெகு ஒழுக்கத்தோடு ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் முன் வந்து நின்று "என் தமையனாரே! தாங்கள் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய பேரப்பிள்ளையாயும், ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமார ராயும், எங்கள் எல்லோர்களுடைய கிரீடராயு மிருக்கிறீர்கள். இன்னும் தாங்கள் எஜீதிகளோடு செய்த வாட்போரின் திரத்தை நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். தாங்கள் இவ்வுலகத்தில் அந்தத் துரோகிகளில் அளவற்றவர்களை மடித்து நாசமாக்கினீர் கள். இன்னும் தங்களுடைய திருநாமம் உலகம் எங்கும் பிரகா சித்துக் கொண்டிருக்கிறது. தாங்கள் உலக அரசரா யிருக்கி றீர்கள். என் ஆத்துமாவானவரே! இப்போது தாங்கள் தங்கள் மனதில் யாதொரு வித விசாரமு மடைய வேண்டாம். உங்கள் மேல் என்னுடைய வாழ்வு அர்ப்பணமா யிருக்கின்றது. தங்கள் மேல் நான் என்னைத் தியாகம் செய்துவிடுவேன். நான் ஆயத்தமாயிருக்கிறேன். தங்கள் முன்னுக்கு இப்போது நான் வெட்டுண்ணப்படுவேன். தங்களுடைய மனம் சந்தோஷ மடையும்படி நான் என் உயிரை வஞ்சகமில்லாமல் செலவழிப் பேன். என் பிராணனைப் பலியுமாக்கிவிடுவேன். தாங்களோ பராக்கிரமசாலியா யிருக்கிறீர்கள்.

தங்கள் மேல் நான் என் உயிரைத் தத்தம் செய்வது என் பாக்கியமாயிருக்கிறது" என்று மிகத் துணிகரத்தோடு இவ்வித வாக்கியங்களைப் பேசத்தொடங்கினர். பின்னும் அவர் அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய மனதை சந்தோஷப்படுத்தத் தொடங்கினர். இவ்வித புகழ்தலுக்குப் பின் முஷீப்காக்கா என்பவர் தம்முடைய சேனையிலிருந்து இரும்புக் கூட்டை வரவழைத்தார். பின்னும் அவர் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களும் ஹஸரத்து அலி முர்தஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும் எவனை வெறுத்திருந்தார்களோ அந்த ஷுமூர்லயீன் என்பவனை அவர்களுக்குக் காட்டினர். அந்த மல்வூனுடைய ஆயுளுக்கு முடிவு காலம் நெருங்கிவிட்டது. ஆகையால் அவன் கடின இருதய முள்ளவனும் துக்ககரமான மனமுள்ளவனுமிருந்தான். அவனுக்கு நரகம் போய்ச் சேர வெகு பிரியமிருந்தது. நரகமும் அவனை ஏற்றுக் கொள்ள ஆவலோடு காத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அப்பாவி அவ்வரசரை கூர்மையான பார்வையால் மூர்க்கமாகப் பார்க்கத் தொடங்கினன். இதைக் கண்டு அவனுடைய கண்களைப் பிடுங்கி விடும்படி ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய போர்ச் சேவகர்களுக்கு கட்டளையிட்டார்கள். உடனே அவர்கள் அவனுடைய இரு கண்களையும் பிடுங்கி விட்டார்கள். பின்னும் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் ஹஸரத்து அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய பிரியமுள்ள குமாரராயிருந்தார்கள். அவரோ பஞ்சத்தனுடைய முத்தாயிருந்தார்கள். பின்னும் அவர்கள் அவர் பெருமையிலும் மகிமையிலும் எல்லோரையும் விட பேர்போனவராயும் நுபூவ்வத்துடைய விருக்ஷத்தின் கனியாயு மிருந்தார். இப்பேர்ப்பட்ட கண்ணியமுள்ளவரை, ஷுமூர்லயீன் என்பவன் தாகத்துக்கும் தண்ணீர் கொடாமல் அலக்கழித்தான். தண்ணீர்ப் பாதையையும் அடைத்து விட்டான். இப்படி செய்ததுமன்றி அவரை அதிகமாய் இம்சித்து மிக்க குரூரமாய்க் கொன்று விட்டான். ஆகையால் இப்பேர்ப்பட்ட பாவியையும் நீசனையும் கண்ணால் பார்க்கக்கூடாது. அப்படிப் பார்ப்பது நீதியுமல்ல, சரியுமல்ல என்று தம்முடைய போர்ச் சேவகர்களுக்கு அவர்கள் சொன்னர்கள். பின்பு அப்போர்ச் சேவகர்கள் அந்த ஹரூமியை வெளியில் கொண்டு வந்து அவன் தேகத்தின்மேல் துணியைச் சுற்றி அவனை ஒரு மரத்தில் பலமாய்க் கட்டினர்கள். இப்படிச் செய்ததின்

பின் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அவன் மேல் ஒரு அம்பு செலுத்தினர்கள். அந்த அம்போ அவனுடைய நெஞ்சின் மேல் பட்டு துளைத்து முதுகின் வழியாய் போய் விட்டது. அவ்வடியால் அந்த மூர்தாரானவன் நாசமாகி விட்டான். இதின் பின் ஒவ்வொருவரும் ஆத்திரத்தால் அவனுடைய பிரேதத்தின் மேல் அம்பெய்து, அவனுடைய நெஞ்சில் துவாரத்தின் மேல் துவாரம் செய்து கொண்டிருந்தாகள். இவ்வாறு துஷ்டனுகிய ஷுமூர்லயீன் என்பவன் நரகத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான்.

இதற்குள் இரவு வந்து விட்டது. மறுநாள் கதிரவன் கிழக் கடலில் தன் கிரணங்களை வீசிக் கொண்டு உதயமானபோது உத்பா என்பவனுடைய சேனை யுத்தகளத்தில் வந்து நின்றது. இதன் பின் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய புத்திரர் களின் சேனைகளும், ஆயத்தமாய் அங்கு வந்து அணிவகுத்தது இதன், பின் எஜீதிகள் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர் களுடைய கைகளால் வெட்டுண்டுமடிய வரிசை வரிசையாய் யுத்த களத்தில் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஹஸரத்துமுஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் யுத்தகளத்தில் வந்து நின்றுர்கள் அப்போது இவரோ இரண்டாவது சூரியன் மைதானத்தில் வந்து நின்றது போல் இருந்தது. இதற்குள் திடீரென்று சத்து ருவின் சேனையிலிருந்து ஒருவன் புறப்பட்டு மைதானத்தில் வந்து நின்று, ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சேனை யைப் பார்த்து பெருத்த சப்தத்துடன் “பாளையக்காரர்களே! எவன் யுத்தகளத்தில் என் முன்னுக்குவர விரும்புவானே அவன் முதலில் தன்னுடைய உயிரை கைக்கழுவி அப்பால் அவனு டைய பராக்கிரமத்தைக் காட்ட வேண்டும்” என்று சொன்னுன்.

இந்த சப்தத்தை முஷீப்காக்கா என்பவர்கேட்டு உடனே ஹஸ ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சமூகத்தில் வந்து ஒழுக்கத்துடன் நின்று, அவர்களுடைய பாதங்களின் மேல் தன் தலையை வைத்து என் “எ அரசரானவரே! எனக்கு உத்தரவு கொடுத்து என்னை அனுப்புங்கள். நான் என் மனதில் ஆசை நிறைந்தவனு யிருக்கிறேன். நான் துரோகியை ஒரு நிமி ஷத்தில் போய் அடித்து கொன்று விடுகிறேன்” என்று அவிறித் தார். அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அதைக் கேட்டு துஆ செய்து, அவரை நோக்கி “நான் உம்மை ஆண்டவன் வசம் ஒப்புவித்திருக்கிறேன்,

நீர் சுகமே போய்வாரும். அவன் உம்மை காத்துக் கொள்ளுவான்" என்று சொல்லி அவரை அனுப்பி வைத்தார்கள். அவர் உத்திரவை பெற்றுக் கொண்டு அவ்வீளை நாசமாக்கப் புறப்பட்டு, யுத்தக்களத்தில் வந்து நின்று பகைவரை நோக்கி, "ஏ அக்கிரமக்காரர்களே! ஏ கொலைப்பாதகர்களே! நீங்கள் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை ஷஹீது செய்தீர்கள். அவர்களுடைய கொலைஞர்களா யிருக்கிறீர்கள். இன்னும் இமாமத்தின் ஆகாயத்துடைய சந்திரனானவரை இரக்க மின்றிக் கொன்றுவிட்டீர்கள். எவ்வகையாய் அவர்களை ஷஹீது செய்தீர்கள் என்பதை நீங்கள் சற்று யோசியுங்கள். இப்போது என் கைகளுக்குத் தப்பி நீங்கள் எங்கே போவீர்கள்? எந்த இடம் உங்களுக்கு அடைக்கல ஸ்தலமாயிருக்கிறது, இன்றைக்கே நான் உங்களுடைய குடும்பங்களை நாசமாக்குவேன். நான் உங்களை ஒருபோதும் விட்டு விடமாட்டேன்; பாருங்கள். நான் உங்கள் எல்லோரையும் ஒரு நிமிஷத்துக்குள் நாசமாக்கி விடுகிறேன்" என்று ஆத்திரத்தோடு சொன்னார்.

இதைக்கேட்ட அச்சண்டாளர்களின் குதிரைப்படைச் சேவகர்களில் ஒருவன், தன் உயிரைப் பலிகொடுக்க அவர் முன் வந்து நின்று, சற்றும் அஞ்சாத தீரத்தோடு முஷீப்காக்கா என்பவரின் மேல் தன் கையை நீட்டினான். அவரோ அவனுடைய அடியைத் தட்டிவிட்டு நஃரு என்ற சப்தத்தை சப்தித்து அவன் சமீபம்போய் அவனுடைய மடியில் தம்முடைய கையைப்போட்டு அவனைக் குதிரைமேலிருந்து பலத்தோடு இழுத்து தலைக்குமேல் அவனை சுற்றிப் பூமியின்மேல் படார் என்று அடித்தார். அப் போது அவனுடைய எலும்புகள் எல்லாம் கடகட வென்று முறிந்துபோய்விட்டன.

இப்பேர்ப்பட்ட பலத்த அடியை உத்பா என்பவன் கண்டு "இவர் யார்? இவர் பேர் என்ன? இவர் நூதனமானவராயிருக் கிறாரே, இவரோ என்னுடைய குதிரைப் போர்ச்சேவகனைக் கொன்று விட்டாரே" என்று வலீது என்பவனிடம் சொன்னான். அதற்கு அவன் "ஏ உத்பா என்பவனே! நன்றாய் கேள். இவரோ இராக் தேசத்தின் அரசராயிருக்கிறார். ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய அபிமான புத்திராயிருக் கிறார். இவருக்கு இருலோக எஜமானனுடைய பலமிருக்கின்றது. இவருடைய நாமமோ முஷீப் காக்கா என்பதாகும். இவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய

வந்திருக்கிறார். இன்னும் இருலோக பாக்கியத்தை யடைந்தவரா யிருக்கிறார்'' என்று சொன்னான். அப்போது உத்துபா என்பவன் பெருமூச்சிட்டு ''அய்யோ! இந்த சேனை அவருடைய கையால் மாண்டுபோகுமே என்னசெய்யலாம்'' என்று சொன்னான். எஜீது என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்களில் யுத்தகளத்தில் முன் வந்து நின்றவன் மறுபடி உயிரோடு திரும்பிச் செல்வதில்லை. இன்னும் மூஷீப்காக்கா என்பவர் வெகு வீரத்தோடு யுத்தம் செய்து அனேகர்களை வெட்டிவிட்டார். அவர் ஒரு நிமிஷத்துக்குள் மூன்னூறு குதிரைப்படை சேவகர்களை வெட்டிவிட்டார். பேர் பெற்றிருந்த அனேக சூரர்களை நாசமாக்கினர். இவருடைய வீரத்தை வலீது என்பவன் கண்டு கோபம் கொண்டு இப்போது நீ வெகு சீக்கிரமாய்ப் புறப்பட்டுப்போ வென்று ஹரீரஹ் என்பவனுக்குச் சொன்னான். இன்னும் அவன் ''ஏ சூரனே! நீயோ அவரைப்போலவே பலமுள்ள பஹில்வானயிருக்கிறாய். நீ நிச்சயமாய் அவரைக் கொல்லுவாய். இதில் சந்தேமில்லை'' என்று சொன்னான்.

அப்போது ஹரீரஹ் என்பவன் இதைக் கேட்டு சந்தோஷமடைந்து வீராவேசத்துடன் அவனுடைய சட்டளையை ஒப்புக்கொண்டு, மூஷீப்காக்கா என்பவர் முன் வந்து நின்றான். அப்போது மூஷீப்காக்கா எவ்பவர் அவனைப் பார்த்து ''ஏ பகையாளியே! நீ எஜீது என்பவனைப்பற்றி கலவரங் கொண்டிருக்கிறாய். இன்னும் பேராசை யெனும் உபநயனத்தை நீ உன் கழுத்தில் போட்டிருக்கிறார். நரகத்துக்குப் போக ஒப்புக் கொண்டவனாயிருக்கிறாய். நீ தீர்க்க தரிசனத்துடைய ஜனங்களை விரோதித்திருக்கிறாய். கியாமத்து நாளில் ஆண்டவன் உன்னை கேள்வி கேட்கிறவனாவான். மூடனே! அப்போது நீ அவனுக்கு என்ன உத்தரவு கொடுப்பாய்'' என்று சொன்னான்.

அப்போது அவன் மூஷீப்காக்கா மொழிந்த இந்தச் சொற்களையெல்லாம் கேட்டு, எஜீது என்பவனிடம் ஏராளமாய் சொத்தும் பொருளும் தேசங்களும் இருக்கின்றன. நான் அவன்மேல் என்னையும் என் பிள்ளைகளையும் தத்தம் செய்துவிட்டேன்'' என்று சொன்னான். அதற்கு மூஷீப்காக்கா என்பவர் ''நீசனே! நீ துன்யாவுக்காகவென்று தீனைப் போக்கடித்துக் கொண்டாய். விலை மதிக்கக் கூடாத இரத்தினத்தை ஈந்து வளையலோட்டை வாங்கிக்கொண்டாய்'' என்று சொன்னார். அவனோ இதைக்

கேட்டு கோபப்பட்டுப் பட்டயத்தை உறையிலிருந்து உருவிக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு சுறுசுறுப்பாய் அவர் மேல் பாய்ந்து தாக்கினான். அவர் அவன் அடியைத் தன் கேடகத்தின் மேல் வாங்கிக்கொண்டு, அவனைப் பதிலுக்குத் தாக்கினார். அவனும் அவர் அடியை சூட்சுமாய் விலக்கிவிட்டான். இவ்விதமாகவே அவ்விருவர்களும் ஒருவரை யொருவர் கொல்ல வேண்டுமென்று வீராவேசத்தோடு யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இப்படியிருக்க, ஹரீரஹ் என்பவன் திடீரென்று தன் ஈட்டியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு சமயம் பார்த்து அவர்மேல் குத்தினான். அப்போது மூஷீப்காக்கா என்பவர் அந்த ஈட்டியை அவன் கையிலிருந்து இழுத்துக் கொண்டு, தன் குருஜு என்ற ஆயுதத்தை யோங்கி அவன் இடுப்பின்மேல் அடித்தார். அவ்வடியால் தன் குதிரையின் மேலிருந்து கீழே மலையைப்போல விழுந்து சமாளித்தெழுந்து ஓடிப்போய் விட்டான். அப்போது முஷீப்காக்கா என்பவர் தன் குதிரையை அவன் பின் ஓட்டமாய் விட்டு, அவனை யணுகி சும்சாம் என்று பெயருள்ள தன் பட்டயத்தால் அவனை ஒரே வீச்சில் இரண்டு துண்டாக்கி விட்டார்.

இதை எஜீது என்பவனுடைய போர்சேவகர்கள் கண்டு வியாகூலப்பட்டு மிகவும் திகில் அடைந்தார்கள். இன்னும் உத்துபா என்பவனும் வலீது என்பவனும் ஹரீரஹ் என்பவன் வெட்டப்பட்டு மடிந்து போனதைக்கண்டு துக்கமடைந்து பின்னர் உடனே சேனையைத் திருப்பிக்கொள்ள நக்காருவை அடித்தார்கள். அப்போது எஜீது என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்கள் எல்லோரும் திரும்பி தன் தன் கூடாரங்களுக்குப்போய் உட்கார்ந்து ஆச்சரியத்தோடு விசாரப்பட்டார்கள்.

முஷீப்காக்கா என்பவரும் மிக்க சந்தோஷத்தோடு திரும்பி ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சன்னிதானத்தின் முன் வந்து நின்று, அவர்களுக்கு சலாம் செய்தார். அப்போது அவர்கள் அவரைத்தன் நெஞ்சோடு அணைத்து மர்ஹபா மர்ஹபா வென்று சொன்னார்கள். பொழுதுபோய் விட்டதின் பின் இரவில் அச்சண்டாளர்கள் நித்திரை மயக்கத்தில் இருந்தார்கள்.

ஆனால் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா முதலியோர் ஆண்டவனுடைய தியானத்திலும் தொழுகையிலும் இருந்தார்கள். இதற்குள் பொழுது விடிந்தது. அப்போது உத்பா என்பவன் தன் சேனையை யுத்தகளத்துக்குக் கொண்டு வந்தான். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும் புறப்பட்டு யுத்தகளத்

துக்கு வந்தார்கள். இதற்குள் தாலிப் அலி என்பவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சமூகத்தில் வந்து நின்று 'இன்றை தினம் நான் யுத்தகளத்துக்குப் போகிறேன். என் மரணம் வந்திருக்குமானால் நான் சாவேன். அதுவரை நான் சாகமாட்டேன். ஆகையால் தாங்கள் என்னை யுத்தத்துக்குப் போகும்படி உத்திரவு கொடுத்து அனுப்பவேண்டு"மென்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார். அப்போது அவருக்கு அவர்கள் உத்திரவு கொடுத்து அனுப்பிவைத்து " இன்னா பத்ஹனா" என்ற ஸூரத்தை ஓதினார்கள். பின்பு தாலிப் அலி என்பவர் சலவாத்களையும் ஆயத்துகளையும் வஜீப்பாக்களையும் ஓதிக்கொண்டு குதிரையின் மேல் ஏறி, யுத்த களத்தில் வந்து நின்று ஹைதரி நஃறுவை சப்தித்தார். மேலும் அவர் "எனக்கு ஆண்டவனுடைய துணை சதாகாலமிருக்கின்றது" என்றும் சொன்னார்.

இதன் பின் அவர் எஜீது என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்களின் பக்கம் திரும்பி "ஏ குரூர பாதகர்களே! நரகத்துடைய இரை உங்களுக்கு இருக்கின்றது. என்மேல் நீங்கள் இருபது அல்லது முப்பது பேர் சேர்ந்து வந்து விழுந்தாலும் கூட நான் உங்கள் எல்லோரையும், ஆண்டவன் உதவியால் நாசமாக்கி விடுவேன்" என்று சொன்னார். அப்போது தீனையும் துன்யாவையும் மதிக்காத ஷைத்தான் ஒருவன் இராக்ஷசர்களுடைய சந்ததியில் பிறந்தவனாயிருந்தவன். இவன் பேர் சொஹ்ருப். இவன் உத்பா என்பவனிடம் வந்து நின்று "ஏ என் தலைவரே! யுத்த களத்திற்குப் போகவும், தாலிப் அலி என்பவருடன் யுத்தம் செய்யவும் தாங்கள் எனக்கு உத்திரவு கொடுக்க வேண்டுகிறேன்" என்று மனுசெய்து கொண்டான். இதை வலீது என்பவன் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு "சூரனே! நீ கெட்டிகாரனாயிருக்கிறாய். நீ உடனே போய் தாமதிக்காமல் தாலிப் அலி என்பவனைப் பிடித்து அவனை என்னிடம் கொண்டுவர வேண்டும்" என்று சொன்னான். அப்போது சொஹ்ருப் என்பவன் அவனிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு யுத்தகளத்தில் வந்து தாலிப் அலி என்பவரின் முன் நின்று அவரைப்பார்த்து "ஏ இளைஞனே! ஒன்றும் அறியாதவனே, உன் பேரென்ன, உன் அப்பன்யார், அவன் பேர் என்ன?" என்று அவரிடம் கேட்டான். அத்தருணத்தில் இருதரத்தாருடைய சேனைகளும் இருபக்கங்களில் நின்றுகொண்டிருந்தன.

அவன் அவ்விதமாய் சொன்ன சொற்களைத் தாலிப் அலி என்பவர்கேட்டு "மூடனே! கேள். என்னுடைய பெயர்

தாலிப் அலி. நானே ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரனயிருக்கிறேன்" என்று சொன்னர். அப்போது அந்த இராட்சசன் இதைக் கேட்டவுடனே, மிக்க ஆவேசத்தோடு பாய்ந்து தன் வாளை யோங்கி அவர் மேல் வீசினன். அதை பராக்கிரமசாலியானவர் கேடகத்தின் மேல் வாங்கிக்கொண்டு அவனைப் பதிலுக்குத் தாக்கினர். அவனும் அவ்வடியைத் தந்திரமாய் விட்டுப் போர் புரிந்தான். இவ்விருவர்களுடைய பட்டயங்களும் ஒன்றின்மேல் ஒன்று தாக்கியதனல் உண்டான சப்தம் யுத்தகளத்தைப் புதிரச் செய்தது. அங்கு நின்றுகொண்டிருந்த இரு தாத்தார்களுடைய போர்ச் சேவகர்களும் இவ்வேடிக்கையை வெகு கூர்ந்து பார்வையாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். நக்காருவின்மேல் நக்காருக்களும், பறையின்மேல் பறைகளும் முழங்கிக்கொண்டிருந்தன. இவர்கள் யுத்தத்தைக்கண்டு எல்லோரும் ஆச்சரியமுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள்.

அத்தருணத்தில் தாலிப் அலி என்பவர் ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியில்லாஹு அன்ஹு அவர்களால் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த ரகசிய வித்தையை அச்சமயம் நினைத்துக் கொண்டு கோபாவேசத்தோடு அவன்மேற் பாய்ந்து அந்த வித்தையின் பலத்தைச் செலுத்தினர். அந்த அடி அவனுடைய மார்பிலிருந்த கவசத்தைப் பிளந்து உள்ளே நுழைந்து விட்டதால், இராட்சஸனகிய அவன் அடியற்ற விருட்சம் போல் பூமியில் சரேலென் சாய்ந்து விட்டான்.

இப்படி அவன் விழவே, எஜீது என்பவனுடைய சேனை மனந் தளர்ந்து திகில் கொண்டு விட்டது. தாலிப் அலி என்பவர் எஜீது என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்கள் அளவற்றவர்களை நாசமாக்கினர். இதன்பின் சொஹ்ரூப் என்பவன் செத்தான் செத்தான் அய்யோ செத்தான் என்று எஜீது என்பவனுடைய சேனைக்குள் கூக்குரல் கிளம்பியது. தன் சேனையழிந்துகொண்டு வருகின்றதுஎன்று வலீது என்பவன் கண்டு சேனைக்குள் புகுந்து ஜெய சூரராகிய தாலிப் அலி என்பவர் பராக்கிரமத்தோடு யுத்தம் செய்து கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, உடனே அவர்களிடம் போய் அவருடன் யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினன். இவ்விருவர்களும் சாமார்த்தியமுடைய பஹில்வான்களாயு மிருந்தார்கள். ஆனல் வலீது என்பவனே வெகு பலமுள்ள பஹில்வானயும் புது ஊக்க முள்ளவனயு மிருந்தான். அத்தருணத்தில் தாலிப் அலி என்பவரோ யுத்தங்கள் மேல் யுத்தங்கள் செய்து அநேக பகையாளிகளைக் கொன்று அலுத்துப்

போயிருந்தார். அப்பாவி அவருடைய இடுப்பில் உடனே தன் கையைப்போட்டு முழுபலத்தைக் காட்டி மல்யுத்தம் செய்தான். அப்போது அவர் கோபமுள்ளவராய் அவனுடைய இடுப்பிலும் அவர் தம்முடைய கையைப் பலத்தோடு போட்டார். ஆக இவ்விருவர்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் மல்லுக்கட்டி யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினுர்கள். வெகுநேரம் வரை இருவரும் இவ்வாறு யுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தபோது, வலீது என்பவன் தருணம் பார்த்து தாலிப் அலி என்பவரைத் தன் முட்டுகளுக்குமேல் தூக்க முயன்ருன். அப்போது உமர் அலி என்பவர் தம்முடைய சகோதரராகிய தாலிப் அலி என்பவருடைய இவ்வித ஸ்திதியைக் கண்டு "என் சகோதரர்" நூற்றிஐம்பது சூரர்களைக்கொன்று சொஹ்ருப் என்பவனையும் வெட்டியிருக்கிருர். ஆனுல் இப்போது அவர் அலுத்துப் போயிருக்கிருர். நான் போகாதிருந்தால் சரியில்லை என்று சொல்லிக்கொண்டு அவர் தன் குதிரையை வேகமாய் யுத்தகளத்தில் விட்டு, தாலிப் அலி என்பவரிடம் வந்து நின்று கொண்டார். அப்போது உமர் அலி என்பவர், தாலிப் அலி என்பவரிடம் வந்து நின்றிருப்பதை வலீது என்பவன் கண்டு, "அய்யோ இப்போது நான் பிழைக்க மாட்டேன். சாகவே" சாவேன்" என்று அவன் தன்மனதில் எண்ணிக்கொண்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள ஓடிப்போய்த் தன் சேனைக்குள் புகுந்து கொண்டான். பின்பு மேகத்துக்குள் மின்னல் எவ்விதமாய் நுழைந்து பாய்கிறதோ அத்தன்மையாக உமர் அலி என்பவர் அவனுடைய சேனைக்குள் நுழைந்து கர்ஜித்துக் கொண்டும் ஒருபட்டய வீச்சுக்கு நான்கு நான்கு போர்ச் சேவகர்களை வெட்டிக்கொண்டிருந்தார். அப்போது வலீது என்பவன் உமர் அலி என்வரிடம் வந்து நின்று உமர் அலி என்பவரே! வாஸ்துவமாய் நீர் ஹைதரே கர்ருர் அவர்களுடைய குமாரராயிருக்கிறீர். இதில் சந்தேகமில்லை. நான் எப்போது முதலில் உம்மை கண்டேனே அப்போது நிச்சயமாய் உமக்குப் பயந்து சேனைக்குள் புகுந்துவிட்டேன். ஆனுல் இப்போது நான் உம்மிடம் தனிமையாய் வந்திருக்கிறேன். நீர் பத்திரமாயும் ஜாக்கிரதையாயு மிருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி அவர்மேல் பட்டயத்தை யோங்கி அடித்தான். அந்த ஜெயசூரர் அவ்வடிக்குத் தப்பித்துக் கொண்டு, அவன் சமீபத்தில் போய் கையைப்போட்டு அவனுடைய இடுப்பை பலமாய்ப்பிடித்து அவனைக் குதிரையி

லிருந்து அந்தரமாய்த் தூக்கிக் கொண்டார். இப்படி அவனைத் தூக்கிக்கொண்ட பின், அவனைச் சிறையாக்கித் தம்முடைய சகோதரர்களிடம் கொண்டுபோக வேண்டுமென்று அவர் மனதில் உத்தேசித்தார். இதற்குள் சஅது என்று பேருள்ள ஒருவன், உமர் அலி என்பவரிடம் வந்து நின்று குருஜு என்ற ஆயுதத்தைக் கொண்டு அவருடைய பிடரியின் மேல் ஓங்கி ஓர் அடி அடித்தான். இன்னும் அப்துல்லா ஜியாதி யென்ற பேருள்ள ஒருவன் இதைக் கண்டு, தன் மனதில் சந்தோஷத்தை யடைந்து சீக்கிரமாய் உமர் அலி என்பவரிடம் வந்து அவர்மேல் பட்டயத்தால் அடித்தான். இப்படி அவன் அடிக்கவே, எல்லோரும் வந்து சேர்ந்து அவர்மேல் பாய்ந்தார்கள். அப்போது உமர் அலி என்பவர் வகையற்று வலீது என்பவனை விட்டுவிடாமல் அவனை ஒரு கையில் பிடித்துக்கொண்டு, அவனைத் தம்முடைய கேடகமாக்கிக் கொண்டார். அதனால் அவர்கள் எல்லோரும் இவரையடித்த அடிகளனைத்தும் அவன்மேல் விழுந்து கொண்டிருந்தன. மேலும் அவர் தம்முடைய வேறொரு கையால் எதிரிகளை அடித்துக்கொண்டிருந்தார். இவ்வித ஸ்திதியை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கண்டு தாமிருந்த இடத்தைவிட்டுப் புறப்பட்டார்கள். அப்போது அவர்களிடமிருந்த எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் குதிரைகளை வெகு துரிதமாக அவர்களின் பின் விட்டார்கள். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோ ஹைதரி நஃரு என்ற சப்தத்தை உயர்த்திக்கொண்டும் "யாமௌலா அலி" என்று சொல்லிக்கொண்டும் போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுடைய சப்தத்தை அப்பகையாளிகள் எல்லோரும் கேட்டுப் பயந்து கொண்டிருந்தார்கள். உமர் அலி என்பவரைப் பகைவர்களெல்லாரும் சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதை முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கண்டு சகிக்காமல், மறுபடியும் ஹைதரி நஃரு என்ற சத்தத்தை உயர்த்தினார்கள். இந்த சத்தத்தைக் கேட்டு எஜீது என்பவனுடைய படைச்சேவகர்கள் பயந்து 'ஓ ஹோ, சிங்க மானவர் வந்து விட்டாரே' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள்.

இப்படி அவர்கள் எல்லோரும் உமர் அலி என்பவரைவிட்டு விட்டு ஓடிப்போய் விட்டபின், அவர் அந்த மர்தூதை பூமியின் மேல் தூக்கி அடித்தார். அந்த மர்தூது கீழே விழுந்தும் எழுந்து ஓடி தன் சேனைக்குள் புகுந்துவிட்டான். பின்பு முஷீப் காக்கா என்பவரும், ஆகில் அலி என்பவரும் உமர் அலி என்பவரும்—ஆக இம்மூவர்களும் ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டும் தங்கள்

தங்கள் குதிரைகளை ஓட்டம் ஓட்டமாக விட்டுக்கொண்டும், நாலா பக்கமும் அடிமேல் அடி அடித்துக் கொண்டு மிருந்தார்கள். இப் பேர்பட்ட சமயத்தில் மைதானமெல்லாம் ஒரே இருளாய் மூடிக் கொள்ளத்தக்க செந்தூள் எங்கும் பறந்தது. இப்படியிருந்தும் அவர்கள் அடிமேலடி அடித்துக்கொண்டு ஆயிரம் ஆயிரம் பேர் களை யடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். எதிரி சேனையில் கோழை நெஞ்சுள்ளவர்களும், ஆரோக்கிய மற்றவர்களும், யுத்தகளத்தில் நின்றிராமல் ஓடிப்போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் நின்று யுத்தம் செய்துகொண்டிருந்த எஜீது என்பவனுடைய பராக்கிரம சாலிகளான போர்ச்சேவகர்களின் தலைகளோ இலை உதிர்க் காலங் களில் மரங்களிலிருந்து பழுத்த இலைகள் உதிர்ந்து கொண்டிருப் பதை போலப், பட்டயவடிகளால் விழுந்து கொண்டிருந்தன. இவ்விதமாக அந்த சண்டாளர்களை அவர்சள் வெட்டி நாச மாக்கினர்கள். அப்போது பூமியின் மேல் இரத்தம் ஆறாக ஓடியது. யுத்தகளம் எங்கும் இரத்தமயமாகவும் பிணக்காடாகவு மிருந்தது. பின்னும் முஷீப்காக்கா என்பவரும் உமர் அலி என்பவ்ரும் யுத்தம் செய்து கொண்டே, வெட்டிக்கொண்டே எதிரி களின் கொடி நிற்குமிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இவர்கள் கொடி யின் சமீபம் வந்துவிட்டதை வலீது என்பவன் கண்டு, திகில் கொண்டு பயந்து புத்தி இழந்து, அவ்விடத்தை விட்டு உயிரைக் காப்பாற்ற ஓட்டம் பிடிக்கத் தொடங்கினன். பின்பு உத்பா என்பவனும், சஅது என்பவனும், அப்துல்லா ஜியாதி என்பவனும் "நாம் இவ்விடம் நின்றிருப்பது நன்மையல்ல. ஓட்டம் பிடிப்பதே நல" மென்று தமக்குள் யோசனை செய்துகொண்டு ஓட்டம் பிடித்தார்கள்.

இதற்குள் முஷீப்காக்கா என்பவர் வெகு துரிதமாய் வலீது என்பவனைப் பிடித்துக் கொண்டு அவன் பின் தொடர்ந்து அவனை நோக்கி வெகு கோபத்தோடு "வெட்கங் கெட்டவனே! மூடனே! நீ எங்கே ஓடுகிறாய்.? நானுன்னை விடமாட்டேன். ஆண்டவன் சத்தியம் இப்போது நான் உனக்கு நரகத்தின் பாதையைக் காட்டிவிடுகிறேன். அவ்விடம் நான் உன்னை அனுப்பி வித்து விடுகிறேன், பார்," என்று சொல்லி அவன் தலைமேல் அவர் பட்டயத்தை ஒங்கி அடித்தார். அந்த அடியால் அவன் மண்டை பிளந்து ஜஹன்னம் சென்றான். இதனீபின் உமர் அலி என்பவர், சஅது என்பவன் ஓடிப்போய்க் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு அவனைக் கொல்ல அவன்பின் தொடர்ந்தார். ஆனல்

அவனே வெகு சுறுசுறுப்பான குதிரையின்மேல் ஏறி யிருந்தான். ஆகையால் அக்குதிரை காற்றைப் போல் பறந்து கொண்டிருந்தது. இதை அவர் கண்டு அவன் தன் கைக்கு அகப்படுவது கூடாமையாய் போகிறதே என்றும், தன் குதிரை அந்த ஓட்டத்தைப் பிடிக்க சக்தியற்றதா யிருக்கிற தென்றும் எண்ணி, உடனே தம்மிட மிருந்த கமந்து என்ற சுருக்கை யெடுத்து அவன் கழுத்தின் மேல் எறிந்தார். அந்தச் சுருக்கு (ஆண்டவன் கட்டளையால்) அவன் கழுத்தில் போய் விழுந்தது. அப்பொழுது அவர் அவனை உடனே பலத் தோடு மீனை இழுக்கிறதைப் போல் இழுத்துப் பூமியின் மேல் தூக்கி அடித்தார். அவனே மலைப்போல் பூமியின் மேல் படார் என்று விழுந்தான். பின்னும் அவர் அவன் கையிலும் காலிலும் விலங்கு போட்டு அவனைச் சிறையாக்கிக் கொண்டார்.

ஓ நண்பர்களே! இப்போது பாருங்கள். வலீது என்பவனே செத்துப் போனான். சஅது என்பவனே சிறையாய்ப் போனான். இவ்விருவர்கள் கெதியும் இவ்வாறு முடிந்தது. உத்பா. என்பவன் இதைக் கண்டு மனம் வெந்து ஆவி சோர்ந்தான். அப்துல்லா ஜியாதி என்பவனுடைய நெஞ்சோ தாங்கமுடியாத பார மாய் விட்டது. இவ்விருவர்களுடைய இடுப்பும் முறிந்து போய் விட்டது. நாங்கள் என்ன செய்வோம், என்னமாய் முடிந்தது என்று சொல்லிக் கொண்டு, பதறவும் நடுங்கவும் தொடங்கினார்கள். பின்னும் இவர்கள் பெருமூச்சுவிட்டுத் துயரத்தோடு தங்கள் உயிர் களை காப்பாற்றிக் கொண்டு 6-மைல் தூரம் ஓடிப்போய் விட்டார் கள். இவர்கள் யுத்தஞ் செய்ய யுத்தகளத்தில் வராமல் இருந்து கொண்டிருந்தார்கள். இதற்குப் பின் ஹலரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும் அவர்களுடன் இருந்தவர்களும் சௌக்கிய மடைய தங்கள் தங்கள் கூடாரங்களுக்குத் திரும்பினார்கள்.

உத்பா என்பவன் தோல்வியடைந்த சங்கதியை எஜீது என்பவனுக்கு எழுதி அனுப்பியது.

பின்பு உத்பா என்பவனும், அப்துல்லா ஜியாதி என்பவனும் ஒன்றுகூடி யோசனை செய்து, எஜீது என்பவனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி அனுப்பிவித்தார்கள். அதில் "மகத்துவத்துடையவும் மாட்சிமை யுடையவும் நட்சத்திரரே! தங்கள் கிருபை எல்லோ ரின் மேல் எக்காலும் இருப்பதாக! முஹம்மது ஹனீபா என்பவர்

எங்களுடன் மிகப் பெரிய யுத்தம் செய்தார். பின்னும் அவர் பேர் பெற்ற சூரர்களான சேனைத் தலைவர்களையும் எத்தனையோ ஆயிரக் கணக்கான போர்ச் சேவகர்களையும் நாசமாக்கி விட்டார். பின்னும் அவர் வலீது என்பவனையும், சொஹ்ரூப் என்பவனையுங் கொன்று விட்டார். இவர்கள் எல்லோருஞ் சேர்ந்து துன்யாவை விட்டுக் கடந்து போனார்கள். இன்னும் அவர் சஅுது என்பவனைக் பிடித்துச் சிறையாக்கிக் கொண்டார். மூஷிப்காக்கா என்பவரும் உமர் அலி என்பவரும், தாலிப் அலி என்பவரும் ஆகில் அலி என்பவரும் ஆக இந்த நான்கு பேர்களும் ஒன்று சேர்ந்து, சேனையின் மேல் பாய்ந்து போர்ச் சேவகர்களை யெல்லாம் வெட்டி வெட்டி நாசமாக்கினார்கள். ஆனால் மீதமிருந்த சிலர் பயந்தும் பதரியும் உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொண்டு ஓடிப்போய் விட்டார்கள். இப்போது உம்முடைய பேரும் இராஜ்யமும் உலகத்தில் இருக்க வேண்டுமென்று நீர் விரும்புகிறதா யிருந்தால் வெகு சீக்கிரத்தில் எங்கள் உதவிக்காக சேனையை கொடுத்து அனுப்பிவைக்க வேண்டும்" என்ற இச்சங்கதிகள் எழுதப்பட்டிருந்தன. இந்த காகிதம் எஜீது என்பவனிடம் போய்ச் சேரவே அவன் அதைப் படித்து எரிந்து விழுந்தான். நிம்மதி அவன் இருதயத்தி லிருந்து நீங்கிப்போய் விட்டது. பின்னும் அவன் விசாரத்திலும் துக்கத்திலும் விழுந்து மெய்மறந்து பைத்தியம் பிடித்தவனைப் போலானான். பின்பு அவன் மர்வான் என்பவனைப் பார்த்து "அய்யோ, அகஸ்மாத்தான இந்த பலாயும் பீடையும் என் தலை மேல் எங்கேயிருந்து வந்ததோ. அய்யோ இந்த ஆகாய விபத்து எங்கேயிருந்து முளைத்தது? எனக்குத் தெரியாதே. சமதுக்கனே! நீ முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடைய சங்கதி என்னுடன் சொன்னாயே, அப்போதே நான் உலகத்தில் எவருடையவும் பயமும் எனக்கு இல்லவே இல்லை என்றும், ஆனால் உலகத்தில் மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரர்களே என் பகையாளிகளா யிருக்கிறார்களென்றும் முதலில் நான் உன்னுடன் சொன்னேனே. ஆகையால் மௌலா அலி றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரராகிய முஹம்மது ஹனீபா என்பவரைப் பிடித்து சிறையாக்கி என்னிடம் கொண்டு வந்து நிறுத்தி என்னுடைய மனதை ஆறுதல் செய்ய ஒருவருமில்லையே. இப்படி ஒருவரும் செய்யா விட்டால் புகல்ற்று அவருடன் யுத்தஞ் செய்ய நானே புறப்படும்படி நேரிடுகின்றதே" என்று பிரலாபித்தான். மர்வான் என்பவன்

இவ்விதச் சொற்களைக் கேட்டபோது அவன் ஒழுக்கத்தோடு அவன் முன்னின்று என் இராஜாவே! உன்னுடன் சரி சமானத்தின் தாவா செய்ய எவன் இருக்கிறான். பின்னும் நீர் எனக்குக் கட்டளை கொடுத்து என்னுடன் சேனையுங் கொடுப்பீரேயானால், நான் உடனே போய் முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடன் யுத்தஞ் செய்வேன். அப்துல்லா என்பவனையும் உத்பா என்பவனையும் ஆக இவ்விருவர்களையும் துணையாக நான் என்னுடன் வைத்துக் கொண்டு யுத்தம் செய்வேன். முஹம்மது ஹனீபா என்பவர் என்னுடைய யுத்தத்தைத் தன் கண்களால் பார்த்து அச்சமும் ஆச்சரியமு மடைவார். நான் அவருடன் யுத்தஞ் செய்து தந்திரத்தோடு முஹம்மது ஹனீபா என்பவரைப் பிடித்துக் கொள்வேன். அவரை உயிரோடு நான் உன்னிடம் அனுப்பிவைத்து விடுவேன்" என்று சொன்னான். எஜீது என்பவன் இதைக் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு ஐந்து லட்சம் போர் சேவகர்களையும் நாற்பதினாயிரம் யானைகளையும் அவன் வசம் ஒப்புவித்து ஆடையாபரணங்களையும் அவனுக்குக் கொடுத்து அவனுக்கு பல ஆசையையுங் காட்டி, அவனை அனுப்பி வைத்தான். மர்வான் என்பவன் சேனையைக் கூட்டிக் கொண்டு அவ்விடத்திலிருந்து புறப்பட்டான். இவனை வழி அனுப்ப இவனுடன் கொஞ்சம் தூரம்வரை எஜீது என்பவன் போனான். மர்வான் என்பவன் யாத்திரை ஸ்தலங்களை வெகு சீக்கிரமாய் கடந்து சென்றான்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய செய்தியும், மர்வான் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட்டிருக்கிறானென்று வேவுகாரன் அவருடன் போய்ச் சொன்ன செய்தியும்.

எமன் தேசத்து அரசரான ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் எஜீது என்பவனுடைய சேனையின் மேல் ஜெயமடைந்து, சில நாள்களுக்குப் பின் யுத்தத்துக்காக கட்டியிருந்த தன் இடுப்புக் கட்டை அவிழ்த்தார்கள். இதன்பின் அவர்கள் இரண்டு வாரங்கள் வரை விசாரமற்று சவுக்கியத்தை யடைந்தார்கள். இப்படி யிருக்கையில் ஹஸரத்து ரசூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய ரவ்லாவை ஜியாரத்து செய்ய எங்கள் மனம் விரும்புகின்றது என்றும், பின்னும் ஜியாரத்து செய்து இருலோக பாக்கியத்தை அடைய நாங்கள்

அபேட்சிக்கிறோம் என்றும், அச்சகோதரர்கள் எல்லோரும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சமுகத்தில் சொன்னார்கள். இதற்குள் உமர் அலி என்பவர் தாம் சிறையாக்கியிருந்த ஸஅது என்பவனை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் கொண்டு வந்து அவர்களின் முன் நிறுத்தினர். அப்போது அவர்கள் அம்மல்வூனைப் பார்த்து இவனை சீக்கிரத்தில் தூக்கு போடுங்கள் என்று தங்கள் ஜனங்களுக்கு கட்டளை யிட்டார்கள். அக்கட்டளைப்படி அவனைத் தூக்குமரத்தில் தூக்கிவிட்டார்கள். இத்தருணத்தில் சுறுசுறுப்பான நடையுள்ள ஒரு வேவுகாரன் வந்து "உலகத்தை யாளும் அரசரே! தங்களுக்கு ஆண்டவனுடையவும், ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸசல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடையவும் அடைக்கலம் இருக்கின்றது என்று புகழ்ந்து; அசுசியான மர்வான் என்பவன் உங்களுடன் யுத்தஞ் செய்ய ஐந்து இலட்சம் போர்ச் சேவகர்களையும், நாற்பதினாயிரம் யானைகளையும் கொண்டு வருகிறான். இன்னும் அப்துல்லா என்பவனையும், உத்துபா என்பவனையும் தன் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு தங்களுக்கு செய்ய வருகிறான். அவன் விடிவதற்கு முன் தங்களிடம் வந்து சேருவான்" என்று சொன்னான். அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் இச்சங்கதியைக் கேட்டு "அந்தோ எங்கள் மனதிலோ மதீனமா நகரின் தரிசனையுடைய அபேட்சை இருந்ததே, அது நிறைவேறாமல் போகிறதே. மர்வான் என்பவன் சேனையைக் கொண்டு வந்து விட்டானே" என்று சொன்னார்கள். பின்னும் அவர்கள் ஆண்டவனுடைய கட்டளையாலும், அவனுடைய தயவாலும் நான் ஜெயமடைந்து இதின்பின் ஜோதிப்பொருந்திய ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய திருரவ்ஜாவின் ஜியார்த்த செய்வேன் என்றும் சொன்னார்கள். இதற்குள் சூரியனுடைய தீவட்டி அணைந்தது. இராவின் இருள் வந்து விட்டது. அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய எல்லா சகோதரர்களையும் தன் கூடவைத்துக்கொண்டு அன்ன விரிப்பின் மேல் உட்கார்ந்தார்கள் இராப் போஜனஞ் செய்யத் தொடங்கி அது முடிந்த பின் உட்கார்ந்து பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஒரு அஞ்சலக்காரன் இப்ரூஹீம் உஷத்துர் என்பவருடைய கடிதத்தை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் கொண்டுவந்து சேர்த்தது.

இப்படி பேசிக் கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று ஒருவன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் வந்து மிக மிகமரியாதையோடு ஒரு கடிதத்தை அவர்கள் முன் வைத்தான். அக்கடிதமோ இப்ரூஹீம் உஷத்துர் என்பவருடைய கடிதமென்று அவர்கள் அறிந்து கொண்டார்கள். பின்பு அம்மனிதனை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் பார்த்து இம்மனிதனே வெகு விநோதமான வனயிருக்கிறான் இவன் வெகு அற்புதமானவனாகத் தெரியவருகிறது என்று சொன்னார்கள். அப்போது ஒருவன் வெகு ஒழுக்கத்துடன் நின்று தன் வாயைத் திறந்து அரசரானவரே! இவனே உமர்ஜுமரி என்பவனுடைய சந்ததியானா யிருக்கிறான். இவனுடைய நாமம் அஹமது சாபுஹாசி. இவனுடைய உத்தியோகமோ. இப்ரூஹீம் உஷத்துர் என்பவருடைய சன்னிதானத்தில் இருக்க வேண்டியதே என்று அறிவித்தான். இதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டு அக்கடிதத்தை படிக்கத் தொடங்கினார்கள். அதிலோ "நான் தங்கள் கண்ணிய சமூகத்தின் பக்தியுள்ளவனாயிருக்கிறேன். பின்னும் நான் முழு இருதயத்தோடு கீழே பணிந்தவனா யிருக்கிறேன் நான் இபுரூஹீம் உஷத்துரா யிருக்கிறேன். தாங்கள் என் தலையின் கிரீடமாயிருக்கிறீர்கள். தீர்க்கதரிஸனத்துடைய குடும்பத்தார்களின் மேல் நான் என்னுடைய உயிரையும் இருதயத்தையும் அர்ப்பணம் செய்து எழுதுகிறேன். அதாவது ஜெய சூரராகிய தாங்கள் யுத்தம் செய்து குரூரபாதகர்களை நாசமாக்கி விட்டீர்களென்றும், யுத்தகளத்தை இரத்த பூங்காவன மாக்கிவிட்டீர்களென்றும் எல்லா குடும்பத்தின் நாமத்தைப் பிரகாசிக்க செய்தீர்களென்றும் நான் கேள்விப்பட்டேன். பின்னும் தங்களுக்கு ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய உதவி இருக்கிறது. தங்கள் சிரசின் மேல் ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குடையிருக்கின்றது. இப்போது தாங்கள் தங்கள் மனதில் விசாரமடையலாகாது. தங்களுக்கு உதவிசெய்ய நான் தங்கள்சன்னிதானத்தில் வந்திருக்கிறேன்" என்று எழுதப்பட்டிருந்தது. இக்கடிதத்தை ஹஸறத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் படித்து முடித்துவிட்டு வெகு சந்தோஷப் பட்டார்கள். பின்பு படுக்கைக்குப் போனார்கள்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் மர்வான் என்பவனுடன் செய்த யுத்தம்.

இராவேளை முழுவதும் போய், விடியற்காலத்தின் நக்காரு அடிக்கப்பட்டது. திடீரென்று மர்வான் என்பவன் சேனையைக் கொண்டு வந்து ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடன் யுத்தம் செய்ய யுத்தகளத்தில் வந்து நின்றான். அப்போது தீனுடைய மணவாளனானவர் குதிரையின் மேல் ஏறி, சூரியன் வானத்தின் மேல் பிரகாசிப்பதைப் போல் யுத்தகளத்தில் பிரகாசித்தார்கள் பின்னும் ஜெயமடைய வேண்டியதின் நக்ருக்கள் அடிக்கப்பட்டன. பின்பு மர்வான் என்பவனோடு யுத்தம் செய்ய முடுகி வந்து நின்று கொண்டார்கள். இதற்குள் மர்வான் என்பவனுடைய பக்கத்திலிருந்து ஒரு குதிரைப் போர்ச்சேவகன் யுத்தகளத்தின் முன் வந்து நின்று கர்ஜித்தான். இதன் பின் அஹமது சேனையிலிருந்து ஒருவன் தானாகவே புறப்பட்டு அக்களத்தில் வந்து நின்றான். இவனே முஷீப்காக்கா என்பவருடைய பந்துவா யிருந்தான். அப்போது அப்போர்ச்சேவகன் இவர்மேல் ஓர் பட்டய அடி அடித்தான். உடனே இவர் ஷஹீதாய்ப் போனார். இவருடைய சகோதரர் இதைக்கண்டு மயங்கி அந்த போர்ச்சேவகனிடம் கோதிப்போடு ஓடி வந்தார். இவர் மேலும் அந்தப்பாவி ஓர் பட்டய அடி அடித்தான். மேலும் இவரை குதிரையின் மேலிருந்து கீழே விழச்செய்தான். அப்போது இவர் துயரமடைந்து நிஷ்பலமாய் நின்று கொண்டு, அதிக சித்தப் பிரமையோடு அவன் மேல் ஒரு பட்டய் அடி அடித்தார். அப்போர்ச்சேவகனே இவரையும் பட்டயத்தால் கொன்று விட்டான் இதன் பின் ஒருவருக்குப்பின் ஒருவராக பலர் வந்து ஷஹீதாய்ப் போனார்கள். இவ்விதமாய் அப்போர்ச்சேவகனுடைய கையால் ஷஹீதாய்ப் போனவர்கள் எழுபது பேர்கள். இதை ஆகில் அலி என்பவர் கண்டு வெகு கோபங்கொண்டு ஈட்டியைத் தன் கையில் பிடித்துக் கொண்டு பாவியாகிய அப்போர்ச்சேவகன் முன் போய் நின்றுகொண்டார். அப்பாவியோ இவர் மேலும் ஓர் அடி அடித்தான் அவ்வடியை அவர் தப்பவைத்துக் கொண்டார். அவன் கோபத்தோடு மறுபடி வேறொரு அடி அடித்தான். அப்போது ஆகில் அலி என்பவர் அவனுடைய பட்டயப் பிடியைப் பலத்தோடு பிடித்துக்கொண்டு, உடனே அவனுடைய வயிற்றில் ஒரு குத்துவாளைக் கொண்டு குத்தி அவனைக் கொன்றுவிட்டார். அவன் நரகத்தில் சதாக் காலம் இருக்கிறவனானன்.

அவன் சாகவே, எஜீது என்பவனுடைய வேறொரு பராக்கிரமமுள்ள போர்ச்சேவகன் ஒருவன் அவர் முன்னுக்குவந்தான். இவனும் உடனே ஆகில்அலி என்பவர்மேல் காற்பது மணங்குள்ள குருஜு என்ற கதா ஆயுதத்தை வீசினான். உடனே அவர் அந்த குருஜைத் தன் கையால் பிடித்துக்கொண்டு அதைக் கொண்டே அவன்மேல் அடித்தார். அந்தக் குருஜு என்ற ஆயுதம் அவன் சிரசில் பட அவன் தட்சணம் ஆவி யிழந்தான். இவ்விதமாகவே அப்பாவி சேனையிலிருந்து ஒருவனுக்குப்பின் ஒருவன் அவர்மேல் பாய்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். எவர் எவர் வந்து அவருடன் எதிர்த்துக் கொண்டிருந்தார்களோ அவர்கள் எல்லோரும் அவருடைய கையால் அடிபட்டு ஜஹன்னம் போய்ச் சேர்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அநேக சூரர்கள் துன்யாவைவிட்டு நாசமாய் போனதை மர்வான் என்பவன் கண்டு, தன் சேனையைத் திருப்பிக் கொள்ள பறை அடித்தான். பின்பு அவன் தன் ஸ்தலம் போய் உட்கார்ந்தான். இதின் பின் நமது சேனையும் திருப்பி தங்கள் ஸ்தலம் வந்து சேர்ந்தது. அப்போது ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய சகோதரராகிய ஆகில் அலி என்பவரைப் புகழவும், அவருடைய பராக்கிரமத்தின்மேல் மர்ஹபா செய்யவும் தொடங்கினார்கள். இதன் பின் மர்வான் என்பவன் தம்முடைய சேனையின் எல்லா சூரர்களையும் அழைத்து, நீங்களோ மேலான குலஸ்தர்களாயும் பெருமை யுள்ளவர்களாயு மிருக்கிறீர்கள். இன்னும் நீங்கள் எஜீது என்பவன் முன்னிலையில் பெருமை பாராட்டி தங்களை மெச்சிக் கொண்டீர்களே அப்படியிருக்க, இப்போது நீங்கள் ஒருவனையும் கொல்ல உங்களால் முடியவில்லையே, உங்களுக்கு வெட்கம் வருகிறதில்லையா? பின்னும் உங்களுடைய பாராட்டுதலையும் பலத்தையும் நீங்களே பார்த்து மெச்சிக்கொண்டு, உங்களுடைய மூக்கை நீங்களே அறுத்துக் கொள்ளுகிறவர்களாயும், கண்களை உடைத்துக் கொள்கிறவர்களாயு மிருக்கிறீர்களே என்று சொன்னான். இந்த வார்த்தைகளை யெல்லாம் ஒரு ப்ரவியானவன் நின்று செவிகொடுத்துக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். இவனே எல்லோரினும் வெகு பலசாலியாயும், பயில்வானுமா யிருந்தான். இவனுடைய பெயர் போலாத் (போலாத் என்பதின் அர்த்தம் எஃகு) இவனுடைய தகப்பன் தன் பலத்தினால் கர்வமுள்ளவனா யிருந்தான். அவனுடைய பெயர் வர்த்துக்கான். போலாத் என்பவனுக்கு எத்தனையோ புத்திரர்களும் புத்திரிகளும் பேரப்

பிள்ளைகளு மிருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் அவன் சொல்லுக்கு அடங்கினவர்களா யிருந்தார்கள். இன்னும் அவர்கள் எல்லோரும் பலத்தில் வெகு பராக்கிரமசாலிகளாயும், யுத்த கல்வியில் தேர்ந்தவர்களாயும், தந்திர சாமர்த்திய முள்ளவர்களா யுமிருந்தார்கள். இவனுடைய குடும்பம் வெகு பெரியதாயிருந்தது. இன்னும் இவனுக்கு துணைவர்களும் ஆதரவுக்காரர்களும் மிகுதியாயிருந்தார்கள்.

இவனே மர்வான் என்பவன் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டு பட்டயத்தைத் தன் கையில் பிடித்துக் கொண்டு மர்வான் என்பவனிடத்தில் போய் "ஏ சேனாதிபதியே! நான் சொல்லுவதை நீர் கவனமாய்க் கேளும். முஹம்மது ஹனீபா என்பவன் யுத்தகளத்தின் முன் நிற்க இன்னும் சிறு பிள்ளையாயிருக்கிறான். அவன் என் எதிரில் எம்மாத்திரம்.? நான் போய் அவனுடைய கரதைப்பிடித்து உயிருடன் அவனை உம்முன் கொண்டுவருகிறேன். அப்படி நான் அவனைக்கொண்டு வந்தால் எனக்கு என்ன சன்மானம் கிடைக்கும்? நீர் என்னுடைய கஷ்டத்திற்கு என்ன பதிலளிப்பீர்? எவ்வளவு பூமியும் திரவியமும் தருவீர்" என்று கேட்டான்.

அதற்கு மர்வா என்பவன் நீ என்ன கேட்டாலும் அதை நான் உனக்குக் கொடுக்க சித்தமா இருக்கிறேன் என்று மறுமொழி சொன்னான். அப்போது போலாது என்பவன் மர்வான் என்பவன் சொன்னதைக் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு யுத்தத்துக்குப் புறப்பட ரணபேரிகை யடிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். இந்த வார்த்தையை மர்வான் என்பவன் கேட்டு உடனே அவனுக்கு ஆடையாபரணங்களையும், வேண்டிய ஆயுதங்களையும் கொடுத்தான். அதன்பின் போலாத் என்பவன் மர்வானுடைய சேனைகளை நடத்திக்கொண்டு ஹஸ்ரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோடு யுத்தஞ் செய்ய யுத்தக்களத்தில் வந்து நின்றான். ரண பேரிகையின் முழக்கத்தை ஹஸாத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டவுடனே, தம்முடைய சேனையை ஆயத்தமாக்கி போர்ச்சேவகர்களை அணிவகுத்து யுத்தமைதானத்தில் நிறுத்தினார்கள். அப்போது யுத்தத்துக்கு வாருங்களென்று நகிப் சப்தமிட்டான். இதற்குள் போலாத் என்பவன் தன்னுடைய சைனியத்தின் முன்னணியைக் கடந்து வந்து யுத்தமுனையின் முன் நின்று அடியிற் கண்டபடி கூறினான்:—"நானே போலாதா

யிருக்கிறறேன். என்னேடு யுத்தஞ்செய்ய வல்லமையுள்ளவர்கள் என் பெயர் போலாத் என்பதை முன்னடி யறிந்து கொள்ளுங்கள், அதுவுமன்றி நான் இரண்டாவது ருஸ்துமாயிருக்கிறேன். இப்போது என்முன் எவன்வர விரும்புகிருனே அவன், முன்னடி வெகு நன்ருய் யோசித்து வந்து நிற்க வேண்டும். நான் என் உயிரை கீர்த்திக்குத் தத்தஞ்செய்துவிட்டு யுத்த முனைக்கு வந்திருக்கிறேன் நான் என் உயிரை என் உள்ளங்கையில் வைத்துக்கொண்டு நிற்கிறேன்.''

போலாத் அகங்காரத்தோடு இவ்வாறு கூறிக்கொண்டிருக்கையில், முஹம்மது ஹனீபா அவர்களது சேனையில் ஒரு பக்கத்திலிருந்து ஒரு முஃமினனவர் புறப்பட்டு போலாதை நோக்கி ''ஏ போலாது என்பவனே! என்னுடைய பட்டயத்தின் ஓர் அடியை நீ பெற்றுக்கொள்'' என்று சொல்லிக்கொண்டே தன் வாளை யுருவிக்கொண்டு அவன்மேல் பாய்ந்தார். உடனே அவன் அந்த முஃமினுடைய கையைப் பிடித்து இழுத்து அவரைத் தன் தலைமேல் தூக்கி சுழற்றிப் பூமியின்மேல் மோதி யடித்தான். அப்படி அடிக்கவே அவர் ஷஹீதாய்ப் போனர். இதன்பின் வேருெரு முஃமினனவர் அவன் எதிரில் வந்து, தன் பட்டயத்தை ஓங்கி அவனையடிக்கப்போனர். இவரையும் அந்த சண்டாளன் அப்படியே பிடித்து அடித்தான். இவரும் கீழே விழுந்து மரண மூர்ச்சை யடைந்தார். இதன் பின் வேருெரு பஹில்வான் புறப்பட்டு அவன்மேல் பாய்ந்தான். போலாத் என்பவன் அந்தப் பஹில்வானுடைய அடியை தூசியைப்போல உதறிவிட்டு இவரையுங் கொன்றுவிட்டான். இவ்வாறு அன்று நாற்பது பராக்கிரமசாலிகள் அவன் கையால் ஷஹீதாய் ஜன்னத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

முஷீப்காக்கா என்பவர் இச்சம்பவங்களைக் கண்டதும் அவருடைய கோபமாகிய அக்னி சுவாலை விட்டெரியத் தலைப்பட்டது. அவர்கண்கள் கோவைக்கனிபோல் சிவந்து கோபத்தணல் வீச, மீசை பட பட வென்று துடிக்கப் பெருமூச்செறிந்துகொண்டு, நமது வீரரில் நாற்பது பேரைக் கொன்ற இத்துஷ்டனை யொரு போதும் உயிரோடு விடக்கூடாதென்று அவனை சங்கரிக்க ஆயத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் சற்று தூரத்திலிருந்து வரும் பேரிகை சப்தத்தைக் கேட்டதும் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அத்திக்கை யுற்றுநோக்கினர் அது ஒரு புதுச் சேனையென்று தெரிந்தது விரோதிக்குத் துணைப்படையாய் வரும் சேனையோ வென்று சந்தேகமடைந்தார்கள். இப்படி

இருக்கையில், வேவுக்காரன் ஒருவன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சன்னிதானத்தில் வந்து "அரசரே, அதோ வந்துகொண்டிருக்கும் சேனையைப்பற்றி தாங்கள் யாதொரு சந்தேகமும் கொள்ளவேண்டாம். இப்போது கேட்கும் பேரிகை முழக்கமும் நமது கண்களுக்குப் புலப்படும் பிரகாசம் பொருந்திய கொடியும் இப்ருஹீம் உஷத்துர் என்பவருடையதாயிருக்கின்றன" என்றுக் கூறினன்.

இம்மொழிகளைக் கேட்டதும் ஹனீபா அவர்கள் சந்தோஷமடைந்து இப்ருஹீம் உஷத்துர் என்பவரை அழைத்துக்கொண்டு வாராமே எதிர்நோக்கி முன்சென்றார். இதற்கிடையில் போலாத் என்பவன் தன்மேல் யுத்தம் செய்ய ஒருவனும் வரக்கணோமென்றெண்ணி திரும்பித் தன் சேனைக்குள் சென்று மர்வானிடம் தான் நாற்பது வீரரை வென்றுவந்த சங்கதியைக் கூறினன். அதைக் கேட்ட மர்வான் அவனைப் புகழ்ந்து சந்தோஷப்படுத்தி, அவனை நோக்கி, "ஏ போலாதே! ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா என்பவரோ பட்டய வீரராயிருக்கிறார். அவர் எல்லோரைவிட மேலானவராயிருக்கிறார். நீ அவருக்கு ஏற்றவனென்றுவது சமபலமுள்ளவனென்றுவது எனக்குத்தோன்றவில்லை" என்று மொழிந்தான். போலாத் இதைக்கேட்டு மனத்தாங்கலும் கோபமுமடைந்து, ஆத்திரத்தோடு மர்வானை நோக்கி "நான் அந்த எமன்தேசத்து அரசனை கொன்று வருவேன். நானும் என்னுடைய புத்திரர்களும், பவுத்திரர்களும் ஆக நாங்கள் நாற்பது பேர்களும் சேர்ந்து நாளையதினம் அவ்வரசரோடு யுத்தஞ்செய்து எங்களுடைய வாட்களால் அந்த அரசனுடைய சகோதரர்கள் அனைவரையும் நிச்சயம் நிர்மூலம் செய்து ஜெயபேரிகை முழக்குவோம்" என்று ஆரவாரித்தான். இம்மூடன் மர்வானிடம் இவ்வாறு கூறிக்கொண்டிருக்கையில் முஹம்மது ஹனீபா முதலியவர்கள் இப்ருஹீம் உஷத்துர் என்பவரை யெதிர்கொண்டழைக்கச் சமீபித்தார்கள். இவர்கள் வருவதை இப்ருஹீம் உஷத்துர் என்பவர் அறிந்து, தம் குதிரையிலிருந்து இறங்கி நடந்து வந்து ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைக்கண்டு அவர்களின் பாதங்களில் விழுந்தார். ஹனீபா அவர்கள் அவரை அன்போடு தூக்கித் தோளோடு தோளும் மார்போடு மார்பும் பொருந்தும்படி தழுவிக்கொண்டு நல்வரவு கூறினர்கள். இதன்பின் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களைப்பற்றி சம்பாஷிக்க நேர்ந்தபோது இருவர் கண்களி

னின்றும் நீர் தாரை தாரையாய் வடிந்தது. இதின்பின் ஹனீபா அவர்கள் இப்ருஹீம் உஷத்தூர் என்பவரையும் அவர் பரிவாரத்தையும் தம்முடன் கூட்டிக்கொண்டு தாம் பாளையமிறங்கி யிருக்குமிடத்தை நோக்கி நடந்தார்கள். ஹனீபா அவர்கள் இப்ருஹீம் உஷத்தூர் என்பவரைத் தம்முடைய கூடாரத்திற்கு அழைத்துச் சென்று உபசரித்தார்கள்.

அப்போது சூரியன் மேற்குத் திசையில் போய் மறைந்து விட்டான். எங்கும் இருள் மூடத் தலைப்பட்டது. பின்பு யாவரும் இராபோஜனம் செய்ய உட்கார்ந்தார்கள். இராச் சாப்பாடுக்காக விரிக்கப்பட்டது. அறுசுவையுண்டிகளும் பலவகையான பதார்த்த வகைகளும், பலகாரவகைகளும் பரிமாறப்பட்ட அப்பந்தியில், முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும், அவர்கள் சகோதரர்களும், இப்ருஹீம் உஷத்தூர் அவர்களும், இவர்களுடைய படைவீரர்கள் முதலிய பரிவாரங்களும்சூழ்ந்து உட்கார்ந்து போஜனம் செய்யத் தொடங்கினார்கள்.

மறுநாட்காலை இருட்படலத்தை யழித்து எங்கும் வெளிச்சத்தை யுண்டாக்க குணதிசையில் ஆதித்தன் தன் சிவந்த கிரணங்களை வீசிக்கொண்டு உதயமானான். மர்வான் என்பவன் அதிகாலையில் யுத்தத்திற்காக தன் சேனைகளை ஆயத்தமாய் அணிவகுத்து வியூகம் கட்டி ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களின்மேல் சமுத்திர அலைகளைப் போன்ற தன் சேனைகளை கொண்டு யுத்தம் செய்வதற்காக இரணகளத்தில் ஆயத்தமாய் வந்து நின்றான்.

போலாத் என்பவன் காலையில் எழுந்ததும், தன் ஆயுதங்களைத் தரித்துக்கொண்டும், கவசத்தையும் தன் கிரேகத்தின்மேல் அணிந்து கொண்டும், தன் புத்திரர்களையும், பவுத்திரர்களையும் தன்னோடு கூட்டிக்கொண்டும் மர்வான் என்பவன் முன் வந்து நின்று அவனுக்கு வந்தனம் செய்து அவனை நோக்கி "ஓ மர்வானே! நீர் எதையும் சிந்திக்க வேண்டாம். எனக்கு உத்தரவு கொடுத்தனுப்பும். நான் போய் யுத்தம் செய்து எதிரிகளை அதோ கெதியாக்கிவிட்டு வருகிறேன்" என்றான். அப்போது ஹஸரத்து முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய கொடியானது யுத்தகளத்தில் இளங்காற்றில் பறக்க ஆரம்பித்தது. இன்னும் ஹஸரத்து மூர்த்துஜா அவர்களுடைய போர்ச் சேவகர்களும் யுத்தகளத்தில் ஒருபக்கம் அணிவகுத்து நின்றார்கள். அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் இப்ருஹீம் உஷத்தூர் என்பவரையும், முஷீப்காக்கா வகைருக்களையும் தன்னுடன் கூட்டிக்கொண்டு போர்முனையின் முன்போய் நின்றார்கள்.

இப்ருஹீம் உஷத்தர் என்பவருடைய பதினன்கு வயதுள்ள குமாரராகிய ஹாரிஸ்என்பவர் செய்த யுத்தம்.

இப்ருஹீம் உஷத்துர் என்வருக்கு ஒரு குமாரர் இருந்தார். அவருக்கு வயது பதினன்கு. இவருடைய திருப்பெயர் ஹாரிஸ். அவரோ பகையாளிகளுடைய இரத்தத்தின் மேல் அபேட்சை யுள்ளவராயிருந்தார். இவருடைய சிரசின்மேல் ஆண்டவனுடைய கிருபையாகிய கிரீடம் சூட்டப்பட்டிருந்தது. இவர் அரச ராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சமுகத்தில் வந்து நின்று, வணக்கத்துடன் ஸலாம் செய்து, ஏ இஸ்லாத்தின் எஜமானரே! நான் யுத்தகளத்தில் போய் பட்டயம் வீச தாங்கள் எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள்'' என்று பிரார்த்தித்தார். அதற்கு ஹனீபா அவர்கள் என் இருதயப் பிரியரே! முதலில் நீர் உம்மு டைய பிதாவினிடம் செலவு பெற்றுக்கொள்ளவேண்டும்; அவர் உம்முடைய சிரசாயிருக்கிறர்,, என்று சொன்னர்கள்.

அப்போது இப்ருஹீம் உஷத்துர் என்பவர் அரசருடைய வசனங்களைக்கேட்டு "உலக அரசரே! என் கிரீடரே! ஹாரிஸ் என்பவன் என்னுடைய குமாரனு யிருந்தபோதிலும் தங்களுடைய பாதங்களை முத்தமிடத்தக்கவனுயிருக்கிறன். தங்கள் திருப்பாதங்களின் மேல் நான் அவனுடைய உயிரைக் குர்பான் செய்வேன். தாங்களோ தங்கள் திருவாக்கால் ஆசிர்வதித்து செலவு கொடுத்து அவனை அனுப்புங்கள்'' என்று சொன்னர்;

பின்பு அப்பாலகரானவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய உத்தரவையும் ஆசீர்வாதத்தையும் பெற்றுக் கொண்டும், ஹஸரத்து தாவூது அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களுடைய கவசத்தை தன் தேகத்தில் உடுத்திக்கொண்டு, சகல ஆயுதங் களையும் தரித்துக் கொண்டு, ஆயத்தமாய் துர்க்கி தேசத்து புரவியின்மேல் ஏறி யுத்தகளத்தில் வந்து நின்று, கோபங்கொண்ட ஆண் சிங்கம் போல் கர்ஜித்து எதிரிகளை நோக்கி, "ஓ மூடர்களே! புத்தியீனர் களே! துரிதமாய் என் எதிரில் வந்து நில்லுங்கள். நான் உங்கள் எல்லோரையும் உங்களின் தலைவர்களென்றிருக்கும் சூரர்களையும் விண்ணுலகிற்கு குடியேற்ற கங்கணம் கட்டிக் கொண்டு இதோ வந்து நிற்கிறேன்'' என்று வீராவேசத்தோடு மொழிந்தார்.

அப்போது இந்த வாக்கியங்களை மர்வான் என்பவன் கேட்டு போலாதை நோக்கி, "ஏ போலாத்! இதோ உன் முன்னுக்கு உன்னுடைய உபாத்தியாயர் போல் ஒருவர் வந்து நிற்கிறார். முன்னே அவருக்கு உத்தரவு சொல்" என்று சொன்னான். போலாத் இதைக் கேட்டு "ஓ மர்வானே! நான் சொல்லுவதைக் கேளும். பால்மறக் காத இந்தக் குழந்தையா எனக்கு ஏற்றவன்? அல்ல. சிறுவர் களுடன் யுத்தஞ் செய்யும்படி நீ என்னைச் சொல்லுகிறாயே, நான் எவ்விதமாய் அக்குழந்தையுடன் யுத்தஞ் செய்யக்கூடும். ஆனால் நான் என்னுடைய குமாரனை அவருடன் யுத்தஞ்செய்யும்படி அனுப்பிவிக்கிறேன். அவன் அக்குழந்தையை உயிரோடு பிடித்து உன்னுடைய சமுகத்தில் கொண்டுவருவான்" என்று சொன்னான். போலாத் என்பவனுக்கும் ஒரு குமாரன் இருந்தான். அவனே வெகு பலசாலியாயிருந்தான். அப்போது அவன் அவனை ஏ ஷம்ஷாத்! என்று அவனுடைய பெயரால் கூப்பிட்டான். உடனே அவன் வெகு பயபக்தியோடு தன் பிதாவினிடம் மிக்க சீக்கிரமாய் வந்தான் போலாத் அவனைப் பார்த்து "என் மகனே! நீ யுத்தகளத்துக்குப் போய் அதோ முன் அணியில் நின்று நம்மை யுத்தத்திற்கு கூவியழைக்கும் அப்பாலகனை உயிரோடு பிடித்துக்கொண்டு வா" வென்று சொன்னான். இதை அவன் கேட்டு ஆஹா! நல்லது என்று சொல்லிப் புறப்பட்டான். தன் தந்தையின் கட்டளைப்படி யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்ட ஷம்ஷாத் என்ற வாலிபன், முன் அணிக்கு வந்து அங்கு சிங்கக்குட்டிபோல் நிற்கும் ஹாரிஸ் என்பவனுக்கு முன்நின்று "பாலகனே! இப்போது நான் உன்னைப் பிடித்து சுலபமாய்க் கட்டிக்கொண்டு போக வந்திருக்கிறேன். பாவம்! நீ இன்னும் சரியாய் தாயின் பாலை மறவாத பாலகனாயிருக்கிறாயே, உன்னை எப்படி அடிப்பதென்று இரக்கப்படுகிறேன். நீ பேசாமல் என்கூட வந்து விட்டால் அடிபடாமல் தப்பித்துக் கொள்வாய்," என்றான்.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஹாரிஸ் "அடே என்னிடம் இரக்கம் காட்டுவதற்காக நான் உன்னை யழைக்கவில்லை. உன்னை யனுப்பிய உன் தந்தையின் முகத்தை மறுபடி பார்க்க உனக்குப் பிரியமிருந்தால் நீ சீக்கிரம் வந்த வழியே திரும்பி ஓடிவிடு. இன்றேல் என் வாளுக் கிரையாய்விடுவாய்" என்று தன்வாளை ஓங்கிக் கொண்டு அவனை நெருங்கினர்.

ஷம்ஷாத் என்பவன் ஆத்திரத்தோடு தன் வாளை வீசி ஹாரிஸின்மேல் தாக்கினன். ஹாரிஸ் அவ்வடிக்கு சாமார்த்தியத்தோடும் தந்திரத்தோடும் தப்பித்துக்கொண்டு, தன் வாளையோங்கி அவன் மண்டைமேல் பலத்த அடி கொடுத்தார். அந்த அடியால் அவன் மண்டை பிளந்து பூமியில் அடியற்ற மரம்போல் விழுந்து மடிந்தான். ஷம்ஷாத் இறந்ததை அவன் சகோதரனுகிய சர்சால் என்பவன் கண்டு மெய்மறந்து கோபத்தோடு வந்து, தன் கையில் ஈட்டியைப் பிடித்துப் பாலகரான ஹாரிஸ் என்பவரைத் தாக்கினன். அப்போது அவர் தந்திரமாய் அந்த ஈட்டியைத் தன் கையால் பிடித்துக்கொண்டு, சர்சால் என்பவனின் இருதயத்தை நோக்கித் தன் ஈட்டியால் குத்தினுர். அந்த ஈட்டி அவன் தேகத்தில் ஊடுருவிப் பாய, அவன் தட்சணமே ஆவியொழிந்து சவமானுன். ஷம்ஷாத், சர்சால் இருவரும் மடிந்ததை யறிந்த அவர்கள் சகோதரன் துக்காக்கிரந்தவனுய்,ஹாரிஸ் என்பவன்மேல் கொடிய வஞ்சம் தீர்த்துகொள்ள வேண்டுமென்று மனம் பொங்கி வெகு கோபத்தோடு குருஜு என்ற ஆயுதத்தைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு ஹாரிஸைத் தாக்கினன். அப்போது ஹாரிஸு என்பவர் அந்தக் குருஜைத் தந்திரத்தோடும் வெகு சுறுசுறுப்போடும் தட்டிவிட்டு, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொண்டதோடு அந்த குருஜு என்ற ஆயுதத்தையும் கைப்பற்றிக் கொண்டார். அதன்பின் ஹாரிஸ் தன் வாளை ஓங்கிப் பகைவனை மூன்று அடி அடித்து அவன் பிராணனை விண்ணுலகிற் அனுப்பிவிட்டார்

இவவாறு ஒருவர்பின் ஒவருராய் மூவர்மடிந்த சங்கதியைப். பர்ஹாது என்பவன் கேட்டு, மிக்க துயரமடைந்து, இச்சிறுபையன் இவ்வாறு மூவரைக்கொல்ல நாம் சும்மாயிருப்பது வீரத்தனமோ. இவனை இந்த நிமிடமே தரையோடு தரையாய்த் தேய்த்து விட வேண்டுமென்று கோபவேசமடைந்து ஹாரிஸ் என்னும் வாலிபன் முன்வந்து தோள் தட்டி நின்று திடீரென்று அவன் இடுப்பில் கையைப் போட்டான். உடனே இருவர்க்கும் கொடிய மல் யுத்தம் ஆரம்பமாயிற்று. பர்ஹாது என்பவன் ஹாரிஸைவிட மூத்தவனுயிருந்தும் ஹாரிஸை மயிரிழைகூட அசைக்க முடியவில்லை. இருவரும் தங்கள் முழுபலத்தையும் காட்டி, ஒருவரை யொருவர் பின் தள்ளவும், பூமியில் தட்டி வீழ்த்தவும் முயன்ருர்கள். இவ்வாறு இருவரும் அரை மணிநேரம் போராடிய பின் ஹாரிஸ் திடீலென்று ஒரு தந்திரத்தால் அவன் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, அவன் திகைத்து

சமாளிப்பதற்குள் தன் கரங்களால் அவனைக் குண்டுகட்டாகக் கட்டி அடியோடு தலைக்குமேல் தூக்கி சுழற்றிப் பூமியில் எறிந்து விட்டான். அவ்வாறு எறிந்ததால் பர்ஹாத் என்பவன் மூச்சு தடுமாறி தூரத்தில் போய்க் குப்புறத் தரையில் விழுந்து மூர்ச்சையடைந்தான். அருகிலிருந்த முஸ்லிம் படைவீரர்கள் உடனே ஓடிவந்து பர்ஹாதின் கால்கைகளைக் கட்டி அவனை சிறைப் படுத்திக் கொண்டுபோய் விட்டார்கள்.

பர்ஹாது என்பனுக்கு நேர்ந்த விபத்தை தைஜூர் என்பவன் கண்டு வெகு உக்கிரங்கொண்டான். தன்னுடைய சகோதரர்களின் பிரிவால் அவனுடைய திரேக முழுவதும் நெருப்பிட்டுத் தகிப்பது போல் வேதனை யுற்றான்.

தைஜூர் என்பவன் மிக்க பருத்த பலமான தேகமுடையவன். மேலும் இவன் மிக்க கடின குணமும் முரட்டுத்தனமுமுடைய காபிராயிருந்தான். தன் சகோதரர் மடிந்ததால் மிக்க கோபாவேச மடைந்த இந்த தைஜூர் என்பன் "எவ்விதமாகவாயினும் நான் அந்த சிறுவனை எமனுக் கிரையாக்குகிறேன்" என்று சத்தம் செய்து கொண்டு அடியுண்ட வேங்கைபோல் வந்து ஹாரிசைத் தாக்கினன். ஹாரிசு என்பவர் சற்றும் அஞ்சாமலும் பின்னடையாமலும் நின்று "அடே அக்ரமக்காரனே! வா சீக்கிரம். நரக உலகம் உன்னையும் அழைக்கிறது அதற்கு வழிகாட்ட ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்" என்று தன் கதையால் ஓங்கியடித்தார். அவ்வடியை தைஜூர் தூசியை உதறி விடுவதைப்போல் உதறி விட்டான். இதன் பின் இவ்விருவரும் வாள் போர் செய்யத் தொடங்கினர்கள். பளபள வென்ற பிரகாசத்தோடு இவர்களுடைய இரண்டு வாட்களும் ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொள்ளும் சப்தமானது இரணகளத்தையே நடுங்கச் செய்தது. சுற்றிலுமுள்ள போர்வீரர்கள் இவர்களுடைய இணையற்ற வாட்போரின் திறமையைக் கண்டு மிக்க வியப்போடு புகழ்ந்து கொண்டு நின்றார்கள். இவர்கள் நெடுநேரம் ஒருவருக்கொருவர் இடங்கொடாமலும் பின் வாங்காமலும் போர்புரிந்து கொண்டிருந்தார்கள் தைஜூர் என்பவன் தம்மோடு வெகு நேரமாய் நின்ற நிலையாய் யுத்தம் செய்து கொண்டே யிருக்கிறான் என்பதை ஹாரிசு என்பவர் சிந்தித்து இவனோடு நாம் இன்னும் போராடுவதா வென்று தன்குருவை நினைத்துத் துதித்தார். உடனே தன் குரு தனக்கு உபதேசித் திருந்த ஒரு கை ஜாலம் அவர் நினை

விற்கு வந்தது. உடனே அவன் அதை யுபயோகித்து தைஜூரு டைய கத்தியைத் தட்டிவிட்டு ஒரு வீச்சால் அவனை எமபுரத் திற்கு அனுப்பி விட்டான்.

தன்னுடைய குமாரர்கள் நாசமாய்ப் போனதை இவர்களின் பிதாவாகிய போலாத் என்பவன் அறிந்து, வெகு வியா கூலம் அடைந்தான். அவனோ பலத்தில் வெகு பலசாலியாயும் பராக்கிரம சாலியாயு மிருந்த ஒருவனிடம் போய் "என் சகோ தரனே! என் தீராத்துயரத்தை நீ கேள். ஒரு சிறு பையன் என்னுடைய சந்ததியார்களை நாசமாக்கி விட்டான். இந்தப்பீடை என் தலைமேல் எங்கே யிருந்து வந்ததோ எனக்குத் தெரியாதே. அச்சிறுவனே என்னுடைய வாழ் நாளின் சந்தோஷத்தை யடி யோடு அழித்துவிட்டான். என்னுடைய வீட்டை நாசமாக்கி விட்டான். ஆகையால் நான் சந்தோஷமடையும்படி நீ தாமதிக் காமல் உடனே புறப்பட்டு யுத்த களத்துக்குப்போய், அவனை உயி ரோடு பிடித்துக் கொண்டுவா" என்று கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டே கூக்குரலிட்டு அவனிடம் சொன்னான்.

அந்தப் பயில்வான் இதைக்கேட்டு நெருங்கிய மரணத்தால் தூண்டப்பட்டவனாய், கோபத்தோடு தன் குதிரைமேலறிப் புறப் பட்டு ஹாரிஸ் என்னும் இளவரசன் முன் வந்து கர்ஜ்ஜித்து நின்று "அடே சிறுபயலே! உன் அகங்காரத்தை யடக்கி உன்னைக் குண்டுகட்டாய்க் கட்டிக் கொண்டுபோக வந்திருக் கிறேன் என்பதைப் பூரணமாய் நம்பிக் கொண்டு என்முன் நில்" என்று தன் வாளையுருவிக் கொண்டு கூறினான். ஹாரிசோ "அட மூட சிகாமணியே! இங்கே வாயால் தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கூறிக் கொள்வதில் என்ன பயன்? அதற்கு இதல்ல இடம். சீக்கிரம் உன் கத்தியை நீட்டு. உனக்கு முன் வந்தவர்கள் உன் வரவிற்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். நீயும் துரித மாய் அவர்களிடம் போய்ச்சேர்" என்று தன் வாளை யோங்கிக் கொண்டு ஆயத்தமாய் நின்றான்.

அச்சமயம் அப்பயில்வான் அவனைத் தாக்கினான். ஹாரிசு தன் கேடயத்தால் அந்த அடியைத் தட்டிவிட்டு பதிலுக்குத் தான் அடித்தார். பயில்வானோ அந்த அடியை வேகமாய்த் தட்டிவிட்டதோடு, மிக்க உக்கிரத்தோடு படபட வென்று ஒன்றின் மேலொன்றாய் மூன்றடி யடித்து ஹாரிசின் புரவியை வெட்டி இரு துண்டாக்கிவிட்டான்.

தன் குதிரையை இழந்த ஹாரிஸ், தந்திரமாய்ப் பூமியில் குதித்து தன் பகைவனைத் தாக்கினர். பயில்வான் மிக்க ஆத்திரத்தால் முரட்டுத்தனமாய் அடிக்கத் தொடங்கினன். ஹாரிசோ எச்சரிக்கை தவறாமல் எதிரி கைசோர்வதை ஜாக்கிரதை கவனித்து தப்பும் சமயமறிந்து ஒரு வீச்சால் அப்பயில்வான் நெற்றியில் நீண்ட காயத்தை உண்டாக்கி விட்டார். மறுகிமிடம் அவன் கண்களின் காயத்திலிருந்து வடியும் இரத்தம் நிறைந்துவிட அவன் கண் தெரியாமையால் ஒருகையால் கண்களைத் துடைக்க நேர்ந்தது. அச்சமயம் ஹாரிசு ஒரே வீச்சில் அவனுடைய சிரம் துண்டித்துப் போய் தூரத்தில் விழும்படி இரு துண்டாய் வெட்டி விட்டார்.

அப்போது அவ்விளவரசரானவர் ஆனந்தத்தோடு கர்ச்சித்து ஜெயபேரிகை முழங்கினர். மலக்குகள் வானங்களிலிருந்து மர்ஹபா லக் மர்ஹபா வென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். தனக்கு நேர்ந்த துன்பங்களை நினைத்து போலாத் என்பவன் பெருமூச்சு விட்டு உடனே எழுந்து தன் வலது இடது பக்கங்களில் திருப்பிப் பார்த்தான். அப்போது தம்முடைய குடும்பத்தாரில் ஒருவனும் தம்மிடம் இல்லாமலிருந்ததைக் கண்டு அதிக துக்கப்பட்டான். ஏனெனில் ஹாரிஸ் என்பவரோ அவனுடைய குடும்பத்தார் எல்லோரையும் நாசமாக்கிவிட்டார். ஆகையால் அவன் இருதயத்தில் நெருப்புப் பற்றி எரிந்துகொண்டிருந்தது. இளவரசருடைய கையால் அப்பாவியின் சுற்றத்தார் ஐம்பத்தைந்து பேர்கள் மாண்டுபோனர்கள்.

பின்பு போலாத் என்பவன் தன்னுடைய கதி இவ்விதமாய்ப் போய்விட்டதைக் கண்டு கோபத்தோடு தன் உதடுகளையும் கைகளையும் பற்களால் கடிக்கத் தொடங்கினன். மேலும் அவன் "ஐயோ இப்போது என் முறை வந்திருக்கிறதே" என்று மனதில் சொல்லிக்கொண்டு துக்கத்தோடு தன்னை யுத்த உடுப்புகளால் சிங்காரித்து குதிரையின்மேல் ஏறி அவ்விளவரசன் முன்சென்று நின்று, கோபத்தால் மீசை படபட வென்று துடிக்க, பற்களை நெறநெற வென்று கடித்துக் கண்களில் நெருப்பு பொரி பறக்க "ஏ இளைஞனே! நீ என்னுடைய வீட்டாரையும், என் சந்ததியாரையும் நாசமாக்கினய். நானே போலாதாயிருக்கிறேன். நான் வர்தகானு வென்ற பிரக்கியாதி பெற்ற சூரனுடைய குமாரன். நானே இக்கால ருஸ்துமாயிருக்கிறேன். விரல் பிடியில் மிளகை நசுக்குவதைப்போல நான் இரும்பையும்

நசுக்குகிற வல்லமையுடையவன். நீ இப்போது என் கைகளால் தப்பி உயிரோடு திரும்பிப்போய் உன் தாய் தந்தையரைக் காண முடியாது. இப்போதே அவர்களாசையும் இந்தத் துனியாவில் நீ அநுபவிக்கலாமென்று எண்ணி யிருக்கும் சுகபோகங்களின் ஆசையையும் மறந்துவிடு. உன் வாழ்நாளின் முடிவு வந்து விட்டது" என்று சொன்னன். இந்த வார்த்தைகளை எல்லாம் இளவரசரான ஹாரிஸ் என்பவர் கேட்டு "நீ இரும்பை மிளகைப் போல் விரல் பிடியால் நசுக்குகிறவனு யிருப்பது நிஜம். இவ்விதம் நானென்ற கெர்வம் பாராட்டுகிற எவனும் சீக்கிரம் மாண்டு போவது நிஜமே. சந்தேகமில்லை. நீ உன் நாமதேயம் முதலிய வற்றை கூறியதுபோல் நானும் கூறி விடுகிறேன் கேள்: என் நாமமோ ஹாரிசா இருக்கிறது. என் பிதாவானவர் இப்ருஹீம் உஷத்துரா இருக்கிறர். எனக்கு இரவும் பகலும் ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய உதவியும் ஒத்தாசையு மிருக்கின்றது. நான் என் கரல்களைக் கொண்டு எனுவை மிளகைப்போல பொடியாக்குவேன்" என்று சொன்னர். இந்த வார்த்தைகளை போலாத் என்பவன் கேட்டு, வெகு கோபத் தோடு அக்கினிப் பொரியைப்போலாய் ஹாரிசு என்பவர் மேல் தன் பட்டயத்தை ஓங்கி வீசினன். அவ்வடியை அவர் தன் கேடகத்தின்மேல் தாங்கிக்கொண்டார். ஆனல் அவ்வடியோ அவருடைய கேடகத்தை அறுத்து அவர் தோளின் மேல் பட்டு அவரைக் கொஞ்சம் காயப்படுத்தி விட்டது.

அவ்விளவரசரானவர் காயப்பட்டுப் போனதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கண்டு ஆண்டவன் சந்நதியில் கெஞ்சிக் கதறி தன் கைகளை தூக்கி என் ஆண்டவனே! ஓ இரட் சகனே! என் கண்மணியாகிய ஹாரிசு என்பவனை நீ உன்னுடைய அடைக்கலத்தில் வைப்பாயாக "ஓ பரிசுத்த ஜப்பாரே!" அந்தப்பாவி அவர்மேல் ஜெயமடையாமல் இருக்கும்படி நீ அவ ருக்குத் துணை செய்வாயாக! வென்று துஆ செய்தார்கள். இன்னும் அவ்விளவரசருடைய பிதாவாகிய இபுருஹீம் உஷத்துர் என்பவர் தன் பிள்ளையாகிய ஹாரிசு என்பவரை சப்தமிட்டுக் கூப்பிட்டு "என் கண்மணியே! இப்போது நீ பின் வாங்கி வந்து விடு" என்று சொன்னர். இதை ஹாரிசு கேட்டு "என் இருலோக கீபலாவானவரே, இந்தப் பகையாளியோ வெகு கடின மானவனும் பலத்தவனும் இருக்கிறன். ஆயினும் இப்போது

நான் இப்பேர்ப்பட்ட பலசாலிக்கு முதுகு காட்டுவது சரி அல்ல. இது வெட்கமே அன்றி வீரமல்ல. இவனுடனே நான் யுத்தம் செய்வது எனக்கு உத்தமமாயிருக்கிறது. இவன் சிறுவனாகிய என்னை ஜெயிப்பதால் இவனுக்குப் புகழ்ச்சி ஒன்றுமில்லை. இவனிடம் தோல்வி அடைவதால் எனக்கு இகழ்ச்சி இல்லை. ஆனால் என்னிடம் இவன் தோற்றால் இவனுக்கு எவ்வளவு இகழ்ச்சி என்பதையும், இவனை ஜெயித்தால் எனக்கு எவ்வளவு புகழென்பதையும் தயவு செய்து சிந்தித்துப்பாரும். உமக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. ஆனால் புத்திரவாஞ்சையால் அப்படிக் கூறி விட்டீர். இகழ்ச்சி கொண்டுவரும் நூறு வயது புத்திரனை விட புகழ்ச்சியைக் கொண்டுவரும் பன்னிரண்டு வயது புத்திரன் இருப்பது மேலென்பது தாங்களறிந்ததே. பின்னும் ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய புத்திரராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்காக நான் என் உயிரைக் கொடுப்பது எனக்கு வெகு நலமாயிருக்கிறது. பின்னும் நான் ஷஹீதாய்ப் போய் அவர்கள் சந்நிதியில் போய் சேர்வது எனக்கு வெகு பாக்கியமாயிருக்கிறது" என்று சொன்னார். மறு நிமிடம் பேரலாத் என்பவன் தன் குதிரையைப் பாயவைத்து ஹாரிசிடம் நெருங்கி அவர்மேல் ஓர் அடி அடித்தான். அவ்வடியை அவர் தாங்கிக் கொள்ளவே, வேறொரு அடியை அடிக்க கை எடுத்தான். இப்படி இவன் கையெடுத்த உடனே, அவனுடைய கையின் கீழ் உள்ள ஸ்தலமாகிய கவசம் விலகி தேகம் வெளியாய்த் தெரிந்தது. உடனே ஹாரிசு தந்திரத்தோடு அந்த விடத்தில் தன் பட்டயத்தால் லாவகமாக ஓர் அடி அடித்தார். அவ்வடியால் அவன் தோள் வெட்டுண்டு குதிரையினின்றும் அவன் கீழே விழுந்து சற்று நேரத்தில் மரணமடைந்தான்.

ஹாரிஸ் என்பவர் பேரலாத் என்பவனை வென்ற பின்பு தம்முடைய பட்டயத்தைப் பளப்பளப்பாக வீசிக்கொண்டு, "எவன் என்னுடன் யுத்தஞ்செய்ய வருகிறானோ அல்லது விரும்புகிறானோ, அவன் முன்னால் சீக்கிரமாய் வரவேண்டும். தாமதிக்கலாகாது" என்று சப்தமிட்டு சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இன்னும் அவர் அங்குமிங்குமாக உலாவிக் கொண்டும், கர்ஜித்துக் கொண்டுமிருந்தார். ஒருவனும் அவர் முன்னுக்கு வரவில்லை. அப்படி வர ஒருவனுக்கும் தைரியமும் சக்தியுமில்லாதிருந்தது. இந்த எல்லா வேடிக்கைகளை ஷைத்தானாகிய மர்வான்

என்பவன் கண்டு அவன் தன் புத்தியை இழந்து கிலேசப்பட்டு தன் சேனையைத் திரும்பிவிடும்படி கட்டளையிட்டான். அவ்வாறே எல்லா சேனையும் திரும்பிப் போய்விட்டது. அப்போது முஷீப் காக்கா என்பவர் ஒரு குதிரையுடன் ஹாரிசு என்பவரிடம் போய் அவரை அக்குதிரையின் மேல் ஏற்றிப் பட்டணப்பிரவேசமாக பிள்ளையைப்போல் அவரைக் சேனைக்குள் கொண்டுவந்தார். பின்னும் எல்லாத் தளகர்த்தர்களும் படைச்சேவகர்களும் அவருடைய கழுத்தில் அருந்துடைய புஷ்பமாலைகளைப் போட்டு சந்தோஷத்தோடு அவருடைய தேகத்தில் சந்தனம் அத்தர் புனுகு முதலிய வாசனை திரவியங்களைப் பூசினார்கள். இன்னும் மர்ஹபா மர்ஹபா லக் மர்ஹபா வென்று சப்தத்தையும் உயர்த்தினார்சள். இதன்பின் ஹாரிசு என்பவர் அவ்வரசருடைய சந்நிதியில் போய் அவர்களுடைய பாதங்களை முத்தமிட்டார். இன்னும் அவர் தம்முடைய நயனங்களை அவர்களுடைய பாதங்களின்மேல் வைத்தார். அப்போது அவர்கள் அவரைத் தூக்கித் தன் கழுத்தோடு அணைத்துக் கட்டிக்கொண்டு அவருடைய கண்களுச்கு முத்தமிட்டார்கள் இதன்பின் எல்லாப் படைச் சேவகர்களும் தங்கள் தங்கள் கூடாரங்களில் போய் சவுக்கியத்தை யடைந்தார்கள். பின்னர் ஹாரிஸ் என்பவர் அவ்விதமாகவே யுத்த களத்துக்கு நாள்தோறும் போய்க்கொண்டும், எஜீது என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்களை வெட்டிக்கொண்டு மிருந்தார். ஆகையால் மர்வான் என்பவனிடத்திலிருந்த நல்லநல்ல நேர்த்தியான சிறந்த பஹில்வான்கள் எல்லோரும் வெட்டப்பட்டு நாசமாய்ப் போனார்கள்.

மர்வான் என்பவன் எஜீது என்பவனுக்கு எழுதிய கடித சமாச்சாரம்

.. பின்பு மர்வான் என்பவன் மிகத் துக்கத்துடன் எஜீது என்பவனுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினான். அதில்'' ஓ பாக்கியவானே! ஹஸரத் மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரராகிய ஹஸ்ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோடு யுத்தம்செய்வது உனக்கு ஏற்றதாக இல்லாதிருந்தது யுத்தமோ தனக்கு மிஞ்சி வெகு அதிகமாய்ப்போய்விட்டது. முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டியதற்காக இப்ருஹீம் உஷத்துர் என்பவர் அறப் தேசத்தி லிருந்து வந்திருக்கிறார். அவருக்கு ஒரு. குமாரர் இருக்கிறார். அவரோ பாலிய பூங்காவனத்தின்

புஷ்மாயிருக்கிறார். அவருடைய முகமோ பிரகாசமுள்ள சந்திரனைப்போல் இருக்கிறது. அவருடைய வயதோ பதினாறு வயதாயிருக்கிறது. அவருடைய நாமம் ஹாரிசு என்றிருக்கிறது. அவரோ பராக்கிரமத்தில் பேர் பெற்றவராயிருக்கிறார். ஒருவரும் அவருக்கு ஈடில்லை எதிரில்லை. பலத்திலோ அவர் எல்லோரைவிட வெகு மேலானவராயிருக்கிறார். எங்கள் சேனையின் எல்லாப் பஹில்வான்களையும் அவர் துண்டுதுண்டாக்கி நாசமாக்கினார். எல்லோரையும் தூளும் தூசியுமாக்கிவிட்டார். இன்னும் அவர் உன்னுடைய எல்லா வீரர்களோடு யுத்தம் செய்து அவர்களை எல்லோரையும் வெட்டிவிட்டார். இப்போது நீ எங்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டியது மிக்க அவசியமாயும் அவசரமாயும் இருக்கிறது. இது உன்னுடைய கடமையாயிருக்கிறது. அப்போது தான் நாங்கள் அவரோடு யுத்தம் செய்வோம்" என்ற இந்த வக்கணைகளை எழுதி அதை மடித்து எஜீது என்பவனுக்கு அனுப்பி வைத்தான். அஞ்சலக்காரன் அதை எடுத்துக்கொண்டு அதிக சீக்கிரமாய்ப் புறப்பட்டான்.

மர்வான் என்பவனுடைய கடிதத்தை அஞ்சலக்காரன் எஜீது என்பவனிடம் கொண்டுபோய் கொடுத்தது.

அஞ்சலக்காரன் வெகு சுறுசுறுப்பாய் பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்துகொண்டு ஷாம் தேசம் போய்ச் சேர்ந்து, மர்வான் என்பவனுடைய கடிதத்தை எஜீது என்பவனிடம் கொண்டுபோய்க் கொடுத்தான். அப்போது ஷாம் தேசத்து அரசனாகிய எஜீது என்பவன் அக்கடிதத்தைத் தன் கையில் வாங்கி அதைத் திறந்து படிக்கலானான். அதை அவன் படித்துக் கண்ணீர்விடத் தொடங்கினான். அவனுடைய கண்ணீரால் தரை எல்லாம் நனைந்து போய்விட்டது. அவனுடைய இடுப்பு முறிந்துபோய்விட்டது. இன்னும் அவன் தன் நெஞ்சின்மேல் அடித்துக்கொள்ளத் தொடங்கினான். இப்போதோ நாம் பிழைப்பது வெகு அரிதாயும் வருத்தமாயுமிருக்கிறது என்று சொன்னான். இன்னும் அவன் தன் இராச்சியத்தையும், அரசாட்சியையும் வெறுத்துவிட்டான். இதன்பின் அவன் தன் சபையார் எல்லோரைப் பார்க்கத் தீப்பொறியைப்போலாய் "என்மேல் இந்த வருத்தமான காரியம் வந்து சம்பவித்திருக்கிறதே. இந்தவருத்தமான காரியத்தை நீக்கிவிடவும் எனக்கு உதவிசெய்யவும் எனக்கு சகோதரனும்

பந்துமில்லையே. இன்னும் எவன் இந்த வருத்தமான காரியத்தை நீக்கி முஹம்மது ஹனீபா என்பவரை அவருடைய சகோதரர்கள் சகிதம் கொல்லுவானே அல்லது அவர்களை உயிரோடு பிடித்து என்னிடம் கொண்டுவருவானே அப்பேர்ப்பட்டவனை நான் என்னுடைய உறவினனுக்கிக் கொள்வேன். நான் அவனை என்னுடைய பிரத்யேக காரியஸ்தனுக்கிக்கொள்வேன். அவன் என் பிராணனுக்கு சமானமாயிருப்பான்," என்று சொன்னான். அப்போது அவனிடம் மூன்று பஹில்வான்கள் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவனுடைய நாமம் மஷ்ஹூர். இரண்டாவது பஹில்வானுடைய நாமம் ஜங்கியாகவும் அவனுடைய பட்டபேர் பஹ்ரும் என்றாகவுமிருந்தது. பின்னும் மூன்றாவது பஹில்வானுடைய நாமமோ சுஹாப் என்றிருந்தது. இவனே இரண்டாவது மர்வானுயிருந்தான்.

இந்த மூன்று பஹில்வான்களும் காபிர்களாகவும் பாவிகளாயுமிருந்தார்கள். இவர்கள் எஜீது என்பவன் முன் வந்து நின்று "எங்கள் அரசரே! நீர் உமது உள்ளத்தை விசாரத்தில் வைத்திருக்கலாகாது. சந்தோஷமாயிருங்கள். நாங்கள் இருக்கிறவரைக்கும் தங்களுக்கு என்ன விசாரம்? நாங்கள் மூவர்களும் தங்களிடம் வேட்டைகாரர்களா யிருக்கிறோம். சீக்கிரமாய் நீர் எங்கள் வசம் போதுமான சேனைகளைக் கொடுத்தனுப்புங்கள். நாங்கள் தங்கள் மன எண்ணத்தை வஞ்சகமின்றி முழு இருதயத்தோடு நிறைவேற்றி விடுகிறோம். நாங்கள் போய் நிர்ப்பயமாய் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய எல்லாப் புத்திரர்களையும் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறோம். நீர் மனத்திருப்தியோடு இரும்" என்று சொல்லி ஆறுதல் செய்தார்கள். அப்போது எஜீது என்பவன் இவர்களுடைய பேச்சுகளைக் கேட்டுச் சந்தோஷப்பட்டு அவர்களைப் புகழ்ந்தான். அவன் விலையுயர்ந்த ஆடையாபரணங்களை வரவழைத்து அவர்களுக்குக் கொடுத்து, அவர்கள் மனதை யுற்சாகப்படுத்தினன். அவர்கள் வசம் ஒரு இலட்சம் போர் சேவகர்களைக் கொடுத்து, நீங்கள் சீக்கிரமாய்ப் புறப்பட்டு போங்களென்று அவர்களை அனுப்பிவித்தான். அப்போது அப்பாவிகள் சேர்ந்து புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். இந்த மூன்று பஹில்வான்களும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்ய இரவும் பகலும் நடந்து சென்றார்கள். இவர்கள் கடைசியில் அவர்கள் மர்வான் என்பவன் இருக்குமிடத்திற்கு வந்து அவன் சமுகத்தில் வந்து நின்று, வந்தனம் புரிந்து "அய்யா! நாங்கள்

எஜீது அரசரிடமிருந்து அவர்கட்டளைப்படி தங்களுக்குத் துணைப் படையாய் வந்தோம். நாங்கள் இப்போது தங்கள் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து நடக்கவேண்டியவர்களா யிருக்கிறோம். உடனே யுத்தகளத்திற்கு சென்று தங்கள் பகைவரோடு யுத்தம் செய்யத் தங்கள் கட்டளைக்கு எதிர்பார்த்தவர்களா யிருக்கிறோம். பகைவர் மேல் எங்கள் வல்லமையைக் காட்ட மிக்க ஆவலுள்ளவர்களா யிருக்கிறோம். நாங்கள் எவ்விதமாய் முஹம்மது ஹனீபாவின் சைனியத்தை ஹதமாக்குகிறோ மென்பதைத் தாங்கள் கண்ணாரக் காணும்படி விரும்புகிறோம். இன்னும் ஹஸரத்து மௌலா அலியின் புத்திரர்கள் எத்தனைபேர் இருக்கிறார்களோ அத்தனை பேர்களையும் நாங்கள் உயிரோடு பிடித்து வந்து தங்கள் சமுகத்தில் ஒப்புவிக்கிறோம்” என்று கூறினார்கள்.

அவர்கள் மொழிகளைக் கேட்ட மர்வான் என்பவன் மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்து தைரியத்தோடு கூடாரத்தை விட்டு வெளியே வந்து, எல்லோரையும் கூட்டிக்கொண்டு ரணகளத்திற்குப் புறப் பட்டான். இதற்கிடையில் மர்வான் என்பவன் யுத்தத்துக்குப் புறப் பட்டான் என்ற சமாச்சாரத்தை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேள்விப்பட்டு, உடனே இரண பேரிகை முழங்கச் செய்து, தமது சைனியத்தை யுத்தாலங்கிரதம் செய்து அணி வகுத்து யுத்தமுனைக்குப் புறப்படச் செய்தார். இஸ்லாமிய சேனைமுழுதும் ஆண்டவனிடம் துவாசெய்து வீராவேசத் தோடும், வீரசிங்கமாகிய ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர் களால் நடத்தப்பட்டு, நாம் வெற்றியடைவோம் என்ற நம்பிக்கை யோடும் யுத்தகளம் சேர்ந்து வியூகங்கட்டி நின்றன. இருதரத்து சேனைகளும் யுத்தசன்னத்தராய் ரணகளத்தில் ஒருவர் முன் ஒருவர் எதிர்நோக்கி நின்றார்கள்.

முஷீப்காக்கா என்பவருடைய ஒன்பது வயதுள்ள பிள்ளையின் வீரத்தன்மை.

ஹஸரத்து ஹனீபா அவர்களுடைய சேனை ரணகளத்தில் வந்து நின்றபோது எதிரியின் சேனையிலிருந்து ஒருவன் முன் அணி யில் வந்து நின்று யுத்தத்திற்கு ஆரம்பம் செய்யுங்கள்' என்று அதட்டி கூவினான். “ நண்பர்களே! இந்த யுத்தத்தில் முஷீப்காக்கா என்பவருடைய புத்திராகிய காக்கா முஷீப் என்பவரின் வீரத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் கவனியுங்கள். இந்த பால

சிங்கமோ வெகு வீரதீரமுடையவர். இவருடைய இருதயத்தில் பயம் என்பதற்கு எள்ளளவும் இடம் கிடையாது. இவர் நல்ல உயர்குடியில் பிறந்தவர். இவர் பிராயத்தில் குறைந்தவராயினும் பராக்கிரமத்திலும் தைரியத்திலும் சுத்த வீரத்தன்மையிலும் குறைவில்லாதவரா யிருக்கிறார்.

இவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சன்னிதானத்தில் வந்து ஷம்ஷாது என்ற செடியைப்போல் நின்று கொண்டு அவர்களுடைய பாதங்களின்மேல் விழுந்து முத்தமிட்டார். இவருடைய வயதோ ஒன்பது வருடம் இவருடைய நாமம் தன் பிதாவின் நாமத்தோடு பொருந்தியதாய் இருந்தது, அதாவது காக்கா முஷீப். இவருடைய திருவாயிலிருந்து பால்மணம் மாறுதிருந்தது. இவர் ஹசரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை நோக்கி " எங்கள் எல்லோரின் கிரீடமே! சக்கிரவர்த்தியே! யுத்த களத்தில் யுத்தம் செய்யவேண்டு மென்ற அபேட்சை எனக்கு இருக்கின்றது. ஆகையால் தாங்கள் தயவுசெய்து அவ்விடம் போகவேண்டியதற்கு அடியேனுக்கு அனுமதி யளிக்க பிரார்த்திக்கிறேன்" என்று வெகு தாழ்மையுடன் வேண்டிக் கொண்டார்.

அப்போது அவர்கள் "ஏ பாலசிங்கமே! நீர் உம்முடைய பிதாவினிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொள்" என்று சொன்னார்கள். அதை அவர்கேட்டு தம்முடைய பிதாவின் சமுகத்தில் போய் ஒழுக்கத்துடன் நின்று " என் பிதாவே! தாங்களோ என்னுடைய இருலோகத்தின் கிப்லாவாயிருக்கிறீர்கள். பகையாளிகளிடம் யுத்தம் செய்வதற்காகத் தாங்கள் எனக்கு அனுமதி தரவேண்டுமாய் பிரார்த்திக்கிறேன். வீரராகிய ஒவ்வொருவரும் யுத்தம் செய்து தங்கள் தங்கள் கடமைகளை நிறைவேற்றியதோடு அழியாப் புகழையு மடைந்தார்கள். இப்போதே என்னுடைய முறை வந்திருக்கின்றது. ஹாரிஸ் என்பவரும் யுத்தம் செய்து தம்முடைய முறையையும் கடமையையும் நிறை வேற்றிக்கொண்டார். என்னுடைய முறையோ இன்றைக்கு வந்திருக்கின்றது. இன்னும் ஹஸரத்து மௌலா அலிரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்காக நான் என்னுடைய பிராணனைத் தத்தம் செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கிறேன்" என்றார்.

தம்முடைய அருமையான புத்திரனுடைய இவ்வீரமொழிகளைக் கேட்ட தந்தையான முஷீப்காக்கா என்பவர், ஹனீபா அரசரிடம்

போய் உத்தரவு பெற்றுக்கொள்ள தன் குமாரர் சகிதம் புறப்பட்டார். அவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சமுகத்தின் நின்று "இருலோக அரசரானவரே, என் கண்மணியும் என் இருதய கண்டமுமான கரக்காமுஷீப் என்பவன் யுத்தகளத்துக்குப் போக செலவு கேட்கிறான். ஆகையால் தாங்கள் தயவுசெய்து இப்போது அவனுக்கு அத்தக் கௌரவ பதவியை யளிக்க வேண்டுகிறேன். அவன் யுத்தத்தின் கஷ்டங்களுக்கும் ஆபத்துகளுக்கும் அஞ்சாதவனாய், மரணத்திற்குத் துணிந்தவனாயிருக்கிறான்" என்று சொன்னார்.

இவ்வசனங்களை செவியுற்ற ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா ஆச்சரியப்பட்டு புன்சிரிப்போடு, மூஷீப்காக்காவை நோக்கி "இவரோ இன்னும் சிறுபிராய முள்ளவராயும், குழந்தையாயுமிருக்கிறார், இது வரை எந்த யுத்தத்திலும் பழகினவரல்ல. இத்தகைய சிறு பிராயமுள்ள பிள்ளையை எவ்விதமாய் யுத்தத்துக்கு நான் அனுப்பமுடியும்? ஆனால் இவர் வீர தீரத்திலும் துணிகரத்திலும் வயது வந்தவர்களுக்கு சமமாகவே யிருக்கிறார் என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை. மேலும் இவர் தன் இன்னுயிரை தந்தையாகிய உமது பாதங்களில் காணிக்கையாய் வைத்து விட்டிருக்கிறார்" என்று கூறினார். ஹனீபா அவர்களுடைய அவ்வார்த்தைகளைக்கேட்ட முஷீப்காக்கா அவரை நோக்கி வணக்கத்தோடு "என் அரசரே! நானும் என்னுடைய சகோதரர்களும் பந்துக்களும் பிள்ளைகளும், தங்கள் திருப்பாதங்களில் உயிரைக் காணிக்கையாய் வைத்திருக்கிறோம். இன்னும் தங்களுடைய பாதங்களின் பாக்கியத்தால் ஷஹீதாய்ப் போய் சதாகாலம் பிஹிஷ்த்தில் இருப்போமாக. ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும், சந்திர சூரியர்களும், ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும் இந்த துன்யாவை விட்டுப்போய் விட்டார்களே அப்படியிருக்க நாங்களும் இத்துன்யாவின் இச்சையை வெறுத்து விட்டோம். ஓ என் அரசரே! தாங்கள் தங்களுடைய திருக்கையை என் கண்மணியான புதல்வன் சிரசின் மேல் வைத்து அவனை ஆசீர்வதித்து யுத்தத்திற்கு செல்லும்படி உத்தரவு கொடுத்து அனுப்பும்படி பிரார்த்திக்கிறேன். தங்கள் ஆசீர்வாத பலத்தால் என் மதலையுடைய வேடிக்கையைப் பார்ப்பீர்களாக வென்று சொன்னார். பகைவரை ஜெயித்து வெற்றிமாலையைக் கொண்டுவந்து தங்கள் திருப்பாதங்களில் சூட்டத் தடையிராது" என்றார்.

அதன் மேல் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அச் சிறுவரை அழைத்து, அவர் தலை மேல் தம்முடைய திருக்கையை வைத்து "உமக்கு ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன் ஹு அவர்களுடைய துணை இருக்கின்றது. ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் உம்மை சுகமாக வைப்பாராக. பகைபாளிகளை நாசமாக்குவார்களாக. ஆண்டவன் உம்மை காப்பாற்றுகிறவனாயிருப்பானாக" வென்று ஆசீர்வதித்துப் பின்பு இன்னு பதஹ்னாவின் சூரத்தை ஓதி அவர் மேல் ஊதி, ஒரு பட்டாக்கத்தியையும் ஒரு வில்லையும் ஐந்து அம்பு களையும் அவருக்குக் கொடுத்து, ஆண்டவன் மேல் பாரம் போட் போகும் படி அவருக்கு உத்தரவு கொடுத்தனுப்பினார்கள்.

அப்போது காக்காமுஷீப் என்பவர் அவர்களுக்குக் குனிந்து ஸலாம் செய்து, வெகு சுறுசுறுப்பான குதிரையின் மேல் ஏறி சேனையை விட்டு யுத்தத்தின் முன் அணிக்குச் சென்று யுத்த சன்னதராய் வீரசிங்கம் போல் நின்றார். மலாயிக்குகள் வானத்தின் மேலிருந்து இந்த அதிசய வேடிக்கையைப் பார்த்து, ஆண்டவனுடைய தஸ்பீஹை விட்டு, இவரோ மிகச் சிறு பிள்ளை யாயிருக்கிறார். இவர் எல்லோரை விட்டு விட்டுத் தனிமை யாய் யுத்தகளத்தில் யுத்தம் செய்ய வேண்டியதற்காக வந்திருக் கிறார் என்று சொல்லி, இவர் விஷயமாய் ஆண்டவனிடம் துஆ செய்து அல்ஹம்து ஓதினார்கள். பின்னும் அவர்கள் வானத்தில் அல்லாஹு தஆலாவின் ரஹமத்துடைய வாசல்களை அவருக் காகத் திறந்து விட்டு மர்ஹபா மர்ஹபா குலீமர்ஹபா என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இதன் பின் அப்பால சிங்கமாகிய காக்காமுஷீப் என்பவர் யுத்தகளத்தில் ஜெயசூரராய் நின்று எதிர்நிற்கும் பகைஞரை நோக்கி, "ஓ ஈனக்கூட்டத்தார்களே! எஜீது என்பவனுடைய கூட்டத்தார்களே! உங்களில் எவனுக்காவது என்னுடன் யுத்தம் செய்யப் பிரிய மிருந்தால் அவன் முன்னுக்கு வரலாம். நானே முஷீப்காக்கா அவர்களுடைய புத்திரனாகிய இளஞ்சிங்கமாயிக் கிறேன். என்னுடைய நாமம் காக்காமுஷீப். நான் வயதில் சிறு வனாக யிருந்தாலும் உங்களில் பராக்கிரமசாலிகளின் உபாத் தியாயனா யிருக்கிறேன். நான் உங்களை ஒரு நிமிஷத்துக்குள் நாச மாக்க வேண்டியே இங்கு வந்து நிற்கிறேன். நான் உங்களை நாச மாக்குவேன் என்று என் மனதில் பூரண நம்பிக்கை யிருக்கிறது.

என்னோடு யுத்தஞ்செய்ய வல்லமையுள்ள ஆண் சிங்கம் எவனாவ திருந்தால் சிக்கிரமாய் வெளியில் வரட்டும்" என்று கோபாவேசத் தோடு மொழிந்தார். இம்மொழிகளைக் கேட்ட சுஹாப் என்ற வீரன் ஜங்கி என்பவனைப் பார்த்து, "ஓ என் சகோதரனே! நீ எழுந்து உடனே போய் இந்தச்சிறுபிள்ளையை உயிரோடு பிடித்துக் கொண்டுவா. தாமதஞ் செய்யாதே" என்று கட்டளையிட்டான். இதை அந்த துர்பாக்கியன் கேட்டு உடனே எழுந்து தன் குதிரையின் மேல் ஏறி, அல்வந்து என்ற மலையைப்போல் காக்கா முஷீபின் எதிரில் சென்று நின்று திடீரென்று அவருடைய மடியில் கையைப்போட்டு அவரை யடியோடு தூக்கிவிட முயன்றான். அப்போது அவ்விளவரசரானவர் அந்த ஷைத்தான் தன் இடுப்பில் போட்டிருந்த சங்கலியைப் பிடித்து அவனை இழுக்கத்தொடங்கினர். இப்படி இவரும் அவனும் மல்லுக்கட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். இத்தருணத்தில் அவ்விளவரசரானவர் ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை மனதில் துதி செய்து, அவனை அந்தரமாய் தூக்கிக்கொண்டார். அவனைத் தன் தலைக்கு மேல் சுழற்றிப் பூமியின் மேல் எறிய வேண்டுமென்று கருதினர். ஆனால் அந்த ஜங்கி என்பவன் ஒரு யானையின் கவசத்தைப்போல் வெகு பாரமுள்ளவனாயிருந்ததால் ஒன்பது வயதுள்ள சிறுவரான அவரால் அப்படிச் செய்யமுடியவில்லை. ஆகையால் அவர் அவனைப் பூமியில் ஓங்கி யடித்தார். அப்போது அவன் பூமியின் மேல் விழுந்து உடனே துரிதமாய் சமாளித்துக்கொண்டு எழுந்து வெட்கமில்லாமல் குழந்தையாகிய காக்காமுஷீப் என்பவரை மூன்றுதரம் தாக்கினான். அவர் தந்திரத்தால் அவன் கையில் சிக்காமல் தப்பித்துக்கொண்டார். அதனால் அவன் கோபப்பட்டு வெகு சுறுசுறுப்போடு தன் பட்டயத்தை யோங்கி அவர்மேல் வீசினான். அவ்வடியால் அவருடைய குதிரையின் கால்கள் வெட்டப்பட்டன. ஆகையால் அவ்விளவரசரானவர் பூமியின் மேல் பக்குவமாய் குதித்துவிட்டார். அப்போது அந்த ஜங்கி என்பவன் அவரை வெகு சிக்கிரமாய் கொன்றுவிடலாமென்று ஆசைகொண்டு அவ்விளவரசருடைய புஜத்தைப் பிடித்து அவரைப் பூமியில் வீழ்த்திக் கொல்ல வேண்டுமென்று எத்தனப்பட்டான்.

ஆனால் அவனுடைய எண்ணம் அவனுடைய மனதிலேயே இருந்து விட்டது. அது நிறைவேறவில்லை. ஏனெனில் அதற்குள்

காக்கா முஷீப் என்பவர் அவன் எண்ணத்தை யறிந்துகொண்டு வெகு துரிதமாய் தன் குத்துவாளை யெடுத்து அவன் மார்பில் ஓங்கிக் குத்திவிட்டார். அதனால் அவன் மலையைப்போல் பூமியில் விழுந்து மடிந்தான். இதைக்கண்ட வானத்திலுள்ள மலாய்க்குகள் காக்காமுஷீப் மேல் பூமாரி பொழிந்து, ஜெயபேரிகை முழங்கி, மர்ஹபா மர்ஹபா குல்மர்ஹபா வென்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

சுஹாப் என்பவன் தன் சகோதரனுக்கு நேர்ந்த கோர மரணத்தைக்கண்டு மிக்க துயரமடைந்தான் கோபத்தீ ஒருபுறம் அவன் மனதை யெரித்தது. அதனால் அவன் மிக்க கோபாவேசமடைந்து தன் புத்திரனை வெகு துரிதமாய் அழைத்து வரும்படி கட்டளை யிட்டான். இவனுடைய குமாரன் பேர் ஜஹ்ஹாப். அவன் ஒரு பஹில்வானயிருந்தான். பலத்திலும் வீரதீரத்திலும் குறை வில்லாதவன் மல்யுத்தம், வாள் யுத்தங்களில் நல்ல பயிற்சி யுடையவன். அவன் தன் தந்தையின் கட்டளையைக் கேட்டதும் துரிதமாய் வந்து அவன் சமுகத்தில் நின்று நமஸ்காரம் செய்து "தந்தையே! என்னை யழைத்த காரணம் என்னமோ, கட்டளையிட்டால் அதை நிறைவேற்ற ஆயத்தமாய் இருக்கிறேன் என்றான். தன் எதிரில் வணங்கி நிற்கும் புத்திரனை சுஹாப் என்பவன் பார்த்து, "ஓ என் மகனே! நீ அதிவிரைவாய்ச் சென்று குழந்தைக்கு சமானமான அந்தக் காக்கா முஷீப் என்ற சிறுவனை உயிரோடு பிடித்துக் குண்டுக்கட்டாய்க் கட்டி என்னிடம் கொண்டுவா. அப்படிக் கின்றேன் அவனுடைய சவத்தையேனும் கொண்டுவா" என்று கூறினான். தன் தந்தை மொழிகளைக்கேட்ட ஜஹ்ஹாப் என்பவன் காக்கா முஷீபைத் தன் வாளாயுதத்தால் இருதுண்டாய் வெட்டி விடவேண்டும் என்கிற பேராவலோடு துரிதமாய் ஆயுதமணிந்து யுத்தகளத்திற்கு இருமாப்போடு புறப்பட்டான்.

ஜஹ்ஹாப் என்பவன் காக்கா முஷீப்பின் எதிரில் வந்து நின்றதும் அவருடைய பாலியத்தைப் பார்த்து இவனை சுலபமாய்க் கட்டிப் பிடித் தேகலாமென்றெண்ணி கமந்து என்ற சுருக்குக் கயிற்றைக் கைச்சாலக்கியத்தால் அவர்கழுத்தில் போட்டான். பாலசிங்கமாகிய காக்கா முஷீபோ யுத்த கல்வியில் தேர்ந்தவரா யிருந்ததால் வெகுதந்திரமாய் அச்சுருக்கு தன் கழுத்தில் விழாதபடி தட்டிவிட்டு சுறுசுறுப்பாய்த் தன்னிடமிருந்த சுருக்கை யவன் கழுத்தில் குறிப்பு பார்த்து வீசினர். அது தவனுமல் அவன் கழுத்தில்

மாட்டிக்கொண்டபோது அவர் அவனைத் தன் பக்கமாயிழுத்தார் அப்போது அவன் முரண் செய்ததால் கழுத்து ஒடிந்து பூமியில் விழுந்து மடிந்தான்.

இதன் பின் தன் சகோதரனும் மகனும் ஜஹன்னம் போய்ச் சேர்ந்ததை சுஹாப் என்பவன் கண்டு, தனக்குண்டான பெரும் துக்க மனைத்தும் கோபமாய் மாறி, காலனைப்போல் வந்திருக்கும் அச்சிறு பயலை இந்த நிமிஷமே கொன்றுவிட்டு மறுவேலை பார்ப்பதே சரி என்று ஆத்திரத்தோடு ஆயுதமணிந்து புறப்பட்டு, யுத்தகளத்திற்கு வந்து காக்கா முஷீப் முன் நின்று, கண்களில் தீப்பொறி பறக்க அவரை நோக்கி "அடே சிறுபயலே! எப்படியோ ஏமாற்றி என் சுற்றதாரைக் கொன்ற உன்னை இதோ ஒரு நொடியில் விண்ணுலகிற் கனுப்புகிறேன்பார்" என்று தன் வில்லை வளைத்து கர்ஜனை செய்து ஒரு கூர்மையான அம்பை அந்தப் பால சிங்கத்தின்மேல் எய்தான். காக்காமுஷீப் அவன் எய்த அம்பைத் தன் கரத்தால் பிடித்துக்கொண்டு பூமியில் அலட்சியமாய் எறிந்து விட்டு, பதிலுக்குத் தன் வில்லில் ஓர் கணையைப் பூட்டி எய்தார் சற்றுநேரம் இருவரும் சரமாரியாய் ஒருவர்மேலொருவர் அம்புகளைப் பொழிந்து கொண்டார்கள். காக்கா முஷீப்பிடமிருந்து அம்புகள் செலவழிந்து மீதியாய் ஒரே அம்பு இருக்கும்போது, அவர் தன்மேல்வரும் அம்புகளையே பிடித்துப்பிடித்து அதையே தன் வில்லில் பூட்டி சுஹாப் என்பவன்மேல் விட ஆரம்பித்தார். இவ்வாறு இருவரும் சற்றுநேரம் சண்டையிட்டபோது காக்கா முஷீப் தன்னிடமிருந்த மீதியான ஒரேஒரு கணையைக் கையிலெடுத்து "யா மௌலா அலி! யாஅலி!" என்று சொல்லி துவா செய்துகொண்டு சுஹாப் என்பவனுடைய இருதயத்திற்கு இலக்கு வைத்து, அம்பைக் காதளவும் இழுத்துப் பிரயோகித்தார். அந்த அம்பானது வில்லினின்று விடுபட்டதும் 'ரிவ்' வென்று ரீங்காரமிட்டுக்கொண்டு மின்னல்போல் பறந்துபோய், (நல்லோர் சொல்லும் புத்திமதிகள் அற்பருடைய ஒரு செவியில் புகுந்து மறுசெவியில் வெளியே போய் விடுவதுபோல்) சுஹாக் என்பவன் மார்பில் நுழைந்து முதுகின் புறமாய் ஊடுருவிப்பாய்ந்து விட்டது. உடனே சுஹாப் அடியற்ற மரம் தரையில் விழுந்து தன் சகோதரன் புத்திரன் முதலியோர் சென்ற ஜஹன்னத்திற்குப் போய்ச்சேர்ந்தான்.

இவ்வாறு சுஹாப் என்பவனும் ஜங்கி என்பவனும் மடிந்து போனதை யறிந்த பஹறும் என்பவன், மிக்க கோபவேசமடைந்து, தன் கூர்மையான ஈட்டியைக் கையிலேந்தி காக்காமுஷீப் என்ற பாலசிங்கத்தின் முன் வந்து நின்று, கோபமிகுதியால் வாய் பேசக் கூடாதவனாய் மிக்க ஆத்திரத்தோடு அவரை யோங்கிக் குத்த முயன்றான். அவரோ அவ்வீட்டியைக் கொசுவைத் தட்டுவது போல தட்டிவிட்டார். தன்னுடைய அடி அவர்மேல் படவில்லையே என்றுகண்ட பஹ்றும் இன்னும் அதிகமாகக் கோபமடைந்து குருஜு என்ற ஆயுதத்தைக் கொண்டு அவர்தலைமேல் அடித்தான். அவ்வடியையும் அவர் தந்திரத்தோடு விலக்கிக்கொண்டார். அதனால் அந்த குருஜு என்ற ஆயுதம் பூமியின்மேல் போய் விழுந்துவிட்டது. அப்போது அவன் துரிதமாய் தன் உடை வாளை யுருவினான். ஆனால் பாலசிங்கம் அச்சமயம் பார்த்து அவன் வாளை யோங்குமுன் தன் உடைவாளால் அவனை இருதுண்டாக்கி விட்டார். இதைக்கண்ட மலாய்க்குகள் மர்ஹபா மர்ஹபா குல்மர்ஹபா என்று அப்பாலசிங்கத்தை வாழ்த்தினார்கள் இஸ்லா மானவீரர் தருது ஓதிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இப்படித் தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் மாண்டுபோனதை சுன்னு என்பவன் கண்டறிந்து பெருமூச்சிட்டு இந்தப்பச்சைக்குழந்தை இவர்களை எல்லாம் கொன்று போட்டானே என்று அடங்கொணாக் கோபங்கொண்டவனாய் வீராவேசத்தோடு ஆயுதமணிந்து புறப் பட்டு "யுத்த முனைக்குச் சென்று "பாலசூரியனைப்போல் பிரகாசித் துக் கொண்டிருக்கும் காக்கா முஷீப் முன்நின்று" புயத்தைத்தட்டி அவரோடு மல்யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினான். இருவரும் ஒருவரை யொருவர் புஜத்தால் தாக்கியும், மார்போடு மார்பை பிடித்து மோதியும், ஒருவரை யொருவர் பூமியில் வீழ்த்திவிடவேண்டு மென்று தங்களால் கூடிய சாமார்த்தியங்களையெல்லாம் உபயோகித் துப் பார்த்தார்கள். இவ்வாறு யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கையில் காக்காமுஷீப் சமயம் பார்த்துதன் முழுபலத்தையும் பிரயோகித்து பஹில்வானாகிய சுன்னு என்பவனைத் தன் முட்டின்மேல் தூக்கிக் கொண்டார். இதற்குள் அவன் பயப்பட்டு தன் முழுபலத்தைச் செலுத்தி அவர்பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொண்டான். பின்பு அந்த சுன்னுவானவன் அவ்விளவரசருடைய இரண்டு புஜங்களையும் பிடித்து, அந்தப் புஷ்பதேகியைக் கீழே வீழ்த்தி அவருடைய நெஞ்சின்மேல் ஏறுவதற்காக சமயம்

பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இதற்குள் அவரும் சமயம் பார்த்து அவனுடைய நெஞ்சின்மேல் ஓர் உதை உதைத்தார். அதனால் அவன் பூமியின்மேல் மல்லாந்து விழுந்தான். உடனே இவர்பாய்ந்து அவனுடைய நெஞ்சின்மேல் ஏறிக்கொண்டார். அப்போது அவன் தன் கையால் அவர்மேல் ஓர் குத்து குத்தினான். அவர் அதனால் துன்புற்று சமாளிப்பதற்குள் அவன் பூமியிலிருந்து எழுந்து அக் குழந்தையின் பக்கம் கூர்மையான பார்வையால் பார்க்கத் தொடங் கினான். இதை ஹலரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கண்டு உடனே முன் வந்து நின்றார்.

பஹில்வானாகிய சுன்னு என்பவன் அவ்வரசரைக் கண்ட உடன் பூனை பதுங்குவதைப்போல் பதுங்கிக் கொண்டு சேனைக் குள் ஓடிப்போய் விட்டான். இதன்பின் அவ்வரசரானவர் அப் பால சிங்கத்தைத் தம்முடன் கூட்டிக் கொண்டு தம்முடைய சேனைக்குள் கொண்டு வந்து விட்டார்கள். இதன்பின் முஷீப் காக்கா என்பவர் வந்து தன்பாலகரைக் கண்டு அவரைத்தன் நெஞ்சோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டார்.

இவ்வாறு தன் படைத்தலைவர் மாண்டு தன் பலம் குன்றி விட்டதைக் கண்ட மர்வான் என்பவன் தன் சேனையைத் திருப்பிக் கொண்டு இரணகளத்தை விட்டுச் சென்றான். அப்போது எஜீது என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்கள் எல்லாம் தங்கள் தங்கள் ஸ்தலங்களுக்குத் திரும்பினார்கள். சுன்னு என்பவன் மர்வான் என் பவனிடத்தில் அவரை உயிராய் வந்து நின்று “ஏ என் நண்பரே! தனித்தனியாய் யுத்தம் செய்வது நன்மையல்ல. நல்லதல்ல. எல்லோரும் ஒன்றாகக்கூடி ஒரே மொத்தமாகத் தங்கள் தங்கள் குதிரைகளோடு முஹம்மது ஹனீபா வகையாருக்களின் மேல் பாய்ந்து அவர்களோடு யுத்தம் செய்ய வேண்டும், அப்படிக்கு இல்லாவிட்டால் எங்கள் சேனையெல்லாம் மாண்டு போகும். நாங்கள் ஜெயமடைய மாட்டோம்” என்று சொன்னான். மர்வான் என்பவன் இதைக்கேட்டு ஏ பஹில்வானே! இவ்விதமாகவே நான் நாளைய தினம் செய்கிறேன். நீ திருப்திகரமாயிரு என்று அவ னுக்குச் சொல்லி ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்து அவனைச் சந்தோஷமா யனுப்பினான்.

மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் இருதரத்தாருடைய சேனை களும் ஆயத்தமாய் யுத்தத்துக்காக யுத்தகளத்தில் வந்து நின்று கொண்டன. பின்பு அப்துல்லா என்பவனும் உத்பா என்பவனும் ஆக இவ்விருவர்கள் சேர்ந்து தம்முடைய

சேனையையும் அலங்கரித்து யுத்தத்திற்காக மைதானத்தில் கொண்டு வந்தார்கள். சுல்தான் அவர்களும் தம்முடைய சகோதரர்கள் சகிதமாய் யுத்தகளத்தில் வந்து நின்றார்கள். முஷீப் காக்கா என்பவர் ஒரு பக்கத்திலும், உமர் அலி என்பவர் வேறொரு பக்கத்திலும் இப்றுஹீம் உஷத்தர் என்பவர் மற்றொரு பக்கத்திலுமாக நின்றுக் கொண்டு எஜீது என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்களின்மேல் யுத்தம் செய்தார்கள். இருதரத்தாருடைய சேனைகள் ஒரே ஒரு மூச்சோடும் பாய்தலோடும் யுத்தம் செய்யத் தொடங்கின. ஆயுதங்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கும் சப்தமும், வீரர்கள் கர்ஜனைசெய்து கொக்கரிக்கும் சப்தமும், வீராவேசத்தோடு கூச்சலிடும் சப்தமும், புரவிகள் கனைக்கும் சப்தமும், யானைகள் வீறிடும் சப்தமும், காயப்பட்டு வீழ்வோர் கோஷ்டமிடும் சப்தமுங்கூடி ஆகாயமெங்கும் நிறைந்து அண்டக்கடாகங்களும் அதிரச் செய்தன. பின்னும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் ஒரு பக்கம் நின்று கொண்டு யுத்தம் செய்தார்கள். அப்போது ஆண்டவனுடைய உக்கிரம் பூமியின்மேலிருந்து பின்னும் உமர் அலி என்பரும், தாலிப் அலி என்பவரும் ஆக இம்மூவர்களும் ஒரு மனதாய் சேர்ந்து ஒரு பக்கத்திலிருந்த யானைக்கூட்டங்களின்மேல் சிங்கங்கள் பாய்வதுபோல் பாய்ந்தார்கள். இவர்கள் முழங்கால் மண்டியிட்டு உட்கார்ந்து ஒரே ஒரு வெட்டில் யானையுடைய முன்பின்னுள்ள கால்களேயும், துதிக்கையையும் வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்னும் முஷீப்காக்கா என்பவர் தமது கண்மணியாகிய காக்கா முஷீப் என்பவரைத் தம்முடன் வைத்துக் கொண்டு உத்பா என்பவன்மேலும் அப்துல்லா என்பன் மேலும் யுத்தத்திற்குச் சென்றார். பின்பு இப்றுஹீம் உஷத்தர் என்பவர் தம்முடைய பாலகராகிய ஹாரிஸ் என்பவரைத் தம்முடன் வைத்துக் கொண்டு சுன்னு என்பவனோடு போர் புரியப் புறப்பட்டார்கள்.

சுன்னு என்பவன் உஷத்தர் என்பவரைக் கண்டவுடனே வெகு சீக்கிரமாய் அவர் முன் வந்து நின்று அவரை நோக்கி "உஷத்தர் என்பவரே! நீர் இன்றைக்கு எங்கே போவீர் என் கையிலிருந்து எப்படித் தப்புவீர்? உம்முடைய மரணம் உம்மை இவ்விடம் இழுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கின்றது" என்று அகங்காரத்தோடு கூறி "ஏ படைச் சேவகர்களே! ஓ படைத்தலைவர்களே! நாலாப்பக்கமும் இவனைப் பத்திரமாய் சூழ்ந்துகொள்ளுங்கள். இவனை ஒருபோதும் விட்டு

விடாதேயுங்கள். இவனைக் கொன்று விடுங்கள் அல்லது பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சொன்னான். அப்போது உடனே படைச் சேவகர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். அத்தருணத்தில் உஷத்தூர் என்பவர் நின்ற நிலையில் ஸ்திரமாய் நின்று கொண்டிருந்தார். தன் பிதாவிற்கு வந்திருக்கிற இந்த விபத்தையும் அவர் எஜீது என்பவனுடைய சேனை கூட்டத்துக்குள் மின்னலைப் போல் நின்றிருப்பதையும் அவர் பிள்ளையாகிய ஹாரிஸ் என்பவர் கண்டு "ஏ என் பிதாவே! உம்முடைய பணிவிடைக்காரனாகிய நான் இதோ நிற்கிறேன். ஆண்டவன் தங்களைப் பாதுகாக்கிறவனாயும், தங்களுக்கு உதவிக்காரனாயு மிருக்கிறான்" என்று சப்தத்தோடு சொன்னார். அப்போது எஜிது என்பவனுடைய போர்ச் சேவகர்கள் எல்லோரும் ஹாரிஸ் என்பவரைக் கண்டவுடனே ஓட்டம் பிடித்தார்கள். இதன்பின் பிதாவானவர் தன் பிள்ளையைக் கண்டு சந்தோஷப்பட்டார். இதற்குள் சுன்னு என்பவன் ஹாரிசு என்பவன் முன் வந்து நின்று அவரை எதிர்த்தான். அவரோ அவனை ஒரே வெட்டில் வெட்டி விட்டார். உமர் அலி என்பவர் தன் கையில் பட்டயத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு யானைகளின் கூட்டத்தில் நின்று அவைகளை வெட்டிக் கொண்டிருந்தார். தாலிப் அலி என்பவரோ அவருடைய முதுகின் பின் நின்று அவைகளை வெட்டிக் கொண்டிருந்தார். அளவற்ற யானைகளை அவர் வெட்டி வெட்டி நாசமாக்கினார். அவைகளைக் கும்பல் கும்பலாக வீழ்த்தினார். இவ்விதமாக யானைகள் எல்லாம் நாசமாய்ப் போனதையும் அவை எல்லாம் அடியைப் பொறுக்காமல் தங்கள் துதிக்கைகளைத் தலைமேல் தூக்கிக் கொண்டு வீறிட்டலற சப்தமிட்டுக் கொண்டு ஓடிப்போவதையும் மர்வான் என்பவன் கண்டு தலைகுனிந்து துக்கித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பின்னர் அவன் சற்று நேரத்திற்குப் பின் தலை எடுத்துப் பார்த்தான். அப்போது உமர் அலி என்பவர் தனிமையாய் நின்று கொண்டு அடிமேல் அடியாக அடித்துக் கொண்டிருப்பதையும் கண்டான். அவன் உடனே தன்னுடன் யானைகளின் கூட்டத்தை யழைத்துக் கொண்டு அவர் முன்னுக்கு வந்து நின்றான். மைதானமோ யானைகளால் நிறைந்து இருந்தது. அத்தருணத்தில் தாலிப் அலி என்பவர் தன் சகோதரராகிய உமர் அலி என்பவரை விட்டுப் பிரிந்து போய், வேறொரு பக்கம் நின்று யானைகளை வெட்டிக் கொண்டிருந்தார். பின்னும் உமர் அலி என்பவர் யானைகளின் வட்டாரத்துக்குள் அகப்பட்டுப் போயிருக்

தார். அச்சமயம் அவர் வெளியில் வந்து விட அவருக்குப் பாதை யில்லாதிருந்தது. அவர் என்ன பிரயத்தனஞ் செய்தும் வெளியே வர அவரால் முடியவில்லை. யானைகள் அவருடைய அடிக்குப் பயந்து அவரைப் பிடித்துக் கொள்ள சக்தியற்றவைகளா யிருந்தன. ஆனால் மர்வான் என்பவனுடைய யானையோ வெகு அழகுள்ளதாயும், மெத்த மதமேறினதாயும், எல்லா யானைகளை யும் விட பிரத்தியேகமான வகையுள்ளதாயு மிருந்தது. இந்த யானைப்பாகனுக்கு மர்வான் என்பவன் அதிகமான ஆடை யாபரணங்களைக் கொடுத்து அவனை சந்தோஷப்படுத்தி, நீ வெகு சீக்கிரமாய் உன் யானையைக் கொண்டு போய் அவர் மேல் துதிக் கையைப் போடப்பண்ணி அவரைப் பிடித்துக் கொள் என்று அவனுக்கு சட்டளை யிட்டான். அவன் இதைக் கேட்டவுடனே உலக ஆசையால் தன்யானையை அவர் மேல் நடத்தினன். மத மேறிப் போயிருந்த அவ்யானை வெகு சீக்கிரமாய் வந்து அவரைப் பிடித்துக் கொள்ளத் தன துதிக்கையை அவர் மேல் போட்டது. அப்போது உமர் அலி என்பவர் அவ்யானையைக் கண்டு அதின் முன் சென்று துதிக்கையைப் பட்டயத்தால் துணித்து விட்டார்.

உமர் அலி அவர்கள் சிறையாக்கப்பட்டார்.

இதை மர்வான் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு பெருமூச்சு விட்டமு கவும், அய்யய்யோ வென்று துக்க சப்தங்களைச் சப்திக்கவும் தொடங்கினன். பின்னும் அவர் இப்பேர்ப்பட்ட யானையையுங் கூட விடவில்லையே, அவருடைய கையால் அது தப்பவுமில்லையே என்று கூக்குரலிட்டான். பின்னும் அவன் யானைப் பாகர்களின் பக்கந் திரும்பி ஓ யானைப் பாகர்களே! வெகு சீக்கிரமாய் நீங்கள் முன்சென்று நீங்கள் எல்லோருஞ் சேர்ந்து அவர் மேல் கமந்து என்ற சுருக்குகளைப் போடுங்கள். அவரை வெகு சீக்கிரமாய் சிறையாக்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று அவர்களுக்குக் கட்டளை யிட்டான். இந்தக் கட்டளையை அவர்கள் கேட்டு எல்லோரும் ஒருமிக்க அவர் மேல் ஆயிரம் ஆயிரங்களான சுருக்குகளைப் போட்டார்கள். அவரோ அச்சுருக்குகளில் மறைந்து போனர். அப்போது உமர் அலி என்பவர் அச்சுருக்குகளை அறுத்து விட்டு அவைகளால் விடுதலைப்பெற அவரால் கூடவில்லை. ஆகையால்

அவர் அசக்தராராய்ப் போனுர். உடனே யானைப்பாகர்கள் அவரை பிடித்துக் கொண்டு வெகு சந்தோஷத்தோடும் ஆனந்தத்தோடும் மர்வான் என்பவனிடம் ஒப்புவித்தார்கள். அவனே என் இருதய கருத்துகளில் ஒன்று நிறைவேறப்பட்டதென்று சொல்லிக் கொண்டு அவரை சிறையாக்கிக் கொண்டு யானைமேல் ஏற்றிக் கொண்டான். அவன் சந்தோஷமாய் உடனே தமது சேனையைத் திருப்பிவிடும்படி பேரிகை யடிக்க கட்டளை யிட்டான்.

மர்வான் என்பவன் யுத்தகளத்தி லிருந்து திரும்பிப் போய் தன் கூடாரத்தில் இறங்கி உமர் அலியையும் இறக்கிக் கொண்டான். இதன் பின் அரசரான ஹஸரத்து மூஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய சேனையையுந் திருப்பிக் கொண்டு தங்கள் ஸ்தலங்களுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்.

ஒவ்வொருவரும் வந்து அவ்வரசராகிய ஹஸரத்து மூஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சந்நிதானத்தில் குனிந்து ஸலாம் செய்து கொண்டும், தங்கள் தங்கள் விடுதிகளுக்குப் போய்க் கொண்டு மிருந்தார்கள். ஆனல் உமர் அலி என்பவர் வாராதிருந்தார். இப்படி அவர் வராத காரணத்தைக் கொண்டு ஹஸரத் மூஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் விசாரப்பட்டு, "என் பிரியமுள்ளவர்களே! உமர் அலி என்பவர் வரக்காணுேமே. உங்களுக்கு அவருடைய செய்தி யேதேனும் தெரியுமா? அவரோ என்னுடைய சகோதரராயும், ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரராயும் இருக்கிறுர். அவர் எங்கே போயிருக்கிறுரென்று எனக்குத் தெரியவில்லையே" என்று சொன்னுர்கள். அப்போது தாலிப் அலி என்பவர் ஹஸரத்து மூஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சமூகத்தில் வந்து நின்று 'கியாணி அரசரே! அவர் என்னுடன் இருந்தார். நாங்கள் இருவரும் யானைகளுடைய யுத்தத்தில் இருந்தோம். அவைகளின் மேல் சிங்கங்களைப்போல நாங்கள் பாய்ந்து கொண்டிருந்தோம். நான் அவருடைய முதுகின்பின் காவல்காரனைப்போல அவரைப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தேன். இத்தருணத்தில் மர்வான் என்பவன் மதமேறின யானைகளை எங்கள் மேல் அனுப்பிவித்தான். அப்போது அந்த மைதானமோ யானைகளால் நெருங்கப்பட்டது. ஆதலால் நான் அவரை விட்டுப் பிரிந்து விட நேர்ந்தது. அதுமுதல் நான் அவரைப் பார்க்கவில்லை. அவருக்கு என்ன சம்பவித்ததோ, அதை ஆண்டவனே அறிவான்" என்று சொன்னுர்.

இதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டு ம்வுனமாய் சற்று உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவர் மனம் கலக்க மடைந்திருந்தது. ஜெயத்தினுல் அன்றைய தினம் உண்டாயிருந்த சந்தோஷம் எல்லாம் மாறிப்போய் விட்டது. பின்னும் தன் சகோதரன் காணுமல் போன துக்கம் அவர்கள் இருதயத்தில் வேதனையை யுண்டாக்கி விட்டது. அவ்வரசரானவர் தன் பிர தானிகளின் பக்கம் திரும்பி “ஓ என் பிரியமுள்ளவர்களே! உமர் அலி என்பவருக்கு என்ன சம்பவித்திருக்கிற தென்று தெரியாத தால் என் மனதில் மிக்க வியாகூல முண்டாயிருக்கிறது. அவர் ஷஹீதாய்ப்போய் உலகத்தை விட்டு போய்விட்டாரோ? அல்லது எஜீதிகளிடம் சிறையாய்ப் போயிருக்கிருரோ, தெரியவில்லையே” என்று துக்கத்தோடு சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு குதிரைப் படைச்சேவகன் அவ்வரசரின் முன் வந்து, “ஏ ஆண்டவனு டைய இராஜ்ஜியத்தின் எஜமானனே! உமர் அலி என்பவரை நான் கண்டேன். எஜீதிகள் அவரைப் பிடித்து கொண்டு போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். அவருடைய திரேகத்தில் கமந்துகள் என்ற சுருக்குகள் அளவற்றதாய் விழுந்திருந்தன. அத்துடன் அவரை அவர்கள் யானையின்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு போவதைக் கண்டேன். அவரோ துக்கம் நிறைந்தவரா யிருந்தார். அப்போது அவ் வேளையோ எனக்குக் கியாமத்துடைய நமூனவாகக் காணப்பட் டது” என்று சொன்னுன். இந்தச் சங்கதி எமன் தேசத்து அரசரானவர் கேட்டு துக்கம் நிறைந்தவராய் “அய்யோ, அவ் வஞ்சகர்கள் அவரை உயிரோடு வைத்திருக்க மாட்டார்களே. என்ன மோசம் அவருக்கு வந்து சம்பவித்திருக்கிறதோ தெரி வில்லையே” என்று பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தோகான், மோகான்—இவர்களுடைய கடிதத்தை ஒரு அஞ்சலக்காரன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்குக் கொண்டுவந்து சேர்த்ததும், உமர் அலி என்பவரை சிறையிலிருந்து மீட்டினதும்.

இதற்குள் ஒரு குதிரைப்படைச் சேவகன் அங்கு வந்தான். அவன் பச்சை உடுப்பு உடுத்திருந்தான். அவன் தலைமேல்

மகிமையின் கிரீட மிருந்தது. அவன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் முன்னுக்கு வந்து நின்று குனிந்து சலாம் செய்து, அவ்வரசருடைய விஷயத்தில் துஆ செய்து தங்கள் சத்துருக்கள் எல்லாரும் அழிய வேண்டும் என்று சொன்னான். அப்போது அவ்வரசரானவர் இதைக்கேட்டு "ஓ மனிதா! நீ யாருடைய அஞ்சலக்காரன்? நிஜத்தைச் சொல். நீ எங்களுடையவனா அல்லது பிறருடையவனா என்று கேட்டார்கள். அதை அவன் கேட்டு சதாகாலம் தங்களுக்குச் சந்தோஷம் ஆண்டவன் தருவானாக. நானே உமரே ஜுஹ்ம்ரியுடைய சந்ததியாயிருக்கிறேன். என்னை அர்கஷ் என்ற நாமத்தோடு ஜனங்கள் அழைக்கிறார்கள். இன்னும் நான் தோகான் என்பவருடையவும் மோகன் என்பவருடையவும் ஊழியக்காரனா யிருக்கிறேன் என்று சொலலித் தான் கொண்டு வந்திருந்த கடிதத்தை அவர்களிடம் கொடுத்து, அவர்கள் சொல்லி அனுப்புவித்த சமாசாரங்களையும் அவ்வரசர் சமுகத்தில் வெளியிட்டான்.

அவ்வரசரானவர் அவன் கொடுத்த கடிதத்தைத் திறந்து படிக்கத் தொடங்கினார்கள். அதில் "தோகான் மோகன்களாகிய நாங்கள் இரு சகோதரர்களும் ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின்மேல் அர்ப்பணமா யிருக்கிறோம். இன்னும் நாங்கள் ஆதி முதல் ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய அடியார்களா யிருக்கிறோம். அவர்களுடைய குடும்பத்தார்களின் பேரில் உயிரோடும் இருதயத்தோடும் அர்ப்பணமா யிருக்கிறோம். எங்களிடம் படைச் சேவகர்களோ இலட்சத்து பதினாயிரம் பேர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் கண்ணிய சமூகத்தின் பாதங்களின் மேல் தங்கள் உயிர்களைத் தத்தம் செய்தவர்களா யிருக்கிறார்கள். தாங்கள் எஜீது என்பவனுடைய அநேக போர்ச்சேவகர்களை வெட்டி நிர்மூலமாக்கினதை நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம் துன்யாவில் ஆண்டவன் தங்களைக் காப்பாற்றுகிறவனா யிருக்கிறான். அவனே உங்களுக்குத் துணையாயிருக்கிறான். இன்னும் தங்களுடைய ஜெயத்தின் நக்காராக்கள் வானங்களின்மேல் தொனிக்கின்றன. தாங்களோ தெய்வசிங்கமாகிய ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குடும்பத்தின் பேரைப் பிரகாசிக்கப் பண்ணினீர்கள். இப்போது தாங்கள் தங்கள் மனதில் எவ்விதமான பாரமும் துக்கமும் வைக்க வேண்டியதில்லை.

அடிமைகளாகிய நாங்கள் ஊழியம் செய்ய இப்போது தங்கள் கண்ணிய சமுகத்தில் வந்து சேர்ந்திருக்கிறோம். தாங்கள் எங்கள் மேல் கிருபையும் கடாக்ஷமும் வைக்க வேண்டும்'' என்று இவ்வித வசனம் எழுதப்பட்டிருந்தது.

இதை அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் படித்து துயரப்பட்டார்கள். அப்போது அந்த அஞ்சலக்கார ராகிய அர்கஷ் என்பவன் "அரசரே! வானத்திலிருந்து நக்ஷத் திரங்கள் உதிக்கின்றதுபோலத் தங்கள் திருநாயனங்களிலிருந்து கண்ணீராகிய முத்துகள் உதிர்வதின் காரணமென்ன? அடியே னுக்குச் சொல்லுங்கள். நானே சமதுக்கனுயிருக்கிறேன்'' என்று வெகு தாழ்மையோடு கேட்டுக்கொண்டார். அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் "ஏ பிரியமிள்ள அன்பரே! சமாசாரத்தை நான் சொல்லுகிறேன். நீர் நன்றாய் செவி கொடுத்து கேளும். நேற்றைய தினம் ஒரு பெரிய இரத்தப்பழியான யுத்தம் எஜீது என்பவனுடைய படைச் சேவகர்களோடு நடந்தது. அந்த யுத்தத்தில் நாங்கள் எதிரியின் சேனையைக் கீழ்மேலு மாக்கினேம். அடி அடி என்று வெட்டிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது இரத்தவெள்ளம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் அந்த யுத்தத் தில் ஹஸரத் மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர் களுடைய குமாரரும், என் சகோதாருமான உமர் அலி என்பவர் சிறையாக்கப்பட்டார். அந்த பரிசுத்த திரேகத்தினை எஜீதி கள் என்ன செய்திருக்கிறார்களோ தெரியவில்லை. அவர் சுகமாக யிருக்கிறாரோ அல்லது வருத்தத்தில் இருக்கிறாரோ தெரியாது. ஆகையால் இக்காரணத்தால் என்னுடைய மனம் வியாகூலமடை கின்றது. நேற்று முதல் என் மனதுக்கு சந்தோஷமில்லை'' என்று சொன்னார்கள். இதை அஞ்சலக்காரராகிய அர்கஷ் என்ப வர் கேட்டு, "சக்கரவர்த்தியானவரே! தாங்கள் துக்கிக்கலாகாது, தாங்கள் தங்கள் மனதை சந்தோஷத்தோடு வைத்திருங்கள். நான் தங்களுடைய மனக்கருத்தை நிறைவேற்றி விடுகிறேன். பின்னும் நான் தங்களுடைய சகோதரரை ஆண்டவன் கிருபையால் தங்களிடம் ஒரு நிமிஷத்துக்குள் கொண்டுவந்து சேர்த்து விடு கிறேன். யுத்தகளத்தின் குழப்பத்தையும், இரைச்சலையும் தங்களுக்கு நான் காட்டுவேன். அப்போது தாங்கள் சந்தோ ஷத்தால் அத்துக்கத்தை மறந்து விடுவீர்கள்'' என்று சொல்லிப் பின்பு அவர் வகை வகையாய்ப் பற்பல புசிக்கும் பதார்த்தங்களை வரவழைத்து ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்குப்

புசிப்பித்தார். அவர்களோ அவருடைய தாட்சண்ணியத்துக்காக சாப்பிட்டார்கள். அவர்கள் மனம் கொஞ்சம் உல்லாசமடைந்தது இதின்பின் அர்கஷ் என்பவர் அவ்வரசனிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு உமர் அலி அவர்களைக் கொண்டுவர உடனே புறப்பட்டுப் போய் விட்டார்.

அவர் மாறுவேடமணிந்து எஜீதுகளிருக்கும் இடத்திற்குள் புகுந்து விட்டார். அவர் அவ்விடம் போய் சேர்ந்தபோது அங்கு அப்துல்லா என்பவன் குதிரையின் மேல் ஏறியிருப்பதையும், உத்பா என்பவன் சந்தோஷமாய் அங்கும் இங்கும் திரிந்து கொண்டிருப்பதையும், சேனைகள் தண்டுத்தண்டாய் நின்று கொண்டிருப்பதையும், வேடிக்கை பார்க்க ஜனங்கள் கூட்டங் கூட்டமாய் போய்க் கொண்டிருப்பதையும், வெகு உயரமான ஒரு இடத்தில் தூக்குமரம் கொண்டுபோய் நாட்டப்பட்டிருப்பதையும், அதின் கயிறுகள் இழுத்துக் கட்டிருப்பதையும் பார்த்தார். அவர் உடனே ஏதோ விபரீதம் நடக்கப்போகிறதென்று தெரிந்து கொண்டார். தூக்கு மரத்திற்கும், உமர் அலி அவர்களுக்கும் சம்பந்த மிருப்பதாய் அவர் மனதிற் பட்டது. அவர் ஒரு இடத்தில் மேடைமேல் மர்வான் உட்கார்ந்திருப்பதையும், அவனை சூழ்ந்து பல பஹில்வான்கள் நிற்பதையும் கண்டார். அந்த இடத்திற்கு எதிர் பக்கம் தூக்கு மரத்தின் ஓரமாய் நிற்கும் ஜனக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டு தானும் வேடிக்கை பார்க்க வந்தவரைப்போல் முன் அணியில் ஜாக்கிரதையோடு நின்றார். அச்சமயம் மர்வான் என்பவன் கெட்டிக்காரர்களான பத்து பஹில்வான்களை அழைத்து உமர் அலி என்பவரை அவர் இருக்கும் இடத்திலிருந்து தூக்கிக்கொண்டு தூக்குமரம் இருக்கு மிடத்திற்குக் கொண்டுபோங்கள் என்று கட்டளையிட்டான். அந்தப் பஹில்வான்களில் ஒருவனைவிட ஒருவன் அதிக பலசாலியாக இருந்தான். இவர்கள் உமர் அலி என்பவரைத் தூக்கிக் கொண்டுபோக அவரிருக்கு மிடத்திற்கு சென்றார்கள். அப்போது அப்பஹில்வான்கள் வெகு பலசாலிகளாயிருக்கிறார்களென்று உமர் அலி அவர்கள் அறிந்து ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை நினைத்து ஹஸரத்து இப்ருஹீம் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் பூமியை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டதைப் போல் பூமியை இழுத்துப் பிடித்துக் கொண்டார். அப்போது உமர் அலி என்பவரை மர்வானிடம் கொண்டுபோக அப்பத்து பஹில்வான்களும் வந்து தூக்கினார்கள். இவர்களில் ஒருவனுடைய பலமும் அவர்மேல்

செல்லவில்லை. உமர் அலி என்பவர் தன் ஸ்தலத்தை விட்டு நகரவேயில்லை. அப்பஹில்வான்களும் அவரைக் தங்களால் கூடிய மட்டும் தூக்க முயன்று ஓய்ந்து போனார்கள்.

எவருக்கு ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய துணை உண்டோ அப்பேர்ப்பட்டவர்மேல் என்னுடைய பலம் செல்லும்? அங்கு நடக்கும் இச்சங்கதிகளை யெல்லாம் அந்த அஞ்சலக்கார ராகிய அர்கஷ் என்பவர் அறிந்து, இதுவே நேர்த்தியான தருண மாயிருக்கிறதென்று எண்ணி, மர்வான் என்பவனிடம் வெகு தந்திரத்தோடு போய் தம்முடைய பலத்தையும், வீரியத்தையும் அவனுக்குக்காட்டி, இந்த பத்து பஹில்வான்கள் அந்த சிங்கத்தின் எதிரில் ஒனுயைப் போலாகி விட்டார்கள். அந்த பராக்கிரமசாலி யானவரோ தம்முடைய ஸ்தலத்திலிருந்து கொஞ்சம்கூட நகர வில்லை. இவர் ஒருவர் அவர்கள் எல்லோரையும் அசக்தராக்கி விட்டார். நீர் எனக்கு உத்தரவு கொடுப்பீரானால் நான் தனி யாகவே அவரிடம் போய் அவரைப் பிடித்துத் தங்கள் முன் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிடுகிறேன். அப்போது நீர் சந்தோஷப் பட்டு எனக்கு என்ன பிரதிபலனை அளிப்பீர்? என்று கேட்டார். இதைக் கேட்ட மர்வான் என்பவன் சந்தோஷமடைந்து அர்கஷ் என்பவரை நோக்கி, "நீ மட்டும் அவரை இங்கு கொண்டுவந்து விட்டால் உனக்கு வேண்டிய ஏராளமான திரவியமும் காணி யாட்சியும் தருவேன்" என்று பெரிய ஆசைவார்த்தைகள் கூறி சீக்கிரமாய்ப் போய் அவரைத் தூக்கிக்கொண்டு வாரும்" என்று சொன்னார்.

அப்போது அர்க்ஷ் தன் மனதில் சந்தோஷப் பட்டு பஹில் வான்கள் இருக்குமிடம் சென்று இடுப்பைக்கட்டி "நீங்கள் எல் லோரும் விலகிப் போங்கள். உமர் அலி என்பவரைத் தம்மிடம் கொண்டுவரும்படி மர்வான் என்பவர் எனக்குக் கட்டளை யிட்டி ருக்கிறார்" என்று சொல்லவே, அந்தப் பஹில்வான்கள் எல்லோரும் இவன் ஒண்டியானவன், எவ்விதமாய் அவரைக் கொண்டு வருவான் என்று வெகு ஆச்சரியப் பட்டுக்கொண்டே எல்லோரும் விலகிப் போனார்கள். அப்போது அர்கஷ் என்பவர் உமர் அலி என்பவரிடம் போய், தம்முடைய முழுபலத்தோடு அவர் வயிற்றுக்குள் தன் கையை நுழைத்து அவரை யடியோடு தூக்கிக் கொண்டார். இப்படி தூக்கிக்கொள்ளவே அங்கு நின்று கொண்டிருந்த சகலரும் ஆச்சரியமும் பிரமையும் அடைந்தார்கள்,

உமர் அலி என்பவர் திகிலடைந்து "அந்தோ! இந்தப் பகையாளி எங்கோ யிருந்து எனக்கு வினையாய் வந்து சேர்ந்தானே" என்று தம்முடைய மனதில் எண்ணி, அர்கஷை நோக்கி "விரோதியானவனே! நீ ஏன் என்னைத் தூக்குகிறாய்? நீ எப்படி எங்கள் குடும்பத்தின் விரோதியா யிருக்கிறாய்? உனக்கு நாங்கள் என்ன தீங்கு செய்தோம்?" என்று கேட்டார்

இதை அர்கஷ் என்பவன் கேட்டுத் தாழ்ந்த குரலாய் "எ எஜமானனே! நான் உங்கள் பகையாளியல்ல. ஒருபோதும் நீங்கள் அப்படி நினைக்கவேண்டாம். நீங்கள் பயப்படவேண்டாம். இப்போது தாங்கள் சற்று நேரம்வரை பேசாமல் இருக்க வேண்டும். நான் உங்களை உங்கள் சகோதரர்களிடம் கொண்டுபோய் சேர்க்கிறேன். நீங்கள் பத்திரமாயிருங்கள். பதராதேதீர்கள். இன்னொரு சங்கதி நினைவிருக்கட்டும். அதாவது எப்போது நான் பறந்து செல்வேனோ அப்போது தாங்கள் என்னுடைய தலை ரோமங்களை வெகு பத்திரமாயும் கெட்டியாயும் பிடித்துக் கொள்ள வேண்டும்" என்று சொன்னார்.

இந்த வார்த்தைகளை உமர் அலி என்பவர் கேட்டதும் அவருடைய மனதில் வியப்பும் சந்தோஷமு முண்டாய் விட்டன. அவர் உடனே நிமிஷந்தோறும் ஆண்டவனுடைய ஷுக்குர் செய்தார். பின்பு ஷெ அர்கஷ் என்பவர் அவரைத் தூக்கிக்கொண்டு மர்வான் என்பவனிடங் கொண்டு வந்து, அவரைக் காட்டி "உம்முடைய உத்தரவு எனக்குக் கிடைக்குமானால் நான் இப்போதே இவரைக் கொண்டுபோய் தூக்குமரத்தின் மேல் தூக்கிவிடுகிறேன்" என்று சொன்னார். அப்போது மர்வான் என்பவன் இதைக்கேட்டு சீக்கிரமாய் இவரைக் கொண்டுபோய் தாமதிக்காமல் தூக்கிவிடும் என்று சொன்னான். அர்கஷ் என்பவர் உடனே உமர் அலியைத் தூக்கிக் கொண்டு தூக்குமரத்தடியிற் சென்று அங்கிருந்தவர்களை நோக்கி "இந்த உமர் அலியைத் தூக்கில் போடும்படி, மர்வான் எனக்குக் கட்டளையிட்டிருக்கிறார். ஆகையால் நீங்களனைவரும் தூரத்தில் விலகிப்போய் நின்று நடக்கும் சங்கதியை வேடிக்கை பாருங்கள்" என்றார். அதன்படியே ஜனங்கள் எல்லோரும் தூரமாய் ஒதுங்கிப் போனார்கள். சகல ஜனங்களும் ஒதுங்கிப் போனதையும் பாதை விஸ்தாரமா யிருப்பதையும் அர்கஷ் என்பவர் கண்டு, சந்தோஷமடைந்து, உமர் அலியைத் தூக்கிக் கொண்டே அந்தத் தூக்கு மரத்தை பன்முறை சுற்றிக்கொண்டிருந்தார்.

இப்படி இவர் சுற்றிக் கொண்டிருப்பதை உமர் அலி என்பவர் கண்டு திகில்பட்டு கண்ணீர் விட்டார். பின்னும் அவர் "இம்மனிதன் நமது சேனையிலுள்ளவனைப்போல காணப்பட வில்லையே. இவன் யாரோ. நாம் முன்பின் கண்டறியோம். ஆண்ட வனே இவன் உண்மையை அறிவான்" என்று தன் மனதில் கிலே சப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் மர்வானுடைய பரி வாரத்தி லிருந்தவர்களில் ஒருவனான உத்பா என்பவன், மர்வானை நோக்கி "எஜமானே! இந்த முன்பின் அறியாத மனிதனை நம்பி அவன் வசம் நமது முக்கிய விரோதியை ஒப்பித்து விட்டீர். அவன் செய்கைகளைப் பார்த்தால் நவீனமா யிருக்கிறது. இது ஒரு சமயம் அந்தரங்கமும் சூதுமாயிருக்குமோ தெரியவில்லை" யென்று சொன்னான். அதேசமயம் அர்கஷ் என்பவர் தூக்கு மரத்தடியில் நின்று உரத்த சப்தமாய் "மர்வானே! ஓ மூடனே, நீ கன்னசா யிருக்கிறாய். நீ என்னை அறிவாயா? நானே உமரே அய்யார் என்பவருடைய பேரன். ஹஸரத்து அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய சொந்த அடியானா யிருக்கிறேன். உமர் அலி யவர்களை மீட்டுக் கொண்டு போக ஆண்டவன் என்னை இவ்விடம் அனுப்பியிருக்கிறான். 'நான் இவரை நிச்சயமாய் கொண்டு வந்து தங்களிடம் சேர்ப்பிப்பேன்' என்று ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் வாக்குறுதி கூறிவிட்டு வந்தது போல், உன் வாயில் மண்ணைப்போட்டு இதோ இவரைக் கொண்டு போகிறேன் பார்" என்று கூறியதும் உமர் அலியைத் தூக்கிய படியே ககனமார்க்கமாய்க் கிளம்பிவிட்டார்.

இம்மொழிகளைக் கேட்டு வியப்பும் கோபமுமடைந்த மர் வானும் அவன் ஆட்களும், இவர் ஆகாயத்தில் கிளம்பியதைக் கண்டதும் திக்பிரமை யடைந்து கைகா லசையாது நட்ட மரங்கள் போல் நின்றுவிட்டார்கள். இவர்களுக்கு முதலில் எல்லாம் கனவு போலிருந்தது. அவர்கள் பிரமை நீங்கி கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு பார்ப்பதற்குள் ஆகாயத்திற் சென்றவர்கள் நெடுந்தூரம் போய்விட்டதால் மிக்க சிறிய உருவங்களாய்க் காணப்பட்டார்கள்.

இதைக் கண்டவுடனே மர்வான் என்பவனுடைய இடுப்பு முறிந்துபோய் விட்டது. அவனுடைய தைரியமும் நாசமடைந்தது. அவன் தன் புத்தியை இழந்து நாணத்தால் தலைகுனிந்து துயரக் கடலி லாழ்ந்தவனாய், தன் அருகிலுள்ளவர்களை நோக்கி "ஓ அப்துல்லா! ஓ உத்பா! நீங்கள் சீக்கிரமாய் அவர்களைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்" என்று சப்தமிட்டான்.

நண்பர்களே! தொனித்து வீசும் காற்றைக் கையால் பிடிப்பது எவனால் முடியும்? எவனுக்கு அவ்வித வல்லமை இருக்கின்றது? ஒருவராலும் அப்படிச் செய்ய முடியாதே. அர்கஷ் என்பவர் காற்றின்மேல் பறந்துபோய் விட்டதை அப்துல்லா என்பவனும் உத்துபா என்பவனுங் கண்டு மனமெரிந்து அவ்விடத்திலிருந்து திரும்பினார்கள்.

அர்கஷ் என்பவரோ பறந்து வந்து ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சமூகத்தில், அவர் சகோதரராகிய உமர் அலி என்பவரைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தார். அப்போது சகோதரர்கள் சகோதரனைக் கண்ணாரக் கண்ட பின்பு, எல்லோருக்கும் ஆனந்தக்கடல் பொங்க அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து அழுதார்கள். ஆண்டவனைப் புகழ்ந்தார்கள். அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய இருதயத்தில் சந்தோஷம் நிறைந்தது. விசாரமுள்ளவர்களாயிருந்த படைச்சேவகர்கள் எல்லோரும் ஆனந்தமடைந்தார்கள். எங்கும் பலவகை வாத்திய கோஷ்டங்கள் முழங்கின.

அர்கஷ் என்பவருடைய தந்திரத்தையும் சாமார்த்தியத்தையும் கேள்விப்பட்டு ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் மிக்க சந்தோஷ மடைந்தார்கள். அவரை அவ்வரசரானவர் கழுத்தோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டு அன்போடு உபசரித்தார். அவரும் வெகு மரியாதையோடும் வணக்கத்தோடும் பணிந்தார். பின்பு அர்கஷ் என்பவர் அவ்வரசர் முன் நின்று "ஓ சந்திரரானவரே! நான் செய்த இந்தக் காரியமானது தங்களுக்காக மட்டும் செய்யப்பட்டதல்ல. ஆனால், ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுக்காவும், ஹஸரத்து அலி முர்த்துஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்காகவும் ஹஸரத்து பீபீ பாத்திமா நாயகியார் அவர்களுக்காகவும் செய்தேனே அன்றி வேறல்ல. நானோ ஆண்டவன் அருளைத் தேடிக் கொண்டேன். இப்போது நான் தங்களுடைய காரியத்தையும் பூர்த்தியாய் நிறைவேற்றி விட்டேன். தாங்கள் உத்தரவு கொடுப்பீர்களானால் நான் ஆண்டவன் வழியில் தர்மம் செய்கிறேன் என்று சொன்னார். இதன்பின் அவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய உத்தரவை பெற்றுக் கொண்டு எல்லா பக்கிர்களையும் சேகரித்து ஆண்டவன் வழியில் தருமம் செய்தார்.

மர்வானுக்கு உதவிசெய்ய எஜீது என்பவன் சேனையை அனுப்பியிருக்கிறுன் என்ற செய்தியும் அச்சேனை நாசமடைந்துபோன செய்தியும்.

முன் கூறியபடி அர்கஷ் என்பவர் தருமம் செய்துகொண்டிருக்கும் தருணத்தில் ஒருவர் காற்றைப்போல பறந்து வந்து அர்கஷ் என்பவருடைய கழுத்தை அணைத்துக்கட்டிக்கொண்டார். பின்பு இவ்விரு சகோதரர்களும் ஆண்டவனுக்கு ஷுக்குர் செய்தார்கள். இப்படி பறந்து வந்தவருடைய பெயர் அஹமது. பின்னும் இதற்குள் திடீரென்று ஒரு வேவுக்காரன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சமூகத்தில் வெகு ஒழுக்கத்துடன் வந்து நின்று குனிந்து சலாம்செய்து அவர்களை வாழ்த்தினுன். அவன்தன் வாயைத்திறந்து எஜீது என்பவன் மர்வான் என்பவனுக்கு ஒத்தாசை செய்ய வேண்டியதற்காக இலட்சம் குதிரை பேரர்ச்சேவகர்களையும் என்பதினுயிரம் காலாட்படைச் சேவகர்களையும், எண்பது யானைகளையும் அனுப்பியிருக்கிறுன் என்று சொன்னுன். இதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டு எங்களுக்கோ ஆண்டவனுடைய உதவியும் துணையுமிருக்கிறது என்று சொன்னுர்கள்.

இதற்குள் பொழுதுபோய் இரவு வந்தது. இந்த இரவோ எஜீது என்பவனுடைய கூட்டத்தார்களுக்கு வெகு வருத்தத்தை யுண்டாக்கும் இரவாக வந்து சம்பவித்திருந்தது. அந்த இரவில் எங்கும் காரிருள் மூடியிருந்தது. அர்கஷ் என்பவரும், அஹமது என்பவரும் ஆக இவ்விருவர்களும் சேர்ந்து ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சமூகத்தில் வந்து நின்று "ஓ தெய்வ சிங்கமானவரே! மர்வான் என்பவனுக்கு உதவிக்காக எஜீது என்பவன் நாதமான சேனைகளை அனுப்பியிருக்கிறுன். அதில் அளவற்ற குதிரைகளும், யானைகளும் இருக்கின்றன. படைச் சேவகர்களும் அவர்களின் தலைவர்களுமிருக்கிறுர்கள். அந்தச் சேனையோ இவ்விடத்திலிருந்து கொஞ்சதூரத்தில்தான் பாளையம் இறங்கியிருக்கின்றது. தங்களுடைய உத்தரவானுல் நாங்கள் போய் அதை நாசமாக்கி விட்டுத் திரும்பி வருகிறேம்" என்று சொன்னுர்கள்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அதைக்கேட்டு புன்சிரிப்பு கொண்டு "என் சகோதரர்களே! இதுவோ இராக்காலமாயும் மிக்க இருளாயு மிருக்கிறது. எதிரிகளோ

பெருந் தொகையாயிருக்கிறார்கள். இந்த இருட்டில் சென்று அவர்களை யழிக்க உங்கள் இருவர்க்கும் வல்லமையும் தைரியமு மிருக்குமானல் நீங்கள் அப்படியே செய்யலாம். ஆண்டவன் உங்களுக்குத் துணைசெய்வானாக. அல்லாஹுதஆலா கிருபையால் நீங்கள் சவுக்கியத்தோடு மறுபடியும் திரும்பிவந்து சேர்வீர்களாக" வென்று சொல்லி அவர்களை ஆசீர்வதித்துச் செலவு கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அவர்கள் இருவரும் உடனே சகல ஆயுதங்களையும் தரித்துக் கொண்டு புறப்பட்டார்கள். இவர்கள் தங்களுடைய தந்திரங்களையும், உபாயங்களையும், சமார்த்தியங்களையும் உபயோகித்துத் தாங்கள் கோரிவந்த காரியத்தை சாதிக்க வேண்டுமென்று துணிவடைந்திருந்தார்கள். இவ்விருவர்களும் அந்தச் சேனையின் சமீபம் போகும்போது அச்சேனை முழுதும் பிரயாணத்தால் அயர்ந்து நித்திரை செய்வதைக் கண்டார்கள். பின்பு இவ்விருவர்களும் அச்சேனையின் வலது இடது ஆகிய இருபக்கங்களில் போய் நின்றுகொண்டு பெருத்த சப்தத்தோடு கூக்குரலும் இரைச்சலும் போட்டார்கள். அயர்ந்து நன்றாய் நித்திரைசெய்து கொண்டிருக்கும் அந்தப் படைவீரர் கலவரத்தோடு விழித்துக் கொண்டு "ஓஹோ! ஆஹா! இப்போது அபாயமும் மோசமும் வந்து நேரிட்டதே. ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சேனைகள் எங்கள் மேல் வந்து விழுந்துவிட்டதே. அது இராத்தாக்குதல் செய்கிறதே" என்று நினைத்துக் கொண்டு அலங்கோலமாய் ஆசைக்கு யெட்டிய ஆயுதங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஒவ்வொருவனும் தனக்கெதிரிலிருப்பவனை ஹனீபாவின் படைவீரன் என்று எண்ணிக் கொண்டு தங்கள் படைகளைத் தாங்களே வெட்டிக்கொள்ளவும், ஈட்டிகளால் குத்திக்கொள்ளவும் ஆரம்பித்தார்கள். அர்கஷ், அஹமது என்ற இரண்டு சகோதரர்களும் இவ்வாறு தந்திரமாய் எதிரிகள் தங்களால் தாங்களே மாளும்படி செய்துவிட்டு, அதை விட்டுப் புறப்பட்டு உடனே ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் வந்து அவர்களைக் கண்டு தாங்கள் செய்த விந்தையான தந்திர சாமார்த்தியத்தை அவர் முன் வெளியிட்டார்கள்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டு வெகு சந்தோஷப்பட்டு அர்கஷ் என்பவரைத் தன் நெஞ்சுடன் அணைத்து அவர் விஷயத்தில் ஆண்டவனிடம் துஆ செய்து அவர்களிருவர்க்

கும் உயர்ந்த ஆடையாபரணங்களைக் கொடுத்தார்கள். அதன் பின்பு அர்கஷ் என்பவர் அவ்வரசர் அவர்களிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு தோகான் என்பவரிடம் போகப்புறப்பட்டார். அவரிடம் போய்ச் சேர்ந்ததும் அவர் தாம் போயிருந்த இடத்தில் செய்த எல்லாக் காரியங்களையும் தேகோன் என்பவரிடம் சொன்னர். மறு நாள் விடிந்தவுடன் தோகான் என்பவர் சமுத்திர அலைகளைப் போலுள்ள தன் சேனையுடன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் போகப்புறப்பட்டார்.

இங்கு மர்வானுடைய உதவிக்காக வந்த எஜீது என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்களோ எங்கே மறுபடியும் முஹம்மது ஹனீபாவின் சேனைகள் இரவில் வந்து தங்களைத் தாக்குவார்களோ வென்று பயமடைந்ததால், அவர்களில் மடிந்துபோனவர்கள் போக மீதமிருந்தவர்கள், மர்வான் என்பவனிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள் அவர்கள் தங்கள் வழியில் நடந்த சமாச்சாரங்களை அப்பாவியினிடம் சொன்னர்கள். அவன் அதைக்கேட்டுத் துக்கமுள்ளவனுனன். பின்பு மர்வான் என்பவன் மறுநாட்காலை தன்னுடைய எல்லாப் போர்ச்சேவகர்களுடன் சென்று ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சேனையைத்தாக்க வேண்டுமென்று தனக்கிருந்த எண்ணத்தை உத்துபா என்பவனிடம் அறிவித்தான். அதற்கு அவன் என்னுடைய மனதிலும்கூட அவ்விதமாகவே வருகின்றது, இதுவே உத்தமம். இதுவே சரி என்று சொன்னுன். இதற்குள் இரவு வந்து சேர்ந்ததால் எல்லோரும் படுத்துக்கொண்டார்கள்.

ஹனீபா அவர்களுடன் யுத்தஞ் செய்ய மர்வான் புறப்பட்ட செய்தி.

மறுநாட்காலை மர்வான் என்பவன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடன் யுத்தஞ்செய்ய குதிரையின்மேல் ஏறித் தன் சேனையுடன் யுத்தகளத்துக்குப் புறப்பட்டான். உத்துபா என்பவனும், அப்துல்லா என்பவனும் அவனுடனே இருந்தார்கள். மர்வான் என்பவன் தன் சேனைகளோடு புறப்பட்டானென்ற சமாச்சாரம் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்கு எட்டிற்று. அவ்வரசரானவரும் உடனே தன் சேனைகளையும் ஆயத்தமாய் யுத்தத்திற்குப் புறப்படும்படி ரணபேரிகை யறைவித்தார். இரு

தாத்து சேனைகளும் ரணகளத்தில் வந்து யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாய் அணி வகுத்து நின்றன.

மர்வான் என்பவன் ஏழு லட்சத்தி எண்பதினாயிரம் குதிரை போர்ச் சேவகர்களையும், ஒன்பது லட்சம் காலாட்படைச் சேவகர்களையும், ஏழாயிரம் யானைகளையும் வாங்கிக் கொண்டு யுத்தகளத்தில் வந்து நின்றிருந்தான். உடனே இரண்டு சேனைகளும் யுத்தத்திற்கு ஆரம்பித்தார்கள். மர்வானுடைய சேனைகள் தாக்க ஆரம்பித்ததும், சக்ரவர்த்தியான ஹனீபா தம்முடைய போர்ச் சேவகர்களை எதிரிகள் மேல் விழுந்து யுத்தம் செய்யும்படி தூண்டினர். அவர்கள் உடனே மின்னலைப்போல் பாய்ந்து இடி முழக்கத்தை போல் கர்ச்சித்துக் கொண்டே மர்வான் என்பவனுடைய சேனையின்மேல் விழுந்தார்கள். பின்பு இருதாரத்தாருடைய சேனைகளும் ஒன்றோடொன்று கைகலந்து யுத்தஞ் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டன. சூரியனொளியில் பட்டையங்கள் பளபள வென்று மின்னின. ஆரம்பத்தில் செவ்வான மிட்டது போல் பூமியிலுள்ள புழுதி மேலே கிளம்பி வானமுழுவதும் தூசி பறந்து இருள் மூடியது போலாயிற்று. ஆயினும் சற்று நேரத்திற்குள் வாட்களும், ஈட்டிகளும், வல்லயங்களும் சிந்திய ரத்தமானது பூமியிலுள்ள புழுதியைச் சிவந்த சேறாக்கி விட்டது. தலை வெட்டுண்ட கவந்தங்கள் வீராவேசத்தோடு கையிலுள்ள வாளை வீசிக்கொண்டு நாலைந்தடி முன்னுக்கு நடந்து பிறகு தரையி லிருக்கும் சவத்தில் காலிடறிக் கீழே விழுந்தன. கையறுப்புண்டவர்களும் காலறுப்புண்டவர்களும் குத்துப்பட்டு குத்துயிரோடிருப்பவர்களும் பிரலாபிக்கும் கோஷ்டமானது கல்மனதையும் கரையச் செய்யக் கூடியதாயிருந்தது. வெட்டுப்பட்டு விழுந்த சிரங்கள் மீசை துடிக்கப் பற்களை நறநறவென்று கடித்தன. இன்றுதான் கியாமத்து நாள் வந்து விட்டதோ வென்று நினைக்கக் கூடியதா யிருந்தது.

இதற்குள் தோகான், மோகான் என்பவர்கள் தங்கள் படைத் தலைவர்களோடும், லக்ஷத்துப்பதினாயிரம் யுத்த வீரர்களுடனும் திடீரென்று மர்வான் என்பவனுடைய சேனையின் பின் பக்கமாய் வந்து அப்போர்ச் சேவகர்களின் மேல் விழுந்து அவர்களை நொறுங் கடித்து அணிகளைக் கீழும் மேலுமாய்க் கலக்கி விட்டார்கள். அப்போது இந்த இரத்த சிந்துதலானது நூஹ் அலைஹிஸ்ஸலாம்

அவர்களுடைய அக்கால ஜலப்பிரளயம் போன்றதா யிருந்தது. இந்தக் கொடிய யுத்தத்தால் மைதான முழுதும் இரத்த வெள்ள மாய் விட்டது. எண்ணிறந்த சவங்கள் அந்த இரத்தத்தில் முழுகி மறைந்து கிடந்தன. பருந்து, கழுகு, கூளி, ஓனாய், நரி முதலியவைகளுக்கு என்றும் கிடைக்காத பெருவிருந்தா யிருந்தது. குதிரைகளின் சவங்களும் வீரரின் பிரேதங்களும் ஒன்றின்மே லொன்றாய் விழுந்து போர் போராய்க் குவிந்து கிடந்தன. எஜீது என்பவனுடைய சேனையில் பெரும்பாகம் அழிந்து போயிற்று.

அப்போது எஜீது என்பவனுடைய போர்ச் சேவகர்கள் பயந்து திகிலடைந்து தங்கள் கைகளைப் பிசையத் தொடங்கி னார்கள். இவ்வித ஸ்திதியை உத்பா என்பவனும், அப்துல்லா என்பவனும் கண்டு, இப்போது நாம் நின்றிருப்பது சரியல்ல வென்று ஓட்டம் பிடிக்கத் தொடங்கினார்கள். இவ்விருவர்களும் தங்கள் சேனைகளை விட்டு விட்டு ஓடிப்போய்க் கொண்டிருப்பதை முஷீப்காக்கா என்பவர் கண்டு, தம் குதிரையைத் தட்டிவிட்டு உத்பா என்பவனிடம் போய் அவனைக் கண்டு "ஓ மானம் கெட்ட வனே! ஓ துர்அதிஷ்டனே! என் ஓடுகிறாய்? உன் விஷயமாய் நரகத்துக்குச் சஞ்சலம் இருக்கின்றது. நீ எங்கே போகிறாய், நான் உன்னை விடேன். நான் உன்னைத் திருப்பி விடுகிறேன். இப்போது நீ என்னுடைய கையின் ஓர் பட்டைய வெட்டை உண் பாயாக" என்று சொல்லி ஹைதரி கஃறுவைச் சப்தித்து அவனை ஓர் வெட்டு வெட்டினார். உடனே அவ்வடியால் அவன் இரண்டு துண்டுகளாக விழுந்தான். உஷத்தூர் என்பவர் அப்துல்லா என்ப வனிடம் போய்ச் சேர்ந்து அவனைக் கண்டு "ஓ அப்துல்லா என்பவனே! ஓ நரகாளியே! இப்போது நீ எங்கே போகிறாய். எங்கே போக எத்தனித்திருக்கிறாய். என் கையி லிருந்து எப்படித் தப்புவாய்? ஏன் நீ உன் உயிரை ஒளிக்கிறாய். இப்போது நீ உயிரோடு பிழைத்திருப்பதின் ஆசையை நீக்கி விட்டு நரகம் போய்ச் சேர்ந்து, அதை உன்னுடைய வாசஸ்தல மாக்கிக் கொள். பின்னும் நீ அதை செழிப்பாக்குவாயாக" என்று சொன்னார். இந்த அப்துல்லா என்பவனோ எஜீது என்பவனுடைய சேனையில் எல்லோரைவிட பலத்தில் வெகு மேலானவனாயிருந்தான். உஷத்தூர் என்பவர் கூறியதைக் கேட்டு அவன் கோபமடைந்து தன் ஈட்டியை கையில் பிடித்துக் கொண்டு பெரிய சப்தத்தோடு கர்ஜித்து அவரை ஒரு குத்து குத்தினான்.

அவரோ அவ்வீட்டியின் அடியைத்தன் கேடகத்தின்மேல் தாங்கிக் கொண்டு தன்னைத் தப்பவைத்துக் கொண்டார். பின்பு அவர் அப்துல்லா என்பவன் மேல் வெகு சீக்கிரமாயும் தந்திரமாயும் தன் பட்டயத்தால் தாக்கினர். அந்த அடியால் அவன் குதிரையினின்று கீழே விழுந்தான். ஆனால் உடனே சாமாளித்தெழுந்து தன் பட்டயத்தை உருவினன். ஆனால் ஜெயசூராகிய ஹாரிஸ் என்பவர் தீவிரமாய்ப் பாய்ந்து ஒரே வீச்சில் அவனை இரு துண்டாய் வெட்டிவிட்டார். அத்துஷ்டன் உடனே ஆவி நீங்கி சவமாய்ப் பூமியில் விழுந்தான். அவனுடைய பிராணன் அவனுக்குச் சொந்தவிடமாகிய தீய நரகம் போய்ச் சேர்ந்தது.

பிறகு உமர் அலி என்பவரும், தாலிப் அலி என்பவரும், ஆகில் அலி என்பவரும் சக்ரவர்த்தியாகிய மூஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் போய் சேர்ந்தார்கள். மனிதர்கள் உதிரமும் யானை, குதிரை முதலிய மிருகங்களின் உதிரமும் பூமியிற் சிந்தி இரத்த வெள்ளமாய் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எஜீது என்பவனுடைய சேனைத் தலைவர்களாகிய உத்பா என்பவனும், அப்துல்லா என்பவனும் நரகம் போய்ச் சேரவே, மர்வான் என்பவன் மிக்க அதைரியமும் திகிலும் அடைந்தான். பின்னும் தன்னுடைய சேனை எல்லாம் பாழாய்ப் போய்விட்டபடியால் தான் இனி இங்கிருப்பது ஆபத்துக்கு இடமாகுமென்றெண்ணி இரணகளத்தை விட்டு ஓட்டம் பிடித்தான். தோகான் என்பவர் மர்வான் என்பவன் ஓடுவதைக் கண்டு அவன் பின் அவனை மூன்று மயில் தூரம்வரை துரத்தினர். அவன் தன் உயிரைக் அதிக வேகமாய் ஓடிவிட்டான். ஆகையால் தோகான் என்பவர் திரும்பி சக்ரவர்த்தியாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சன்னிதானத்தில் வந்து அவர்களுடைய பாதங்களை முத்தமிட்டார். அப்போது முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்கு ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய பேரப்பிள்ளைகளாகிய ஹஸரத்து அஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு ஹஸரத்து ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய துக்கம் நூதனமாய் மனதில் உதித்ததால் அவர்கள் துக்கக் கொடியை நிறுத்தினர்கள். அதைக் கண்ட யாவரும் துக்கக்கடலில் ஆழ்ந்தவர்களானார்கள். பின்னும் அவ்வரசருடைய கன்னங்களின் மேல் முத்துகளைப் போல் நீர்த்துளிகள் உருண்டு விழுந்தன. அவருடைய துயரத்தைக் கண்டு சகிக்கமுடியாமல் வானத்திலுள்ள மலாயிக்குகளும் அழத்தொடங்கினர்கள். எல்லாப்படைச் சேவகர்களும் நின்று

அழுது கொண்டிருந்தார்கள். இந்த சப்தமோ வானங்களின் அரஷின் மேலும் போய்ப் பரவியது.

ஹனீபா அரசரானவர் தோகான் என்பவர் மிக்க துயரப் படுவதைக் கண்டு அவரைத் தூக்கித் தன் மார்போடு அணைத்து "என் சகோதரனே! நீர் ஸப்ர் செய்வீராக. நீர் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைனன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களின் மேல் பாத்திஹா ஓதும்" என்று அவருக்குச் சொன்னார்கள். அவ்வாறே தோகான் என்பவர் பற்பல வகையான சமையல்களைச் செய்து பாத்திஹா ஓதி ஏழைகள், பகீர்கள் முதலிய சகலர்களுக்கும் உணவளித்தார். பின்னும் துருதுகளை ஓதி ஹஸரத்து ஹுஸ் ஸைன் அவர்களுடைய பரிசுத்த ஆத்துமாக்களுக்கு செலுத்தினர்.

மர்வான் என்பவன் முறிபட்டோடிய பின் எஜீதுக்கு யோசனை கூறுவது.

அசுத்தனாகிய மர்வான் என்பவன் முறிபட்டு யுத்த களத்தை விட்டோடி விட்டான் என்று கூறினோமல்லவா? அவன் நாணத் தால் தன் முகத்தை மறைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு பயண ஸ்தலங்களையும் துக்கத்துடனும் பயத்துடனும் கடந்துகொண்டு ஷாம் தேசத்திற்குப் போய்ச் சேர்ந்து எஜீது என்பவனுடைய சமுகத்தில் நின்றான். ஆனால் துயரத்தால் அவனுக்கு வாய்த் திறந்து பேச முடியவில்லை. கடைசியில் பெருமூச்சோடு துக்கித் துக் கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே நடந்த போரின் சங்கதி யாவற் றையும் வெளியிட்டு, "என் அரசனே! என் கிரீடரே! எல்லாத் தேசங்களின் மேல் உம்முடைய வல்லமையும், பயங்கரமும் என் நாளும் இருப்பதாகுக. நீரே இப்போது அச்சமற்றவராய்ப் பராக் கிரமத்தோடு இரு ஜகத்து சிங்கமாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடன் யுத்தம் செய்வீர். அவர்களுக்கும் எங்க ளுக்கும் வெகு கடினமான யுத்தம் நடந்தது. அந்த யுத்தமோ கியாமத்தைப் போலிருந்ததென்று தாங்கள் உண்மையாய் மனதில் எண்ணவேண்டும். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபாவின் சேனை கள் நாலா பக்கத்திலுமிருந்து வெகு பலத்தோடும் தீரத்தோடும் யுத்தம் செய்தார்கள். அடிமேல் அடி இரக்கமின்றி அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதனல் எங்களுடைய எல்லாச் சேனை களும் மண்ணோடு மண்ணாய்ப் போய்விட்டது. இதுவும் தவிர

ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரரும் ஹஸரத்து இமாம் ஹூஸைன் ரலியல்லாஹூ அன்ஹூ அவர்களின் பிரதிநிதியுமாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்குத் துர்க்கிகளாகிய தோகான் என்பவரும், மோகான் என்பவரும் ஒரு இலட்ச சேனையுடன் வந்து உதவி செய்தார்கள். அவர்கள் எங்களுடைய சைனியத்தை எல்லாம் கோடாலிகளாலும், அம்புகளாலும், பட்டயங்களாலும், ஈட்டிகளாலும், குத்துவாள்களாலும் வெட்டியும் குத்தியும் கொன்று நாசமாக்கிவிட்டார்கள். எனக்கோ ஹஸரத்து முஹம்மது அனீபா அவர்களுடன் யுத்தம் செய்ய சற்றுவது சக்தி இல்லை. சேனையுமில்லை. நானே சக்தியற்றவனாய்ப் போனேன். அந்த யுத்த சங்கதிகளைத் தங்களிடம் விபரமாய் சொல்லவும் எனக்குத் திராணியில்லை. என் வாயுங்கூட சக்தி யற்றிருக்கிறது" என்று சொன்னான். எஜீது என்பவன் இந்த சமாச்சாரங்களை யெல்லாம் கேட்டு விசாரத்தால் தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு மவுனமாயிருந்தான். மேலும் அவனுடைய இடுப்பும் முறிந்ததுபோல் அதைரிய முள்ளவனாய் விட்டான். கோபத்தால் அவனுடைய இரத்தம் கொதித்துக்கொண்டிருந்தது. அவன் முகத்தின்மேல் இருள் மூடிக்கொண்டது. அவன் விசாரமாகிய கடலில் மூழ்கிப்போயிருந்தான். கடைசியில் அவன் தன் மனதை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்டு, சற்றுநேரம் சிந்தித்து மர்வானை நோக்கி "என் பிரியமுள்ள மர்வானே! நான் சொல்லுவதை நீ கவனமாய் கேள். என் மனது திருப்தியும் சந்தோஷமு மடையும்படி முஹம்மது ஹனீபா என்பவரைப் பிடித்துக்கொள்ள நீ சூட்சமபுத்தியோடும் தந்திரத்தோடும் ஏதேனும் ஒரு ஆலோசனை செய்வாயாக. எனக்கு ஒருபோதும் இந்த சத்துருவின் மேல் சற்றுவது நாட்டம் இருந்ததே இல்லை. கருமத்தின் பயனாய் இந்த கொள்ளி எங்கே இருந்து முளைத்ததோ தெரியவில்லை. எங்கள் கெட்ட கரும மாகிய காற்றால் அது வேகமாய் எங்கள் மேல் வந்து பாய்ந்திருக்கின்றது" என்று சொன்னான்.

மர்வான் என்பவன் எஜீது என்பவன் கூறிய இச் சொற்களைக் கேட்டு, தன் புத்திக்கு ஒன்றும் தோற்றாமல் சற்றுநேரம் மவுனமாய் இருந்தான். பின்பு அவன் சற்று ஆலோசனை செய்து, "என் அரசரே! உமக்கு உதவி செய்யும் பொருட்டுப் பலமான பஹில்வான்களையும், உண்மையுள்ள போர்ச் சேவகர்களையும்

அனுப்பும்படி நான்கு கடிதங்கள் எழுதி அவர்களை வரவழையுங்கள். அவர்கள் போய் சந்தோமாய் யுத்தம் செய்யும்படி தாங்கள் அவர்களுக்கு ஆடையாபரணங்களையும் பொருளையும் கொடுத்து அவர்களை உற்சாகப்படுத்துங்கள்" என்று விடையளித்தான். இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்ட எஜீது என்பவன் கடிதங்கள் எழுதுகிற இராயசக்காரனை அழைத்து, ஒரு கடிதம் ரூம் தேசத்து அரசனாகிய கைகூம் என்பவனுக்கும், மற்றொரு கடிதம் அப்படாகையிலிருந்த வெள்ளைக்காரனுக்கும், வேறொரு கடிதம் சங்கபா தேசத்து அரசனுக்கும் இன்னும் ஒரு கடிதம் ஹபஷ் தேசத்து அரசனுக்கும்- தனக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று எழுதச் சொல்லிக் கையொப்பமும் மொஹரும் வைத்து, அஞ்சலக்காரர்களிடம் கொடுத்து துரிதமாய்ச் செல்லும்படி ஆக்ஞாபித்து அனுப்பினான். நான்கு அஞ்சலக்காரர்களும் நான்கு கடிதங்களை வாங்கிக் கொண்டு நாலா பக்கமும் போனார்கள்.

முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் நபிநாயகம் (ஸல்) அவர்களுடைய ரவுஜாவை தரிசிக்கப் போனதும் ஐந்து அஞ்சலக்காரர்கள் வந்து சொன்ன சங்கதியும், யுத்தங்கள் நடந்துமான சமாச்சாரங்கள்.

திரு-ரவுஜாவைத் தரிச்சித்தல்.

ஓ நண்பர்களே! ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் ஷாம் தேசத்திலிருந்து வந்த மர்வான் என்பவனுடைய வீரம் பொருந்திய சேனைகளை யெல்லாம் யுத்த முனையில் நாசமாக்கி விட்டார்கள். அவர்கள்மேல் ஆண்டவனுடைய கோடானு கோடி ரஹ்மத்து உண்டாவதாக. பின்னும் அவருடைய பகைவர்கள் மேல் அளவற்ற லஃனத்து சதாகாலமு முண்டாவதாக. ஆமீன்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அந்த யுத்த மைதானத்தில் இரண்டு நாள் வரை இருந்தார்கள். பின்பு இவருடைய மனமும் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய கப்ரே ஷரீபை ஜியாரத்து செய்வதில் விருப்பமுள்ளதாயிருந்தது. ஆகையால் இவர் தம்முடைய பந்துக்கள், சினேகிதர்கள் முதலிய அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு மதீனமா நகரை நோக்கிப் புறப்பட்டார். ஹஸரத்து நபிநாயகம் (ஸல்) அவர்களுடைய பிரதிநிதியாயும் பகை

ஞருடைய சங்காராயும், ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய உயிர்போன்றவருமான இவர் க்ஷேமமாய் அவ்விடம் போய்ச் சேர்ந்தார். அப்போது எல்லா அறபியர்களும் மதீனமா நகரின் சகல பிரபுக்களும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை வந்து கண்டு அவர்களுடைய பாதங்களை முத்தமிட்டார்கள். ஹனீபா அவர்களைப் பேட்டி கண்டபின் அவர்கள் எல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டுப் பிறகு தமக்கு மனோவியாதியை யுண்டாக்கிய ஹஸரத் இமாம் ஹுஸைன், அலி ரலி அல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய துயரத்தால் தூண்டப்பட்டு திருரவுஜாவில் போய்ச் சேர்ந்து மகிழ்ச்சி யடைந்தார்.

உலக ரக்ஷகனுடைய பிரியரும், பாவிகளின் இரட்சகருமாகிய நபிகள் நாயகம் ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களின் ஜோதிப்பொருந்திய ரவுஜாவின் மேல் எப்போது அவ்வரசரானவருடைய பார்வை விழுந்ததோ, அப்போதே அவருடைய இருதயத்திற்குக் குளிர்ச்சியும், திருப்தியும், சௌக்கியமும் கிடைத்தது. அவர் துயரம் நீங்கி சந்தோஷமுள்ளவரானார். இன்னும் அஞ்ஞான அந்தகாரத்தை யொழிக்க வெழுந்த ஞான சூரியராயும், பூச்சக்கிரத்துடையவும், வான சக்கிரத்துடையவும் காரணராயும், சிறப்பானவராயுமான ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய ஜயாரத்தை மனப்பூர்த்தியுடன் அவர் பகிரங்கமாய் செய்து கொண்டிருந்தார். ஏக சிருஷ்டிகனும் அழிவற்றவனுமான ஆண்டவனுடைய பரிசுத்த ரஸூலானவராயும, லௌலாக்க லமா கலக்கதுல் அப்லாக்வுக்குருடையானவராயும், தீர்க்க தரிசனத்தின் சக்கிரவர்த்தியானவராயும் ஆகாயங்களில் சூரியனானவராயுமான ஹஸத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய மகிமை பொருந்திய கப்ரே ஷரீபின்மேல் தன்னை அவர் தசத்துக்கு செய்து "ஓ கௌசர் ஜலத்தைப் பகருகிறவரே! ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும் தங்கள் அடைக்கலத்தில் இருந்தார்களே, அவர்களில் ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களைத் தங்கள் வீட்டாருடைய பகைஞனும் பாவியுமான எஜீது என்பவன் நஞ்சு கொடுத்து கொன்று விட்டான். இன்னும் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய புனித திரேகத்தையோ

பட்டயங்களால் சொறுக்கி ஷஹீதும் செய்தான். பின்பு அவன் ஹஸரத்து ஜைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், தங்கள் வீட்டாரையும் அநீதமாய்ப் பலவந்தத்தோடு சிறையாக்கிக் கொண்டு கால்நடையாய் திமிஷ்க் தேசத்துக்குக் கொண்டுபோனான். இக்காரணத்தால் நான் வெகு துக்கமுள்ளவனாயிருக்கிறேன். அத்துயரத்தை சகிக்க என்னால் முடிகிறதில்லை. தாங்கள் தங்கள் கடாக்ஷத்தால் என்னை சந்தோஷ மடைகிறவனாய் செய்வீர்களாக. இன்னும் எஜீது என்பவன் தங்கள் குடும்பத்தாரின் ஜன்ம விரோதியாயிருக்கிறான். அவன் என் கைகளால் வெகு சீக்கிரத்தில் நாசமடையும்படி தாங்கள் எனக்குத் துணை செய்வீர்களாக. அப்போது நான் இலக்ஷ இலக்ஷம்ஷுகுர் செய்வேன். தங்கள் பாதங்களின்மேல் நான் என் முகத்தைத் வைப்பேன் என் கண்களை தங்கள் நகைலன்களின்மேல் வைப்பேன். அந்தத் துஷ்டன் நுபுவத்தின் புஷ்பவனத்துடைய செடியை அக்கிரமமாய்ப் பிடுங்கிவிட்டான். இந்தக் குடும்பத்தின் பகைஞனும், ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலி யல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குடிக்குச் சத்துருவாயும் இவன் எங்கிருந்து வந்தானோ தெரியவில்லை. இத்துஷ்டன் கர்பலாவின் வனாந்திரத்தை இரத்தமாக்கினான். தங்களுடைய பேரப்பிள்ளைகளைப் பட்டயங்களால் மடித்து விட்டான். ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய காரணத்தால் என் கண்கள் இருண்டுபோயிருக்கின்றன. உலக முழுமையும் எனக்கு அந்தகாரமாயிருக்கின்றது. எங்கள் நாயகபி அவர்களே! எஜீது என்பவன்மேல் நான் ஜெயம் பெறும்படி அனுக்கிரகம் செய்வீர்களாக. என்னுடைய உள்ளத்தின் புண்ணைத் தாங்கள் ஆற்றுவீர்களாக. என்னுடைய இருதயமோ அனலாய் எரிந்து கொண்டிருக்கின்றது. என் மனமோ துக்கத்தால் வருந்துகின்றது. இன்னும் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் இல்லாமல் நான் பிழைப்பது எனக்கு நன்மையாய்த் தோன்றவில்லை. எனக்கு இப்போது உங்களுடன் மண்ணில் மறைந்து விடுவதே நலம் என்று தோன்றுகிறது. ஹாய்! என் ஜீவியம் இப்போது எனக்கு வருத்தமாயும் பாரமாயு மிருக்கின்றது இவற்றினின்றும் விடுதலை பெறத் தங்களையன்றி யெனக்கு வேறெந்த மார்க்கமுமில்லை. தாங்களே எனக்கு இது விஷயத்தில் வழி காட்ட வேண்டும். நான்எஜீதின் மேல் ஜெயம் பெறும்படி அருள் புரிவதே

என் மனப்புண்ணை யாற்றக்கூடிய அருமருந்தாகும் எ ஆண்டவனுடைய நபியானவரே! எனக்கு ஒத்தாசை செய்யுங்கள். ஜெயத்தைத் தந்தருளுங்கள். சந்தோஷமில்லாத என் மனதை இப்போது சந்தோஷிப்பியுங்கள்" என்று முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய தலையையும் முகத்தையும் கண்களையும் முபாரக்கான கப்ரின் மேல் வைத்துத் தேய்த்துக்கொண்டும் அழுது கொண்டும் உருண்டு கொண்டு மிருந்தார்கள்.

இப்படித் தேய்த்து அழுதுகொண்டிருக்கையில் ஏழு வானங்களின் தூதர்களும், எட்டு பிஹிஷ்த்துகளின் சொர்க்க கன்னிகளும், தூதர்களும் கூட அத்துக்க சப்தத்தைக் கேட்டு அழத் தொடங்கினார்கள். பின்னும் அவர்களுடைய் துக்கத்தோடு அர்ஷும் பூமியும் அசையவும் நடுங்கவும் தொடங்கின. இன்னும் பறவைகளும் மிருகங்களும் மச்சங்களும் துக்கித்து அழுதன. இன்னும் ஹலரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் ஓ தீனினைக் காரர்களின் "இரட்சகரே! தாங்களும் கராமத்தின் அரசராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும். ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய உயிரானவராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களும், மோட்ச நாயகியாகிய ஹஸரத்து பாத்திமா நாயகியார் அவர்களும், பராக்கிரமத்தின் சிங்கமானவராகிய ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களும் ஆக தாங்கள் ஐந்து பேர்களும் நட்சத்திரத்தின் ஐந்து முத்துகளாயிருந்தீர்கள். இவர்களில் தாங்கள் மூவர்கள் முதலில் உலகத்தை விட்டு கடந்து போனீர்கள். பாக்கியிருந்தவர்கள் தங்களுடைய இரு கண் மணிகளாயிருந்தார்கள். இவ்விருவர்களும் தீனுடைய நக்காருவை அடித்து உங்களுடன் சேர்ந்து ஜன்னத்தில் போயிருந்து விட்டார்கள். தாங்கள் ஐந்து பேர்களும் நிச்சயமாய் நிச்சந்தேகமாய் ஒன்று சேர்ந்து போய், என் தலைமேல் வருத்தமான காரியத்தை சுமத்தி விட்டீர்கள். பின்னும் கர்பலாவின் மைதானத்தில் இரத்தசாக்ஷி மரணத்தின் கிண்ணத்தால் நான் பானம் பண்ணும்படி அதை எனக்குத் தாங்கள் தருவீர்களாக என்று சொன்னார்கள்.

பின்னும் அவர் மோக்ஷ நாயகியாகிய என் மாதாவே! என் விண்ணப்பத்தைத் தாங்கள் கேளுங்கள். என் அங்கலாப்பிற்குத்

தாங்கள் செவிக்கொடுங்கள். உங்கள் தலைமேல் கருமத்துடைய பேர்வை யிருக்கின்றது. தங்களுடைய துஆ ஆண்டவனிடத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றது. ஆண்டவன் உங்களை உம்மத்துடைய இரக்ஷகராக்கி இருக்கின்றான். எப்போது ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் தங்களுடைய உயிரைக் கொடுத்து விட்டதை நான் கேட்டேனோ அது முதல் என் பிழைப்பு என்மேல் வெகு பாரமாயிருக்கின்றது. மேலும் அவர்கள் உலகத்தில் இன்னும் கொஞ்ச நாள் பிழைத்திருந்து எங்களுக்கு உபதேசித்துப் பின்பு அவர்கள் பகாவுக்கு போய்ச் சேர்ந்திருப்பார்களானால் அப்போது வெகு நலமாயிருந்திருக்கும். பின்னும் எனக்கு இரவும் பகலும் நிமிஷந்தோறும் அவர்களுடைய விசாரம் இருந்து கொண்டே யிருந்தது. ஆனால் சமாசாரம் ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாதிருந்தது. அத்துரோகியாகிய எஜீது என்பவன் யுத்தம் செய்து என் குடும்பத்தை நாசமாக்கினான். பின்னும் அவன் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை எது முதல் கர்பலாவில் ஷஹீது செய்தானோ அது முதல், என் இருதயத்துக்கு ஆரோக்கியமில்லை. என்னுடைய இருதயம் துக்கத்தில் தூள் தூளாய் போயிருக்கின்றது. இன்னும் என் கண்களிலிருந்து துக்கக்கடலின் தண்ணீர் ஓடுகின்றது. கண்ணீருக்குப் பதில் இரத்தக் கண்ணீர் ஓடுகின்றது" என்று முறையிட்டுக்கொண்டே பாத்திமா நாயகியார் அவர்களுடைய கபரின் பாதங்களை முத்தமிட்டார். பின்னும் கபருடன் இவையெல்லாம் அழுது அழுது சொல்லி இரத்த ஜலத்தால் தன்முகத்தைக் கழுவினர். பின்னும் அவர் பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டும் அழுதுகொண்டும் தாம் இறங்கியிருந்த ஸ்தலம் வந்து சேர்ந்தார்.

அவர் அந்த நாள்முழுவதும் வெளியே புறப்படாமல் வீட்டிலேயே இருந்து கொண்டிருந்தார். அந்த நாள் முழுமையும் அவருக்குத் துக்கத்திலும் அழுகையிலுமே கழிந்தது. இதற்குள் இவருடைய துயரைக்கண்டு சகிக்க முடியாதவனாய் ஆதித்தன் மேற்குக்கடலில் போய் மறைந்து விட்டான். இரவு வந்து சேர்ந்தது. ஆனால் அது மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. அந்த ஒரு இரவு கழிவது ஒரு யுகம்போலிருந்தது. கடைசியில் விடியற் காலமானபோது, எல்லோரும் எழுந்திருந்து,

ஆண்டவனுடைய ஜிகிர் செய்யத் தொடங்கினார்கள். பின்னும் தினே முஹம்மதியுடைய நகாருவைசப்தித்ததும், மொய்தீன் வந்து பாங்கு சொன்னான். அப்போது எல்லா இஸ்லாமியர்களும் மஸ்ஜிதுக்குள் பிரவேசித்தார்கள். அறபியா தேசத்தார் சகலரும் தொழுகைக்காக ஒரே ஜமாஅத்தாய் நின்றார்கள். அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் இமாமத்து செய்ய ஆயத்தமானார்கள். முதலில் ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய சுன்னத்தை முழு இருதயத்தோடு தொழுதார்கள்.

இதன் பின் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய கண்மணியான முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் இமாமாக நின்று பர்ஹுடைய நிய்யத்து செய்து றக்அத்து கட்டினார்கள். எல்லோரும் முக்ததிகளாய் நின்று பர்ஹு தொழுகையை நிறைவேற்றினார்கள். பின்பு பாத்திஹா ஓதினார்கள். இதின்பின் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் மிம்பர் என்ற படியின்மேல் ஏறி ஆண்டவனுடைய புகழை ஓதினார்கள். இன்னும் அவர்கள் ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களை ஸ்தோத்தரித்தார்கள். இதன்பின் ஹஸரத்து அபூபக்கர் ஸித்திக் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும் ஹஸரத்து உமரெ பாரூக்கு ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், ஹஸரத்து உதுமான் ஜின்னூரைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும் ஸ்துதிகளை கூறினார்கள். அப்போது எல்லா ஜனங்களும் அழத்தொடங்கினார்கள். இன்னும் ஜோதிபொருந்திய மஸ்ஜிது இவர்களுடைய அழுகையால் அதுவும் அழுகுரல் ஒலித்தது. அவர்களுடன் அவ்வாசரானவரும் அழுதார். இன்னும் அவ்வேளையோ நிச்சயமாய் கியாமத்தைவிட குறைந்ததாயிருந்ததில்லை. அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் எல்லோருக்கும் புத்திமதி சொல்லி பாத்திஹா ஓதினார்கள்.

இவர்கள் மதீனமா நகரில் சில நாள்வரை இருந்து அவ்விடம் தம்முடைய தலைவர்களை நியமனம் செய்தார்கள். இதுவும் தவிர எல்லா இரவுகளிலும் ஒரு இரவு வெகு ஜோதிப்பொருந்தியதாயும் புகழத் தக்கதாயுமிருந்தது. அவ்விரவோ மனக்களிப்புள்ள

சந்திரனையும் பகட்ட முள்ள நக்ஷத்திரங்களையு முடையதா யிருந்தது. அப்போது மன இன்பமும் நிர்மலமுமான நிலா இலங்கிக்கொண்டிருந்தது. இவ்விரவில் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சபையைச் சிங்காரித்து அதில் அவர்கள் உட்கார்ந்து கொண்டு ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய பிரஸ்தாபத்தைச் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் அதில் ஆண்டவனுடைய புகழும் ஹஸரத் நபி ஆண்டவர்களுடைய வர்ணிப்பும் சொல்லப் பட்டது. பரிமாறுகிறவனே பானத்தை ஒருவரையும் விட்டுவிடா மல் குடிப்பித்துக் கொண்டிருந்தான். பின்னும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோ மாதுரியமான ஸ்வரத்தோடு கஸீதா ஓதிக் கொண்டிருந்தார்கள். எல்லோர்களுடைய உள்ளங்களும் குணஸ்துதியில் விருப்பமுள்ளவைகளா யிருந்தன.

இன்னும் ஹஸரத்து நபிகள்நாயகம் அவர்களுடைய பக்தியில் எல்லோரும் ஆதினமுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். அரசரானவர் அக்கடமை தீர்ந்தபின் சயனித்துக் கொள்ள போய்விட்டார். அப் போது இவர்களுடைய நயனங்கள் நித்திரையிலிருந்த போதிலும் அவருடைய இருதயம் மட்டும் விழித்துக் கொண்டே யிருந்தது.

இத்தருணத்தில் ரிசாலத்துடையவராகிய ஹஸரத்து முஹம் மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் அவ ருடைய சொப்பனத்தில் வந்து "என் ஆத்துமாவின் மனப் பிரியனே! நீ விழித்துக்கொள். பகையாளிகளை வெட்டி நாசமாக்கி விடு." இன்னும் நீ எஜீது என்பவனிடம் போய் உன் சகோதர னுடைய பழியை வாங்குவாயாக. நீ இன்று செய்யும் காரியத்தை நாளைக் கென்று விட்டுவையாதே. இச்சொல்லின் கருத்தை நீ நிமிஷந் தோறும் மனதில் வைத்திருப்பாயாக. நீ கஷ்டங்களை யனுபவிக்க ராஜியாயிருப்பாயாக. நீ உன்னுடைய இருதயத்தை ஸப்ரைக் கொண்டு திருப்தியும் சமாதானமும் செய்வாயாக. அஜல் என்ற ஆதி நாளிலேயே இவ்விதமாகவே போர்கடந்திருக்கிறது இன்னும் இவ்விதமாகவே லௌஹே மஹபூல் என்ற பலகையின்மேல் எழு தப்பட்டிருக்கின்றது. இன்னும் ஷஹாதத்தின் தேசத்தினுடைய சிம்மாசனத்தின் மேல் உட்கார வேண்டியதற்காக மௌலா அலி என்பவருடைய குமாரர்களாகிய ஹஸன் றலியல்லாஹு அன்ஹு என்பவரும், ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு என்பவருமே உரிமையுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். இதுவும் தவிர எனக்குப்பின் உலகத்தில் ஒருவரும் தீர்க்க தரிசியாய் தோன்றமாட்டார். அப்படித் தோன்ற இடமுமில்லை; ஏனெனில்

தீர்க்கதரிசனம் என்னோடேயே முடிந்து போய்விட்டது. இக்காரணத்தால் ஷஹாதத்துடைய கிரீடம் என் மனப்பிரியர்களின் தலைமேல் வைக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் ஷாஉபடி நீ எஜீது என்பவனுடன் யுத்தம் செய்யவேண்டும். பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டும். நீயே அவனுடைய கொலைஞனாயிருக்கிறாய். இது உன்மேல் பொருத்த தாயிருக்கிறது" என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்விட்டார்கள்.

உடனே ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய கண்கள் திறக்கப்பட்டன. அவர்கள் விழித்துக்கொண்ட தக்ஷணமே அவ்வரசரானவர் சபையில் வந்து, தம்முடைய சொப்பனத்தில் கண்ட எல்லா சமாச்சாரங்களையும் யாவர்க்கும் சொன்னார்கள். சபையார் எல்லோரும் முழு இருதயத்தோடும் விசுவாசத்தோடும் செவிகொடுத்து வணக்கத்துடனும் பயபக்தியுடனும் கேட்டார்கள்.

பின்னர் இரவின் எல்லா இருளும் நீங்கிப்போய்விட்டது. காலைச் சூரியன் வானத்தின்மேல் புறப்பட்டான். பின்பு ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் "ஓ முஷீப்காக்கா என்பவரே! வாரும். நீர் என் கூடவேவாரும். நாம் இப்போது போய் ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய கப்ரே ஷரீபின் ஜியாரத்தை செய்து இரு லோகத்துடைய பாக்கியத்தையுமடைவோம். ஏனெனில் நாம் இனி அச்ஜோதி பொருந்திய திரு ரவ்ஜாவைப் பார்ப்போமோ இல்லையோ, எனக்குத் தெரியாது. ஆண்டவனே அறிவான்" என்று சொன்னார்கள்.

அதன்பின் அவ்வரசரானவர் தன் சொந்த ஜனங்களைத் தம்முடன் கூட்டிக்கொண்டு நபியின் திரு ரவ்ஜாவிற்குள் பிரவேசித்து முஸ்ஹப் என்ற குர்ஆனை தன் கையில் பிடித்துக்கொண்டு இன்ப சப்தத்தோடு ஓதத் தொடங்கினர். அதன்பின் திடீரென்று கப்ரேஷரீபிலிருந்து "ஓ பராக்கிரமமுள்ள சிங்கமாகிய ஓ முஹம்மது ஹனீப் என்பவரே! நிச்சயமாய் நீர் மௌலா அலி என்பவருடைய குமாரராயிருக்கிறீர். நீர் எஜீது என்பவனுடைய தலைமேல் பட்டாக்கத்தியை வீசுவீராக். இன்னும் நீர் அவனுடைய குலவிருக்ஷத்தை வேரையும் பிடுங்கி விடுவீராக" என்று சப்தம் வந்தது. இதை முஹம்மது ஹனீபா என்பவர் காதுநிறைய கேட்டார். இப்படிகேட்டபின் அவருடைய துக்க சமுத்திரம் பொங்கிற்று. பின்னும் அவர் பெருமூச்சுடைய சப்தங்

களை உயர்த்தினர். தம்மைக்ப்ரே ஷரீபின் மேல் தசத்துக் செய்து கொண்டிருந்தார். பின்பு அவர்சுவாதீனத்தில் வந்து ஷுக்ருருடைய சஜதா செய்து "அல்லாஹு அக்பர், அல்லாஹு அக்பர்" என்று சொல்லி பாத்திஹா ஓதி திருராவுஜாவைவிட்டு வெளியே வந்தார். அவர் தன் ஸ்தலத்திற்குப் போய் அந்நாள் முழு வதும் அவ்விடமே தங்கி யிருந்தார். திரு மக்பரு கண்ட இடங் களில் சேதமா யிருப்பதைப் பழுது பார்க்கும்படி அவ்விடத்திய எல்லாப் பிரப்புக்களையும் அழைத்து அவர்களுக்குக் கட்டளையிட் டார். பின்பு அவர்கள் எல்லோர்களுக்கும் செலவுகொடுத்து அனுப்பி விட்டு, தன்சகோதரராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்காக சத்துரு வாகிய எஜீது என்பவன்மேல் பழிவாங்குவதற்காக யுத்தஞ் செய்ய திமிஷ்க் தேசத்துக்குப் புறப்பட்டார்.

அச்சக்கிரவர்த்தியுடைய சேனையோடு புறப்பட்டபோது எல்லாச் சேனைகளுக்கு முன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய பட்டயத்தை முஷீப்காக்கா என்பவர் பிடித்துக் கொண்டு வீரத்தோடு போய்க்கொண்டிருந்தார். இவருடைய நம்பிக்கையுள்ள குதிரைப் போர்ச்சேவகர்கள் மொத்தம் நாற்பதி னாயிரம் பேர்கள் இருந்தார்கள். இவர்கள் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய சத்துருக் களுடன் போர் செய்யவும், அவர்களுடைய கிளையை வேரோடு நிர்மூலம் செய்து விடவும், முஷீப்காக்கா என்பவருடன் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். இதுவும் தவிர பாக்தாது நகரத்து பராக்கிரமசாலிகளான அரசர்கள், முப்பதினாயிரம் குதிரை பட்டாளத்தார்கள் சகிதமாய்ப் புறப்பட்டுப் போய்க் கொண்டிருந் தார்கள்.

இவர்களுக்குப் பின் இப்ருஹீம் உஷத்தர் என்பவர் தம் முடைய குமாரருடன், தம்முடைய நாற்பதினாயிரம் சேனை சகிதமாய் சத்துருவின்மேல் பழிவாங்குவதற்காகப் புறப்பட்டிருந் தார். இவர்களுக்குப் பின் சவுந்தரிய ரூபமுள்ளவராயும், சந்திரமுக முள்ளவராயும், இரண்டாவது சூரியராயும், ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய பிரியமுள்ள குமாரரான முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும், சந்திர சூரிய ரூபமுள்ளவர்களாகிய தோகான் என்பவரும், மோகரன் என்பவரும் ஆக இந்த இரண்டு சகோதரர்களும் புறப்பட்டார் கள்.

கடல்போன்ற இத்தத் திரண்ட சேனைகள் எல்லாவற்றையும் வழி அனுப்புவதற்காக மதீனமா நகரத்தார் எல்லோரும் ஆயத்த மாய் நின்றுகொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அவ்வரசரானவர் ஆண்டவன் சன்னதியிலும் ஹஸ்ரத்து ரசூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய சமுகத்திலும் துவா செய்வதற் காக தம்முடைய இருகைகளைத் தூக்கித் தம்முடைய கருத்தை எல்லாம் சொன்னார். அப்போது எல்லா ஜனங்களும், மலாயிக்கு களும் ஆமீன்! ஆமீன் என்றும், மர்ஹபா! மர்ஹபா! வென்றும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்கள். இதற்குப் பின் ஹஸரத்து முஹம் மது ஹனீபா அவர்கள் ஊரைவிட்டுப் புறப்பட்டதைக் கண்டு யாவரும் துயரமடைந்தார்கள். சேனைகள் செல்லும் அதிர்ச்சியால் பூமியெங்கும் நடுக்கமுண்டாயிற்று.

துர்க்கிகளாகிய தோகான் என்பவருடையவும் மோகான் என்பவருடையவும் சேனைகளாகிய இலட்சத்துபதினாயிரம் போர் சேவகர்கள் அம்புகளையும் வில்களையும் பட்டயங்களையும் பிடித்துக் கொண்டு நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் எல் லோரும் ஒவ்வொரு பயண ஸ்தல மன்ஜில்களையுங்கடந்து சென்று கொண்டே யிருந்தார்கள்.

இவ்வாறு இந்த வீரம் பொருந்திய பெருஞ்சேனையானது நடந்து கொண்டிருக்கும்போது, பாதையில் சோதியுள்ள ஒரு வனம் காணப்பட்டது. சோதியின் வெளிச்சம் அதிகமாய் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. அதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கண்டு ஹா! இது கர்பலா என்ற ஸ்தலமா யிருக்குமோ வென்று யோசித்தார்கள். பின்பு அவர்கள் இந்த சோதி பொருந்திய வனத்தின் பேர் என்னவென்று விசாரித்தார்கள். அதற்கு எல்லா ஜனங்களும் "எங்கள் அரசரானவரே! அந்த வனாந்தரமே கர்பலா என்று பேருள்ளதாயிருக்கிறது. இதையே கர்பலா வென்று சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஸ்தலத்திலேயே தங்கள் சகோதரராயும் ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸ்ல்லம் அவர்களுடைய பேரப்பிள்ளைகளாயுமான ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் மிகப் பிரயாசையோடும் வருத்தத்தோடும் தம்முடைய உயிரைத் தந்தார்கள்" என்று சொன்னார்கள். அவ்வரசரானவர் கர்பலா என்ற நாமத்தைக் கேட்டபோது அவர் துக்கம் நிறைந்த

வராய் ஒரு சப்தத்தை உயர்த்தினர். அவருடைய இருதயம் தீப்பொரியைப்போல் எரிந்துவிட்டது. அவர் தம்முடைய கண்களில் வைத்துக் கொள்ள அவ்விடத்திய ஒருபிடி மண்ணை எடுத்துத் தம்மிடம் வைத்துக்கொண்டார். இதன் பின் ஒவ்வொரு ஸ்தலமும் கடந்து கொண்டேபோய் திமிஷ்க்கு நகரத்துக்கு எதிரில் தெளிவான ஒரு மைதானத்தைக் கண்டார். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் இது வெகு நேர்த்தியான ஸ்தலமாயிருக்கிறதென்று சொன்னர்கள். பின்னும் அவர்கள் அவ்விடம் தம்முடைய உபகரணங்களை இறக்கினர்கள். இதன்பின் எல்லாச்சேனைகளும் அவ்விடம் முகாம் செய்தன.

நன்றியுள்ளவர்களும் விசுவாசமுள்ளவர்களுமான சில சேனைத் தலைவர்கள் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சமுகத்தில் வந்து "எங்கள் கிரீடரே! தங்களுடைய உத்தரவு எங்களுக்குக் கிடைக்குமாகில் நாங்கள் போய் திமிஷ்க் நகரத்தை ஒரு நிமிஷத்தில் நாசமாக்கி விடுகிறோம். இன்னும் அந்த இடத்திய எந்தக் கிரகத்திலும் ஒரு விளக்குங்கூட எரியாமலிருக்கும் படிச் செய்து விடுகிறோம். ஒரு குடிநிலத்தைகூட நாங்கள் விட்டுவிடாமல் அழித்து விடுகிறோம்" என்று சொன்னர்கள். இவர்களுடைய இச்சொற்களை அவ்வரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டு "என் பிரியமுள்ள ஜனங்களே! சமதுக்கர்களே! இப்போது இவ்வுலகத்தில் நீங்கள் எல்லோரும் என்னை ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய ஸ்தானத்தில் எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். அப்போதுதான் என்னுடைய மனதுக்குத் திருப்தியும் சவுக்கியமும் உண்டாகுமென்று சொன்னர்கள். இன்னும் எதுவரை நான் ஹஸரத் ஸைனுல்லாபிதீன் அவர்களை மீட்டிக்கொள்ள மாட்டேனே பின்னும் எதுவரை அவர்களை நான் கொண்டுவராமல் இருப்பேனே அதுவரை நான் என் தலைமேல் சகல கஷ்டங்களையும் வருத்தங்களையும் சுமந்து கொண்டிருக்கிறவனுயிருக்கிறேன். அவைகளைச் சகித்துக் கொள்ளுகிறவனுயிருக்கிறேன். என ஜனங்களே! எஜீது என்பவனுடைய படை எவ்வளவு இருக்கின்றதென்பதும் எங்களுக்கு தீர்மானமாய் தெரியவில்லை. ஆனல் அவனுடைய சேனைபோ அளவற்றதாயிருக்கிறதென்று நான் கேள்விப் படுகிறேன். இதுவும் தவிர அவன் அன்னிய அரசர்களுக்குக்

கடிதங்களை எழுதித் தன் உதவிக்காக அளவற்ற சேனைகளை பற்பல இடங்களி லிருந்து வரவழைத்திருக்கிறான் என்றும் நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்" என்று சொன்னார்கள்.

முதலாவது அஞ்சலக்காரன் எஜீது என்பவனுடைய சங்கதியைச் சொன்ன சமாச்சாரம்.

இதற்குள் ஒரு அஞ்சலக்காரன் அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சன்னதியில் வந்து நின்று ஒழுக்கத்துடன் ஸலாம் செய்து "ஏ என் அரசரானவரே! அடியேன் சொல்லுவதை தயவு செய்து கேளுங்கள். என்னுடைய குடிஸ்தலமோ திமிஷ்க் நகரமா யிருக்கின்றது" என்று சொன்னான். இதை அவாகள் கேட்டு "ஏ அஞ்சலக்காரனே! எஜீது என்பவனுடைய சகல அந்தரங்கங்களை நீ சீக்கிரமாய் என்னுடன் சொல்லுவாயாக. இன்னும் அவனிடம் எவ்வளவு சேனை இருக்கிற தென்பதையும் தெளிவாய் வெளியிடுவாயாக" என்று சொன்னார்கள். அதற்கு அவன் "வெட்கங் கெட்ட எஜீது என்பவனுடைய நடையோ வெகு துர்நடையா யிருக்கின்றது. இவன் தன்னுடைய பொக்கிஷத்தை ஜனங்களுக்குக் காட்டிக்காட்டி, நாள்தோறும் ஆயிரம் ஆயிரமான சேனைகளைச் சேகரிக்கிறான். இச் சேனைகளோ பதினைந்து இலட்சம் போர்ச் சேவகர்களைக் கொண்டதாகும். இதுவும் தவிர ஒரு லட்ச யானைகளையும் ஆயத்தமாக்கி யிருக்கிறான். மேலும் அவன் தனக்கு உதவி செய்யும் படி நாலாப்பக்கங்களிலும் கடிதங்களை யெழுதி அனுப்பி யிருக்கிறான். பரங்கி தேசத்து அரசனுலும், ரூம் தேசத்து அரசனுலும், சங்கபார் தேசத்து அரசனுலும், ஹபஷ் தேசத்து அரசனுலும் எஜீது என்பவனுக்கு அனுப்பப்பட்ட உதவி சேனையின் கணக்கோ முப்பத்தோர் இலட்சத்தி இருபதினுயிரமிருக்கின்றது" என்று சொன்னான்.

இரண்டாவது அஞ்சலக்காரன் ரூம் தேசத்து அரசனுடைய சங்கதியை சொன்ன சமாச்சாரம்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் முதலாவது அஞ்சலக்காரனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் இரண்டாவது அஞ்சலக்காரன், அவர்கள் சமுகத்தில் வந்து ஒழுக்கத்துடன்

ஸலாம் செய்து "சக்கிரவர்த்தியானவரே! சதாகாலம் எல்லோர் களின்மேல் தங்களுடைய அதிகாரமும் வல்லமையு மிருப்பதாக. நானே ரூம் தேசத்தி லிருந்து வருகிறேன். அவ்விடத்திய சமாச் சாரங்களைத் தாங்கள் என்னிடம் கேளுங்கள். நான் அதைச் சொல்லக் காத்திருக்கிறேன்" என்று சொன்னான்.

அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அதைக்கேட்டு "அத்தேசத்து அரசன் எவ்விதமாய் அரசாளு கிறான்? அவனுக்கு எவ்வளவு தேசமிருக்கின்றது. அவனுக்குச் சேனை எவ்வளவு இருக்கின்றது? அவைகளை நீ என்னிடம் விவரத்தோடு சொல்வாயாக" என்று சொன்னார்கள். அப்போது அவன் அவர்களை நோக்கி "ஏ சக்ரவர்த்தியானவரே! ரூம் தேசத்து அரசனானவன் ஐந்து இலட்சத்தி நாற்பதினாயிரம் சேனையை எஜீது என்பவனிடம், அவனுடைய உதவிக்காக அனுப்பி இருக்கிறான். அப்போர்ச் சேவகர்கள் கமந்து என்னும் சுருக்கு போடுகிறவர்களாயும் வீரர்களாயும் பராக்கிரமசாலிகளாயு மிருக்கிறார்கள். இன்னும் இவ்வித்தைகளில் அவர்கள் நன்றாய் தேர்ந்தவர்களா யிருக்கிறார்கள். அவர்களைத் தங்கள் மேல் யுத்தஞ் செய்ய ரூம் தேசத்து அரசனானவன் அனுப்பி யிருக்கிறான்" என்று சொன்னான்.

மூன்றாவது அஞ்சலக்காரன் சங்கபார் தேசத்து அரசனுடைய சங்கதியை சொன்ன சமாச்சாரம்.

இப்படி இரண்டாவது அஞ்சலக்காரனுடன் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில் மூன்றாவது அஞ்சலக்காரன் அவ்வரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சமூகத்தில் வந்து மரியாதையுடன் குனிந்து ஸலாம் செய்து நின்றான். அப்போது அவ்வரசரானவர் அவனைப் பார்த்து "அஞ்சலக்காரனே! நீ எங்கே யிருந்து வருகிறாய்?" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவன் "நான் சங்கபார் தேசத்தி லிருந்து வந்திருக்கிறேன்" என்று சொன்னான். அரசர் அவனை நோக்கி "தூதனே! சங்கபார் தேசத்து அரசனுடைய செய்தியை நீ சொல்வாயாக. அவன் எவ்வித நடையுள்ளவனா யிருக்கிறான்" என்று கேட்டார் கள். அதற்கு அவன் "ஒன்பது இலட்சத்து எண்பதினாயிரம்

குதிரைப் போர்ச்சேவகர்களை தங்களுடன் யுத்தம் செய்ய எஜீது என்பவனிடம் அனுப்பி யிருக்கிறான்" என்று சொன்னான்.

நாலாவது அஞ்சலக்காரன் ஹபஷ் தேசத்து அரசனுடைய செய்தியைச் சொன்ன சங்கதி.

இப்படி மூன்றாவது அஞ்சலக்காரனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், நான்காவது அஞ்சலக்காரன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சன்னிதானத்தில் வந்து பயபக்தியுடன் நின்று குனிந்து ஸலாம் செய்து 'ஆண்டவன் தங்களுடைய இராஜ்ஜியத்தை சதாகாலம் க்ஷேமமாய் வைப்பானாக' வென்று சொன்னான். அப்போது ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் "அஞ்சலக்காரனே! நீ யார்? எந்ததேசத்தானா யிருக்கிறாய்? என்னிடம் சொல்" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவன் "நான் ஹபஷ் தேசத்தானா யிருக்கிறேன். ஓ அரசரானவரே! ஹபஷ் தேசத்து அரசனானவன் ஒன்பது இலட்சம் ஹபஷிகளை சேகரித்துத் தங்கள் மேல் யுத்தம் செய்ய எஜீது என்பவனிடம் அனுப்பியிருக்கிறான். அவர்களோ வெகு பராக்கிரமசாலிகளா யிருக்கிறார்கள்" என்று சொன்னான்.

ஐந்தாவது அஞ்சலக்காரன் பரங்கி தேசத்து அரசனுடைய செய்தியைச் சொன்ன சங்கதி.

இப்படி நான்காவது அஞ்சலக்காரனுடன் பேசிக் கொண்டிருக்கையில், ஐந்தாவது அஞ்சலக்காரன், அவ்வரசராகிய ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் முன் வெகு தாழ்மையுடன் வந்து நின்றான். அப்போது அவர்கள் அவனைப்பார்த்து "ஏ அஞ்சலக்காரனே! நீ யார்? எங்கேயிருந்து வருகிறாய்?" என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவன் "நான் பரங்கி தேசத்திலிருந்து வருகிறேன்" என்று சொன்னான். இதை அவர்கள் கேட்டு அவ்விடத்திய சமாச்சாரத்தை நீ எனக்கு சொல்வாயாக வென்று சொன்னார்கள். அதற்கு அவன் "ஏ என் கிரீடரே! ஆண்டவனுடைய ஆணை தங்களுக்கு சதா உண்டாவதாக" வென்று புகழ்ந்து, பரங்கி தேசத்து அரசனே ஹஸரத்து முஹம்மது ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களை நிராகரிக்கிறவனாயிருக்கிறான். அவனே எழு இலட்சம் சொன்னான்.

சேனையுடன் தானே புறப்பட்டிருக்கிறான்" என்று இந்த ஐந்து அஞ்சலக்காரருடைய சமாச்சாரத்தை அவ்வரசரானவர் கேட்டு விசாரப்பட்டு தம்முடைய சகோதரர்கள் பக்கம் திரும்பி "ஏ சகோதரர்களே, ஏ சமதுக்கர்களே! இவ்வேளையோ வெகு கடினமான வேளையாயிருக்கிறது. ஆண்டவனைத் தவிர வேறொருவருடைய உதவியும் எங்களுக்கு இல்லை அவனே எவ்வேளையும் எங்களுக்குத் துணையா யிருக்க வேண்டும்" என்று சொன்னார்கள். இச்செய்தியை சமதுக்கர்களும், பட்டாளத்துக்காரர்களும் கேட்டு கலவரப்பட்டு மிக்க துயரமடைந்தார்கள்.

ஐந்து சேனைகளின்மேல் யுத்தம் செய்ய இஸ்லாமிய ஐந்து சேனைகள் புறப்பட்டதும் முதலாவது முஷீப்காக்கா என்பவர் யுந்தத்துக்காக அனுமதி பெற்றுக்கொண்டதும்.

முஷீப்காக்கா என்பவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சமூகத்தில் வந்து நின்று "எனக்குத் தாங்கள் உத்தரவு கொடுப்பீர்களானால் நான் முன் சென்று போய், பரங்கியின் சேனையின் மேல் பாய்ந்து அச்சேனையுடன் யுத்தம் செய்து அதை நாசமாக்கி விட்டு மறுபடியும் திரும்பி தங்கள் திருச்சமுகத்தில் வருகிறேன், என்று சொன்னார். அதற்கு அவ்வரசரானவர் வெகு சந்தோஷப்பட்டு, "சூட்சம புத்தியுள்ளவரே! நீர் அப்படியே செய்யும். இன்னும் உம்முடைய சூட்சம புத்தியின் மேல் இலட்சம் மர்ஹபா இருக்கட்டும். ஆண்டவன் உமக்கு உதவி செய்வானாக. நீர் போய்ச் சீக்கிரமாய் ஜெயம் பெற்றுக்கொள்ளும்" என்று திருவாய் மலர்ந்து சொன்னார்கள்.

இரண்டாவது உமர் அலி என்பவர் யுத்தத்துக்காக அனுமதி பெற்றுக்கொள்ளுதல்.

அதற்குப் பின் உமர் அலி என்பவர் எழுந்து நின்று, வெகு மரியாதையுடன் ஸலாம் செய்து ஏ என் அரசரும் கடாட்சமுள்ளவருமானவரே! எனக்குத் தாங்கள் உத்தரவு கொடுப்பீர்களானால் நான் ரோம் தேசத்து சேனையின் மேல் போய் பாய்ந்து அவர்களை என் வாளுக்கிரையாக்கி நாசமாக்கி விடுகிறேன். என்று சொன்னார்.

இதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு குறிப்பாய் அவரைப் புகழ்ந்தார்கள்.

மூன்ருவது இப்ருஹீம் உஷத்துர் என்பவர் யுத்தத்துக்காகப் பெற்றுக்கொள்ளும் அனுமதி.

இதற்குப் பின் இபுருஹீம் உஷத்துர் என்பவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சமுகத்தில் வந்து, வெகு ஒழுக்கத்துடன் குனிந்து ஸலாம் செய்து "சமுகத்தின் கட்டளை நான் பெறு வேனுனல் சங்கபார் தேசத்து சேனையின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று அவர்களை முறியடித்தும், நொறுங்கடித்தும் பாழாக்கியும் வருகிறேன். இன்னும் நான் அவர்களைத் துன்யாவிலிருந்து அழித்தும் விடுகிறேன்" என்று சொன்னுர். அப்போது அவ்வரசரானவர் அவரைத்தன் கழுத்தோடு அணைத்துக் கொண்டு "ஹோ! நீர் கெட்டிக்காரரா யிருக்கிறீர். இதில் சந்தேகமில்லை. நீர் அப் படியே செய்யும். இன்னும் நீர் அவர்களை யடியோடு அதமாக்கி விடும் என்று சொன்னுர்.

நான்காவது தோகான் என்பவர் யுத்தத்துக்காகப் பெற்றுக்கொள்ளும் அனுமதி.

இதன் பின் தோகான் என்பவரும், மோகான் என்பவரும் ஹஸ்ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சந்நிதியில் வெகு ஒழுக்கத்துடனும் விசுவாசத்துடனும் போய் நின்று குனிந்து ஸலாம் செய்து "நாங்களோ ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய அடியார்களாயிருக்கிறேம். இன்னும் நாங்கள் எங்கள் உயிர்களை, தங்கள் மேல் அர்ப்பணம் செய்ய ஆயத்தமாயிருக்கிறேம். எங்கள் மேல் தாங்கள் தயவுசெய்து கட்டளை கொடுத்து எங்களை அனுப்பி வைப்பீர்களானுல் நாங்கள் ஹபஷ் தேசத்து சேனையின்மேல் பாய்ந்து அவர்களைப் பட்டயங்களாலும் ஈட்டிகளாலும் அம்புகளாலும் வெட்டியும், குத்தியும் நாசமாக்குகிறேம்" என்று சொன்னர்கள். அதற்கு அவர்கள் நீங்கள் அப்படிச் செய்வது வெகு உத்தமமாயிருக்கிறது. சீக்கிரம் புறப்பட்டுப்போய் அவர்களை சங்காரம் செய்யுங்கள்—என்

மனதுக்குத் திருப்தி செய்யுங்கள் என்று சொல்லி அவர்களுக்கு உத்தரவு கொடுத்து அனுப்பிவைத்தார்கள்.

ஐந்தாவது முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் யுத்தம் செய்யப் புறப்படுதல்:

இதன்பின் ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அந் நால்வர்களையும் பார்த்து "என் அபிமானிகளே! நீங்கள் நாலு பேர்களும் நாலு சத்துருக்களின்மேல் போய் ஜெயமடையுங்கள். அவர்களை வெட்டி நாசமாக்குங்கள். நானே ஆண்டவன் மேல் பாரம் போட்டு எஜீது என்பவனுடைய சேனையின் மேல் பாய்கிறேன். நான் இவ்விதமாய்ச் செய்ய நீங்கள் எல்லோரும் எனக்கு அனுமதி கொடுங்கள்" என்று சொன்னார்கள். அதற்கு அவர்கள் எல்லோரும் அப்படியே செய்யுங்கள் தங்கள் சித்தத்திற்கு நாங்கள் மாறு கூறுவது சாத்தியமா? என்றார்கள்.

இதன்பின் இவர்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் சேனைகள் சகிதமாய் அந்தந்தச் சேனைகளின் பக்கம் திரும்பினார்கள். இவர்களில் ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருவரின் மேல் மகிமையும் மேன்மையும் வைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் இவர் ள் திருவரைவிட ஒருவர் கண்ணியமுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள்.

யுத்த ஆரம்பம்.

எஜீது என்பவனுடன் ஹனிபா அவர்கள் யுத்தம் செய்தல்.

ஏ நண்பர்களே! ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோ அறபியா தேசத்து சக்ரவர்த்தியாயும், ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரராயும், எஜீது என்பவனுடைய பிராண விரோதியாயும், அவனுடைய சேனையுடைய சங்காரராயுமிருந் தார்கள். இன்னும் இவர்கள் ஆண்டவன் தியானத்தில் சதா நிலையா யிருந்துகொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் தம்முடைய பாராக்கிரமமுள்ள சேனையுடன் புறப்பட்டு திமிஷ்கு தேசத்து எல்லையில் நின்று அவ்விடத்திய கோட்டையின் சுவர்களைப் பார்த் துக்கொண்டிருந்தார்கள். இதற்குள் ஒரு ஒற்றன் எஜீது என்பவனிடம் போய், அரசராகிய முஹம்மது ஹனீபா யுத்தத் திற்கு ஆயத்தமாய் வந்து நகர் புறத்தில் தன் சேனையை அணி வகுத்து நிற்கிறார் என்று சொன்னான். எஜீது இந்த சமாச்சாரத்தை கேட்டானோ இல்லையோ, உடனே திகில் பட்டு எழுந்து நின்றான். இன்னும் அவன் வெட்க முகத்தோடு தன் சேனையையும் குதிரைகளையும் சாமான்களையும் வெளியில் கொண்டுவந்தான். இன்னும் இவனிடம் ஒரு பஹில்வான் இருந் தான். அவனுடைய பெயர் பல்கியா வென்றிருந்தது. அவ னுக்கு அநேக பிள்ளைகளும் சகோதரர்களும் இருந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பராக்கிரமசாலிகளாயும் பலசாலிகளாயும் இருந்தார்கள். பின்னும் அவர்கள் எல்லோரும் எண்ணிக்கை யில் ஐம்பத்தைந்து பேர்களா யிருந்தார்கள்.

பல்கியா என்பவன் மர்துதாகிய எஜீது என்பவனிடம் போய் வெகு ஒழுக்கத்துடன் நின்று நமஸ்காரம் பண்ணி, அவனை புகழ்ந்து "அரசரே! தாங்கள் எனக்கு உத்தரவு கொடுத்தால் அறபு தேசத்து சக்கிரவர்த்தியாகிய முஹம்மது ஹனீபா என்ப வரை நான் உயிரோடு பிடித்துத் தங்களிடம் கொண்டு வந்து நிறுத்துகிறேன்" என்று சொன்னான். அந்த எஜீது என்பவன்

இதைக் கேட்டு வெகு சந்தோஷப்பட்டு "என் மித்திரனே! நீ வெகு சீக்கிரமாய் புறப்பட்டுப்போய் அவரை உயிரோடு பிடித்துக் கொண்டு வந்து, என்மனதிலுள்ள கவலையை நீக்குவாயாக" என்று சொன்னான். அந்த பஹில்வான் அவனுடைய உத்திரவு பெற்றுக்கொண்டு தம்முடைய சகோதரர்களையும் பிள்ளைகளையும் தன் கூடவே அழைத்துக்கொண்டு போனான் இன்னும் அவன் தன் சேனையை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சேனைக்கு எதிரில் சரியானபடி வரிசை வரிசையாய் நிறுத்தினான். அவ்விரு தாத்தாருடைய சேனைகள் அலங்கரிக்கப்பட்டன. அப்போது ஈனனாகிய எஜீது என்பவன் கோட்டை கிரகத்தின் மேல் வந்து உட்கார்ந்து கொண்டான். பின்பு பல்கியா என்பவனுடைய சேனையில் எல்லாம் இவனுடைய சகோதரன் ஒருவனே வெகு கெட்டிக்காரனாகவும் சூட்சும புத்தி உள்ளவனாயு மிருந்தான். அவனுடைய பெயரும் பல்கியா என்றே இருந்தது. அப்போது அவன் தன் சகோதரனாகிய பல்கியா என்பவனைப் பார்த்து "என் சகோதரனே! நீ உன் பட்டயத்தையும் உன் கேடகத்தையும் பிடித்துக்கொண்டு தட்சணமே யுத்தகளத்திற்குப் போ" வென்று சொன்னான். அவ்வாறே அவன் உடனே யுத்தகளத்தில் வந்து ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் முன் நின்றான். அப்படி அவன் வந்து நிற்பதை ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சேனையிலிருந்த ஒருவர் கிண்டு, உடனே முன் அணியில் வந்து அவன் எதிரில் நின்றார். பயில்வான் அந்த வீரரைக் கண்டதும் கோபம் பொங்கி "அடே புலிக்கு முன் ஒரு பூனை வந்து நிற்பதுபோல் நிற்கிறாயே நீயா என்னோடு யுத்தம் செய்யத் தக்கவன்? உனக்கு ஆயுள் முடிந்து விட்டதால் தான் நீ என் முன் வந்து நின்றாய், இதோ உன்னை ஒரு நொடியில் துனியாவை விட்டுக் கிளப்பி விடுகிறேன்" என்று தன் அந்த ஒரே வீச்சில் அந்த வீரனை இரண்டு துண்டாய் வெட்டி எறிந்து விட்டான்.

அதன் பிறகு வேறொரு வீரன் வந்து அவனை எதிர்த்தான். அந்த பஹில்வான் அவனையும் இரண்டு நிமிஷத்தில் கொன்று விட்டான். இவ்வாறு அவன் வெகு பராக்கிரமத்தைச் செலுத்தி நாற்பது பேர்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக ஷஹீது செய்தான். அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் இந்த நடவடிக்கைகளைக் கண்டதும் அவர் கண்களில் கோபத்தணல் வீசியது இனி நாம் இவனை ஒரு கணமேனும் உயிரோடு

வைக்கலாகாது என்றெண்ணி தமது ஆயுதங்களை யணிந்து கொண்டு உடனே தங்கள் சகோதராராகிய அலி அக்பர் என்பவரை கூப்பிட்டு "நீர் கொஞ்சநேரம் என் ஸ்தலத்தில் நில்லும். நான் யுத்தத்துக்குப் போகிறேன். நீர் இப்போது சற்று என்னுடைய வேடிக்கையைப் பாரும்" என்று சொல்லி, அவரைத் தன் ஸ்தலத்தில் நிறுத்தி விட்டு தாம் யுத்தகளத்தில் அப்பாவியின் முன் வந்து நின்று இடி முழக்கத்தைப் போல் ஒர் கர்ஜ்ஜனை செய்தார்கள். அச்சக்ரவர்த்தியின் உருவத்தைக்கண்ட அப்பஹில்வான் உடனே தன் வாளை, சுழற்றிக் கொண்டு அவர்மேல் பாய்ந்து ஒரு வீச்சு வீசினன். அவர்களோ தந்திரத்தாலும் சமார்த்தியத்தாலும் அவ்வடியை விலகிக்கொண்டு, அவனுடைய மடியில் கையைப்போட்டு அவனைக் குதிரைச் சேணத்தின் மேலிருந்து தந்திரமாய்த் தூக்கிப் பூமியின்மேல் மோதி அடித்தார்கள். அவனுடைய காதின் வழியாயும் மூக்கின் வழியாயும் இரத்தமும் மூளையும் வெளியே புறப்பட்டன. உடனே அவன் செத்தான். அப்போது அண்ணனுகிய பல்கியா என்பவன் தன் சகோதரனுடைய இவ்வித கதியைக்கண்டு வெகு துக்கமுள்ளவனுனன். அவனுடைய மனம் தீப்பட்டெரிந்தது. அதன் பின் அவன் இரண்டாவது பஹில்வானை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களின்மேல் அனுப்பினன். அவனே அசூசியானவனும் இப்லீசாயு மிருந்தான். அந்த பஹில்வான் அரசரை யெதிர்த்து முதல்முதல் குருஜு என்ற ஆயுதத்தால் அவரைத் தாக்கினன். ஹனீபா அவர்கள் இலகுவாய் பாய்ந்து அந்த ஆயுதம் தன்மேல் படாமல் விலகிக் கொண்டதோடு தந்திரமாய் அதை யவனிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொண்டு அதே குருஜினுல் ஓங்கி அவன் சிரசின்மேல் ஒரு அடி யடித்தார். அந்த அடியால் அவன் மண்டை பிளந்து வாயிலும் மூக்கிலும் இரத்தங் கக்கிக்கொண்டு பிராணனை விட்டான்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் இவ்விதமாகவே அந்தப் பல்கியா என்பவனுடைய சுற்றத்தார் ஐம்பத்தைந்து பேர்களில் ஒருவனையும் விட்டுவிடாமல் அவர்கள் எல்லோரையும் ஒருவர்பின் ஒருவராய் நாகத்திற்கு குடியேற்றினர். அதனுல் பல்கியா என்பவனுடைய குடும்பம் நாசமாய்ப் போய்விட்டது.

அதனுல் பல்கியா என்பவன் மிக்க துயரமும் கோபமுமடைந்து அடியுண்ட வேங்கைபோல் சீறித்துடித்து அந்த ஹனீபாவைக்

கொல்லாமல் விடேனென்று அவர் முன்பாக வந்து நின்று, ரோஷத்தோடு அவரை நோக்கி, "ஏ கொலைபாதகனே! உன் பேரென்ன, உன் பட்டமென்ன, உன்னுடைய குடும்பம் எது? சீக்கிரம்சொல். நீயோ என்னுடைய குடும்பத்தார் எல்லோரையும் நாசமாக்கினாய். இதனால் நீ என்னுடைய வாழ்வையே யழித்துவிட்டாய். நான் உன்னை எவ்விதத்திலுங் கொல்லாமல் விடேன்" என்று மனவருத்தத்தோடு சொன்னான். அப்போது அரசரானவர் இதைக் கேட்டு, "பாவியே! கேள். என்னுடைய நாமம் முஹம்மது ஹனீபா. நானே ஜெயசூரனாயிருக்கிறேன். தெய்வசிங்கமாயிருக்கிறேன். இன்னும் நான் பானியாஜி என்ற தேசத்தின் அரசனாயிருக்கிறேன். நான் மர்வான் என்பவனுடைய எல்லா சேனையை நாசமாக்கினேன். இப்போது நான் எஜீது என்பவனுடைய மண்டையை உடைக்க இங்கு வந்திருக்கிறேன். நானே எஜீது என்பவனுடைய பிராண விரோதியா யிருக்கிறேன். நானே அவனை விடமாட்டேன்" என்று அவர்கள் தம்முடைய மேன்மையான நாவால் சொன்னார்கள். அந்தப் பல்கியா என்பவன் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு அவரை நோக்கி "நீ என்னுடைய கையை விட்டு தப்பி எங்கே போவாய்? நானே உன்னுடைய விஷயத்தில் இஸ்ருயீல் என்ற எமனா யிருக்கிறேன்" என்று சொல்லி அவர்களுடைய தலைமேல் பட்டயத்தால் வீசினான். அப்போது அவ்வரசரானவர் தந்திரத்தால் அவ்வடியைத் தன் கேடகத்தின் மேல் தாங்கிக்கொண்டு அவன் தலைமேல் ஈட்டியால் ஓர் குத்து குத்தினார்கள். அவனோ வெகு பலசாலியாயிருந்தான். ஆதலால் அவன் அக்குத்தை தாங்கிக்கொண்டும், ஈட்டியைக் கையால் பிடித்துக் கொண்டும், அவரைத் தன் ஈட்டியால் ஓர் குத்து குத்தினான். அப்போது உடனே அவ்வரசரானவர் அவ்வீட்டியை தன் கையால் பிடித்துக் கொண்டார்கள் பின்பு அவர்கள் தக்ஷணமே தன் பளப்பளப்பான பட்டயத்தால் அவனை வெட்டினார்கள். உடனே அவன் தலை பழுத்தபழம் மரத்திலிருந்து கீழே விழுவதைப்போல், அவன் தேகத்திலிருந்து துண்டித்து விழுந்து விட்டது. அவனோ நரகம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

எஜீது என்பவன் தனக்கு நேர்ந்த இவ்விக்கட்டை கண்டு தன்னுடைய அறிவை இழந்து சித்தபிரமை யடைந்தான். அவன் மிக்க திகிலடைந்து தன்னருகிலிருப்பவர்களை நோக்கித் துயரத்தோடு "அய்யய்யோ! இப்போது எனக்கு நேரிட்டிருக்கும் இந்த ஆபத்தை நீக்க

ஒருவருமில்லையே. ஹனீபாவால் என் குலமே அழிந்துவிடும்போ லிருக்கிறதே'' என்று பிரலாபித்துக் கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் அவனருகி லிருந்தவர்களில் மர்வான் என்பவன், அவனெதிரில் வந்துநின்று "ஓ என் அரசரே! தாங்கள் ஏன் இவ்வாறு வருத்தப் படுகிறீர்கள்? இப்போது ஒன்றும் கெட்டுப்போகவில்லை. தாங் கள் யாதொன்றுக்கும் வியாகூலப் படவேண்டாம். எனக்கு தயவுசெய்து அனுமதி கொடுங்கள். இப்போதே முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடைய இரத்தத்தை உமது கண்களால் பார்க் கும்படிச் செய்கிறேன். எள்ளளவும் ஐயங் கொள்ளவேண்டாம்'' என்று அவனுக்கு ஆறுதல் கூறினன்.

அச்சமயம் சூரியன் அஸ்தமித்தபடியால் எஜீது அரசன், தன் சேனையைத் திருப்பிக்கொண்டு துக்க முகத்தோடு பாசறை போய் சேர்ந்தான். ஹனீபா அவர்களும் தமது படைகளை அழைத்துக்கொண்டு ஜெயபேரிகை முழக்கத்தோடு பாசறைக்குத் திரும்பினார்கள்.

இரவு கழிந்து பகலோன் கீழ்த்திசையில் தன் வெண் கிரணங் களை உலகில் பரப்பிக்கொண்டு தோன்றினன். எஜீது என்பவன் காலையில் எழுந்ததும் தன் சேனைகளை அணிவகுத்து யுத்தகளத் திற்கு அனுப்பிவிட்டு தான் ஒரு மேடைமேல் நின்று அங்கிருந்த சாளரத்தின் வழியாய் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் மற்போர், வாட்போர் முதலியவற்றில் சாமர்த்தியவா னென்று பிரக்யாதி பெற்ற ஒரு சூரன், எஜீதிடம் வந்து மிக்க வணக்கமாய் ஸலாம் செய்து "ஓ அரச சிங்கமே! தங்கள் முன் நிற்கும் இவ்வேழையின் பெயரைத் தாங்கள் கேட்டிருப்பீர்கள். என் பெயர்தான் கல்கால் சூரன் என்று கூறுவர். நீப்பெயரைக் கேட்டால் எப்படிபட்ட வீரனும் நடுக்கங் கொள்வான். இப்படி பட்ட சூரன் தங்கள் ஊழியனுயிருக்கையில் தாங்கள் அச்சமடையவேண்டிய காரணமே யில்லை. தயவுசெய்து சேனையை என்வசம் கொடுத் தனுப்புங்கள். நான் யுத்த ஹனீபா வின் படைகளைப் பஞ்சைப்போல் பறக்கடித்து ஹனீபாவையும் கட்டிக்கொண்டு வந்து தங்கள் சமுகத்தின் முன் நிறுத்துகிறேன்'' என்றான். எஜீது இவ்வசனங்களைக் கேட்டு மிக்க சந்தோஷ மடைந்து அந்தசூரனைத் தன் சேனைக்குத் தலைவனாக்கியனுப்பினன். அச்சூரன் சேனைகளை நடத்திச்சென்று யுத்தகளத்தையடைந்து அங்கு தன் சேனைகளை வியூகம்கட்டி யுத்தத்தில் ஆயத்தமாய் முன் அணியில் இறுமாப்போடு நின்றான்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும் தம்முடைய சேனையுடன் தாம் புறப்பட்டு யுத்தக்களத்தில் வந்து நின்றார்கள். கல்கால் என்பவன் ஹனீபா அவர்களைக்கண்டு ஆங்காரங்கொண்டு ஏழு மணங்கு பாரமுள்ள தன் குருஜு என்ற ஆயுதத்தை கையில் பிடித்துக்கொண்டு, அவரை நோக்கி "ஓ ஹனீபா என்பவரே! நீர் சற்று வெளியே வாரும், பார்ப்போம். உமக்கு சக்தியிருந்தால் இதோ என்பட்டயத்தின் ஒரு அடியை மட்டும் தாங்கி சமாளித்துக்கொள்ளும் பார்க்கலாம்" என்று சப்த மிட்டான்.

இச்சப்தத்தை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டதும், அவன் எதிரில்போய் வீரத்தோடு நின்று தம்முடைய குருஜு என்ற ஆயுதத்தைக் கையில் தாங்கி "ஓ சூரனே! உன் பெருமையை நீயே வாயாற் சொல்லிக்கொள்வது புருஷத்தனமல்ல. நீ என்னதான் வாய்ச்சாலமடித்தாலும் இனி நீ இந்த யுத்த களத்தைவிட்டு உயிரோடு திரும்பப்போகிறதில்லை. அந்த எஜீது என்பவன் என்முன் நேரில் வர அச்சப்பட்டுக்கொண்டு உங்களை ஒவ்வொருவராய் அனுப்பிப் பலியாக்குகிறான். இப்போது உன் காலம் குறுகியபடியால் நீ வந்து சேர்ந்தாய். சீக்கிரம் உன் சாமர்த்தியத்தையும் உன் குருஜின் வன்மையையும் காட்டு பார்ப் போம்" என்று கூறிவிட்டு ஆயத்தமாய் நின்றார்.

கல்கால் சூரன் உடனே கர்ஜித்துத் தன் குருஜைத் தலைக்கு மேல் தூக்கிச் சுழற்றி, ஹனீபாவின் சிரசின்மேல் இலக்கு வைத்து அடித்தான். ஹனீபா சட்டென்று ஜகாவாங்கி விலகி அந்த ஆயுதம் தன்மேல் படவொட்டாமல் தப்பிக்கொண்டு, தன் குருஜை யோங்கி அந்த சூரன் மண்டைமேல் அடித்தார். சூரனும் சாமர்த்தியமாய் அதற்குத் தப்பித்துக் கொண்டான்.

இப்படி இவர்கள் இருவரும் ஒருவரை யொருவர் அடிப்பதும் தப்பித்துக் கொள்வதுமாய், சுமார் அரைமணிநேரம் யுத்தம் செய் தார்கள். அப்போது ஹனீபா அடித்த ஒருஅடி சூரனுடைய வலது புஜத்தில் படவே, அவன் தன் கையில் இருந்த குருஜைத் தட்டென்று விட்டு விட்டான். சூரன் அதையெடுப்பதற்குள் ஹனீபா தன் குருஜால் மற்றொரு அடி யடிக்க அந்த அடி சூரன் சிரசைப் பிளந்து மூளை வெளியில் சிதறும்படியும் செய்து விட்டது. சூரன் உடனே சவமாய்த் தரையில் விழுந்தான்.

கல்கால் சூரன் மடிந்ததைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த அவனுடைய தோழனான ஒரு பஹில்வான், மனந்தாளாமல் மிக்க கோபமடைந்து தன் கூர்மைபொருந்திய ஈட்டியை கையிற் பிடித்து உக்ரத்தோடு முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள்மேல் பாய்ந்தான்.

ஹனீபா தமது கேடையத்தால் அவ்வீட்டியைத் தட்டிவிட்டு வாளாயுதத்தால் ஒரே வீச்சில் அவனை இரண்டு துண்டாய் வெட்டித் தள்ளினர். அவன் ஆவி தட்சணமே பிரிந்து, முன்னமே சென்றிருக்கும் அவன் கூட்டாளிகள் வசிக்கும் நரகலோகம் போய்ச்சேர்ந்தது.

அதன் பின்பு வேறொரு பஹில்வான் வந்து ஹனீபா அவர்களை யெதிர்த்தான். இவன் அநேகம் பஹில்வான்களை விட மிகப் பலசாலியாயும் பேர்போனவனுயும் இருந்தான். இவனுடைய பெயர் அல்பூக். இவன் காகத்தைப்போன்ற கரிய நிறமாயும், அல்வந்து என்ற மலையைப்போல் உயரமுமுள்ளவனுயும், பருத்தவனுயு மிருந்தான். இவன் அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் முன் வந்து நின்றதும் வீரத்தோடு தன் பட்டயத்தை யோங்கி அவர்கள்மேல் வீசினன்.

ஹனீபா அவர்கள் அவ்வடியை தடுத்துக்கொண்டு அவன் மறுபடி வாளையோங்குமுன் தன் வாளினுல் அவனை வெட்டினர். அவன் சிரம் பந்துபோல் மேலே கிளம்பி சில கஜங்கள் தூரம் சென்று தரையில் விழுந்தது.

இதன் பின் அநேக பஹில்வான்கள் ஒருவர்பின் ஒருவராய் ஹனீபா அவர்கள்மேல் போருக்குவந்தனர் ஒருவராவது தப்பாமல் அனைவரும் அவருடைய வாளுக்கு இரையானுர்கள்.

சூரியன், இத்தனை சூரர்களையும் சளைக்காமல் சங்கரித்த சூர சிங்கமாகிய முஹம்மது ஹனீபா இளைப்பாற வேண்டுமென்று கருதியவன்போலும், இரணகளத்திலோடும் இரத்த வெள்ளத்தைக் கண்டு சகிக்காதவன் போலும் மேற்குக் கடலில் மறைந்துவிட்டான். ஹனீபா அவர்கள் பட்டையத்திற்கு இரையான பாவிகள் சென்றிருக்கும் நரகலோகம் இப்படித்தானிருக்கிறதென்று காட்டுவதுபோல் எங்கும் காரிருள் சூழ்ந்தது. எஜீது என்பவனுடைய எல்லாப் படைச்சேவகர்களும் யுத்தகளத்தை விட்டுத் திரும்பினர்கள், ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும், தமது சேனையோடு பாசறைக்குச் சென்றுர்கள்.

பாசறை போய்ச் சேர்ந்த எஜீது என்பவன் மர்வானைப் பார்த்து "ஓ மர்வானே! முஹம்மது ஹனீபா என்பவரைப் போலொத்தவர் உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. நான் கூறும் இந்தச் சொல்லை நீ மெய்யென்று நினைத்துக்கொள். இவர்களுடைய சகோதரர்கள் இன்னும் இவ்விடம் வந்து சேரவில்லை இதற்குள்ளாகவே நமது சேனை யெவ்வளவோ மாண்டுவிட்டது. இனி அவர்களும் வந்து சேர்ந்தால் அப்போது என்ன ஆகுமோ தெரியவில்லை. ஆனபடியால் அவர்கள் எல்லோரும் வந்து சேர்வதற்கு முன்னதாகவே இவரைக் கொல்ல ஏதேனும் ஒரு யோசனை செய்ய வேண்டும்" என்று சொன்னான்.

மர்வான் என்பவன் அதைக்கேட்டு "ஓ இராஜாவே! முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடைய சேனையில் பெரும்பாகம் மாண்டுபோய், இப்போது அவரிடம் சொல்ப சேனைமாத்திரமே யிருக்கின்றது, ஆனால் இப்போது நம்மிடமோ அளவற்ற சேனையும் குதிரைகளும் யானைகளும் இருக்கின்றன. ஆகையால் இப்போது தாங்கள் ஒரு தந்திரம் செய்ய வேண்டும். அதாவது எங்களுடைய எல்லாச் சேனையும் அவர்களுடைய சேனையின்மேல் ஏகோபித்து ஏககாலத்தில் திடீரென்று பாய்ந்து விழுந்து அவர்களைத் துண்டு துண்டுகளாக்கி விடவேண்டும். இதுதான் சரியான யோசனையா யிருக்கின்றது" என்று சொன்னான்.

ஈனபுத்தியுள்ளவனாகிய எஜீது என்பவன் இதைக்கேட்டு சந்தோஷத்தால் பூரித்து வுனநிப்போய், இதுவே நல்ல தந்திரம், வெகு சோத்தி என்று ஆரவாரித்தான்

இருதரத்தாருடைய சேனைகளும் செய்த யுத்தம்.

இராமுழுமையுங் கழிந்தபின் விடியற்காலம் வந்து சேர்ந்தது. எஜீதும் மர்வானும் செய்த யோசனைப்படி இன்று பகல் யுத்தம் எப்படி முடிகிறதோ பார்க்கவேண்டு மென்று ஆவலுடையவன் போல் பகலவன் கீழ்க்கடலில் உதயமானான். உடனே சகலரும் பூமியின் மேல் நடமாட்டம் புரியத் தொடங்கினார்கள். எஜீது என்பவன் கோட்டையின் சிகரத்தின்மேல் குரங்கு உட்கார்வது போல் உட்கார்ந்து தன்னுடைய சேனைகளை யெல்லாம் கோட்டைக்கு வெளியில் அணிவகுத்து நிறுத்தி எண்ணிப் பார்த்த போது, அச்சேனை முழுவதும் பதினாறு இலட்சம் இருந்தது.

இவர்களை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள்மேல் யுத்தத் துக்கு அனுப்புவித்தான். அப்போது ஹனீபா அவர்களிடம் எட்டு லட்சம் போர்ச்சேவகர்கள் மாத்திர மிருந்தார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் ஒரு மனப்பட்டவர்களாயும், உயிரைத் தங்கள் உள்ளங்கைகளில் வைத்துக் கொண்டிருந்தவர்களாயும், பராக்கிரம சாலிகளாயு மிருந்தார்கள். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும் தன்சேனையோடு யுத்தகளத்தில் வந்து சேர்ந்து கொண் டார்கள். அப்போது வானங்களிலும் பூமியிலும் நடுக்க முண்டாய் விட்டது.

அவ்வேளையில் அவ்வரசரானவர் தன் சகோதரரைப் பார்த்து "யா அலி அக்பர்! நீர் சற்று என் ஸ்தலத்தில் வந்து நில்லும். என் உத்தரவன்னியிலும் உங்களில் எவனும் பிரிந்து போகலா காது" என்று சொன்னார்கள். பின்பு ஹஸரத்து ஹுஸைன் அவர்களுடைய சகோதரராகிய அவ்வரசர் ஹனீபாவானவர் ஒழுவு செய்துகொண்டு ஆண்டவனிடம் துவாச்செய்து, நபிகள் நாயகம் முதலியவர்களைத் துதித்துத் தமது ஆயுதங்களைத் தரித் துக்கொண்டு குதிரையின் மேல் ஏறி, அதை அந்தப் பதினறு இலட்ச சேனைக்குள் வேகமாய்ப் புகவிட்டார். ஹனீபா அவர்கள் யானைக்கூட்டத்தில் சிங்கம் புகுந்ததுபோல் எஜீது என்பவனு டைய சேனைக்குள் புகுந்து, நீண்ட இருபக்கம் கூருடைய தன் வாளாயுதத்தை முன் பக்கமும், பின் பக்கமும் மாறிமாறி வீசி ஒவ்வொரு வீச்சுக்கும் பனங்காய்கள் உருளுவதுபோல் எதிரி களின் சிரங்கள் பலபல வென்று பூமியில் உருளும்படி செய்தார். இவர் நுழைந்தஇட மெங்கனும் சற்று நேரத்திற்குள் போர்போ ராய்ச் சவங்கள் குவிந்துவிட்டன. அறுபட்ட சிரங்கள் இரத்த வெள்ளத்தில் மிதந்து கொண்டிருந்தன. ஹனீபா ஒரு பக்கம் எதிரிகளை நாசமாக்கிக் கொண்டிருக்க அலி அக்பர் என்பவர் தன் சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு எஜீது என்பவனுடைய சேனைக் குள் புகுந்து, அவர்களை நாசமாக்கத் தொடங்கினர். இவரு டைய வாள் யார்மேல் பட்டதோ அவன் உடனே இருதுண்டாய்த் தரையில் விழுந்துத் துடித்தான். எவர்கள் அவர் முன் னுக்குத் துணிகரமாய் எதிர்த்து வந்து கொண்டிருந்தார்களோ அவர்கள் ஒரே வெட்டில் இரண்டு துண்டாய் போய்க் கொண் டிருந்தார்கள். இன்னும் அவர் பக்ஷக் உட்கார்ந்து யானைகளின் துதிக்கைகளையும் அவைகளின் முன் பின் கால்களையும் ஒரே ஒரு பட்டயவெட்டால் துண்டு துண்டுகளாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அலி அக்பர் என்பவர் இவ்வித தன்மையோடு யுத்தம் செய்து கொண்டும், செய்வித்துக் கொண்டு மிருக்கையில், அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் நின்ற நிலையில் பராக்கிரமத்தோடு அசையாமல் சத்துருக்களை அடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள் இதை அலி அக்பர் என்பவர் கண்டு வெகு சந்தோஷப்பட்டு, முன்னுள்ள துணிகரத்தைவிட மிக அதிகமான வைராக்கியத்துடன் சத்துருக்களை வெட்டத் தொடங்கினர்.

இப்பேர்ப்பட்ட சமயத்தில் எஜீது என்பவனுடைய பார்வை அலி அக்பர் என்பவர்மேல் விழுந்தது. அவன் திகிலடைந்து மர்வான் என்பவனைப் பார்த்து "ஓ மர்வானே! இதோ வெகு வீரத்துடன் நின்ற நிலையாய் யுத்தம் செய்யும் இந்தக் குதிரைப் போர்ச் சேவகன் யார்? இவன்பேர் என்ன?" என்று கேட்டான். அதற்கு அவன் "ஓ இராஜாவே! இவரே முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடைய சகோதரராயும், ஹஸரத்து மௌலா அலி (ரலியல்லாஹு அன்ஹு) அவர்களுடைய குமாரராயு மிருக்கிறார். இவருடைய நாமம் அலி அக்பர் என்பதாகும். இவர் முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடைய மந்திரியாயு மிருக்கிறார்" என்று சொன்னான்.

இதை எல்லாம் கேட்டபின் மறுபடியும் எஜீது என்பவன் "ஓ மர்வான் என்பனே! நான் சொல்லுவதை நீ கவனமாய்க் கேள். மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரர்கள் வெகு வல்லமை சாலிகளா யிருக்கிறார்கள். இவர்களால் என்னுடைய இருதயம் அச்சமடைகின்றது: நான் இவர்களால் வெட்க மடைகிறேன். இவ்விரு சகோதரர்களும் என்னுடைய பாதிசேனையை நாசமாக்கி விட்டார்கள். என்னுடைய சேனை நாசமாய்ப் போயும் இவர்களுடைய பலம் இன்னும் குறைய வில்லையே. இவர்களின் இருதயத்தில் யாதொரு பயமும் விசாரமும் தோன்றக்காணோம் இன்னும் அவர்களிடம் சோர்வடைவதின் அடையாளமாவது அலுத்துப் போவதின் அறிகுறியாவது கொஞ்சங் கூட காணப்படுகிற தில்லையே. இன்னும் இவர்களுடைய தேகத்தின்மேல் எவ்வித காயமும் படவில்லையே. ஒருவனாவது இவர்களுடன் சரிசமானமாய் யுத்தம் செய்யத் தக்கவனா யில்லையே" என்று விசாரத்துடன் சொன்னான்.

இதற்குள் பொழுதமர்ந்து விட்டதால் மர்வான் என்பவன் தன் சேனையைத் திருப்பிக்கொள்ள நகாரா அடித்தான்.

அச்சேனை யுத்தகளத்திலிருந்து திரும்பி கோட்டைக்குள் போய்விட்டது. அப்பால் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும் தம்முடைய சேனையோடு தம் விடுதிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். மறுநாள் காலை சூரியன் உதயமானபோது துர்த்தனாகிய எஜீது என்பவன், சிம்மாசனத்தின்மேல் வந்து உட்கார்ந்து, தன்னுடைய மந்திரிமார்களையும் பிரபுக்களையும் அழைத்தான். அவர்கள் எல்லோரும் வந்து வெகு மரியாதையோடு அவன்முன் நின்றார்கள். அப்போது எஜீது என்பவன் அவர்களைப் பார்த்து "நீங்கள் நேற்று முஹம்மது ஹனீபா என்பவரோடு யுத்தம் செய்தும் ஜெயமடையவில்லையே. ஆனால் இன்று நான் உங்களுடன் சேர்ந்து அவரோடு மிகக் கடினமான யுத்தம் செய்ய விரும்புகிறேன்" என்று சொன்னான். அவர்கள் இதைக் கேட்டு தங்கள் தலையைப் பூமியின்மேல் வைத்து "இதுவே வெகு உத்தமமாயிருக்கிறது. நாங்கள் தங்களுடைய கட்டளைக்கு உள்பட்டிருக்கிறோம். தாங்கள் என்ன சட்டளை யிடுவீர்களோ அதை நிறைவேற்ற நாங்கள் காத்திருக்கிறோம்" என்று சொன்னார்கள். மறுபடியும் எஜீது என்பவன் "செத்துப்போன போர்ச் சேவகர்கள் நீங்கலாக, இப்போது மீதமிருக்கிறவர்கள் எத்தனை பேர்களாயிருக்கிறீர்கள் என்பதின் கணக்கை நீ எனக்கு சொல்" என்று மர்வான் என்பவனிடம் சொன்னான் அப்போது அவன் கணக்கிட்டு "இராஜாவே! இப்போது இங்கே போர்ச் சேவகர்கள் இலக்ஷத்தி எண்பதினாயிரம் பேர்கள் மாத்திரம் இருக்கிறார்கள்" என்று சொன்னான்.

பின்பு எஜீது என்பவன் "என் நண்பனான மர்வானே! நீ எல்லா யானைகளையும் சேனைகளையும் ஆயத்தமாக்கு; நான் எல்லாச் சேனைகளோடும் சென்று முஹம்மது ஹனீபா என்பவரோடு யுத்தம் செய்வதை நீ பார், நான் எவ்விதமாய் யுத்தம் செய்வேனோ அதை முஹம்மது ஹனீபா என்பவர் தன் கண்களால் பார்த்து வெகு ஆச்சரியப்பட்டு பெரு மூச்சிடுவார். நான் யானைகளைக் கொண்டு அவரைச் சூழ்ந்து அவர்மேல் கமந்துகள் என்ற சுருக்கு கயிறுகளை எறிந்து அவரை உயிரோடு ஒரு நிமிஷத்தில் பிடித்து சிறையாக்கிக் கொள்ளுகிறேன் பார்" என்று சொன்னான்.

இதை மந்திரிமார்கள் கேட்டு "இது வெகு உத்தமமான காரியமா யிருக்கிறது. வெகு தந்திரமான செய்கையாயு யிருக்கின்றது" என்று எல்லோரும் ஒரே வாக்காய்ச் சொன்னார்கள்.

எஜீது என்பவன் தன் சேனைகளோடு தேசத்திலுள்ள எல்லாப் பஹில்வான்களையும் சூரர்களையும் கூட அழைத்துக் கொண்டு, யுத்தத்திற்குப் புறப்பட்டான். இந்தப் பஹில்வான் களில் வெகு கெட்டிக்காரனும் சூட்சம புத்தியுள்ளவனும் ஒருவ னிருந்தான். இவனுடைய பெயர் அல்கா என்பதாகும் இவன் பேர்பெற்ற சூரனும், வெகு பலசாலியாயுமிருந்தான். இவனைப் போல் ஒருவனும் அப்படைகளில் இருந்ததில்லை. இவனுடைய பிள்ளைகள் முதலிய குடும்பத்தார் எண்பது பேர்களிருந்தார்கள். இவர்களில் ஒவ்வொருவனுடைய தேகமும் புஷ்டியுள்ளதாயும் திண்மையுள்ளதாயும் இருந்தது.

இவன் தன்னுடைய குடும்ப சகிதம் எஜீது என்பவனிடம் வந்து ஒழுக்கத்துடன் நின்று "எங்கள் அரசரே! தாங்கள் எனக்கு உத்தரவு கொடுத்தால் நான் முஹம்மது ஹனீபா என்ப வரை உயிரோடு பிடித்துக் கொண்டுவந்து தங்கள் சமூகத்தில் நிறுத்துகிறேன். தடையின்றி நான் தங்கள் மனவருத்தத்தை நீக்கி விடுகிறேன்" என்று சொன்னான்.

எஜீது என்பவன் இம்மொழிகளைக் கேட்டு "சூரனே! இது உன்னுடைய சொந்த காரியமாயிருக்கிறது. உன்னைப் பொருத்த தாயிருக்கிறது. மேலும் இது உன்னாலாகக்கூடிய காரியமே. நீ இவ்விதமாய் செய்வாயானால் எங்கும் உன்னுடைய பெயர் பிரபலமாகும். அது மட்டுமல்ல. நான் உனக்கு ஏராளமான செந்தும், பூமியும், நவரத்தினங்களும், ரொக்கமும், இன்னும் உனக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களும் உன் ஆசை தீரும்படி அளிப்பேன். இன்னும் நான் உன்னுடைய மனதை பல விதங் களிலும் சந்தோஷப்படுத்த காத்திருக்கிறேன். ஆனால் நீ இக்காரி யத்தை வெகு சீக்கிரமாய் நிறைவேற்றி என் மனதை சந்தோஷப் படுத்துவாயாக" வென்று சொன்னான். அவன் எஜீது என்பவன் சொன்னதை எல்லாம் கேட்டு மிக்க சந்தோஷப்பட்டான்.

அல்கா என்பவனுக்கு ஒரு சகோதரன் இருந்தான். இவனும் வெகு பலசாலியாயும் சுறுசுறுப்பானவனாயும் இருந்தான். இவன் பெயர் பில்கா. இவனை அல்கா என்பவன் கூப்பிட்டு "என் சகோதரனே! நீ யுத்த களத்துக்குப்போய் அலி அக்பர் என்பவரோடு யுத்தம் செய். பின்னும் முஹம்மது ஹனீபா என்பவர் துணைக்கு வந்தால் நீ என்னை எச்சரிப்பாயாக" வென்று அவனுக்கு சொல்லிவிட்டு எஜீது என்பவனிடத்தில்

இருந்து அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தன் குடும்ப சகிதம் யுத்த களத்துக்குப் போக கோட்டையை விட்டுப் புறப்பட்டான். அவனோ துர்அதிஷ்ட முள்ளவனும், துர்எண்ண முள்ளவனும், பெருமையுள்ளவனும் சென்றான்.

தெய்வ சிங்கமாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய விடுதியை விட்டுப் புறப்பட்டு, யுத்தகளத்துக்கு வந்தார்கள். எஜீது என்பவன் கோட்டையின் சிகரத்தின் மேல் வந்து உட்கார்ந்து எல்லோரையும் பார்க்கத் தொடங்கினான். அல்கா என்பவன் தன் சகோதரனாகிய பல்கா என்பவனை அழைத்து 'நீயுத்த களத்துக்கு இப்போ போவாயாக, என்று சொல்லி அவனை அனுப்பினான். பல்கா என்பவன் தன் தமையன் கட்டளைப்படி உடனே யுத்த களத்தில் வந்து நின்று, எதிரிகளை நோக்கி "எவனுக்கு மரணம் சமீபித்திருக்கிறதோ அவன் பல்கா என்னும் வீரனாகிய என்னுடன் யுத்தம் செய்ய வரலாம்" என்று கூவினான்.

இவ்வார்த்தைகளை ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரராகிய அலி அக்பர் என்பவர் கேட்டு ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் முன் வந்து நின்று "ஓ என் அரசரே! தாங்கள் எனக்கு சீக்கிரமாய் உத்தரவு கொடுங்கள். பல்கா என்பவன் யுத்த களத்தில் வந்து நின்று யுத்தத்துக்குக் கூப்பிடுகிறான். இப்போதே நான் போய் அந்தப் பகைஞனை அடித்துக் கொன்று நாசமாக்கி விடுகிறேன்" என்று சொல்லி உத்தரவு கேட்டார். அதற்கு ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் "உமக்கு ஆண்டவனுடையவும், அவனுடைய ரஸூலான நபியுடையவும், ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும் ஆசீர்வாதமும் உதவியுமிருக்கின்றன. எவனுடைய வெட்டும் குத்தும் உம்மேல் படாது" என்று அவருக்குச் சொல்லி அவரை ஆசீர்வதித்து அனுப்பிவைத்தார்கள். அப்போது அவர் குதிரையின் மேல் ஏறி அதைத் துரிதமாய் செலுத்தி பல்கா என்பவன் முன் வந்து நின்றார். வீரத்தோடு தன் முன் வந்து நின்ற அலி அக்பர் என்பவரைக் கண்ட பல்கா என்பவன், அவரை நோக்கி "நீ யார்? உன்னுடைய பெயர் என்ன? நீ யார் குமாரன்?" என்று கேட்டான். அதற்கு அவர் "ஓ மர்தூதே! நான் சொல்வதைக் கேள், நான் ஹைதரே கர்றார்

அவர்களுடைய குமாரனு யிருக்கிறேன். என் நாமம் அலி அக்பர் என்பதாகும். இப்போது நீ உன்பேரைச் சொல்வா யாக" வென்று சொன்னர். இதை அப்பாவியானவன் கேட்டு "என்னை ஜநத்தார் பல்கா வென்று சொல்லுகிறூர்கள். நானே பிரபலமான பயில்வானு யிருக்கிறேன். உன்னை வெட்ட வாவது, அடிக்கவாவது, கொல்லவாவது எனக்குப் பிரியமில்லை. ஆனல் உன்னை உயிரோடு பிடித்துச் சிறையாக்கி எஜீது என்பவ ருடைய சமுகத்தில் கொண்டு போவதே என் கருத்தாயும், என் கடமையாயு மிருக்கின்றது" என்று சொல்லிக் கொண்டே அவரோடு மல் யுத்தம் செய்யக் கருதி, அவருடைய இடுப்பில் தன் கையைப் போட்டான். அலி அக்பர் என்பவரோ பராக்கிரமத்தில் பேர் போனவரா யிருந்தார். ஆதலால் அப்போது அவரும் உடனே சாமார்த்தியமாய் அவனைப் பதில்பிடி பிடித்தார்கள். ஆகவே இவ்விருவர்களும் ஒருவரோடு ஒருவர் மல்யுத்தம் செய்யத் தொடங் கினர்கள். இவ்வாறு சண்டை செய்து கொண்டிருக்கையில் பல்கா என்பவன், அலி அக்பரைக் குதிரையின் மேலிருந்து பூமியில் விழ்த்த இடைவிடாமல் மூன்று தடவை தன்னுடைய முழுபலத்தை செலுத்தினன். இப்படி அவன் தன் முழுபலத்தை செலுத்தியும் கூட அவர் சற்றேனும் சேணத்தி லிருந்து அசையவேயில்லை. ஆகையால் அவன் அயர்ந்துபோய் அவருடைய இடுப்பை விட்டு விட்டான். பிறகு அவன் அவரைக் கொல்ல சந்தர்ப்பம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இதற்குள் அலி அக்பர் என்பவர் சமயம் பார்த்துத் தந்திரமாய் அவனைச் சேணத்தின்மே லிருந்து தூக்கிக் கொண்டார்கள். அவர் அவனைத் தன் தலைக்குமேல் கொண்டு வந்து சுற்ற எண்ணம் கொண்டார்கள். ஆனல் அவன் யானையைப் போலப் பாரமுள்ளவனு யிருந்தபடியால், அவர் அவனைத் தலைக்குமேல் தூக்கக்கூடாதவரானர். தவிர அவனும் அவரிட மிருந்து விடுபட தன் பலங்கொண்ட மட்டும் முயற்சி செய்து கொண்டிருந்தான். ஆகையால் அவர் அவனைப் பூமியின் மேல் பலத்தோடு மோதி யடித்து விட்டார். உடனே அவன் மலையைப் போல் தரையில் விழுந்தான். அவனுடைய இரண்டு கைகள் பூமிக்குள் நுழைந்து போய் விட்டன. அலி அக்பர் உடனே தன் குருஜ" என்ற ஆயுதத்தைத் தன் கையில் பிடித்து ஓங்கி ஒரு அடி அடித்தார். அவ்வடியால் அவன் ஆவி இம் மண்ணுலகை விட்டு நீங்கி ஜஹன்னம் போய்ச் சேர்ந்தது.

தன் சகோதரனாகிய பல்கா என்பவன் மடிந்த செய்தியை அல்கா என்பவன் அறிந்ததும், மிக்க துயரமும் கோபமு மடைந்து தன் மற்றோர் சகோதரனைப் பார்த்து "ஓ சகோதரனே! நீ வெகு சீக்கிரமாய் யுத்தகளத்துக்குப் போய், அலி அக்பர் என்பவனைப் பிடித்துக் கொண்டுவா, அப்படி இல்லாமல் போனால் அவனை எப்படியாவது கொன்று நமது சகோதரனை அவன் கொன்ற பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள வகைத்தேடு," என்று கூறினான். தனக்கு முடிவு நாள் நெருங்கி விட்டதை யுணராத அவன், தன் சகோதரன் கூறியதும், ஆயுதம் தரித்து மிக்க வீராவேசத்தோடு அலி அக்பர் என்பவருக்கு முன் வந்து நின்று, "ஓ அலி அக்பர் என்பவனே! நான் உன்னை அவ்வுலகிற்கனுப்ப வந்திருக்கிறேன், இதோ வாரும். என் அடிக்குத் தப்பித்துக்கொள் பார்ப்போ" மென்று சொல்லி, குருஜூ என்ற ஆயுதத்தைக் கையில் பிடித்து அதைக் கொண்டு அவர் தலைமேல் ஓர்அடி அடித்தான். அவ்வடியை அவர் வெகு ஜாக்கிரதையுடன் தட்டிவிட்டு தந்திரமாய் அவன் கையிலிருந்த குருஜையும் பிடுங்கிக் கொண்டார். பின்பு அந்த குருஜைக் கொண்டே அவன் தலைமேல் ஓர் அடி அடித்தான். அவர் அந்த அடியால் அவன் மண்டை பிளந்து மூளை சிதறிச் சவமாய்த் தரையில் விழுந்தான். இவ்விதமாகவே அவர் அல்கா என்பவனுடைய குடும்பத்தை நாசமாக்கி அதன் வேரை அடியோடு பிடுங்கி விட்டார்.

தன் கிளைஞர்கள் அடியோடு அலி அக்பர் கையால் மாண்டதைக்கண்ட அல்கா என்பவன் பொறுக்க முடியாத் துயரமடைந்தான். அவன் மனம் ஒரு பக்கம் கோபத்தாலும், நாணத்தாலும் நகரத்திற்கு சமதையான வேதனை யடைந்தது. ஆயினும் அந்தத் தெய்வ சிங்கமாகிய அலி அக்பர் என்பவரிடம் பழி வாங்க வேண்டும் என்ற சத்திய மற்ற எண்ணமட்டும் அவன் மனதை விட்டு நீங்கவில்லை. அவன் தன் துயரத்தை யொருவாறு அடக்கிக் கொண்டு தன் பிராணனை வெறுத்தவனாய் கோபாவேசத்தோடு யுத்தகளத்தில் நுழைந்து அலி அக்பர் எதிரில் வந்துநின்று அவரை நோக்கி, "ஓ அலி அக்பர் என்பவனே! நீ என்னுடைய குடும்பத்தை எல்லாம் நாசமாக்கிவிட்டாய். இப்போது நீ எப்படி உயிர்தப்பிப் போவாய்? என் குருஜூம், வாளும், நீ எங்கே சென்றாலும் உன்னை விடப்போகிறதில்லை. நீ என் வல்லமையை யறியாது போனாய்.

என்னையாரென்று மதித்தாய்? இதோ ஒரு நொடியில் உன் கையால் மாண்டவர்கள் சென்ற விடத்திற்கு உன்னையும் அனுப்பி விடுகிறேன் பார்'' என்று கூறிக்கொண்டே தன் பலம் பொருந்திய இரும்பு குருஜைக் கையில் யேந்தி யுத்தத்திற்கு ஆயுத்தமானான். அந்த குருஜு நூறு மணங்கு பாரமுள்ளதாயிருந்தது.

அலி அக்பர் என்பவர் தைரியத்தோடும் பராக்கிரமத் தோடும் பின்னடையாது நின்று தன் கையில் கேடகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு "ஆண்டவனே! எனக்கு உன்னுடையவும் உன் ரஸூலான நபியுடையவும் அடைக்கலமே கேடகமாயிருக் கிறது. உன் கடாட்சமே சாயையாயிருக்கிறது'' என்று ஆண்டவ னையும் ரஸூலையும் துதித்தார். இதற்குள் அப்பாவியாகிய அல்கா என்பவன் அவர்மேல் தன் குருஜைக்கொண்டு ஓர் அடி அடித்தான். அதை அவர் தன் கேடகத்தின் மேல் தாங்கிக்கொண்டார். அந்த குருஜுடைய அடியின் சப்தமோ பூமியின் மேல்வானம் இடிந்து விழுந்தது போலிருந்தது. அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய திருக்கைகளை வானத்தில் உயர்த்தி "அசுத்தமும் பழுதும் குறைவு மற்ற ஆண்டவனே! நீ என்னுடைய சகோதரரை காப்பாற்றுவாயாக. நீ அவருக்குத் துணை செய்வாயாக. அவரை க்ஷேமத்தோடு திரும்பி வரச் செய்வாயாக" வென்று ஆண்டவன் சன்னதியில் விசாரத் தோடும் உருக்கத்தோடும் துஆசெய்தார். இன்னும் அச்சப்தத் தைப் படைச்சேவகர் எல்லாரும் கேட்டு மயங்கினர்கள்.

அல்கா என்பவன் குருஜினாலடித்த அடியின் வேகத்தால் அலி அக்பர் என்பவருடைய நயனங்களில் இருள் மூடிக்கொண்டது. அவ்வடியோ அப்பாவி வெகு பலத்தோடும், தன் முழு சக்தி யோடும் கோபங்கொண்டு அடித்த அடியாயிருந்தது. ஆகையால் அலி அக்பர் என்பவருடைய ஒவ்வொரு ரோமத்துவாரத்தினு மிருந்து வியர்வை வெளிவந்தது. அப்படி யிருந்துங்கூட அச்சிங்கமானவர் மயிரிழைகூட பின்னிடையாது நின்று மகா வீரத் தால் தன்னை சமாளித்துக்கொண்டு துரிதமாய்த் தன் குருஜைத் தலைக்குமேல் வட்டமாய்ச் சுழற்றிச் சட்டென்று அல்கா என்பவ னுடைய தலைமேல் 'அல்லாஹு அக்பர்' என்று சொல்லி ஓர் அடி அடித்தார். அல்கா என்பவன் தந்திரமாய் விலகி அந்த அடி

தன்மேல் படாதபடி தப்பித்துக்கொண்டு, தன் பட்டயத்தை உறையிலிருந்து உருவினன். அதைக் கண்ட அலி அக்பரும், தம்முடைய கையில் சும்சான் என்ற தன் புகழ்பெற்ற பட்டயத்தை ஏந்தி அவன் தன்னைத் தாக்கத் தொடங்குமுன் அவன் ஏறியிருந்த புரவியின் கால்களைத் தரித்துவிட்டார். அப்போது அந்நீசன் வாகனமிழந்து தரையில் நின்று வெகு கோபமுள்ளவனாய் அலி அக்பரின் இருபுஜங்களையும் பிடித்துத் தன் முழுபலத்தையும் செலுத்தி அவரைத் தரையில் வீழ்த்த முயன்றான். ஆயினும் அவரோ தன் ஸ்தலத்தை விட்டுக் கொஞ்சம் கூட அசையவில்லை. அலி அக்பர் என்பவரோ ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய உதிரத்தில் பிறந்தவரா யிருந்தமையால் வெகு பலசாலியா யிருந்தார். பின்பு இவர் தன் கையை அச்சண்டாளனுடைய வயிற்றின் கீழ் கொடுத்து வெகு பராக்கிரமத்தோடு "யா அலி!" என்று சப்தித்து அவனைப் பூமியிலிருந்து அந்தரத்தில் தூக்கிப்பிடித்து வெகு கோபத்தோடு பூமியின்மேல் மோதி அடித்தார். ஆயினும் அல்கா என்பவன் மிக்க சாமர்த்தியங் காட்டி தேகபாதையை சமாளித்துக் கொண்டு மெதுவாய் எழுந்து, தந்திரத்தோடு மறுபடி அலி அக்பர் என்பவருடைய இருபுஜங்களையும் பிடித்துக் கொண்டான். இரண்டாம்தடவையும் அவன் அவரைப் பூமியில் வீழ்த்தத் தன்னால் கூடிய வரையில் போராடினன். அதைக் கண்ட அலி அக்பர் இவனோடு இன்னமுமா நாம் போராடுவது—என்று கோபமடைந்து தமது இடையிலிருந்த குத்துவாளை யெடுத்து அவனைப் பலத்தோடு ஒரு குத்து குத்தினர். அந்த வாள் அவன் தேகத்தில் ஒரு புறமிருந்து மறுபுறம் வரையில் ஊடுருவிப் பாய்ந்து விட்டதால், அந்த அல்கா என்பவன் "ஐயோ" வென்றலறிப் பூமியில் விழுந்து மடிந்தான். மலைபோன்ற அவன் தேகம் பூமியில் விழுந்ததால் உண்டான சப்தத்தைக் கேட்ட ஜனங்கள் இடி விழுந்ததோ வென்றுத் திடுக்கிட்டுப் பயந்தார்கள். தனக்கு உதவி செய்ய முன் வந்து அலி அக்பரைப் பிடித்து வருவதாய் சபதம் கூறிச்சென்ற அல்கா யென்பவன் தன் சுற்றத்தாரோடு மாண்டதைக்கேட்ட எஜீது திகிலடைந்து, மிக்க துயரத்தோடு பெரு மூச்செறிந்து ஒன்றும் தோன்றாமல் பிரமித்து, சற்று நேரங்கழித்து, தன் அருகிலிருப்பவர்களில் மர்வானை நோக்கி "ஓ என் சகோதரனாகிய

மர்வான் என்பவனே! இப்போது சேனையை சீக்கிரமாகத் திருப்ப வேண்டும். வீணாய் நமது பஹில்வான்களை மாளவைப்பதில் பயனில்லை. பேசாமல் சேனையைத் திருப்பிச் செல்வதே நல்ல காரியம். பிறகு யோசித்துத் தக்கபடி நடந்து கொள்ளலாம்" என்று சொன்னான். அப்போது மர்வான் என்பவன் சேனையைத் திருப்பிக்கொள்ள நக்காரு அடிக்கும்படி கட்டளையிட்டான். எஜீது என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்களோ அல்கா என்பவனுடைய சங்கதியை யறிந்து எல்லோரும் மனங்குன்றினார்கள். மர்வான் என்பவன் எல்லாச் சேனையைத் திரும்பும்படி நக்காரு அடித்ததும் எல்லாச் சேனையும் யுத்தகளத்தை விட்டுத் திரும்பிவிட்டது.

அலி அக்பர் என்பவர் சத்துருக்களை நாசமாக்கிவிட்டுத் தன் சேனையின் பக்கம் திரும்பினார். இவர் வருவதை அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கண்டு குதிரையின் மேலிருந்து கீழே இறங்கி, கால் நடையாய் முன்சென்று போய், தன் சகோதரரை வரவேற்று அவரைத் தன் கழுத்தோடு சேர்த்து அணைத்துக் கொண்டார். பின்பு இவ்விருவர்களும் தங்கள் விடுதிக்குப் போனார்கள். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அலி அக்பரை நோக்கி "ஓ என் சகோதரரே! உம்மேல் இலட்ச மர்ஹபா உண்டாகுக. நீர் வெகு தந்திரத்தோடு அனேக பஹில்வான்களை நாசமாக்கினீர். நீர் கெட்டிக்காரராயிருக்கிறீர். கடவுள் எப்போது உமக்கு அருள்புரிவாராக" என்று அவரை வாழ்த்தினார்கள்.

இவ்விதமாக ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தொடங்கிய இந்த யுத்தம் இடைவிடாமல் ஒரு வருடம் வரை நடந்துகொண்டிருந்தது. அளவற்ற எதிரிகள் இவர்களால் மாண்டார்கள். இதை இத்துடன் நிறுத்துக்கொண்டு முஷீப்காக்கா என்பவர் பரங்கிய சேனைகளோடு யுத்தம் செய்யச் சென்ற வரலாற்றைக் கூறத்தொடங்குவோம்.

முஷீப்காக்கா என்பவர் பரங்கிகளுடன் செய்த யுத்தம்.

பகையாளியாகிய எஜீது என்பவனுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டியதற்காக புறப்பட்டிருந்த சேனைகளை முறியடிக்கவும்

நாசமாக்கவும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சேனுவீரர்கள் நான்கு திக்குகளிலும் சென்ருர்க ளென்ற விஷயத்தை முன்பே கூறியிருக்கிறேம். அவர்களில் முஷீப்காக்கா என்பவர் பரங்கி சேனையின் மேல் யுத்தம் செய்யப்போயிருந்தார் என்றும் கூறினேம். இவர் தன் குதிரையின்மேல் ஏறி வெகு துரிதமாய் நாள்தோறும் இரண்டு இரண்டு மன்ஜில்களைக் கடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார். ஆனுலும் இவருடைய ஞாபக மெல்லாம் அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர் களின்மேல்தான் இருந்துகொண்டிருந்தது. இன்னும் இவரோ பராக்கிரமத்தில் வெகு பேர்போனவர். இவர் ஒரு நாள் ஒரு ஸ்தலத்தில் இறங்கி இருக்கும்போது, ஒரு வேவுக்காரன் இவரிடம் வந்து "பரங்கிய தேசத்தரசன் தன் சேனையுடன் புறப்பட்டு இன்ன இன்ன விடத்தில் இறங்கியிருக்கிருன். அவனை எல்லோ ரும் சொக்லத்தி என்று அழைக்கிருர்கள். அவனுக்கு ஒரு சகோதரன் இருக்கிருன். அவனுடைய பேர் மக்லத்தி என் பதாகும். சொக்லத்தி என்பவனே தன் சகோதரனுடனும், சேனையுடனும் குதிரைப் படையாளர்களுடனும் கால்நடை போர்ச்சேவகர்களுடனும் பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்துகொண்டு எஜீது என்பவனுக்கு உதவிசெய்ய வந்திருக்கிருன். இவனுடைய மொத்த சேனை எழுபதினுயிரமாகும்" என்று சொன்னுன்.

இந்த சமாசாரத்தை முஷீப்காக்கா என்பவர் கேட்டுத் தன் சேனைகளுக்குக் கவசங்கள், கேடையங்கள், பட்டையங்கள், குருஜுகள், ஈட்டிகள் முதலிய சகல ஆயுதங்களையும் கொடுத்து தக்க உடைகளால் அலங்கரித்து, யுத்த சன்னதராக்கி, தன் சொற்களால் அவர்களுக்கு உற்சாகத்தையும் யுத்த ஆவேசத் தையும் உண்டாக்கி, அவர்களை யணிவகுத்து யுத்த முனைக்குப் புறப்படும் படிச்செய்து நகாராவை யடிக்கும்படி கட்டளையிட்டார். இவருடைய மொத்த சேனை நாற்பதினுயிரமாக இருந்தது. இவர்களில் ஒவ்வொருவனும் சிங்கமாகவும், யுத்தப்பிரியனுகவும் எதற்குமஞ்சா வீரனுகவும் இருந்தான். இவர்கள் தங்கள் பகைவருடைய சேனையைப் பார்க்கிலும் மிகவும் குறைந்த வர்களாயிருந்த போதிலும், இவர்களில் ஒவ்வொருவனும் ஆயிர மாயிரம் வீரர்களை வெல்லக்கூடிய தீரமும் வல்லமையு முள்ளவனு யிருந்தான்.

இங்கு இவ்வாறிருக்க, பரங்கிய அரசன் பாளையமிறங்கியிருக்கு மிடத்திற்கு ஒருவேவுகாரன் போய் ''உம்முடன் யுத்தம் செய்ய முஷீப்காக்கா என்பவர் வந்திருக்கிறார். தாங்கள் ஜாக்கிரதை யுள்ளவரா யிருக்கவேண்டும்'' என்று சொன்னான். அவனிடம் சொக்கலத்தி என்பனிடம் இந்த சமாச்சாரத்தை கேட்ட உடனே தன் சகோதரனைத் தன் கூடவே வைத்துக்கொண்டு தன் எழுபது ஆயிரம் துருப்புக்களையும் அணிவகுத்து நிறுத்தினான். அப்போது இருதரத்தாருடைய சேனைகளும் ஒருவருக்கொருவர் வெகு மூர்க்கப்பார்வையாய் பார்க்கத் தொடங்கினார்கள். இன்னும் சொக்லத்தி என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்களோ முஷீப் காக்கா என்பவருடைய சேனையை வெகு இகழ்ச்சியான பார்வை யாய்ப் பார்த்து சிரித்தார்கள். ஏனெனில் முஷீப்காக்கா என் பவருடைய சேனை பகையாளியுடைய சேனையின் எதிரில் வெகு குறைந்தவர்களா யிருந்தார்கள். ஆகையால் இவர்களை அவர்கள் பார்த்து சிரித்தார்களே அன்றி, இவர்களுடைய பராக்கிரமத்தின் பேரிலும், வீரியத்தின் பேரிலும் தங்கள் பார்வையை செலுத்த வில்லை. பின்பு முஷீப்காக்கா என்பவர் வீரமுள்ள தம்முடைய சேனையை வரிசை வரிசையாக அணிவகுத்து நிறுத்தினார். இப்போர் சேவகர்களுடைய நெற்றியில் பராக்கிரமத்தின் அடையாளங்கள் காணப்பட்டு கொண்டிருந்தன. இன்னும் இவர்களோ தன் இரையின்மேல் பார்வை வைத்துக்கொண்டி ருக்கும் சிங்கத்தின் பார்வையைப் போலுள்ள பார்வையால் பகையாளிகளைப் பார்த்து ''ஓசொக்லத்தி என்பவனே! நீ இப்போது உன்னுடைய கர்வத்தை எடுத்து எறிந்து விட்டு, வீரர்களின் முன் வந்து நில். எங்களை ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் உன்மேல் அனுப்பி யிருக்கிறார்கள். ஆகையால் நாங்கள் உன்மேல் யுத்தம் செய்ய வந்திருக்கிறோம். நாங்கள் ஒருநிமிஷத்தில் உன்னுடைய சிம்மாதனத்தையும் உன் சேனையையும் நாசமாக்கி விடுவோம்'' என்று வீரவார்த்தைகளைக் கூறி அவ்வரசன் எதிரில் வந்து திட சித்தமுள்ளவர்களாய் நின்றார்கள். முஷீப்காக்கா என்பவருடைய நாற்பதினாயிரம் போர்ச்சேவகர்கள் அந்தப்பரங்கியருடையஎழுபதி னாயிரம் வீரர்களோடு போர் செய்யத் தொடங்கி, சமுத்திரத்தில் கப்பல் ஓடுவதைப் போல அச்சேனைக்குள் புகுந்தார்கள். இவர்

களுக்கு ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடையவும், ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும், இன்னும் இரட்சகராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ரஸுல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடையவும் துணையும் ஆசீர்வாதமுமிருந்தது.

பரங்கி அரசனுடைய சகோதரனாகிய மக்லத்தி என்பவன் மகாப் பெரிய பஹில்வானுயிருந்தான். பராக்கிரமத்திலும் யுத்த கல்வியிலும் இவனுக்கு சமமானவன் ஒருவனுமிருந்ததில்லை. இன்னும் இவன் ஒவ்வொரு தந்திரத்திலும் வித்தையிலும் ஒப்பற்றவனுயிருந்தான். இவன் தன் தமையனாகிய சொக்லத்தி என்பவனிடம் போய் "ஏ என் சகோதரா! தாங்கள் எனக்குச் செலவு கொடுங்கள். நான் முஷீப்காக்கா என்பவருடைய சேனையின்மேல் பாய்ந்து என்னுடைய வித்தையைக் காட்டுகிறேன். இன்னும் அப்பாவிகளை எல்லாம் ஒரு நிமிஷத்தில் நாசமாக்கி விட்டுத் திரும்பி வருகிறேன்" என்று சொன்னான். அப்போது அந்த சொக்லத்தி என்பவன் இதைக் கேட்டு "சகோதரனே! நீ சீக்கிரமாய்ப் புறப்பட்டுப்போய் முஷீப்காக்கா என்பவரை உயிரோடு பிடித்து என்னிடம் கொண்டுவா" என்று ஆவலோடு கூறினான்.

மாணமானது மக்லத்தி என்பவனுடைய இருதயத்தின் மேலும், கண்களின்மேலும் திரைபோட்டுவிட்ட படியால், அவன் புத்தி இழந்து யுத்தகளத்தில்வந்துநின்று, தன் எதிரிகளை நோக்கி "ஓ போர்ச்சேவகர்களே! ஏன் நீங்கள் எல்லோரும் தாகவந்திருக்கிறீர்கள்? மரணம் உங்களை இவ்விடம் இழுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறதுபோலும். உங்களில் எவனுக்கு மரணம் இன்பமாய் இருக்குமோ அவன் இன்றைக்கு என் கையால் ஓர் அடி பெற்றுக் கொள்வானாக" வென்று வெகு வீரத்தோடு ஆர்ப்பரித்தான். இத்தருணத்தில் முஷீப்காக்கா என்பவருடைய சிறு பாலகராகிய காக்காமுஷீப் என்பவர், தன் பிதாவின் சமுகத்தில் வந்து ஒடுக்கத்தோடு நின்று குனிந்து ஸலாம் செய்து "என் பிதாவானவரே! ஓ என் நாயகரே! மக்லத்தி என்பவனோடு யுத்தம் செய்ய என் மனம் வெகு விருப்பமுள்ளதாயிருக்கிறது. இன்னும் அவனைக் கொல்ல நான் விரும்புகிறேன். அவனை என் கையால் மரிக்கவே

வந்திருக்கிறான் என்று நினைக்கிறேன். ஆகையால் தாங்கள் எனக்கு உத்திரவு கொடுப்பீர்களானால் நான் அவனோடு யுத்தம் செய்யப் போகிறேன்" என்று அனுமதி கேட்டார் அதற்கு முஷீப் காகா என்பவர் "என் கண்மணியே! என் இருதய கண்டமே! நல் நடத்தை யுள்ளவனே! உன்னுடைய வயதோ மிக்க இளமையாக யிருக்கிறது. இன்னும் உன் முகத்தின்மேல் பருவகால பசுமை வரவில்லையே. உன் வாயிலிருந்து இன்னும் பால்வாசனை நீங்க வில்லையே; நானே மக்லத்தி என்பவனை அறிவேன். அவனோ பலத்தில் மிகப் பேர்போன லஷனத்தியாயிருக்கிறான், அவன் நாள் தோறும் ஐம்பது பஹில்வான்களோடு குஸ்த்தி செய்கிறான். இன்னும் அவன் தினந்தோறும் யானைகளோடு மல்லுக்கட்டி அவைகளின் பற்களைத் தந்திரத்தோடு பிடுங்கிக் கொள் கிறான். ஆகையால் உனக்கு நான் அவ்வித பலசாலியின் மேல் யுத்தம் செய்ய எவ்விதமாய் அனுமதிகொடுத்து அனுப்புவேன்? இன்னும் இந்த மக்லத்தி என்பவனோ புத்தியிலும் யுக்தியிலும் வெகு கெட்டிக்காரனாயிருக்கிறான். இவ்வித சத்ருக்கு நீ ஈடல்ல, தகுதியானவனல்ல" என்று சொன்னார். இவ்விதமாய் தன் தந்தை கூறிய மொழிகளைக்கேட்ட முஷீப்காக்கா பின்னர் தன் பிதாவை நோக்கி வணக்கத்தோடு "என் அப்பனே! என் நாயகனே! அவன் மேல் யுத்தம் செய்ய தாங்கள் எனக்கு உத்தரவு கொடுங்கள், அவசி யம் அனும்தி கொடுங்கள், நான் அவனோடு யுத்தம் செய்வேன். அவனே பலத்தில் பெரியவனாயினும் பரவாயில்லை. ஆண்டவனும். ரஸூலவர்களும், அவனை வெட்டத் தக்கபலத்தை எனக்கு அளிப் பார்கள் நான் அவனுடைய வல்லமையை யடக்கி விடுகிறேன். தாங் கள் என்னுடைய வீரியத்தையும் என் வித்தையையும் பாருங்கள்," என்று சொல்லி மன்றாடி வேண்டிக்கொண்டார். முஷீப்காக்கா தன் தனையனுடைய வீர தீரங்களுக்கு உள்ளத்தில் சந்தோஷ மடைந்து சில யுத்த தந்திரங்களை யவனுக்குக் கூறி ஆசிர்வதித்து விடையளித் தனுப்பினார். முஷீப்காக்கா என்ற நட்சத்திரமானவர் "லாபத்தா இல்லா அலி" என்று ஓதி தன் குதிரையின்மேல் ஏறி அதிவேகமாய் சென்று யுத்தகளம் சேர்ந்து அந்த மக்லத்தி என் பவன் எதிரில் நின்று "ஓ மக்லத்தி என்பவனே! ஓ சொக்லத்தி என்ற அரசனுடைய சகோதரனே! நீ தானேமிகப்பலசாலி யென்று இறுமாப்பு கொண்டிருப்பவன்? ஆயினும் பத்திரமாயிரு. நானே

சிறு பிள்ளையாயிருக்கிறேன். என்னுடைய கையின் ஓர் அடி நீ பெற்றுக்கொள் பார்க்கலாம். என்று சொல்லிக் கர்ஜித்தார். அப்போது மக்லத்தியானவன் அவர் சொன்னதை எல்லாம் கேட்டு உடனே அப்பாலகன் மேல் தன் பட்டயத்தின் வல்லமையைக் காட்டத் தொடங்கினன். இப்படித் தொடர்ந்தே பல தரம் அடித்தும் அவர் தன்மேல் ஒரு அடி கூட விழாதபடி எல்லா அடிகளையும் மிக்க தந்திர சாமார்த்தியமாய்த் தட்டிவிட்டார். இதைக்கண்டு அவன் இன்னும் அதிக கோபமுள்ளவனானன். இதன்பின் இளைஞர் தன் கையில் குருஜ் என்ற ஆயுதத்தை யேந்தி முன் கெந்து பின் கெந்து பாய்ந்து திடீரென்று அவன் தலைமேல் ஒரு அடி அடித்தார். அதனால் அவன் பொறி கலங்கி கண் இருண்டு பூமியில் விழுந்தான், மறுப டிசீக்கிரத்திலேயே சமாளித்து எழுந்திருக்க முயன்றான். அவ்வாலிப சிங்கமோ அவன் சமாளித்து நின்று தன்னை யெதிர்க்கு மட்டும் அவகாசம் கொடாமல், உடனே மறுபடி இரண்டாவது ஒரு அடி மண்டைமேல் அடித்தார். அந்த அடி பட்டதும் அவன் இடி விழுந்த விருட்சம்போல் பூமியில் சாய்ந்து ஆவியை விட்டான். இப்பேர்ப்பட்ட பலம் பொருந்திய சூரனை மக்லத்தி என்பவன் ஆண்டவனுடைய உதவியால் பாலகர் முன் கொசுவைப் போலாய் விட்டான். இது ஹஸரத்து நபிநாயகம் (ஸல்) அவர்களுடைய கருணையேயன்றி வேறில்லை.

அரசனாகிய அந்த சொக்லத்தி என்பவன் தன் சகோதரனாகிய மக்லத்தி என்பவனுடைய கதியை யறிந்து துக்காக்ராந்தனாய் சற்று நேரம் அறிவிழந்தவனாயினன். பிறகு சற்று நேரத்திற்குள் சமாளித்துக்கொண்டு துயரத்தை யடக்கித் தன் சகோதரனைக் கொன்றவனைக் கொல்ல வேண்டுமென்று ஆத்திரம் கொண்டு அதிக கோபா வேசத்தோடு ஆயுதமணிந்து இரணகளம் புகுந்து மூஷீப்காக்கா என்பவருடைய பிள்ளையின் முன் வந்து நின்று, அவரைக் கொன்றுவிடத் துணிந்து, அவர்மேல் தன் குருஜால் மோதி ஒரு அடி யடித்தான். அவ்வடியால் அப்பாலகருடைய கண்கள் இருளடைந்து விட்டன. இப்படியிருந்தும் அவர் சுய ஜாக்கிரதையுள்ளவராகவே இருந்தார். அவ்விருள் ஒரு நிமிஷத்தில் அவருடைய கண்களிலிருந்து நீங்கிப் போய்விட்டது. பின்பு அவர் சமயம் பார்த்து தந்திரத்தோடு, அவன் மேல் கழந்து

என்ற சுருக்கை போட்டார். அந்த சுருக்கோ கடவுள் சித்தமாய் அவன் கழுத்தில் போய் விழுந்தது. உடனே அவன் அச்சுருக்கை கத்திரிக்கோலால் கத்திரித்து விட்டு அப்பாலகரைப் பார்த்து "ஏ முஷீப் காக்கா என்பவனே! நீ என்னுடைய சகோதரனைக் கொன்று விட்டாய். இப்போது என்னையும் கொல்ல எண்ணு கிறாய். ஆனால் நானே உன்னைக் கொன்று என் தம்பியின் பழியைத் தீர்த்துக்கொள்ள வந்திருக்கிறேன் என்பதை உறுதியாய் மனதில் எண்ணிக்கொள்," என்று சொல்லிப் பின்பு அவன் தன் சேனைப் பக்கம் திரும்பி "ஓ படைச் சேவகர்களே! ஓ சூரர்களே! நீங்கள் எல்லோரும் வாருங்கள். ஏன் நிற்கிறீர்கள்? இப்பிள்ளையைப் பிடித் துக்கொள்ளுங்கள். இவனை உயிரோடு விட்டு விடாதீர்கள்" என்று சப்தத்தோடு கூவினான். அப்போது அப்போர்ச் சேவ கர்கள் எல்லோரும் குதிரைகளை ஓட்டம் ஓட்டமாய் விட்டுக் கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள். இவ்வித ஸ்திதியை முஷீப்காக்கா என்பவர் கண்டு கோபாவேசத்தோடு, தம்முடைய நாற்பதினாயிரம் சேனையுடன் சொக்லத்திஎன்பவனுடைய சேனையின்மேல் பாய்ந்து விழுந்தார். பின்னும் எதிரியின் போர்ச் சேவகர்களில் எந்தக் குதிரை போர்ச்சேவகன் முன்னுக்கு வந்து கொண்டிருந்தானோ அவன் அவருடைய வாளுக் கிரையாகிக் கொண்டிருந்தான். முஷீப் காக்காவும், அவர் வீரரும் அந்த சொக்லத்தி என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்களை வெள்ளரிக்காயை வெட்டுவதைப்போல் வெட்டி வெட்டி ரணகளமெங்கும் பிரேதக் குவியல்களாக்கி விட்டார்கள். இரத்த வெள்ளம் ஆறுபோல் ஓடத் தலைப்பட்டது. அனேகம் சவக்குவியல்கள் அந்த இரத்த வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்து மறைந்து விட்டன. முஷீப்காக்கா என்பவர் இரத்தவெறியோடு அரசனாகிய சொக்லத்தி என்பவனிடம் போய்ச் சேர்ந்தார். அப்போது அவர் அவனைக் கண்டு "ஓ சொக்லத்தி என்பவனே! நீ உன் முகத்தை கறுப்பாக்கிக் கொண்டு இப்போ எங்கே போகிறாய்? என் கையில் நின்றும் எவ்வண்ணம் நீ தப்புவாய்" என்று சொல்லிக் கொண்டி ருக்கையிலேயே இவர் குமாரராகிய முஷீப் காக்கா என்பவர் அவ் விடம் வந்து சேர்ந்தார். அவர் அவரைக் கண்டு சந்தோஷப் பட்டு "ஓ என் நயினாரே! என் பிதாவே! இவனுடைய சங்காரன் நானாகவே யிருக்கிறேன். ஆகையால் அவனைத் தாங்கள் வெட்ட லாகாது. நானே அவனை வெட்டுவேன்" என்று சொல்லி அரச

ளுகிய அந்த சொக்லத்தி என்பவனை தன்னுடைய பட்டயத்தால் தாக்கினர். சொக்சலத்தி யென்பவன் சிறுவனைக் கண்டதும் மிகக் கோபத்தோடு அவரை யெதிர்த்து அவருடைய முதல் அடியைத் தட்டி விட்டு ஆத்திரத்தால் கண் மண் தெரியாமல் பன்முறை அவர் மேல் அடித்தான். அவர் சிறுவராயிருந்தும் மிக்க சமார்த்திய முடையவராதலால் தன் எதிரியின் கையோயும் சமயம் பார்த்திருந்து ஒரே வீச்சில் அவனை சிரம் வேறு உடல் வேருகத் துணித்து விட்டார்.

சொக்லத்தி என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்கள் தங்கள் அரசனுனவன் மடிந்து போனதைத் தங்கள் கண்களால் பார்த்து பெருமூச்சு விட்டுத் துக்கப்பட்டார்கள். இன்னும் அப்போர்ச் சேவகர்களில் வெட்டப்பட்டுப் போனவர்கள் நீங்கலாக உயிரோடு இருந்தவர்கள் பயப்பட்டும், பதறியும் யுத்தத்தை விட்டு ஓட்டம் பிடிக்கத் தொடங்கினர்கள்.

முஷீப்காக்கா என்பவர் சொக்லத்தி என்பவனுடைய சேனையை நாசமாக்கி, ஓடிக் கொண்டிருக்கிறவர்களைப் பின் தொடர்ந்து அவர்களையும் தமது வாளுக்கிரையாக்கினர். பின்பு அவர் ஆண்டவன் தமக்கு ஜெயமளித்ததைப் பற்றி துதி செயதார்.

இதன் பின் அவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் போய்ச் சேர, மறுநாள் திமிஷ்க்கு நகரத்தின் பக்கம் திரும்பினர். அவர் அங்கிருந்து புறப்பட்டு அனேக நாடு நகரங்கள் காடு மலைகள் யாவும் கடந்து கடைசியில் திமிஷ்க் (டமாஸ்கஸ்) நகரத்தின் ஓரத்தில் வந்து சேர்ந்தார். அவர் அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைக் கண்டுகொள்ள ஒரு பயண ஸ்தலம் மாத்திரம் பாக்கியிருந்தது. இதை இம்மட்டில் நிறுத்தி முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் எஜீது என்பவனோடு செய்த மீதி யுத்தத்தைப்பற்றிக் கூறுவாம்.

முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் எஜீது என்பவனுடன் செய்து கொண்டிருந்த மீதி யுத்தம்.

எஜீது என்பவனோடு ஒரு வருட காலமாய் நாள்தோறும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களால் யுத்தம் நடந்து கொண்டி

ருக்கையில், ஒரு நாள் எஜீது என்பவனுடைய காகான் என்ற பேருள்ள ஒரு பஹில்வான், அவனிடம் போய் தன்னுடைய பராக்கிரமத்தின் பெருமையைப் பாராட்டி "இன்றைக்கு நான் யுத்த களத்துக்குப் போய் முஹம்மது ஹனீபா என்பவரை உயிரோடு பிடித்து உமது சன்னதியில் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொன்னான் எஜீது என்பவன் இதைக்கேட்டு மிக சந்தோஷப் பட்டு "என் அன்பனே! அப்படியே நீ போய் சீக்கிரமாய் அவ்வ ரசனைப் பிடித்துக் கொண்டுவா" வென்று அவனுக்கு கட்டளையிட்டான். அந்த காகான் என்பவன் உடனே ஒரு யானையின் மேல் ஏறி சேனையுடன் யுத்தகளத்துக்குப் போய் அங்குச் சேர்ந்ததும் சேனையை யணிவகுத்து யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாய் நிறுத்தினான்.

எஜீது என்பவன் கோட்டையின் கிரகத்தின் மேல் வந்து உட்கார்ந்தான். சேனை முழுவதும் வரிசை வரிசையாய் வந்து நின்றது. காகான் என்பவனே மிகப் பெரிய பஹீல்வானு யிருந்தான். அவன் யுத்தகளத்தில் வந்து நின்று முஹம்மது ஹனீபாவை நோக்கி மகா வீரத்தோடு "ஓ முஹம்மது ஹனீபாவே! நீ சுத்த வீரனுயின் உமது வாளைக் கையிலேந்தி என்னோடு போருக்கு வாரும்" என்று கூவினான் அச்சமயம் முஹம்மது ஹனீபா அருகிலிருந்த அவரது சகோதரராகிய அலி அக்பர் என்பவர் இம்மொழிகளைக் கேட்டதும், தன் தமையனும். அரசனுமான ஹனீபாவை நோக்கி "ஓ என் அரசரே! தாங்கள் என்னை காகான் என்பவன் மேல் யுத்தம் செய்ய அனுப்புங்கள்" என்று வேண்டிக்கொண்டார். அப்போது அவ்வரசரானவர் "நான் உம்மை ஆண்டவன் வசமாகவும், ஹஸ ரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் பொறுப்பிலாகவும் செய்திருக்கிறேன். நீர் போய் ஜெயம் பெற்று வாரும்" என்று ஆசிர்வாதம் செய்து அனுப்பிவைத்தார். அலி அக்பர் தன் தமையனிடம் விடை பெற்றதும் ஆயுதபாணியாய் காகான் என்பவனோடு யுத்தம் செய்ய அவன் முன் போய் நின்றார். இவர் ஒருவரே ஆயிரம் பேர்களை வெட்டக்கூடிய வல்லமையுடையவர். இவர் வரவைக் கண்ட காகான், இவரை யுற்று நோக்கி, "ஓ வீரனே! என்னோடு யுத்தம் செய்யத் துணிந்து வந்த நீ யார்? உன் பெயரென்ன? என்னோடு யுத்தத்திற்கு வரு

வதானல் உலக வாழ்க்கையை மறந்துவிட்டு வரவேண்டு மென்பதை யறிவாயா ?" என்றான். அதற்கு அவர் "என் பெயர் அலி அக்பர். நான் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சகோதரனு மிருக்கிறேன்," என்றுசொன்னார். இதை அந்த காகான் என் பவன் கேட்டு "நானே உன்னுடைய சகோதராகிய முஹம்மது ஹனீபா என்பவரை யுத்தத்திற்கு அழைத்திருந்தேன், உன்னை அழைக்கவில்லை. அப்படியிருக்க அவர் வராமல் நீர் வருவதற்கு உமக்கு வெட்கம் வரவில்லையா ?" என்றான். இவ்வார்த்தைகளை அலி அக்பர் என்பவர் கேட்டு, மிகக் கோபத்தோடு அவனை நோக்கி "அட மூடனே! கேள், முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோ களங்கமற்ற தன்மையுள்ளவராயும் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரராயும், எமன் தேசத்து அரசராயுமிருக்கிறார். இன்னும் அவர் மகிமையில் பேர் போனவராயு மிருக்கிறார். நீயோ ஒரு அரசனிடம் ஊழியம் செய்யும் சேவகனுமிருக்கிறாய். மேலும் அவருடைய வல்லமைக்கு நீ சற்றும் இணையானவனல்ல. உன்னைக் கொல்வதால் அவருக்கு ஒரு கௌரவமும் கிடையாது. ஒரு நாயைக் கொல்வதால் சிங்கத்திற்கு என்ன பெருமை யிருக் கிறது? உன் அகங்காரத்தை யடக்க இதோ நான் வந்திருக் கிறேன். நீ ஓடி விடாமல் என் முன் நின்று சற்று நேரம் உன் வல்லமையைக் காட்டு பார்க்கலாம். நீ என்னை ஜெயித்து விட்ட பின்பு அந்த சிங்கராஜனைப் பற்றிப் பேசு" என்றார். இவ்வித் வார்த்தைகளை காகான் என்பவன் கேட்டு மிக்க கோபங் கொண்டு தன் குருஜு என்ற ஆயுதத்தைக் கையில் பிடித்துச் சுழற்றி வீரத்தோடு மோதி, அவர் மேல் ஒரு அடி அடித்தான். அலி அக்பர் என்பவரோ புத்திசாலியாயும் தந்திரக்காராயுமிருந்த தால் உடனே அவர் அவ்வடி தன் மேல் படாதிருக்கும்படி சட் டென்று தான் குதிரையின் வயிற்றின் புறமாய் நழுவிக்கொண்டார். ஆகையால் அவ்வடி அவர் மேல் படாமல் குதிரையின் முதுகின் மேல் பட்டது. அதனால் குதிரை முதுகுடைந்து விழுந்துவிட் டது. பிரகாசமுள்ள அச்சந்திரன் போன்ற அலி அக்பர் இலகு வாய்ப் பூமியின்மேல் தாவிப் பாய்ந்து நின்றார்.

அவர் தப்பித்துக்கொண்ட தந்திரத்தையும் அவர் சாமர்த் தியத்தையும் கண்ட காகான் மனம் புழுங்கியும் பின்னும் கோபு

மடைந்து, உடனே யானை மேலேறிக்கொண்டு தன் யானையை அவர் மேல் விட்டான். அவரோ அந்த யானையின் துதிக்கையைப் பிடித்து அதைத் தன் பட்டயத்தால் துண்டித்து விட்டுத் தன்னுடைய குருஜு என்ற ஆயுதத்தால் யானையின் தலைமேல் ஓங்கி ஓர் அடி அடித்தார். உடனே யானையின் கபாலம் பிளந்து இரத்தம் வெள்ளமாய்ப் பெருக அது வீரிட்டுக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து மடிந்தது. யானையோடு பூமியில் விழுந்த காகரன் என்பவன் மானம் விட்டு உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும் ஒரே எண்ணங் கொண்டவனாய் தன் சேனைக்கூட்டத்தில் புகுந்து ஓட்டம் பிடித்தான். பின்பு அலி அக்பர் என்பவர் வேறொரு குதிரையின் மேல் ஏறி யுத்த பூமியில் வீராவேசத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தார். அச்சமயம் முஷீப்காக்காவும் அங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

முஷீப்காக்காவும், அலி அக்பரும் எஜீது என்பவனுடன் யுத்தம் செய்தது.

முஷீப்காக்கா என்பவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சமுகத்தில் வந்து சேர்ந்து, அவர்களுடைய பாதத்தை முத்தமிட்டு, "என் அரசரானவரே! ஜெயம் தங்களுக்கு மங்களமாவதாக. நான் தங்கள் சமுகத்திலிருந்து புறப்பட்டு பரங்கிகளின்மேல் போய் அவர்களுடன் யுத்தம் செய்து அவர்களை நாசமாக்கி விட்டேன். பின்னும் அரசனாகிய சொக்லத்தி என்பவனையும், அவன் சகோதரனாகிய மக்லத்தி என்பவனையும் வெட்டி மடித்துவிட்டேன். யுத்தகளத்தை இரத்தகளமாக்கி விட்டேன். மீதமிருந்த படைச்சேவகர்கள் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொண்டு ஓடிப்போய்விட்டார்கள்," என்று சொன்னார். அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அதைக்கேட்டு வெகு சந்தோஷப்பட்டு அவரைத் தன் கழுத்தோடும் மார்போடும் சேர்த்து அணைத்து ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டார்கள்.

யுத்தக்களத்தில் மும்முரமாய் நின்றுகொண்டிருந்த அலி அக்பர் என்பவர் வெகு சுறுசுறுப்பாய் எதிரிகளின் சேனைவெள்ளத்தில் புகுந்து அவர்கள் அணிகளைக் கீழும் மேலுமாய்க் கலக்கிக் கொண்டிருந்தார். அன்றையதினம் எஜீது என்பவனுடைய அளவற்ற போர்ச்சேவகர்களை அவர் நாசமாக்கிவிட்டார். அப்போது

முஷீப்காக்கா என்பவர் அங்கு வந்திருக்கும் சமாசாரத்தை யறிந்த காகரன் என்பவன் திகில்டைந்து கோட்டைக்குள்போய் மறைந்து கொள்ளவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தோடு ஓடத்தொடங்கினன். அவ்வாறு, திரும்பித்திரும்பி பார்த்துக்கொண்டே ஓடிக்கொண்டிருக்கும் காகானை, அலி அக்பர் என்பவர் பார்த்து "ஓ கோழையே! ஓ வீரமற்றவனே! ஓ பேடியே! நீ எங்கு ஓடிப்போகிருய்? சற்று நில். இப்போது நீ என்னிடமிருந்து தப்பிப்போவது சுலபமான காரியமல்ல" என்ருர். அப்போது அந்த காகான் என்பவன் சிங்கத்தைக்கண்ட யானையைப்போல் இடிவிழுந்தவனய் ஆவி சோர்ந்து "ஐயையோ விதியே! இனி என்ன செய்வேன்? இவன் நமக்கு எமனய் வந்து வழி மறிக்கின்ருனே" என்று மொணமொணத்துக் கொண்டே தன் வாளை யுருவிக்கொண்டு ஆத்திரத்தோடு அலி அக்பர் மேல் பாய்ந்தான். அவர் ஒரு இலகுபாய்ந்து அவன் அடியை விலக்கிக்கொண்டு அவன் திரும்பித் தன்னைத் தாக்குவதற்குள் தன் வாளால் அவனை இரண்டு துண்டாக்கிவிட்டார். உடனே அச்சேனைக்குள் கூக்குரலும் அழுகையும் உண்டாயிற்று. காகான் என்பவனுடைய சங்கதியை எஜீது என்பவன் அறிந்ததும் மனம்நொந்து துயரக்கடலில் முழுகினவனகி அண்டையிலிருந்த மர்வானை நோக்கி "ஓ நண்பனே! நாம் சேனைகளை உடனே திருப்பிக் கொண்டு போக வேண்டும். ஏனெனில் இப்போது யுத்தம் செய்வது வீண் எத்தனமாயிருக்கிறது. சேனை எல்லாம் பயமும் வியாகூலமு மடைந்திருக்கிறது" என்று அவனுக்குச் சொன்னன். இவ்வுத்தரவுப்படி மர்வான் என்பவன் நக்காரு அடித்து எல்லா சேனையையும் யுத்த களத்திலிருந்து திருப்பிக்கொண்டான்.

இதைக்கண்ட ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் ஜெயபேரிகை அடித்துத் தன் சேனையைத் திருப்பிக்கொண்டு தங்கள் பாசறைகளுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இவர்கள் சந்தோஷத்தோடும் சவுக்கியத்தோடும் அன்றிரவு நித்திரை செய்தார்கள். அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் முஷீப் காக்கா என்பவரைத் தன் நெஞ்சோடு அணைத்து அவரைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினர்கள்.

இவ்விதமாகவே நான்தேரமும் அவ்வரசரானவர் யுத்தக் களத்தில் வந்துநின்று எஜீது என்பவனுடன் யுத்தம் செய்து

கொண்டிருந்தார்கள். இச்சங்கதியை இம்மட்டில் நிறுத்தி, ரூம் தேசத்து படையின்மேல் யுத்தம் செய்யப் போயிருந்த உமர் அலி என்பவருடைய சங்கதியைக் கூறுவோம்.

உமர் அலி என்பவர் ரூம் தேசத்து சேனையுடன் செய்த யுத்தம்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சகோதராகிய உமர் அலி என்பவர் ரூம்தேசத்து போர்ச்சேவகர்களோடு யுத்தம் செய்ய உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு "நஸ்ருன் மினல்லாஹி பத்ஹுன் கரீப்" என்ற ஆயத்தை ஓதி தம்முடைய எல்லா சேனையையும் கூட்டிக்கொண்டு, சத்துருக்களை நாசமாக்க பயணஸ்தலங்களைக் கடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார். பாதையில் அவரை எதிர்க்க ஒருவனு மில்லாதிருந்தான். இந்த ஸ்திதியில் மின்னலுக்குச் சமானமாய் அவர் சென்று கொண்டிருக்கையில் ஒருநாள் ஒரு வேவுக்காரன் அவர் சன்னதியில் வந்து "ஓ ருஸ்துமானவரே! ரூம்தேசத்து அரசனானவன் தன் சேனையுடன் நமக்கு முன்னே பாதையில் இறங்கியிருக்கிறான். அவனுடைய போர்ச்சேவகர்களோ வெறி கொண்டவர்களைப்போல் இருக்கிறார்கள். அந்த அரசனோ, யானையைப்போல் பருமனாயிருக்கிறான். இன்னும் அவன் துர்ச்சேஷ்டையுள்ளவனாயு மிருக்கிறான்" என்று சொன்னான்.

இச்சமாசாரத்தை உமர் அலி என்பவர் கேட்டு, ஆண்டவன் மேல் பாரம்போட்டு தம்முடைய சேனையின் பக்கம் திரும்பி "ஓ என் வீரர்களே! சந்தோஷமாய் எழுந்திருங்கள். ரூம் தேசத்து சேனையை நாசமாக்கப் புறப்படுங்கள். இன்றைக்கு வெகு நேர்த்தியான சந்தர்ப்பமிருக்கிறது. எதிரிகளுக்கு அவகாசம் கொடுக்கலாகாது" என்று சொல்லி முப்பதினாயிரம் பேரடங்கிய தன் சேனையுடன் சத்துருக்களோடு யுத்தம்செய்ய புறப்பட்டார்.

ரூம் தேசத்துப் படைச்சேவகர்களுக்கு உமர் அலி என்பவருடைய செய்தி யாதொன்றும் தெரியாதிருந்தது. ஆதலால் அவர்கள் மிக அஜாக்கிரதையா யிருந்தார்கள். உமர் அலி என்பவருடைய சேனை திடீரென்று அவர்களின்மேல் சிங்கங்களைப்போல் பாய்ந்து

துணிகரத்தோடு அவர்களை வெட்டத் தொடங்கியது தாங்கள் சற்றும் எதிர்பார்க்காத சமயத்தில் திடீரென்று பகைவர்கள் தங்கள்மேல் வந்து பாய்ந்ததைக்கண்ட ரூம் தேசசேனைகள், பயமும் கலவரமு மடைந்து எதிரிகளின் வாளுக்கு சுலபமாய் இரையானார்கள். சற்று நேரத்திற்குள் அந்த தலம் முழுவதும் இரத்தமயமாய்விட்டது. எங்கும் தலையறுந்ததும், இடை துணிந்ததும், தோள் சரிந்ததும், கால் உடைந்ததும், குடல் சரிந்ததுமாகிய சவங்கள் போர்போராய்க் குவிந்துவிட்டன. ஆகையால் சற்று நேரத்திற்குள் ரூம் தேசத்துப்படைகள் சகிக்க முடியாமல், மாண்டவர்கள் நீங்கலாக மீதமிருந்த சொற்ப போர்ச் சேவகர்கள், பூனையைக்கண்டு எலிகள் ஓடுவதைப்போல ஓட்டம் பிடிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

உமர் அலி என்பவர் தம்முடைய காரியத்தை ஜெயமாக்கிக் கொண்டபின் அந்நாள் முழுவதும் அவ்விடத்திலேயே தங்கி யிருந்து மறுநாள் அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய பாதங்களைத் தரிசித்து முத்தமிட்டு மேலானபாக்கி யத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதற்காகவும், ஷஹீதாய்ப் போவதற்காக வும் அபேட்சை வைத்துக் கொண்டு திமிஷ்க் தேசத்தை நோக்கி வெகுசந்தோஷத்தோடும் வீரத்தோடும் புறப்பட்டுச் சென்றார். அவர் பல பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்து கடைசியில் திமிஷ்க் நகரத்திற்கு ஒரு மைல் தூரமுள்ள ஒரு குளிர்ந்த தோட்டத்தில் தன் சேனைகளோடு தங்கினார்.

இச்சங்கதியை இம்மட்டில் நிறுத்தி ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய மீதிச் சண்டையின் வரலாற்றைக் கூறுவோம்.

சக்கரவர்த்தியாகிய ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய மீதி யுத்தம்.

அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் நாள் தோறும் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கையில் ஒரு நாள், ஹபஷ் தேசத்து கறுப்பு நிறமுள்ள ஒரு பஹில்வான் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடன் யுத்தம் செய்ய எஜிது

என்பவனிடம் போய் உத்திரவு கேட்டான். எஜீது என்பவன் வெகு சந்தோஷமாய் போகும்படி அவனுக்குக் கட்டளை யிட்டான். இவனுடைய நாமம் கீலு என்பதாகும். இவன் எஜீது என்பவனிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு யுத்த களத்தில் வந்து நின்று, யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினன். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய சகோதரர் வகைரு போர்ச் சேவகர்கள் சகிதம், யுத்தகளத்தில் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந் தார்கள். எஜீது என்பவன் கோட்டை சிகரத்தின் மேல் உட்கார்ந்து வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அன்றைய தினத்தின் யுத்தமோ வெகு கடினமானதாயும் கோரமானதாயு மிருந்தது. ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய போர்ச் சேவகர்கள் முன்னூறு பேர்கள் வரை ஷஹீதாய்ப் போனர்கள். இதுவும் தவிர அன்று அலி அக்பர் என்பவரும் காயப்பட்டுப் போனர். ஆகையால் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய மனதுக்கு அமைதியில்லா திருந்தது. இன்னும் முஷீப்காக்கா என்பவரோ மிக்க ஆயாச மடைந்திருந்தார். இதற்குள் உமர் அலி என்பவருடைய போர்ச் சேவகர்கள் எதிர் பட்டார்கள்.

உமர் அலி வகையருக்கள் அரசருடன் வந்து சேர்ந்ததும் இவர்களுடைய சேனை எஜீது என்பவனுடன் யுத்தம் செய்ததும்.

ஜெய் சூரரான ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் யுத்த களத்தில் மிக மும்முரமாய் எஜீது என்பவனுடைய சேனை யுடன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இத்தருணத்தில் உமர் அலி என்பவர் வந்து சேர்ந்து, தன் சகோதரரும் அரசரு மாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைத் தரிசித்து அவர்களுடைய பாதங்களை முத்தமிட்டு "நான் ஜெயித்து வந்தேன். இந்த ஜெயம் தங்களுக்கு மங்களமாவதாக" வென்று சொன்னர். பின்பு அவர் அவ்வரசரிடம் உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு தம்முடைய சகோதரர்கள் சகிதம் அந்த யுத்தத்தில் கலந்து கொண்டார்.

ஆகில் அலி என்பவரோ யுத்தகளத்தில் வந்து கீலு என்ற பஹ்லீவான் எதிரில் நின்றுகொண்டார். அவன் இவலரக்

கண்டு 'ஓ ஹோ! என் இரை வந்தது' என்று சொல்லி அவர் மேல் பட்டயத்தால் ஓர் அடி அடித்தான். அவ்வடியை அவர் தூசைப் போல் உதறிவிட்டுத் அவனுடைய மடியில் தன் கையைப் போட்டு பெருச்சாளியைத் தூக்கிக் கொல்லுவதைப்போல அவனைக் கோபத் தோடு தன் தலைக்கு மேல் தூக்கி கிறுகிறு வென்று சுழற்றி பூமியின் மேல் படாரென்று எறிந்தார். அதனால் அவனுடைய எலும்புகள் மளமளவென்று முறிந்தன. மண்டையோ படீர் என்று உடைந்தது. அவன் தட்சனம் ஆவி இழந்து தனக்குரித் தாகிய எரிவாய் நரகம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

இவன் இவ்விதமாக மடியவே "எஜீது என்பவன் வெகு துயரப்பட்டு, பயந்து நடுங்கி, அய்யோ இவன் யார்? இவன் முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடைய சகோதரனா? இவன் வந்து அவனுடன் சேர்ந்து விட்டானா?" வென்று சொல்லி "ஓ மர்வான் என்பவனே! ஓ என் அன்பனே! நீ இப்போது என் சேனையை திருப்பிக்கொள். நாம் திரும்பிச் செல்வோம்" என்று சொன்னான். இதை மர்வான் என்பவன் கேட்டு உடனே நக்காரு அடித்து எல்லாப் போர்ச் சேவகர்களையும் யுத்த களத்தி லிருந்து திருப்பிக் கொண்டான். எல்லாப் போர்ச் சேவகர்களும் தங்கள் தங்குமிடம் போய்ச் சேர்ந்தார்கள்.

அப்போது அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும் தம்முடைய சேனையுடன் திரும்பினார்கள். பின்பு நாள்தோறும் அவ்வரசரானவர் இத்தன்மையாகவே யுத்தகளத்தில் வந்து யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

இந்த சங்கதியை இம்மட்டில் நிறுத்தி, சங்கபார் தேசத்துப் போர்ச் சேவகர்களோடு யுத்தம் செய்யப் போயிருந்த இப்ராஹீம் உஷத்துர் என்பவருடைய செய்தியைச் சொல்லத் தொடங்குவோம்.

இப்ராஹீம் உஷத்துர் என்பவர் சங்கபார் - தேசத்து சேனையுடன் செய்த யுத்தம்.

இப்ராஹீம் உஷத்துர் என்பவர் சங்கபார் தேசத்துப் போர்ச் சேவகர்களோடு யுத்தம் செய்ய அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு "இன்னு

பஹனு லக்க பத்ஹன் முபீனு" என்ற ஆயத்தை ஓதி, தம்முடைய சேனைகளைக் கூட்டிக் கொண்டு சத்துருக்களை நாசமாக்க 'தவக்கல்த்து அலல்லாஹ்' வென்று நாள்தோறும் பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்து கொண்டிருந்தார். இவர்களுடைய சேனை நடக்கும் அதிர்ச்சியால் பூமி நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. இவர்களோ இரத்தப்பழி வாங்குகிறவர்களாகவும் எல்லோரும் ஒருமனப்பட்டவர்களாகவு மிருந்தார்கள்.

இதற்குள் "இப்ராஹீம் உஷத்தர் என்பவர் தங்களுடன் யுத்தம் செய்ய வருகிறார். அவருடன் முப்பத்தி மூவாயிரம் பராக்கிரமமான போர்ச் சேவகர்களடங்கிய சேனை யிருக்கிறது. அவர் நமது சேனையை மடக்கிக் கொண்டு நம்முடைய போர்ச் சேவகர்களின் இரத்தத்தால் பூமியைச் சிவப்பாக்கி விடுவார் என்று அஞ்சவேண்டியதா யிருக்கிறது" என்ற சமாச்சாரத்தை ஒரு வேவுக்காரன் போய், சங்கபார் தேசத்து சேனையின் தலைவனிடம் சொன்னான். அத்தலைவனுடைய நாமம் பஹ்ரூம் என்பதாகும் அவனோ பனங்காயைப்போல் கறுநிறமுள்ளவனா யிருந்தான். அவனுடைய புத்திரர் பந்துக்கள் முதலியவர்கள் எண்பதுபேர் இருந்தார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் அவன் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்பணிந்து நடப்பவர்களாயும் உயிரைத் தந்து முழுமனதோடும் அவனுக்குத் துணை செய்கிறவர்களாயு மிருந்தார்கள்.

தலைவனாகிய பஹ்ரூம் என்பவன் வேவுக்காரன் வாய்மொழியாய்க் கூறிய சங்கதிகளைக் கேட்டதும் தன்னுடைய சேனையை யுத்த ஆயுதங்களால் அலங்கரித்து அணிவகுத்துத் தன் சுற்றத்தாரோடு வரிசை வரிசையாக யுத்தகளத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தினான். இப்ராஹீம் உஷத்தர் என்பவரும், அச்சேனையின் எதிரில் தன் சேனையையும் வரிசை வரிசையாக அணி வகுத்து நிறுத்தினார். இவர்கள் தங்கள் உயிர்களை உள்ளங் கைகளில் வைத்துக்கொண்டு எதிரிகளின் இரத்தத்தை உறிஞ்சுவிட ஆத்திரமுடையவர்களாய் வந்து நின்று, எதிரிகளின் மேல் மூர்க்கமான திருஷ்டியை செலுத்தினார்கள். இதற்குள் பஹ்ரூம் என்பவன் யுத்தகளத்தில் வந்து குதித்தும் துள்ளியும் ஆரவாரம் செய்தான். இவனைக்கண்டு ஹாரிஸ் என்பவர் புறப்பட்டு, அவன் எதிரில் வந்து நின்று கொண்டார். அப்போது உடனே

பஹராம் என்பவன் ஹாரிஸ் என்பவரைக்கண்டு " ஓ சிறுவனே! நீ யார்? உன்னுடைய நாமம் என்ன? இன்னும் உன்னுடைய முகத்தின் மேல் வாலிப பசுமை வரவில்லையே. இதற்குள் நீ சாக வந்தாயா " என்று சொன்னான். ஹாரிஸ் என்பவர் இதைக் கேட்டு " ஓ பஹராம் என்பவனே! என் பேர் ஹாரிஸா என்பது. இப்ராஹீம் உஷத்தர் என்பவரே என் பிதாவாயிருக்கிறார்" என்று சொன்னார். இதைக் கேட்டு பஹராம் என்பவன் உடனே ஹாரிஸ் என்பவர் மேல் பாய்ந்து, தன் பட்டயத்தால் அவரைத் தாக்கினான். அவ்வடியை அவர் தந்திரத்தோடு தட்டிவிட்டு தானும் தன்வாளால் அவரைத் தாக்கினார். இருவரும் சற்றுநேரம் இவ்வாறு உக்கிரத்தோடு வாள் யுத்தம் செய்யும் போது, பஹராம் மிக்க கோபாவேசமடைந்து முரட்டுத்தனமாய் அவரைப் பலதரம் தாக்கினான். சூட்சம புத்தியுடைய ஹாரிஸ் என்ற வாலிபர் சமயம் பார்த்திருந்து அவன் ஒரு வீச்சு வீசி மறுபடி கத்தியை மேலே தூக்குவதற்குள் தன் வாளால் அவன் மண்டை மேல் பலத்த ஓர் அடி கொடுத்தார். அதனால் அவன் மண்டை இரண்டாய் பிளந்து மூளை சிதறி பூமியில் சவமாய் விழுந்தான். தங்கள் தலைவன் மடிந்ததைக் கண்ட சேனைகள் மிக்க துயரமும் கோபமுமடைந்து, நமது தலைவனைக்கொன்ற இச்சிறுவன் மேல் பழிவாங்காமல் விடலாகாதென்று எல்லோரும் ஏகோபித்து, தலையில்லா சேனையாயிருந்தும் ஹாரிஸ் என்பவரோடு ஒரு ஜாமம் வரை இரத்தப்பழியான யுத்தம் செய்தார்கள். ஹாரிஸ் என்பவரோ வீரமுள்ள சிங்கமானவராயிருந்தார். இவருடைய முகத்தில் ஜெயத்தின் பிரகாசம் ஜொலித்துக்கொண்டிருந்தது. இவருடைய கண்களோ சத்துருக்களின் கொலைகளால் வெறிகொண்டவைகளாயிருந்தன. யுத்தப் பிரியராயும் பராக்கிரமசாலியாயுமிருந்தார். பின் செல்லாமல் நின்ற நிலையில் இருந்துக்கொண்டே யுத்தம் செய்கிற இவர் முன் நிற்க முடியாமல் சங்கபார் தேசத்து போர்ச்சேவகர்களில் மடிந்தவர்கள் போக மீதமாயிருந்தவர்கள் அலங்கோலமாய்ச் சிதறிஓட்டம் பிடிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

இப்ராஹீம் உஷத்தர் என்பவர் சத்துருக்களின் சேனையை ஒரு நிமிஷத்தில் வெட்டி நாசமாக்கி ஜெயங்கொண்டு, ஆண்டவனுடையவும் ஹஸாத்து நபிகள்நாயகம் அவர்களுடையவும் பெயரால் ஹம்தும் ஷுக்குரும் செலுத்தினர். பின்னும் அவர் அரசராகிய

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய பாதங்களைத் தரி சிக்க திமிஷ்க் தேசத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். அவர் நாள் தோறும் பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்து போய்க்கொண்டிருந்தார்.

இப்ராஹீம் உஷத்தர் என்பவர் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களிடம் வந்து சேர்ந்ததும், நாலு பேர்களுடைய சேனையும் எஜீது என்பவனுடன் யுத்தம் செய்ததும்

ஜெயசூரரான ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள், வழக்கப்படி ஒரு நாள் யுத்தகளத்தில் வந்து நின்று யுத்தம் செய்துகொண்டிருந்தார். அன்றைய தினம் கைஸ் என்று பேருள்ள ஒரு சூரன் இவர்களோடு யுத்தம் செய்ய எத்தனித் தான். அவனோ வெகு உன்னத மலையைப்போல் உயரமுள்ளவனு யிருந்தான். அவனுக்கு அநேக பிள்ளைகளும் சகோதரர்களுமிருந் தார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் அவன் சொல்லுக்குக் கீழ்ப் பணிந்தவர்களாயும், உடலையும் உயிரையும் இவனுக்குத் தத்தம் செய்தவர்களாயு மிருந்தார்கள். இவன் அளவற்ற திரவியமுடைய வனு யிருந்தான். இன்னும் இவனுக்கு நாற்றிருபத்தைந்து பொக் கிஷங்கள் இருந்தன. இதுவும் தவிர வேறு ஏராளமான சொத்துக் களுமிருந்தன. இவன் எஜீது என்பவன் சமுகத்தில் போய் நின்று, தன்னுடைய பெருமையைப் பாராட்டி, முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடன் யுத்தம் செய்யத் தாங்கள் எனக்கு உத்தரவு கொடுத்தால் நான் இன்றைய தினம் என் குடும்ப சகிதம் போய் அந்த முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடன் எவ்வித தந்திரத் தோடு யுத்தம் செய்வேனோ அதை நீங்கள் இரு கண்களால் பார்ப் பீர்கள்! இன்னும் தாங்கள் அதைக்கண்டு வெகு ஆச்சரியப்படு வீர்கள்" என்று சொன்னான். எஜீது என்பவன் இதைக்கேட்டு வெகு சந்தோஷப்பட்டு அவனைத் தன்னிடம் அழைத்துத் தன் கழுத்தோடு அணைத்து அவனைத் தன் ஆசனத்தில் உட்கார வைத்துக்கொண்டு முகஸ்துதியான வார்த்தைகளைப் பேசி சாராயம் நிறைந்த கின்னிகளை அவனுக்குக் குடிக்கக்கொடுத்தான். இதுவு மன்றி வெகு விலையுயர்ந்த ஆடை ஆபரணங்களையும் ஏராளமான

நவரத்னங்களையும், அவன் சந்தோஷமடையும் படி அவனுக்குக் கொடுத்து, அவன் வசம் அளவற்ற சேனையையும் கூட்டி அவனைக் கோட்டைக்கு வெளியில் யுத்தம் செய்யும்படி அனுப்பி வைத்து தான் மாளிகையின் மேல்மாடியில் ஏறி பார்க்கலானான்.

பின்பு கைசு என்பவன் யுத்தகளத்தில் வந்து நின்று சேனையை வரிசை வரிசையாக அணிவகுத்து நிறுத்தினான். அப்போது ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும் புறப்பட்டு யுத்தகளத்தில் தன் சேனைக்கு சேனாதிபதியாய்ப் போய் நின்றார். அப்போது அந்தக் கைசு என்பவன் 'எவன் சூரனாயிருக்கிறானோ, எவனுக்கு மரணம் பிரியமாயிருக்கிறதோ அவன் என் முன்னுக்கு வரலாம்' என்று கூவினான். இதை உமர் அலி என்பவர் கேட்டு இராஜ சிங்கமான ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சமூகம் போய் கைசு என்பவனோடு யுத்தம் செய்யத் தனக்கு அனுமதி யளிக்கும்படி கேட்டார். அதற்கு அவர்கள் "ஓ என் சகோதரரே, நீர்போய் இந்த அக்கினி பீடத்தை நிர்மாணித்துவையும். அது அவனைக் கொன்றுவிடும். நான் உம்மை ஆண்டவன் வசம் செய்திருக்கிறேன். அவன் உமக்கு துணைசெய்து ஜெயத்தைத் தருவான்" என்று சொல்லி உத்தரவு கொடுத்தார்கள். அப்போது அவர் அவ்வரசருடைய பாதங்களை முத்தமிட்டுக் குதிரையின் மேல் ஏறி, ஆண்டவன்மேல் பாரம் போட்டுத் துரிதமாய் யுத்தகளத்துக்கு வந்தார். கைசு என்ற பாவி அவரைக் கண்டு "ஓ உமர் அலி என்பனே! ஏன் சாகவந்தாய்? உனக்கு மரணம் பிரியமாயிருக்கிறதா? நீ என் எதிரில் எம்மாத்திரம்? பார்" என்று சொல்லித் தன் வாளைக் கையிலேந்தி அவரோடு யுத்தம் புரியப் புறப்பட்டான். இருவரும் போர்புரிய ஆரம்பித்தனர். சற்று நேரத்திற்குள் கைசு என்பவனுடைய வாளால் உமர் அலியின் புரவி மடிந்துவிட்டதால் அவர் பாதசாரியாய் விட்டார். இதன் பின் இவ்விருவரும் செய்யும் வாட்போரைக் கண்ட சூரர்களெல்லாரும் மனங்கலங்கி விட்டார்கள். பட்டயங்கள் ஒன்றோடொன்று தாக்கும் சத்தம் இரண களமெங்கும் ஒலித்தது. இதற்குள் பகல் மூன்றும் ஜாமம் வந்து விட்டது. இப்படியிருந்தும் ஒருவர் மேல் ஒருவர் பட்டய வீச்சுகள் வீசிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். இவ்விருவர்களில் உமர் அலி என்பவரே தெய்வசிங்கமாயிருந்தார். கைசு என்பவனோ காட்டு மிருகமாயிருந்தான். இப்படிப்

பட்ட சமயத்தில் இப்ராஹீம் உஷத்தர் என்பவர் தன் சேனை யுடன் அங்கு வந்துசேர்ந்தார். இன்னும் இவர் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் குதிரையின்மேல் ஏறி சத்துருக் களின் தலைகளின்மேல், உக்கிரங் கொண்டு சிங்கத்தைப்போல் பாய்ந்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு, அவர்களுடைய வலது பக்கத்தில் வெகு மரியாதையுடன் வந்து நின்று "ஓ என் கிரீடரே! ஜெயம் தங்களுக்கு மங்களமாவதாக. ஆண்டவன் தங் களுக்குச் சத்துருக்களின்மேல் ஜெயம் தந்திருக்கிறான்" என்று சொன்னார். பின்பு ஹாரிஸ் என்பரோ யுத்தகளத்தின்மேல் திருஷ்டியை வைத்து, கைசு என்பவன் யுத்தகளத்திலிருந்து நின்று கொண்டிருப்பதைக் கண்டு இவரும் உமர் அலி என்பவரு டைய பக்கத்தில் வந்து நின்று கொண்டார். ஹாரிஸ் என்பவர் வந்து நின்றிருப்பதை கைஸு என்பவன் கண்டு, தன்னுடைய தோழர்களுக்கு ஜாடை காட்டினன். இவர்கள் எல்லோரும் வெகு வீரமுள்ள பஹில்வான்களா யிருந்தார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் அந்த ஜாடையை அறிந்து ஒரே தடவையாக ஏகோ பித்து பயந்து ஹாரிஸ் என்பவரைச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். இவர்மேல் ஆண்டவன் துணையே யிருந்தது. இச்செய்தியை தாலிப் அலி என்பவர் கண்டு உக்கிரங் கொண்டு, தம்முடைய குதி ரையை வெகு வேகமாக சுறுசுறுப்புடன் விட்டு, உமர் அலி என்ப வரிடம் வந்து சேர்ந்து கைஸு என்பவனின் தலைமேல் குருஜு என்ற ஆயுதத்தால் தாக்கினர். அந்த குருஜு என்ற ஆயுதம் அப்பாவியின் பிடரியின் மேல் போய்ப்பட்டது. அவ்வடியால் அவனுடைய முதுகு பிளந்து நெஞ்சு எலும்புகள் முறிந்து போய் விட்டன. அவன் இரத்தம் கக்கிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து மடிந்தான். கைஸு என்பன் மடிந்ததை யறிந்த அவனுடைய குடும்பத்தாருக்கு, வெகு துக்கமுண்டாய் விட்டது. கைஸு என்பவனுடைய சேனையில் மீதியிருந்தவர்கள் எல்லோரும் பயந்து திகிலடைந்து ஓட்டம் பிடிக்கத் தொடங்கினர்கள்.

எஜீது என்பவன் கைஸு என்பவனுடைய கதியைப் பார்த்து, உடனே சேனையைத் திருப்பிக்கொள்ளும்படி மர்வான் என்பவனுக்குக் கட்டளை யிட்டான். அவன் அவ்வாறே பேரிகை யடித்து சேனைகளைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள், தம்முடைய சேனையுடன் திரும்பி தம்முடைய விடுதிக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். இப்படி வந்து சேர்ந்தபின் இப்ராஹீம் உஷ்த்துர் என்பவரைத் தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டு அவரைப் புகழ்ந்தார். பின்னும் நாள்தோறும் இத்தன்மையாகவே அவ்வரசரானவர் யுத்தகளத்துக்குப் போய் எஜீது என்பவனுடைய சேனையுடன் யுத்தம் செய்து கொண்டும், ஜெயம் அடைந்து கொண்டுமிருந்தார்.

இச்சங்கதியை இம்மட்டில் நிறுத்தி, எஜீது என்பவனுக்கு உதவி செய்ய வேண்டியதற்காக வந்து கொண்டிருந்த ஹபஷ் தேசத்து சேனையின்மேல் யுத்தம் செய்யப் போயிருந்த தோகான், மோகான் என்பவர்களுடைய சங்கதியை இயம்பத் தொடங்குவாம்.

தோகான் என்பவரும் மோகான் என்பவரும் ஹபஷ் தேசத்து சேனையுடன் யுத்தம் செய்தது.

தோகான், மோகான் என்ற இவ்விருவர்களும் ஹபஷ் தேசத்து சேனையின்மேல் யுத்தம் செய்ய "யப்அலுல்லாஹு மாயஷா அல்லாஹு" யென்று சொல்லிக் கொண்டு அரசராகிய, ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை விட்டுப் புறப்பட்டார்கள். இவ்விருவருவர்களும் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் அவர்களுடைய துக்கத்தால் மனம் நொந்தவர்களா யிருந்தார்கள். இவர்கள் அச்சேனையை நாசமாக்கப் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்களுடைய மனங்களில் தங்கள் உயிர்களைப்பற்றிய கவலை கொஞ்சங்கூட இருந்ததில்லை. இவர்கள் பாதையில் எங்கும் சற்றேனும் தங்காமல், இரவும் பகலும் வெகு வேகமாய் நடந்து கொண்டேயிருந்தார்கள். இவர்கள் எத்தனையோ நாள்களுக்குப்பின் ஒரு பயண ஸ்தலத்தில் சேனையுடன் தங்கியிருந்தார்கள்.

அங்கு ஒரு வேவுகாரன் வந்து "ஓ அரசரே! தாங்கள் ஜாயுக்கிரதையா யிருக்க வேண்டும். ஹபஷ் தேசத்து அரசனுடைய சேனை, எஜீது என்பவனுக்கு உதவியாக உங்களுடன் யுத்தம் செய்யப் புறப்பட்டு வழியில் தங்கி இருக்கின்றது. அச்சேனையில் வீரமுள்ள ஒன்பது இலட்ச பேர்ச்சேவகர்கள் இருக்கிறார்கள்" என்று சொன்னான்.

இச்சங்கதியை தோகான் என்பவர் கேட்டு ஒரு நிமிஷம் மௌனமாய் விசாரத்திலிருந்தார். பின்பு அவர் தன் சகோதரராகிய மோகான் என்பவர் பக்கம் திரும்பி "ஓ என் சகோதரரே! நீர் சேனையை ஆயுதமாக்கி யுத்தம் செய்யவேண்டும் எதிரி சேனையைக்கொன்று பாழாக்கவேண்டும். மேலும் இப்போதோ தக்கவேளையா யிருக்கிறது. இதுவே நல்ல சமயமுமாயிருக்கிறது. ஹப்ஷிகளிடம் போய் அவர்களின் மேல் விழுந்து இராத்தாக்குதல் செய்ய வேண்டும்" என்று சொன்னார். பின்பு அவர்கள் ஆயுதபாணிகளாகிய தங்கள் சேனைகளோடு புறப்பட்டார்கள். இப்படி புறப்பட்ட வேளையானது நடுசாமமாயிருந்தது. இவ்வாறு இவர்கள் ஹப்ஷிகளின் சேனைகளைத் தாக்கும் போது, சேனை வீரர்கள் எல்லோரும் கடும் தூக்கத்திலிருந்தார்கள். இன்னும் அவர்கள் எல்லோரும் செத்த சவங்களைப்போல் படுத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்தத் துர்க்கி சேனை அவர்களின் மேல் பாய்ந்து கியாமத்து நாள் வரை அவர்கள் தூங்கிக்கொண்டே யிருக்கும் படி பட்டயங்களால் அவர்களைத் தாக்கினார்கள். இவர்கள் வேட்டைக்காரர்களாயும், அவர்கள் வேட்டைப் பிராணிகளாயு மிருந்தார்கள். இவர்களுக்கு ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய துணையும் உதவியு மிருந்தது. பின்பு இவர்கள் அச்சேனைத் தலைவனை இரண்டு துண்டுகளாக்கி விட்டார்கள். அச்சேனையின் மூன்றில் இரண்டு பங்கு போர்ச்சேவகர்கள் மடிந்தார்கள். அச்சமயம் பொழுது விடிந்து விட்டது. இப்படி விடிந்தபின் மீதமிருந்த ஒரு பங்கு போர்ச்சேவகர்களும் சங்கரிக்கப்பட்டார்கள் இவர்களில் தப்பித்தவறிப் போயிருந்தவர்கள் ஓடிப்போய்க்கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி ஓடுகிறவர்களை துர்க்கி குதிரைவீரர்கள் துரத்திச் சென்று கைக்கெட்டியவர்களை சங்கசாரம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். அச்சேனை யெல்லாம் மாண்டுபோக, அவர்களுடைய ஆயுதங்கள், சமான்கள், பொருள்கள் முதலிய யாவையும் இவர்கள் சூறையாடி எடுத்துக்கொண்டார்கள் இதின் பின் தோகான் என்பவரும் மோகான் என்பவரும் அவ்வரசாரகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய பாததரிசனத்துக்காக திமிஷ்க் தேசத்தின் பக்கம் திரும்பினார்கள். இவர்கள் சேனையுடன் நாள் தோறும் நடந்துகொண்டும் பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்துகொண்டு மிருந்தார்கள். (இச்சங்கதியை இம்மட்டில் நிறுத்தி அவ்வரசாராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய மீத யுத்தவரலாற்றைச் சொல்லுவோம்.)

தோகான் என்பவரும், மோகான் என்பவரும் அவ்வரசருடன் வந்து சேர்ந்ததும் ஐந்துபேருடைய சேனை ஒன்ருய்க்கூடி எஜீது என்பவனுடன் யுத்தம் செய்ததும்

ஜெயசிங்கமாகிய அவ்வரசரான முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள், வழக்கப்படி யுத்தகளத்தில் வந்து, யுத்தம் செய்துகொண்டேயிருக்கும் போதுஒரு நாள் எஜீது என்பவன் ஏராளமான சேனையைக் கோட்டைக்கு வெளியின் யுத்தத்துக்காக அனுப்பினன். அப்போர்ச்சேவகர்கள் எல்லோரும் போர்க்களத்தில் வந்து நின்ருர்கள். பின்பு அரசரான முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும், தமது சேனையை யுத்தகளத்துக்குக் கொண்டு வந்து வரிசை வரிசையாய் நிறுத்திஞர்கள். அப்போது எஜீது என்பவனுடைய போர்ச்சேவகர்கள் எல்லோரும் ஏகோபித்து ஹனீபா அரசர் சேனையின் மேல் பாய்ந்தார்கள். இந்தத் தருணத்தில் துர்க்கிகள் (அதாவது தோகான் என்பவரும், மோகான் என்பவரும்) தங்கள் சேனையுடன் அங்கு வந்து சேர்ந்து கொண்டார்கள். இருகட்சியாரும் மும்முரமாய் யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினர்கள். எப்படியெனில் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தம்முடைய சேனையைக் கூட்டிக்கொண்டு எஜீது என்பவனுடைய சேனையின் எதிரில் போய் நின்ருர்கள். இதற்குள் எஜீது என்பவனுடைய போர்ச் சேவகர்களும் ஒன்ருய்க்கூடி ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சேனையின் மேல் பாய்ந்தார்கள். அப்போது அவர்களுடைய போர்ச்சேவகர்களும் தாங்கள் குதிரைகளை ஓட்டமாய் எதிரியின் சேனையின் மேல் விட்டுத் தாக்கினர்கள். இவ்விருதரத்தாருடைய போர்ச்சேவகர்களும் தலையோடு தலையும் மார்போடு மார்பும் நெருங்கும்படி கைகலந்து சண்டையிடத் தொடங்கினர்கள். வீரர்களின் வீரவேச கோஷமும், கத்தியோடு கத்தி, ஈட்டியோடு ஈட்டி, குருஜோடு குருஜு முதலிய ஆயுதங்கள் ஒன்ருேடொன்று மோதிக்கொள்ளும் கோஷமும் கடலொலிபோல் வானமெங்கும் நிறைந்தது. ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோ கர்ஜித்தல் மேல் கர்ஜித்தல் செய்து கொண்டு, பகையாளிகளின் தலைகளைப் பனங்காய் போல் பூமியின் மேல் வெட்டி உருட்டிக்கொண்டிருந்தார். இத்தருணத்தில் தோகான் என்பவரும் மோகான்என்பவரும் தங்கள் சேனைசகிதம் எஜீது

என்பவனுடைய சேனையின் பின்புறமாய் வந்து வளைத்துகொண்டு தாக்கத் தொடங்கினர்கள். இப்பேர்ப்பட்ட நடு யுத்தத்தில் அவ்விருவர்கள் அவ்வரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைத் திடீரென்று கண்டு அவர்களுடைய பாதங்களை முத்தமிட்டு "அல்லாஹு அக்பர். ஆண்டவன் ஜெயத்தைத் தந்தான்" என்று சொன்னர்கள். அப்போது அவ்வரசரானவர் அவர்களைக்கண்டு சந்தோஷப்பட்டு பகையாளிகளை நீங்களும் சேர்ந்து வெட்டுங்கள். அவர்களை நாசமாக்குங்களென்று சொன்னர்கள். இவ்வித மான உத்தரவை அவர்கள் பெற்று எஜீது என்பவனுடைய போர்ச் சேவகர்களைப் பட்டயத்தால் வெட்டவும், துண்டுதுண்டாக்கவும், நாசமாக்கவும் தொடங்கி சற்று நேரத்திற்குள் அவர்களது அணியைக் குலைத்து அலங்கோலமாய்ப் பறக்கும்படி செய்தார்கள்.

எஜீது என்பவனே தன் சேனையின் கேடான இவ்வித ஸ்திதியைக் கண்டு துக்கத்தின் மேல் துக்கமடைந்து "ஓ மர்வான் என்பவனே! சேனையைத் திருப்பிக்கொள்" என்று சொன்னன். அப்போது மர்வான் என்பவன் நகாராவை அடித்து யுத்தத்தை நிறுத்தி விட்டு, மாண்டு போன போர்ச்சேவகர்கள் நீங்கலாக மீதமிருந்த எல்லாப்போர்ச் சேவகர்களையும் திருப்பிக்கொண்டுசென்றான். பின்பு ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும் ஜெயபேரிகை முழக்கத்துடன் தமது சேனையைத் திருப்பிக்கொண்டு பாசறை போய்ச் சேர்ந்தார்கள். இதன் பின் தோகான் என்பவரும், மோகான் என்பவரும் சாவகாசமாய், அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சமூகத்தில் போய் அவர்கள் பாதங்களின் மேல் பணிந்து வணங்கினர்கள். அப்போது அவர்கள் அவர்களைத் தூக்கித் தன்நெஞ்சுடன் அணைத்து அவ்விருவர்களையும் புகழ்ந்தார்கள். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அதே தன்மையாய் நாள்தோறும் எஜீது என்பவனுடன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய திருபுஜம் ஷஹீதானது.

அரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள்நாள் தோறும் எஜீது என்பவனுடைய சேனைகளோடு யுத்தம்செய்து கொண்டிருந்தார்களல்லவா? அப்போதுஎஜீது என்பவன் பெருத்த

சண்டையைக் கண்டான்உடனே அவன் துயரமும் கோபமு மடைந்து மர்வான் என்பவனைப் பார்த்து; "ஓ மர்வான் என்னும் நண்பனே! இப்போது நீ சீக்கிரமாய் ஆயத்தமாய்ப் போவாயாக; நான் குதிரையின்மேல் ஏறிச் சேனையுடன் யுத்த களத்தில் போய் யுத்தம் செய்கிறேன் என்று நான் உனக்கு இதற்கு முன்னமே சொல்லி இருந்தேன் அல்லவா? அதன்பிரகாரம் நான் இப்போது புறப்படுகிறேன். ஆகையால் நீ இப்போது சேனையின் கணக்கை எனக்குச் சொல்லுவாயாக" என்று சொன்னான். அதற்கு மர்வான் என்பவன் "ஓ ராஜனே! செத்தவர்கள் நீங்கலாக இப்போது ஆயத்தமாயிருக்கும் போர்ச்சேவர்கள் கணக்குப்படி நான்கு இலட்சம் பேர்கள்தான் இருக்கிறார்கள். தவிர அம்பு எய்கிறவர்கள் நாற்பதினாயிரம் பேர்களும், பேர்பெற்ற சூரர்கள் அநேகரு மிருக்கிறார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் உயிர் கொடுக்க அஞ்சாதவர்களாயும், வஞ்சகம் செய்யத் தவறாதவர்களாயும், வீரர்களாயு மிருக்கிறார்கள்," என்று சொன்னான். இதை எஜீது என்பவன் கேட்டு "ஓ மர்வானே! நாளையதினம் யுத்த களத்தில்போய் யுத்தம் செய்ய நீ ஆயத்தமாய்விடு. நீ இவர்கள் எல்லோரையும் உன்னுடன் வைத்துக்கொண்டு விடிந்தவுடன் அவ் அரசனாகிய முஹம்மது ஹனீபா என்பவன்மேல் போய் பாய்ந்து இச்சேனையைக் கொண்டு அவனைச் சூழ்ந்துகொள். இன்னும் நீ நின்ற நிலையாய் நின்று பட்டயத்தைப் பிடித்து சேனாதிபதி உத்தியோகத்தை நிறைவேற்றுவாயாக. இன்னும் நீ அவ்வரசருடைய எல்லாச்சேனையையும் சங்காரம் செய்து ஜெயசீலனாய்த் திரும்பி வருவாயாக. நான் கமந்து என்ற சுருக்குகயிறைப் போடுகிறவர்களையும் யானைகளையும் அழைத்துச் செல்கிறேன். அவைகளைக்கொண்டு நான் முஹம்மது ஹனீபா என்பவரைப் பிடித்துக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொன்னான். இவ்வித சம்பாஷணையிலும் ஆலோசனையிலும் இராமுழுமையும் நீங்கிப்போய் விட்டது.

மறுநாள் காலை சூரியன் உதயமானவுடனே, மர்வான் என்பவன் இரவுயோசனையின்படி முஹம்மது ஹனீபா என்பவரின்மேல் யுத்தம் செய்ய நான்கு லட்சம் சேனையுடன் புறப்பட்டான். அப் போது அச்சேனைகள் சமுத்திர அலைகளைப்போல் புறப்பட்டன. மர்வான் என்பவன் யுத்தம்செய்ய யுத்தக்களத்தில் வந்து நின்றான். அக்களத்தில் ஒரு எள்ளளவு இடமும் காலியாயிருக்க வில்லை. பின்பு எஜீது என்பவன் கமந்து வீசுகிறவர்களையும், யானைகளையும் தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு போர்களத்தில்

வந்து நின்றான். இவன் மர்வான் என்பவனைத் தன் பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டு இருந்தான். அப்பால் அவன் தன்னுடைய சேனையை எல்லாம் அணிவகுத்து நிறுத்தினான்.

எஜீது என்பவன் அன்றைக்கு யுத்தம் செய்ய தானே புறப் பட்டிருக்கிறான் என்ற செய்தி ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. அப்போது அவர்கள் தம்முடைய எல்லா சேனையையும் யுத்தத்திற்கு ஆயத்தமாக்கிப் புறப்பட்டார் கள். அவர்கள் யுத்தகளத்தில் வந்து நின்று எஜீது என்பவனு டைய யானைகளின் மேலும், குதிரைகளின் மேலும் சேனைகளின் மேலும், தமது பார்வையைச் செலுத்தினர். அப்போது அவர்கள் விசாரப்பட்டு இன்றைக்கு எனக்கு ஆண்டவனே துணையாயும் காப்பாற்றுகிறவனுயு மிருக்கிறான் என்று சொன்னார்கள்.

அக்காளீரனது துர்சகுனமுள்ள நாளாயும் அமங்களமுள்ள நாளாயு மிருந்தது. அன்றைக்கே மிக்க கோரமான யுத்தம் நடந்தது. மர்வான் என்பவன் சேனைகளைக் கிளப்பிக் கொண்டு ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சேனையின் மேலும், அவ்வரசரானவர் தமது சேனையை உயர்த்தி மர்வான் என்பவனுடைய சேனையின் மேலும் விழுந்து தாக்கினர்கள். இவ்விருதரத்தாருடைய போர்ச் சேவகர்கள் ஒன்றோடொன்று மோதி தத்தம் வீரத்தை காட்டத் தொடங்கினர்கள். எந்த அடி எவனுக்குப் படுகின்றது என்பது எவனுக்கும் தெரியாத அளவுக்கு ஒரேகுழப்பமா யிருந்தது. யுத்தகளத்தில் கிளம்பும் தூசியால் வானமெங்கும் இருளாய் விட்டது.

சற்று நேரம் கொடிய யுத்தம் நடந்தபோது இரு கட்சியிலும் எண்ணிறந்த பேர் மாண்டனர் இரண களத்தில் இரத்த வெள்ளம் ஓடத்தொடங்கியது. அப்போது இருள் நீங்கி வானத்தில் மறைந்திருக்க ஆதித்தன் மறுபடியும் தோன்றினன். ஹஸ ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் தமது சேனையுத்த களத்தில் உயிரை வெறுத்து யுத்தம் செய்துகொண்டி ருப்பதைக் கண்டு, தம்முடைய குதிரையையும் எஜீது என்பவனுடைய சேனைக்குள் செலுத்தினர்கள். அப்போது இவர்களை இஸ்லாமியப் போர்ச் சேவகர்கள் கண்டார்கள் உடனே அவர்களுக்கு ரோஷம் முன்னிலும் அதிகமாய் விட்டது.

ஆகையால் இவர்கள் துணிகரத்தோடு எஜீது என்பவனுடைய போர்ச் சேவகர்களை வெட்டத் தொடங்கினார்கள். இன்னும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களும் இரக்கமின்றி எஜீதுகளைப் பட்டயத்தால் வெட்டினார்கள். எல்லா சேனையையும் கீழும் மேலுமாக்கி சிதறடித்தார்கள்.

இவ்வாறு தங்கள் சேனை மடிவதை எஜீது என்பவனும் மர்வான் என்பவனும் அசைவற்று மவுனமாய் நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இதன்பின் வெட்கம் கெட்ட எஜீது என்பவன் அரசராகிய முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைக் கண்டு, இவரைப் பிடித்துக்கொள்ள இதுவே நல்ல சமயமென்று நினைத்து, யானைகளின் கூட்டத்தைக் கொண்டு அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டான். யானைகளுடைய கூட்டங்கள் அவர்களை வந்து சூழ்ந்து கொண்டதும் எஜீது என்பவன் வெகு சந்தோஷப்பட்டு 'இன்றைய தினம் பெரிய வேட்டை அகப்பட்டது. என் எண்ணம் நிறைவேறியது' என்று சொன்னான். அளவற்ற யானைகள் நெருங்கித் தம்மை சூழ்ந்து கொண்டிருப்பதையும் மைதானம் வெகு சுருங்கிப் போயிருப்பதையும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கண்டு விசாரப் பட்டார்கள். யானைப் பாகர்கள் யானைகளை அவர்கள் மேல் அதிகமாய் நெருக்கி ஓட்டத் தொடங்கினார்கள். அப்போது அவ்வரசரானவர் எஜீதிகளின் மோச எண்ணத்தை அறிந்து அவ்வானைகளுடைய துதிக்கைகளை வெட்டத் தொடங்கினார். மேலும் அனேக யானைகளின் கால்களையும் வெட்டி விட்டார்கள். இன்னும் எவர்கள் மேல் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய பட்டயம் விழுந்து கொண்டிருந்தது. அவர்கள் வெட்டொன்று துண்டு இரண்டாய் விழுந்து கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் அவர்களுடைய தலைகளோ பனங்காய்கள் போல் பூமியில் உருண்டு கொண்டிருந்தன. இப்படியிருந்தும் கூட, எஜீதிகள் யானைகளை மேலுக்குமேல் நெருக்கிக் கொண்டிருந்தன. இதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கண்டு தமது குதிரையைப் பாயச்செய்து தம்முடைய கோபமுள்ள கையை வீசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்படி கோபத்தால் பட்டயத்தை வீசி அளவற்ற யானைகளை வெட்டி விட்டார்கள். இப்படி வெட்டி விட்டுத் தன் எதிரிலிருந்த பாதையை விசால

மாக்கிக் கொண்டார்கள். இன்னும் அவர்கள் அளவற்ற யானைகளை வெட்டி வெட்டிக் குவியல் குவியலாக்கி விட்டார்கள். அப்போது அவ்வரசருடைய திருக்கை அசந்து போய்விட்டது. எஜீது என்பவன் "ஓஹோ! ஒருவேளை இவர் தப்பிப்போவார். இவரைப் பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்! பிடித்துக் கொள்ளுங்கள்!! என்று பெருத்த சப்தத்தோடு கூச்சலிட்டான். இன்னும் "என்ன நீங்கள் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இப்போது இவர் மேல் கமந்துகள் என்ற சுருக்குகளை வெகு சீக்கிரமாய்ப் போட்டுப் பிடியுங்கள்" என்று சொன்னான். அப்போது சுருக்கு போடுகிறவர்கள் எல்லோரும் வந்து சேர்ந்து, ஒருமித்து அவர்கள் மேல் சுருக்குகளின் மேல் சுருக்குகளைப் போடத் தொடங்கினார்கள். ஆயிர ஆயிரமான கமந்துகளை அவர்கள் மேல் போட்டார்கள். அப்போதும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் புத்தி சாதுர்யத்தினாலும் தந்திரங்களாலும் அச்சுருக்குகளை அறுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அச்சிங்கமானவர் அசந்து போனார், அப்போது அவர்களுடைய தேகத்தின் மேல் நூற்றுக் கணக்கான கமந்துகள் விழுந்திருந்தன. அந்தோ, எப்படி சிங்கம் வலையில் அகப்பட்டுப் போகின்றதோ அம்மாதிரி, இருலோக எஜமானனும் சக்ரவர்த்தியுமான முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சிறையாகிப் போனார்கள். இவர்கள் சிறையாய்ப் போனதும் வானமும் பூமியும் எஜீது என்பவனைத் தூஷிக்கத் தொடங்கின. ஹனீபா அவர்களுடைய ஒவ்வொரு அவயவங்களின் மேலும் சுருக்குகள் விழுந்திருந்தன. அப்போது தான் அவர்கள் அசக்தராய்ப் போனார்கள், அப்போது ஷைத்தானாகிய மர்வான் என்பவன் அவர்களிடம் வந்து அவர்களைப் பார்த்தான். அவ்வரசரானவர் யானைகளின் கூட்டத்தால் சூழப்பட்டவர்களாயும் கமந்துகளில் கட்டப்பட்டவர்களாயு மிருந்தார்கள். அன்பர்களே! விதியின் காரியமோ மேலானதாயிருக்கிறது. காலச் சக்கிரமோ அவ்வரசர் மேல் ஆபத்தைக் கொண்டு வந்து விட்டது. ஆதிகாலில் எது எழுதப்பட்டிருக்கிறதோ அது தவறமாட்டாது. அது நடந்தே தீரும். அவ்விஷயத்தில் ஒருவருடைய பிரயத்தனமும் நடக்க கூடியதல்ல. அப்படி அகப்பட்டுப் போயிருந்த அவ்வரசரை, அந்த நீசனும் ஹராமியுமான மர்வான் என்பவன் கண்டு, அவர்கள் சமீபம் வந்து, அவர்

களைப் பார்த்து "ஓ ஹனீபா என்பவரே! இதே கையைக் கொண்டல்லவா எங்கள் போர்ச் சேவகர்களை நீர் வெட்டினீர்? ஆகையால் நான் இப்போது அதன் பதிலை உமக்குத் தருகிறேன்" என்று சொல்லி அவர்களுடைய திரு புஜத்தைப் பட்டயத்தால் வெட்டி விட்டான். அந்தப் புஜம் வெட்டப்பட்டது. இப்படி மர்வான் என்பவன் வெட்டினதை எஜீது என்பவன் கண்டு "ஓ மர்வான் என்பவனே! என்ன செய்தாய்? பத்திரம். அவரை ஒன்றும் செய்யாதே" என்று அத்தட்டி பெருத்த சப்தத்தோடு சொன்னான். பின்னும் அவன் "இவரை இவ்விடத்தில் கொல்லலாகாது. இவரை உயிரோடு திமிஷ்க் தேசத்துப் பட்டணத்துக்குள் கொண்டு போகவேண்டும். இவரை எல்லோரும் சேர்ந்து பலத்தோடு பிடித்து தூக்கி யானையின் மேல் வைத்துப் பலமாய்க் கட்டி விடுங்கள்" என்றும் சொன்னான். பின்பு ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை யானையின் மேல் தூக்கி வைத்துப் பலமாய் கட்டினார்கள். இவ்வேளையில் உமர் அலி என்பவருடைய பார்வை அவ்வானையின் மேல் விழுந்தது. அப்போது அவர் அழுது துக்கப்பட்டுத் தம்முடைய முகத்தின் மீது அறைந்துக் கொள்ளத் தொடங்கினார். பின்னும் எஜீது என்பவன் "இவரை வெகு சீக்கிரமாய்க் கொண்டு போங்கள். இப்போது நீங்கள் மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரர்களுக்குப் பயப்படுங்கள். அவர்கள் எல்லோரும் பெரிய பலாட்டியரா யிருக்கிறார்கள். ஒரு நிமிஷத்தில் இரத்தத்தால் பூமியை சிவப்பாக்கி விடுவார்கள்" என்று சொன்னான். இன்னும் அவன் மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரர்கள் திடீரென்று மின்னலைப் போல் பாய்ந்து எதிர்த்துத் தன் அரசருக்குப் பதிலில் என்னை மடக்கிக் கொள்வார்கள். என்னைப் பிடித்துக் கொள்வார்கள். மேலும் அவர்கள் எனக்கு என்னென்ன கெடுதிகளை செய்வார்களோ? தெரியாதே என்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் இவ்வித பயத்தோடு அவ்வரசரைக் கோட்டைக்குள் சீக்கிரமாய்க் கொண்டு போனான். இதன் பின் அவ்வரசருடைய சகோதரர்களும் அனுதாபிகளும் வியாகூலப்பட்டு அழத் தொடங்கினார்கள். பின்னும் இவர்கள் உலர்ந்தும் வரண்டும் போன உதடுகளுடனும், உமிழ்நீர் வற்றிப்போன நாவுடனும்,

பரவசமாயும் மயக்கமாயும் நின்று கொண்டிருந்தார்கள். ஆனல் இவர்கள் கோட்டைக்குள் போகவே தங்களுடைய சக்ரவர்த்தியை விடுவித்துக் கொண்டு வர அசக்தர்களா யிருந்தார்கள்.

எஜீது என்பவன் அவ்வரசரைக் கொண்டு போனதன் பின், "ஓ பிரபுக்களே! இப்போது நீங்கள் சந்தோஷமாக ஜெயபேரிகை அடியுங்கள்" என்று சொன்னன். அப்போது அவர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும் படிக்கும், அவர்கள் அறிந்து கொள்ளும் படிக்கும் உடனே ஜெயபேரிகைகளை அடிக்கத் தொடங்கினர்கள். இன்னும் துந்துபிகளும், முரளிகளும் வேய்ங்குழல்களும், எக்காளப் பேரிகைகளும், சங்கீதங்களும் முழங்கப்பட்டன. மேளங்களும், பறைகளும், டமாரங்களும் எங்கும் கடலொலி போல் சப்தித்தன.

அப்போது இந்த சந்தோஷ மேளங்களுடைய சப்தத்தைச் சிறையாயிருந்த ஹஸரத்து இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்களும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய வீட்டார்களும் கேட்டு, "ஓ காவல்காரனே! இன்றைக்கு என்ன விஷேமோ? சந்தோஷத்தின் மேல் சந்தோஷமாய் மேளங்கள் எக்காரணத்தால் அடிக்கப்படுகின்றன?" என்று தங்களுக்கு காவலாயிருந்த காவலாளியிடத்தில் கேட்டார்கள். அதற்கு அக்குரூரரும் மூடருமான காவலர் "ஓ துர் அதிஷ்டர்களே! உங்கள் அதிஷ்டம் உங்களுக்கு இப்போது உதவி செய்யத்தக்கதா யிருக்கவில்லை. உங்கள் மேல் இன்னும் உலக சக்கரம் நெருங்கி யிருக்கின்றது. உங்களுக்கு அடைக்கலமும் சரணமுமில்லை. உங்களை விடுவிக்க வந்த அரசராகிய முஹம்மது ஹனீபா என்பவரை எஜீது என்ற எங்களரசர் பிடித்துச் சிறையாக்கிக் கொண்டு வந்திருக்கிறர். இன்னும் அவருடைய கையையும் வெட்டிவிட்டார். ஆதலால் இப்போது எஜீது அரசர் சந்தோஷத்தால் ஜெயபேரிகை அடிக்கிறர்" என்று சொன்னர்கள்.

இத் துக்க வார்த்தைகளை ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் கேட்டுத் தமது தலைப்பாகையைப் பூமியின்மேல் எறிந்து விட்டார்கள். பின்பு பீபீ உம்மு ஸல்மா நாச்சியாரும் அழவும் அலறவும் கதறவும் தொடங்

கினார்கள். இன்னும் அவ்வீட்டார் தம் கைகளை ஆண்டவன் சன்னதியில் எடுத்து "ஓ ஆண்டவனே! ஓ எங்கள் எண்ணங்களை நிறைவேற்றுகிறவனே! எங்கள் குற்றங்களை மன்னிக்கிறவனே! எங்கள் தவ்பாவை கபூல் செய்; இன்னும் நாங்கள் சீக்கிரமாய் விமோசனமடையும் படிக்கான வழியை நீ எங்களுக்குக் காட்டுவாயாக. இன்னும் உலகத்தில் அவ்வரசராகிய முஹம்மது ஹனீபா என்பவரே எங்கள் வீட்டார் எல்லோருக்கும் ஆதரவாயிருந்தார். யாவர்க்கும் அவரே உதவிக்காரரா யிருந்தார். நீ அவரை எஜீது என்பவன் கையில் சிறையாக்கிக் கொடுத்தாய். உன் கிருபை இவ்வாறிருந்ததே உன்னுடைய குத்ரத் உனக்கே ஏற்றதாயிருக்கிறது. நீ அவரைப் பாதுகாப்பாயாக. நாங்கள் உன்னிடம் துஆ செய்து கொள்ளுவது எங்கள் கடமையாயிருக்கிறது. இரட்சிக்கவேண்டியதும் காப்பாற்ற வேண்டியதும் உன் கிருபையாயிருக்கிறது. ஏ ஆண்டவனே! ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுக்காக வென்று அவர்மேல் கடாக்ஷத்தின் திருஷ்டியை நீ போடுவாயாக" என்று துஆ செய்தார்கள்.

பின்பு அப்பாவியும் ஹரூமியுமான எஜீது என்பவன் அவ்வரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைத் தம்மிடம் கொண்டுவரச் செய்து அவர்களைத் தன் முன் நிறுத்தி "ஓ ஹனீபா என்பவரே! கலகக்காரராயும் இராஜத் துரோகியாயுமானவர் நீராகவே இருக்கிறீர். நீர் எங்கள்மேல் யுத்த நெருப்பைக் கொளுத்தினீர். நீர் எனக்கு மிக்க கெடுதியை செய்தீர். இன்றைக்கு உம்முடைய மரணம் என் கையிலிருக்கின்றது. அதை நீர் என் கையால் பெற்றுக்கொள்" என்று சொன்னான். இவ்வித வார்த்தைகளை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டு மிக்க கோபமடைந்து, அவனை நோக்கி, ஏ ஹரூமியே! உன்னுடன் நாம் பேசுவது நமக்கு ஏற்றதல்ல. நீ முற்றிலும் நீதியற்றவனா யிருக்கிறாய். உனக்கு வெட்கமில்லை. நீ கடுமனமுள்ளவனா யிருக்கிறாய். உன்னில் இரக்க மில்லை. குற்றமற்றவர்களும் கௌசர் அமிர்தத்தைப் பங்கிடுகிறவர்களுமாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய இருதயக் கொழுந்துகளாயும், ஹஸரத்து மௌலா

அலி அவர்களுடைய கமல உருப்புகளாயும், பீபீ பாத்திமா நாச்சி யார் அவர்களுடைய இருகண்மணிகளாயும், என்னுடைய இருத யமும் என்னுடைய உயிராயுமிருந்தவர்களை, அகாரணமாயும் அநீதமாயும் கொன்று விட்டாய். அத்தோ! நீ குலமகனாயும் உயர்ந்தகுல பிறப்புள்ளவனுமா யிருப்பாயானால், அவர்கள் விஷயத் தில் இவ்வித கெடுதி செய்திருக்கமாட்டாய். ஆனால் அவர்களோ ஆண்டவனுடைய கட்டளையால் பொறுமை யுள்ளவர்களாயும், நியாயத்தில் ராஜியானவர்களாயு மிருந்தார்கள். அவர்களை நீ வீணாய் கொலை செய்தாய். இவ்வித துரோகியாகிய நீ, வெட்கமன்னி யில் என்னுடன் பேசுகிறாயே. உன்னுடைய பிறப்போ தேளின் பிறப்பைப் போன்றதா யிருக்கிறது. நீயோ சாராயம் குடிக்கிறவனா யிருக்கிறாய்'' என்று சொன்னார்கள். எஜீது என்பவன் இவ்விதகசப் பும் துக்கமுமான வார்த்தைகளை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சொல்லக்கேட்டு, மர்வான் என்பவன் பக்கம் திரும்பி ''ஏ மர்வான் என்பவனே! இவரை எத்தன்மையாய் எவ்வித வருத் தங்களோடு கொல்ல வேண்டுமென்பதை நீ யோசித்து சீக்கிரமாய் என்னிடம் சொல்'' என்று சொன்னான். அதற்கு அந்த கன்னா சானவன் ஓ என் அரசரே! இவரை ''உயிரோடு நெருப்பில் போட்டுச் சுட்டு சாம்பலாக்க வேண்டும். இன்னும் இவருடைய சாம்பலைத் தூற்றிவிட வேண்டும். இதுவே இவர் விஷத்தில் நேர்த்தியான தண்டனையா யிருக்கிறது'' என்று சொன்னான். இதை அந்தத் தேள் பிறவியான எஜீது என்பவன் கேட்டு ''ஆம் அதுவே வெகு நேர்த்தியான சிட்சை'' என்று சொல்லி இந்த கோட்டையின் வெளியில் வெகு நேர்த்தியான ஒரு மலை இருக் கின்றது. அதில் ஒரு கிரகமு மிருக்கிறது. அக்கிரகத்தில் இவ ரைக் கொண்டுபோய் கடும் நெருப்பைக் கொளுத்தி அதில் இவ ரைப் போட்டுச்சுட்டு சாம்பலாக்கி விடவேண்டும் என்று சொன் னான். இன்னும் அவன் தன் பிதாவாகிய மஆவியா என்பவனுடைய பிரமாணத்தையும் சொல்லி இவரை ஒரு வாரத்துக்குப்பின் சுட்டு எரித்துவிடவேண்டும் என்று சொன்னான். ஆனால் இப்போது இவரைக் கொண்டுபோய் அதுவரை வெகு பத்திரமாய் வைத் திருங்கள் என்று கட்டளையிட்டான். இதன் பின் அவ்வரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைக் கொண்டு போய் மிக இக்கட்டான இடத்தில் சிறையாக வைத்தார்கள். அப்போது

அவர்கள் ஆண்டவனையும் ஹஸரத்து நபிகள் நாயகம் அவர்களை யும் தியானித்து ஸ்தோத்திரம் செலுத்தி திருது ஓதினார்கள்.

இச்சங்கதியை இம்மட்டில் நிறுத்தி ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சேனையின் சங்கதியை சொல்வோம். அவ்வரசருடைய போர்ச் சேவகர்கள் எல்லோரும் முறித்த மன முள்ளவராய், திகிலடைந்து உட்கார்ந்திருந்தார்கள். பின்பு அவ்வரசர்களுடைய சகோதரர்களும் அனுதாபியுமாகிய உமர் அலி என்பவரும், ஆகில் அலி என்பவரும், தாலிப் அலி என்ப வரும், முஷீப்காக்கா என்பவரும், இப்ராஹீம் உஷத்தர் என்ப வரும், அக்பர் அலி என்பவரும், தோகான் என்பவரும், மோகான் என்பவரும், வியாகூல மடைந்து கொண்டிருந்த சகலரும் வந்து ஓரிடத்தில் கூடினார்கள். அப்போது இவர்களில் ஒருவர் எழுந்து நின்று "ஓ என் தோழர்களே! நான் சொல்லுவதை செவி கொடுத்துக் கேளுங்கள்: நாளது வரை நாங்கள் அவ்வரச ருடைய பாதங்களால் பாக்கியங்களை அடைந்து கொண்டிருந் தோம். ஆனால் இன்றைக்கோ நாங்கள் எங்கள் கிரீடத்தைப் பேரக்கடித்துக் கொண்டோம். எங்கள் வாழ்நாட்களை நாசமாக்கி கொண்டோம். அவர்களே எங்கள் எல்லோருக்கும் கிரீடமா யிருந்தார்கள். அவர்கள் எங்கள் சமதுக்கரா யிருந்தார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட எங்கள் எஜமானனை நாங்கள் இழந்து விட்டோம். அந்தோ! அவர்களை நாங்கள் எப்படிக் கண்டு பிடிப்போம்! மகா வீரர்களாகிய நாங்கள் இப்போது ஊமைப்போலவும் குருடர்களைப் போலவும் உட்கார்ந்திருக்கிறோமே. இப்போது உலகம் முழுமை யிலும் இருள் மூடிக் கொண்டிருக்கிறதே. இப்போது எங்கள் மேல் மரணம் வந்தால் வெகு நலமா யிருக்கும். அல்லாஹ் எங்களை உலகத்தி லிருந்து கொண்டு போய் விட்டால் வெகு சந்தோஷ மடைவோம். நாங்கள் எங்கள் தலைவரைப் போக்கடித்து விட்டு இப்போது வீரத்தையும் வெட்கத்தையும் பாழாக்கி உட்கார்ந் திருக்கிறோம். ஆகையால் இப்போது நாம் நமது ஸ்தலங்க ளுக்குப் போகலாம் என்று சொன்னார்கள். இதைக் கேட்ட சபை யோர் எல்லோரும் விசாரமடைந்து கண்ணீர் விட்டுக் கொண்டி ருந்தார்கள். அவர்கள் இந்த ஆலோசனையை ஒப்புக்கொள்ள வில்லை.

இதற்குள் முஷீப்காக்கா என்பவர் எழுந்து நின்று, "ஓ தோழர்களே! நாங்கள் எல்லோரும் எங்கள் தேசங்களுக்குப் போய் விட்டால், முதலாவது நாங்கள் அவ்வரசர் விஷயத்தில் மித்திர துரோகிகளாகிறோம். இரண்டாவது எஜீது என்பவன் எங்கள் எவரையும் விட்டுவிடாமல் ஒவ்வொருவரையும் பொறுக்கிக் கொன்று விடுவான். எவனையும் உயிரோடு விட்டு வைக்க மாட்டான். இப்படி சாவது புருஷத்தனமான காரியமில்லை. ஆதலால் இப்போது நாங்கள் சகலரும் ஹாஜரா யிருக்கிறோம். எங்களில் ஒருவர் மாத்திரம் இல்லை. அவர் யில்லாமல் போனால் என்ன ஆய் விட்டது? எங்களுக்குத் தலைவனாக ஒருவர் இல்லாம லிருப்பதால் நாங்கள் இப்போது ஒருவரை எங்கள் தலைவராக நியமித்துக் கொண்டு, திமிஷ் தேசத்தின் மேல் படையெடுத்துச் செல்வோம். வாருங்கள். நாங்கள் செய்யும் யுத்தமானது ஆண்டவ னுக்காகவும், ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்காகவுமேயாகும். ஆகையால் முதுகுக் காட்டி ஓடிப்போவது வெட்கக்கேடா யிருக்கிறது. ஒரு வேளை யுத்தத்தில் நாங்கள் மாண்டு போவோமானால் அதுவே வெகு உத்தமமாயிருக்கும். நாங்கள் ஜெயித்துக் கொள்வோமானால் அப்போது எங்கள் அவ்வரசனனவர் மீட்டிக்கொண்டு வந்து விடு வோம். இன்னும் எஜீது என்பவனையும் கொன்று விடுவோம். இதுவே உத்தமம். இதுவே நலம் இப்படி செய்யாமலிருப்போ மானால் நங்கள் கோழைகளாவோம். துரோகிகளுமாவோம். இதுவே என் அபிப்பிராயம்" என்று வெகு யுக்தி புத்தி யுடன் சொன்னார்.

இதை அவ்வரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர் களுடைய சகோதரர்கள் கேட்டு, இந்த யோசனை வெகு உத்தம மாயிருக்கிறது என்று சொல்லி "நாங்கள் இப்போது உம்மையே தலைவராக்கி விடுகிறோம். ஆகயால் நீரே தலைவரா யிருக்க வேண்டும்". என்று சொன்னார்கள். அதை முஷீப்காக்கா என்பவர் கேட்டு சற்று ஆலோசித்து, ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்க ளுடைய சந்ததியை இதுவரை ஆண்டவன் காத்திருக்கிறான். எப்படி யென்றால் அலி அக்பர் என்பவர் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரரா யிருக்கிறார். இப்படி இவரிருக்க நான் எப்படித் தலைவனா யிருக்கமுடியும்? அது என்னால் கூடாத

காரியமா யிருக்கிறது. உலகத்தில் இவ்விதமாய் நடந்திருக்க வில்லையே. இன்னும் உமர் அலி என்பவரோ ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய உடன் பிறப்பானவராயும், அரசாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சகோதராயும், இரண்டாவது அரசராயு மிருக்கிறுர். ஆகையால் இவர்களையே நீங்கள் எல்லோரும் தலைவராக்கிக் கொண்டு, திமிஷ் தேசத்தின் மேல் போய் யுத்தம் செய்யுங்கள்" என்று சொன்னுர். அப்போது இதை எல்லோரும் ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

மாஹியா என்பவன் அவ்வரசருடைய சகோதரராகிய உமர் அலி என்பவர் பேருக்கு எழுதிய கடிதம்.

மாஹியா என்று பேருள்ள ஒருவன் திமிஷ்க் தேசத்தில் இருந்துகொண்டிருந்தான். இவனே தெளிவான சுத்த மன முள்ளவனும், ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய குடும்பத்தின் சினேகிதனும், அபிமானியாயு மிருந்தான். இவன் பிரபுவாயு மிருந்தான். இன்னும் இவன் எஜீது என்பவனிடத்தில் மந்திரியாயும் அக்குடும்பத்தின் விசுவாசியாயு மிருந்தான். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சிறைப்பட்டு போனுர்களே அப்போது அவன் வெகு துக்க முள்ளவனுனன், இன்னும் இவன் உமர் அலி அவர்கள் பேரால் ஒரு கடிதத்தை யெழுதி அவரிடம் அனுப்பினுன். அஞ்சலக்காரன் அக்கடிதத்தைக் கொண்டு போய் வெகு பயபக்தியுடன் உமர் அலி அவர்களிடம் கொடுத்தான். அவரோ அதை வாங்கிப் படித்தார். அக்கடி தத்தில் " ஓ ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய அபி மானிகளே! நீங்கள் எல்லோரும் வெகு ஜாக்கிரதையா யிருங்கள். அவ்வரசரை நெருப்பில் போட்டு சுட்டெரித்து சாம்பலாக்கி விட வேண்டுமென்று பாவியாகிய எஜீது என்பவன், ஷைத்தானுகிய மர்வான் என்பவனேடு ஆலோசித்துத் தீர்மானித்திருக்கிறுன், இன்னும் இப்பட்டணத்துக்கு வெளியில் ஒரு மலையில் ஒரு கிரக மிருக்கிறது. அதுவோ, பாழான கிரகமா யிருக்கிறது. அக்கிரகத் தில் விறகுகளைக் குவியலாக்கி அதைக் கொளுத்தி, அதில் அவர் களைப் போட்டு சுட்டெரித்து விட. இன்ன தினத்தின் காலையில்.

அவர்களை இவ்விடத்தி லிருந்து அவ்விடம் கொண்டு போகப் போகிருன். நீங்கள் ஜாக்கிரதையா யிருக்க வேண்டும். ஓ தோழர்களே! உங்களுடைய விசுவாசம் நிலையுள்ளதாயும் பூர்த்தியுள்ளதாயு மிருக்குமாகில், அவர்களுக்காக நீங்கள் வந்திருந்து தங்கள் வீரத்தையும் பராக்கிரமத்தையும் பலத்தையும் காட்டி அன்பை செலுத்தி நீங்கள் எல்லோரும் ஒருமிக்க சேர்ந்து பாய்ந்து உங்கள் அரசரானவரைக் கொண்டுபோய் விடுங்கள். இப்பேர்ப்பட்ட சம்பவம் உங்களுக்கு ஒரு போதும் வாய்க்காது. இந்தத் தருணம் வெகு நேர்த்தியான தருணமா யிருக்கிறது. இன்னும் நீங்கள் வெகு சுறுசுறுப்பாயும் ஜாக்கிரதையாயும் நடக்க வேண்டும். இன்னும் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்கள் பிரமாணமாய் நான் இச்சங்கதிகளை எதார்த்தமாக எழுதி யிருக்கிறேன். இதில் பிசகு இல்லை. இப்பேர்ப்பட்ட சமயம் கைக்கு வருவது அரிது" என்று எழுதி யிருந்தது. இந்தக் கடிதத்தை உமர் அலி என்பவர் சபையில் படித்தார்கள். அப்போது சகோதரர்களும் அன்பர்களும் தோழர்களும் இன்னும் எல்லோரும்கேட்டு சந்தோஷப்பட்டார்கள். ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களால் அங்கிகரித்துக் கொள்ளப்பட்ட புத்திரராகிய முஷீப்காக்கா என்பவர் தக்ஷணமே எழுந்து, "தாங்கள் எனக்கு உத்தரவு கொடுப்பீர்களானால், நான் இப்போதே போய் அச்சக்ரவர்த்தியாகிய எங்கள் தமையனாரைக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று உமர் அலி என்பவரிடம் உத்தரவு கேட்டார். இதை இப்ராஹீம் உஷத்தூர் என்பவர் கேட்டு எழுந்து நின்று "இந்தக் காரியம் என்னால் ஆகக்கூடிய காரியமா யிருக்கிறது. அக்காரிய முழுமையும் எனக்குத் தெரியும். நான் அந்த ஸ்தலத்தில் அறிமுகமுள்ளவனா யிருக்கிறேன். அந்த இடத்தை நான் அநேகந்தட்வை பார்த்திருக்கிறேன். அதின் வட்டாரங்களையும் மைதானங்களையும் நான் வெகு நேர்த்தியாய் பல தடவைகளில் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறேன். இது முஷீப்காக்கா என்பவரால் ஆகக்கூடிய காரியமல்ல. ஆகையால் எனக்கு உத்திரவானால் நான் என் சேனையுடன் போய், குகைகளில் ஒருவரும் அறியாதபடி பதுங்கியும் ஒளித்து மிருந்து விடிந்த உடன் அச்சக்ரவர்த்தியை வெகு சீக்கிரமாய் ஆண்டவன் கிருபையால் இந்த ஸ்தலத்துக்குக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சொன்னார்.

பின்பு இவர் உத்திரவு பெற்றுக் கொண்டு வெகு சந்தோஷமாய் தன் சேனையைத் தம்முடன் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டார். இன்னும் அவர் அக்கிரகத்துக்கு சப்பதமான குகையில் போய்த் தன் சேனையை ஒளித்து வைத்து விட்டார் இப்படி அவர் போனதன்பின் அவர் புத்திரராகிய ஹாரிஸ் என்பவர் எழுந்து "ஓ தலைவராகிய உமர் அலி அவர்களே! எனக்கு உத்திரவு கிடைத்தால், நான் திமிஷ்க் தேசத்து கோட்டையின் மேல் யுத்தத்திற்குப் போகிறேன்" என்று சொன்னார்.

இவரோ மகிமையுடைய மேன்மையின் சந்திரரா யிருந்தார். இன்னும் இவர் பராக்கிரமத்தின் பூங்காவனத்துடைய விருக்ஷமா யிருந்தார். பின்பு ஹாரிஸ் என்பவர் அத்தலைவருடைய உத்திரவு பெற்று நகாருக்களை அடித்துக் கொண்டு யுத்தத்துக்காக மைதானத்தில் வந்து, அச்சத்துருவின் முக்கியமான யுத்தமுனைக் கெதிரில் போய் நின்று கொண்டார்.

சக்கிரவர்த்தியாகிய ஹஸ்ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய சேனை மைதானத்தில் யுத்தத்துக்காக வந்து நின்றிருக்கிறதென்று எஜீது என்பவனிடம் போய் ஒருவன் சொன்னான். அச்சமாசாரத்தை அவன் கேட்டு "ஓ மர்வான் என்பவனே! அவ்வரசராகிய முஹம்மது ஹனீபா என்பவருடைய சகோதரர்கள் யுத்தம் செய்ய வந்திருக்கிறார்கள். இன்னும் மௌலா அலி அவர்களுடைய புத்திரர்கள் ஒரு பெருத்த பிரிவாயிருக்கிறார்கள். நீ அவர்கள் விஷயத்தில் ஒரு யோசனை செய்வாயாக" வென்று சொன்னான். அதற்கு அவன் "ஓ என் அரசரே! தாங்கள் நமது சேனையின் ஒரு பாகத்தைத் திரட்டி அச்சேனைக்கு ஒருவனைத் தலைவனாக்கி, அவர்கள் எதிரில் சீக்கிரமாய் அனுப்புங்கள்" என்று சொன்னான்.

அப்போது அந்த சபையில் தல்மரல் என்ற பேருடைய ஒருவன் இருந்தான். இவனே மிக்க உயர முள்ளவனா யிருந்தான். எஜீது என்பவன் இவனைத் தலைவனாக்கி இவனுக்கு ஒரு யானையையும் ஆடையாபரணங்களையுந் தந்து, யுத்தம் செய்வதற்காக அனேக போர்ச் சேவகர்களையும் அவன் வசமாக்கி "ஓ சூரனே, நீ போய் மௌலா அலி யவர்களுடைய குமாரர்களில் ஒருவரையும் விட்டு விடாமல் எல்லோரையும் வெட்டி விட வேண்டும்" என்று சொல்லி அனுப்பினான்.

தல்மால் என்பவன் உடனே யானையின் மேல் ஏறி கோட்டைக்கு வெளியில் வந்தான். இதன்பின் எஜீது என்பவன் கோட்டையின் கிரகத்தின் மேல் ஏறி உட்கார்ந்தான். தல்மால் என்பவன் யுத்தகளத்தில் போய் நின்று தன் எதிரிகளை நோக்கி வெறுப்டம்பமான வார்த்தைகளைப் பேசத் தொடங்கி அவர்களை நோக்கி நீங்கள் மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரர்களா யிருக்கிறீர்கள், நீங்கள் உங்கள் சகோதரரும் அரசருமான முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைப் போக்கடித்துக் கொண்டீர்கள். இன்னும் நீங்கள் உங்கள் எஜமானனைப் பறிகொடுத்து விட்டு விசார மற்று இப்போது என் கையால் சாகவும் கஷ்டங்களை யனுபவிக்கவும் வந்திருக்கிறீர்கள். உங்களுக்கு வெட்கமில்லையா? முஹம்மது ஹனீபா என்பவர் உலகத்தில் இனி பிழைத்திருக்கமாட்டார். அவர் செய்த காரியமோ சரியான காரியமாயிருந்ததில்லை. ஆகையால் இப்போது நான் சொல்லுவதை நீங்கள் செவிகொடுத்துக் கேளுங்கள். நீங்கள் என்னுடன் வாருங்கள். நீங்கள் எஜீது என்பவனுடைய பாதங்களில் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்டுக் கொள்ளுங்கள். நீங்கள் அவன் கையின் மேல் பைஅத்து செய்து கொள்ளுங்கள். அப்போது நான் உங்களை விடுதலையாக்கி, உங்களுக்கு வெகுமானங்களையும் வாங்கித் தருகிறேன்" என்று சொன்னான்.

இவ்வித சொற்களை அந்தத் தாலிப் அலி என்பவர் கேட்டு சகிக்கக்கூடாத கோபமடைந்தார். இவ்வித தருணத்தில் தல்மால் என்பவன், அவர் தலைமேல் ஓர் பட்டயக்கத்தியால் அடித்தான். அதை அவர் தப்ப வைத்துக்கொண்டார். ஆனால் அவர் குதிரை மேல் அந்த அடி பட்டதால் அது மடிந்து போய் விட்டது. அப்போது அவர் பாதசாரியாகிப் போனார். இன்னும் தல்மால் என்பவன் வெகு முரடனும் உறுதியுள்ள வனுயுமிருந்தான். இவன் அப்படி யிருந்த போதிலும், தாலிப் அலி என்பவரும் கூட துணிகரமுள்ள வராயும் தைரிய முள்ளவராயுமிருந்ததால், அவர் அப்படியே பாதசாரியாகவே யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார். பின்பு தல்மால் என்பவன் தாலிப் அலி என்பவரைப் பிடித்துக்கொள்ள அவர் மேல் யானையை விட்டான். அப்போது அந்த யானை அவர் மேல் துதிக்கையைப் போட்ட உடனே அவர் பட்டாக்கத்தியால் அவ்வானையின் துதிக்கையை இரண்டு துண்டாக்கி விட்டார். அவ்வானை உடனே கீழே விழுந்துசெத்த. பார்வைக்கு அது பூமியின்மேல் ஒரு மலையைப்போல் தோற்றிக்கொண்டிருந்தது. இந்த யானை விழவே

அதின் மேல் உட்கார்ந்திருந்த தல்மால் என்பவனும் கீழே விழுந்தான். இப்படி விழுந்தும் கூட அவன் வெகு சீக்கிரமாய் எழுந்து தாலிப்அலி என்பவரோடு யுத்தம் செய்யத் தொடங்கினன். பின்பு அவன் அவருடைய மடியில் கையைப் போட்டு அவரைத் தூக்கிக்கொள்ள தம்முழு பலத்தையும் செலுத்தினர். அப்போது இவரும் அவன் மடியில் கையைப்போட்டு அவனைத் தூக்கிக் கொள்ள முயன்றார். இப்படி அவனும் இவரும் மல் யுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆனல் தாலிப் அலி என்பவர் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரராயிருந்த படியால் பலத்தோடு அவனைப் பிடித்து தன் தலைமேல் தூக்கி அவனைச் சில சுற்று சுற்றிப் பின்பு பூமியின்மேல் படார் என்று அடித்தார். அப்போது அவன் பூமியின் மேல் பனைமரத்தைப் போல் விழுந்தான். அப்போது அர்கஷ் என்பவர் அவனிடம் போய் நின்றார். அந்த தல்மால் என்பவன் எழுந்து நிற்க துணிந்துக் கொண்டிருந்தான். ஆனல் அர்கஷ் என்பவர் உடனே அவன் தலை மேல் மின்னலைப்போல் பட்டையத்தால் ஒரு வீச்சு வீசினர். அவ்வீச்சால் அவன் வெட்டுண்டு ஆவி நீங்கிப் பூமியின்மேல் இராக்ஷஸனைப் போலக் கிடந்தான். அவன் ஜஹன்னம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

தல்மால் என்பவன் மடிந்து போனதை எஜீது என்பவன் கண்டு தன் அறிவைப் போக்கடித்து, மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரர்கள் பெரிய மலாட்டியரா யிருக்கிறார்கள், ஆகையால் ஒ மர்வான் என்பவனே! நீ சீக்கிரமாய் சேனையைத் திருப்பிக்கொள்வதற்காக நக்காராவை அடி. என்று சொன்னன். அப்போது அந்த மர்வான் ஆனவன் நக்காரவை யடித்து சேனையைத் திருப்பிக்கொண்டான்.

சக்ரவர்த்தியாகிய முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை நெருப்பில் சுட்டெரித்துவிடக் கொண்டுபோகுதல்.

இப்படிச் சேனையைத் திருப்பிக்கொண்டதின் பின், எஜீது என்பவனே மனம் புழுங்கினவனய் எழுந்து சிம்மாசனத்தில் மேல் வந்து உட்கார்ந்தான். அப்போது எல்லாப் பிரபுக்களும் வந்து உட்கார்ந்தார்கள். எஜீது என்பவன் மனதில் திகிலுடையவனுயும், விசாரமுள்ளவனுயும் அச்சபையி லிருந்த சில அபிமானிகளையும் மந்திரிமார்களையும் ஏகாந்த ஸ்தலத்தில் அழைத்து அவர்களை நோக்கி "ஓ என் மனப்பிரியர்களே! மௌலா அலி

அவர்களுடைய எல்லா குமாரர்களும் வந்து வெகு பலத்தோடும் வீரத்தோடும் யுத்தம் செய்கிறார்கள். இது எனக்கு நல்லதாய் தோன்றவில்லை. என் சந்தோஷமெல்லாம் நீங்கிப்போய் விட்டது. என் புத்தியும் பக்தியும் ஒளி மழுங்கிப் போய்விட்டன. எதுவரை மௌலா அலியுடைய குமாரர்கள் நாசமாய்ப்போக மாட்டார்களோ அதுவரை எனக்கு நிம்மதி கிடைக்க மாட்டாது. ஆகையால் இவர்களை வெட்டி நாசமாக்கி என் மனக் கலக்கத்தை நீங்கள் நீக்கி வையுங்கள்" என்று அச்சபையோரைப் பார்த்துச் சொன்னான்.

எஜீது என்பவன் கூறிய மொழிகளை அப்பிரபுக்கள் கேட்டதும் அவர்கள் மனம் வெதும்பி, "ஓ எங்கள் அரசரே! இந்த சிம்மாசனமும் கிரீடமும் சேனையும் உமக்கு என்னென்றைக்குமிருக்கட்டும். தாங்கள் உண்மையாய் எல்லா ஜகத்தையும் ஆளுகிறவரா யிருக்கிறீர்கள். இப்போது தாங்கள் அதைப்பற்றி சற்றும் வியாகூல மடைய வேண்டியதில்லை. தாங்கள் சகலத்தையும் அறிந்தவரா யிருக்கிறீர்கள். நாங்கள் உமக்குப் புத்திசொல்ல நினைப்பது எங்களுக்குப் புத்தியீனமா யிருக்கிறது. இன்னும் அவ்வரசராகிய முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை வெகு சீக்கிரமாய் நெருப்பில் போட்டுக் கொளுத்தி விட வேண்டும். அவர் உயிரோடு இருந்து கொண்டிருப்பதினாலேயே அவருடைய சகோதரர்கள் நாள்தோறும் தங்களுடன் யுத்தம் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னும் அவர் உயிரோடு இருக்கிறார் என்று நினைத்தே அவர்கள் இந்த கெடுதிகளைத் தங்களுக்குச் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள் ஆகையால் அவரை சீக்கிரமாய் சாம்பலாக்கி விடவேண்டும் உலகத்தைவிட்டு அவரைச் சீக்கிரமாய் அனுப்பி விட வேண்டும் அவரை வைத்திருக்கலாகாது. அவரை வைத்திருப்பதினால் என்ன பிரயோஜனம்? அவர் அக்னியில் எரிந்து போவாரேயானால் அவர்கள் எல்லோரும் ஒழிந்து போவார்கள். நாங்கள் சொல்லுவதைத் தயவு செய்து கவனியுங்கள். சர்பத்தை இம்சித்து அதை விட்டு விடுவது புத்திமான்கள் காரியமல்ல" என்று இவ்விதமான ஆலோசனைகளை அவனுக்குக் கூறினார்கள்.

இந்த ஆலோசனையை எஜீது என்பவன் கேட்டு நாளைய தினம் அவ்வரசரை அந்த மலை நகரத்தில் கொண்டுபோய் சுட்டெரித்துவிட வேண்டுமென்று சொன்னான். இச்சங்கதியைகேட்ட

வுடனே ஆதித்தன் துயர மடைந்தவன்போல் மேற்குக் கடலில் போய் மறைந்து கொண்டான். அதன்பின் சந்திரன் அரசனுய்ப் புறப்பட்டு தன் இராஜியத்தை ஆளத் தொடங்கினுன். பின்பு எஜீது என்பவன் சபையோரனைவரையும் அனுப்பி விட்டுத் தானும் அரண்மனையில் போய்ப் படுத்துக் கொள்ளச் சென்ருன் மறுநாள் காலை சூரியன் ஏதோ துக்கக்குறியைக் காட்டுபவன்போல் இரத்தமயமான கிரணங்களைப் பரப்பிக் கொண்டு உதயமானுன்.

எஜீது அரசன் காலையில் எழுந்ததும் தன் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்து, தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் மந்திரிப் பிரதானிகளை நோக்கி, முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைத் தன் முன்னுக்குக் கொண்டுவரும்படி கட்டளையிட்டான். ஹனீபா அவர்களுக்கோ புஜத்தின் காயம் ஆருமலிருந்தது. அக்காயத்தின் மேல் மருந்தாவது கட்டாவது போடப்படாம லிருந்தது. இன்னும் அவ்வரசரிடம் ஊழியத்திற்கு. எவனும் இல்லை சுக விசாரணைக்காக எவனும் அவரிடமில்லை. அவருடைய காயத்துக்கு எவ்வித சிகிச்சையும் செய்யப்படவில்லை. அவருக்கு இன்றியமையாத சவுகரியங்களை கவனிக்கவும் எம்மனிதனும் அவ்ருகிலில்லை. அவர் உடைகள் முழுமையும் இரத்தத்தில் நனைந்து போயிருந்தன. அவருக்கு ஆறுதல் கூறவும் எவனுமில்லை. அவர்கள் நான்கு நாள் சிறையாயிருந்தார்கள் மிக வருத்தங்களோடு நான்கு இரவையும் நான்குபகலையும் கழித்தார்கள். இவ்வாறு இரத்தம் நிறைந்த உடுப்புகளை யணிந்திருக்கும். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை எஜீது என்பவனிடம் அழைத்துக் கொண்டுபோகப் புறப்பட்டார்கள். அக்காயத்தின் வலி அவ்வரசரானவர் களுக்குஅதிகமா யிருந்துகொண்டிருந்தது நாள்தோறும் அக்காயத்தி லிருந்து இரத்தம் வடிந்து கொண்டே யிருந்தது. இரக்க முள்ளவர்கள் இந்த வருத்தத்தையும் துக்கத்தையும் கண்டு அழுது கொண்டிருந்தார்கள்.

எஜீது என்பவன் கட்டளைப்படி ஆட்கள் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை அவன் எதிரில் கொண்டுபோய் நிறுத்தினர்கள். அப்போது அந்த எஜீது அவரைப்பார்த்து "ஏ முஹம்மது ஹனீபா என்பவனே! உம்முடைய சமாச்சாரமென்ன? இப்போது உம்முடைய மனதில் என்ன நன்மை தீமை இருக்கின்றதோ அதைச் சொல்லும். உம்முடைய ஆயுட்காலம்

முடிந்துபோய் விட்டது. உம்முடைய வயதின் நாள்கள் கடந்து போய்விட்டன. இப்போது மரணம் உமக்கு முகத்தை சுட்டிக் காட்டுகின்றது. திடீரென்று உமக்கு சாவுநெருங்கி விட்டது. அது உமக்கு உதவி செய்கின்றது. உம்முடைய வயது இன்றைக்கு முடிவு பெறுகிறது" என்று சொன்னான். எஜீது என்பவனுடைய வார்த்தைகளைக் கேட்ட ஹனீபா, அவனை நோக்கி "ஏ எஜீது என்பவனே! கேள். உன்னுடைய குணமானது தேளுடைய கொடுக்கின் கொட்டுதலா யிருக்கிறது. எவ்விதமாய் தேள் வருத்தத்தைத் தருகின்றதோ அத்தன்மையாகவே நீயும் ஜனங்களுக்கு வருத்தத்தைக் கொடுக்கிறவனா யிருக்கிறாய். அந்தக் குணம் உன்னில் நிறைந்திருக்கின்றது. ஆனால் என்னுடைய தன்மைபோ 'அல்ஹம்துலில்லாஹி' வெகு நேர்த்தியா யிருக்கின்றது. என்மேல் ஆண்டவனுடைய றஹ்மத்தும், உன்மேல் ஆண்டவனுடைய லஃனத்து மிருக்கின்றது, உன்னுடைய கால சக்கரமானது இப்போது முடிவுக்கு வந்திருக்கிறது. உன்னுடைய பாக்கியத்தினுடையவும் இராஜ்ஜியத்துடையவும் சூரியன் மேற்கு திசையில் அஸ்தமிக்க ஆத்திரமுள்ளவனா யிருக்கிறான். பாவியே! உனக்கு மறுஉலகத்தின் அச்சமும் பயமுமில்லை, நீயோ தீர்க்கதரிசியின் குடும்பத்தின் பகையாளியா யிருக்கிறாய். எவன்மேலும் குரூரத்தையும் கெடுதியையும் செலுத்துவது உன்ஜன்ம காரியமாயிருக்கிறது. இன்னும் உனக்கு கியாமத்தின் பயமில்லை. நீ உலகத்தை விரும்புபவனாய யிருக்கிறாய். நீ எல்லோரின் முன் உன்னை மேன்மகனென்று பாராட்டுகிறாய். ஆனால் வாஸ்தவத்தில் நீயோ இழிவானவனும் நீசனுமிருக்கிறாய். இன்னும் நீ அர்ப்பனின் மகனுமிருக்கிறாய். ஓ தரித்திரனே! கேள். எங்களுக்கு மரணமானது பூங்காவனத்தின் உலாவுதலா யிருக்கிறது. ஏ பாவியே கேள்! ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்காகவும் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்காகவும் நான் என் இடுப்பைக்கட்டி உன் ஸ்தலம்வரை வந்து சேர்ந்திருக்கிறேன். என்னைக் கொல்ல வேண்டிய எண்ணம் உன் மனதில் இருக்குமானால் நட நான் தயாராயிருக்கிறேன். நான் என் விதியின்பலனை அனுபவிக்க ஆயத்தமா யிருக்கிறேன்" என்று சொன்னார்கள். எஜீது அவ்வரசரானவர்கள் சொன்ன எல்லாவற்றையும்

கேட்டு மிக்க கோபமடைந்து அவரை நெருப்பில் போட, அவ் வனத்துக்குக் கொண்டுபோகப் புறப்பட்டான். அப்போது வானமும் பூமியும் நடுநடுங்கத் தொடங்கின. எஜீது என்பவன் ஒரு உன்னதமான பலிையின்மேல்போய் உட்கார்ந்து கொண்டு, ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைப் பூமியின்மேல் உட்கார வைத்து, அவர்கள்மேலும் அவர்கள் பக்கங்களிலும் விறகுக் கட்டுகளைக் குவியல் குவியலாய் குவித்துவிடும்படி செய்தான். அப்பால் அதில் தீ வைக்கும்படி கட்டளையிட்டான். ஹஸரத்து இப்ராஹீம் கலீலுல்லா அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்களை நெருப்பு அகழியில் போட்டதைப்போல், அவ்வரசரானவரையும் விறகு களுக்கு மத்தியில்வைத்து தீ மூட்டிவிட்டார்கள். ஆனால் ஆண்டவ னுடைய குத்ரத்தால் அது எவ்விதமாய் முடிந்ததென்பதை நன்றாய்ப்பாருங்கள்.

எவனைக்காப்பாற்ற வேண்டுமென்று ஆண்டவன் விரும்பு கிறானே அப்பேர்ப்பட்டவன் விஷயத்தில், அவன் அவ்வக்கினி யைப் புஷ்பவனமாக்கி விடுகிறான். எவன்மேல் ஆண்டவனுடைய கடாக்ஷப் பார்வை இருக்கின்றதோ அப்பேர்ப்பட்டவனுடைய பகையாளி கொசுவைப்போ லாய்விடுகிறான். அவ்விறகுகளில் நெருப்பைக் கொளுத்தினபோது அது ஆண்டவனுடைய கட்டளை யால் அணைந்துபோய் விட்டது. இப்படி அணைந்துபோய் விட்டதை அச்சண்டாளர்பார்த்து மறுபடியும் மறுபடியும் பன் முறை கொளுத்தியும் அது அணைந்து அணைந்து கொண்டே இருந் தது. கொஞ்சம்கூட எரியவில்லை. ஆனால் புகைமாத்திரம் எழும்பிக் கொண்டே இருந்தது. இவ்வாறெழும்பிய புகையை இப்ராஹீம் உஷ்த்தூர் என்பவர் கண்டு, தாம் மறைந்திருந்த குகையிலிருந்து புறப்பட்டு முப்பத்தோராயிரம் போர்ச்சேவகர்களுடன் திடீ ரென்றுப் நிர்ப்பயத்தோடு எஜீது என்பவனுடைய சேனையின்மேல் பாய்ந்தார். அப்போது எஜீது என்பவன் பயந்து திகில டைந்து “அய்யய்யோ! என்னமோசம் வந்து சம்பவித்தது” என்று சொல்லிக்கொண்டு தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள எண்ணித் தான் இருந்த இடத்தை விட்டு ஓடத்தொடங்கினான். இன்னும் அவன், இந்த சேனை பூமிக்குள்ளிருந்து எவ்விதமாய் முளைத்தது என்று வியப்பும் திகிலுமடைந்து புறமுது காட்டி ஓட்டம் பிடித்தான். அவன் மூறிபட்டு ஓடிக் கோட்டைக்குள் புகுந்துவிட்டான்.

இப்ராஹீம் உஷ்த்தூர் என்பவர் தன்சேனையை வெகு சீக்கிர மாய் அந்நெருப்பின் அருகில் கொண்டுபோய் அந்நெருப்பைப

அணைத்து அதை நாசமாக்கி விட்டு, அவ்விறகுக்குள் இருந்த பிரகாசமுள்ள சூரியரான முஹம்மது ஹனீபாவை வெளியாக்கினார். அவருடைய ஜோதியால் அவ்வனமுழுமையும் பிரகாசித்தது. அவ்வனம் ஒரு பூங்காவனமாய் மாறிவிட்டது. அவ்வரசரானவர்களுடைய புஷ்பதிரேகத்தின்மேல் கொஞ்சம்கூட அக்கினியின் சூடு படாதிருந்தது.

இப்ராஹீம் உஷத்தூர் என்பவர் அவ்வரசரவர்களுடைய பாதங்களின்மேல் விழுந்து ஒரு பல்லக்கைக் கொண்டு வந்து அதில் அவர்களை உட்காரவைத்து, சேனையுடன் வெகு சந்தோஷத்தோடு தன் ஸ்தலத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார். போர்ச்சேவகர்களும் தோழர்களும் முன் சென்று அவர்களைத் தங்கள் ஸ்தலத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய், ஒவ்வொருவரும் அவர்களின் பாதங்களில் விழுந்து தங்கள் கண்ணீரால் அப்பாதங்களை நனைத்தார்கள். பின்பு அவர்கள் எல்லோரும் சந்தோஷசாகரத்தில் மூழ்கியவர்களாய் ஜெயபேரிகையாகிய நக்காராக்களை அடித்தார்கள். சற்றுநேரத்திற்குள் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்கு பல சுவையுள்ள சூடான பதார்த்தங்கள் புசிக்கக் கொடுக்கப்பட்டன. இதன்றி தங்கள் உயிரினும் சிறந்த அவ்வரசர் பிராணபத்திலிருந்து காப்பாற்றப் பட்டதற்காக ஆண்டவனையும் ரஸூல் ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களையும் வாழ்த்திப் போற்றினர். அவ்வரசரானவர் பேருக்கு எண்ணிறந்த குதிரைகளையும் யானைகளையும் ஒட்டகங்கள் ஆடு மாடு வகைருக்களையும் சதகா கொடுத்தார்கள். அவ்வரசரானவர் தன் விஷயமாய் துக்கமடையாமல் ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் விஷயமாய் இரவும் பகலும் வெகு விசாரமுள்ளவர்களா யிருந்தார்கள். அவர்களுடைய விசாரம் சற்றேனும் குறையவில்லை. இரவும் பகலும் அவர்கள் துக்க சாகரத்தில் மூழ்கினவர்களாகவே யிருந்தார்கள்.

இப்படி யிருக்கும்போது அவர்கள் தம்முடைய சகோதரர்கள் வகைருக்களைப் பார்த்து "ஓ சுகதுக்கத் தோழர்களே! இப்போது ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை கொள்ள எவ்விதமாய்க் காரியங்களை நடத்தவேண்டும். நானோ மீட்டுக் கொள்ள வேண்டியதற்காக என் குடும்பத்தாரையும், வீட்டாரையும், இராஜ்ஜியத்தையும் விட்டுவிட்டு வந்தேன். ஆனால் எனக்கு என் மனதுக்குள்ளே என் சகோதரர் குமாரரை மீட்க வேண்டுமென்ற ஆசையும் விசாரமுமே கிளைத்துவிட்டது. அவரோ என்னுடைய இருக்கண்மணியாயும் என்

இருதய கண்டமாயுமிருக்கிறார். நான் என் கையில் பட்டயத்தைப் பிடித்து என்னால் கூடிய பிரயத்தனங்களெல்லாம் செய்தேன். ஆனால் விதியால் அசக்தனாய்ப் போனதால் அவரை மீட்க என்னால் முடியவில்லை. நான் ஒற்றைக் கை யுள்ளவனாய்ப் போனேன் பாருங்கள். என் ஆசை என் இருதயத்தில் மட்டுமே இருக்கவேண்டியதாய் நேரிட்டு விட்டதே. நான் என்ன செய்வேன் ?" என்று இவ்விதமாய் சொல்லித் துக்கித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் அவர்களுடைய கண்ணீர் வற்றாமலே இருந்து கொண்டிருந்தது. எல்லாத் தோழர்களும் அவ்வரசரானவர்களுக்கு மனத்திருப்தியும் மன தேற்றுதலும் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அவரை நோக்கி "ஓ அரசரானவர்களே! தாங்கள் துக்கிக்கவேண்டாம். நாங்கள் சொல்லுவதை தாங்கள் கேளுங்கள். தாங்கள் தங்களுடைய எல்லாக்காரியங்களையும் ஆண்டவன்மேல் ஒப்புவித்து விடுங்கள். ஆண்டவன் அதை சீராய் முடித்து விடுவான்" என்று சொன்னார்கள். இப்படி அவர்களுக்கு எல்லோரும் பலவிதமாய்த் தேறுதல் கூறியும்கூட அவர்களுடைய மனப்புண் ஆறாமலே இருந்தது. ஆகையால் அவர்கள் ஒரு இரவு ஆழ்ந்த துயரத்தோடு தங்கள் படுக்கையின் மேல் படுத்து நித்திரை போய் விட்டார்கள். அப்போது இருலோக சக்கிரவர்த்தியும் இரக்ஷகருமாகிய நபிகள் நாயகம் முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களைக் கனவில் தரிசித்தார். அவர்கள் அவரிடம் வந்து நின்றார்கள். நபிகள் நாயகம் (ஸல்) அவர்களுடைய ஜோதி பொருந்திய திருமுகத்தைக் கண்டதும் முஹம்மது ஹனீபா வெகு சந்தோஷப்பட்டு எழுந்து நின்று அவர்களுடைய பாதங்களை முத்தமிட்டார். ஹஸரத்து நபிநாயகம் அவர்கள் அவரைக் கழுத்தோடு அணைத்துக்கொண்டு. "என் பிரியமுள்ளவரே! உமக்கு வருத்தங்களும் துக்கங்களும் சம்பவித்தன" என்று சொல்லி அப்புயத்தின் காயத்தையும் கண்டு அதின்மேல் ஏதோ படித்து ஊதினார்கள். தம்முடைய திருக்கையால் அக்காயத்தைத் தடவினார்கள். பின்பு அவர்கள் ஹனீபாவை நோக்கி "ஓ சிங்கமானவரே! நீர் இப்படித் துக்கிப்பதின் காரணத்தை நம்மிடம் சொல்லும்" என்று திருவுளமானார்கள்.

அந்த அமிர்த வசனங்களைக் கேட்ட ஹனீபா அவர்கள், தனியாய்க் கடல் நடுவில் விழுந்து தத்தளிப்பவன் ஒரு கப்பலைக்

கண்டது போலும், கண் பார்வையைப் பெற்ற குருடன் போலும் சந்தோஷ மடைந்து "என் பாட்டனர் அவர்களே! என் தலைக்கு மேல் தாங்கள் எஜமானை யிருக்கிறீர்கள். இப்போது எனக்கு என் வாழ்நாளே கசப்பா யிருக்கிறது. ஏனெனில், நான் ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை மீட்க இவ்விதமான எல்லா வருத்தங்களையும் சகித்தேன். ஆனல் இப்போது நான் என் விதியால் அசக்தனய்ப் போனேன். நான் ஒற்றைக் கையுள்ளவனய் துக்கத்தை யடைகிறேன்," என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார். அப்போது ஹஸரத்து ரஸுலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் "என் அருமையானவரே! நீர் துக்கப்பட வேண்டாம். நீர் உம்முடைய புஜத்தை வரவழைத்து அதை உம்முடைய திரேகத்தில் அதின் ஸ்தலத்தில் ஒட்டி இந்த முஹரே நுபூவத்தையும் அதின் மேல் வைத்துக் கட்டிவிடும். அப்போது ஆண்டவனுடைய கிருபையால் உம்முடைய புஜம் உம்முடைய திரேகத்தில் பழையபடி ஒட்டிக் கொள்ளும். நீர் மூன்று வாரங்கள்வரை கட்டை அவிழ்க்க வேண்டாம். அப்போது நீர் சொஸ்தமடைவீர்" என்று இரக்ஷகர் அவர்கள் சந்தோஷச் செய்தியை அவருக்குச் சொல்லி விட்டு மறைந்து விட்டார்கள்.

உடனே அவ்வரசரானவர் விழித்துக் கொண்டு, ஹஸரத்து நபிகள் நாயகம் அவர்களின் மேல் அளவற்ற ஸலவாத்களை ஓதினர். பின்பு அவர் தம்முடைய சமீபத்தி லிருந்த சூட்சம புத்தியுள்ளவர்களும், தோழர்களுமாகிய நண்பர்களை நோக்கி, "ஓ என் அனுதாபிகளே! கேளுங்கள். நான் ஒரு சொப்பனம் கண்டேன். அச்சொப்பனத்தில் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் வந்து எனக்குச் சந்தோஷ செய்தியைத் திருவாய் மலர்ந்தார்கள். அவர்கள் என்னுடைய அளவற்ற துயரத்தைக் கண்டு தங்கள் கடாக்ஷத்தால் என்னைத் தமது கீழ்த்தோடு அணைத்து என் காயத்தின் மேல் ஓதி ஊதி, நான் நாளைய தினம் என்னுடைய புஜத்தை வரவழைத்து என் சரீரத்தின் மேல் அதின் ஸ்தலத்தில் ஒட்டி அதன் மேல் முஹரே நுபூவத்தையும் வைத்து பலமாய்க் கட்டி மூன்று வாரங்கள் வரை அக்கட்டை அவிழ்க்காமல் வைத்திருக்க வேண்டும் என்றும், அதுவரை நான் வெளியில் புறப்படாம லிருக்க வேண்டு மென்றும், அப்போது ஆண்டவனுடைய கிருபையால் என் கை முன்னிருந்தது போலாய்விடு மென்றும் எனக்குத் தங்கள் திரு

வாக்கால் சொல்லிப் போயிருக்கிறார்கள் என்று அவர்களுக்குச் சொன்னார்கள். அவ்வரசருடைய அனுதாபிகள் இந்த சொப்பனத்தைக் கேட்டு முழு இருதயத்தோடு விசுவாசித்து அவர்கள் தங்கள் துக்கங்களில் நின்றும் நீங்கினார்கள். பின்னும் அவர்கள் மங்கள வாழ்த்துதலின் சப்தங்களை உயர்த்தி அவ்வரசரானவர்களைப் பார்த்து "ஒ எங்கள் கிரீடரே! தங்கள் புஜத்தைக் கொண்டு வரும்படி எங்களுக்குத் தாங்கள் கட்டளை யிடுங்கள்" என்று ஒவ்வொருவரும் சொல்லத் தொடங்கினார்கள். அப்போது முஷீப்காக்கா என்பவரெழுந்து நின்று, "ஓ என் அரசரானவர்களே! அப்புஜத்தைக் கொண்டு வரும்படி தாங்கள் எனக்குக் கட்டளை யிடுங்கள். நான் அக்காரியத்தை நிறைவேற்றிப் புஜத்தை யடைவேன்" என்று சொன்னார். இதற்குப் பின் இப்ராஹீம் உஷத்துர் என்பவர் எழுந்து நின்று, "ஓ என் கிரீடரே! உயிருக்கு அஞ்சாதவனாகிய எனக்குத் தாங்கள் அக்கட்டளை யிடுங்கள். நான் அதைப் பூர்த்தி செய்து பாக்யத்தை யடைவேன். இது என்னாலேயே ஆகக்கூடிய காரியமா யிருக்கிறது. வேறொருவராலும் ஆகக்கூடியதல்ல. நானே எல்லா சங்கதிகளையும் அறிந்தவனா யிருக்கிறேன்" என்று வெகு தாழ்மையுடன் அனுமதி கேட்டார். பின்பு இரவு கழிந்து பொழுது விடிந்து சூரியன் உதித்ததும், இப்ராஹீம் உஷத்துர் என்பவருக்கே புயத்தை கண்டு பிடித்துக் கொண்டு வரும்படி அனுமதி அளிக்கப் பட்டது இப்ராஹீம் உஷத்துர் உடனே குதிரையின் மேல் ஏறி அத்திருப் புஜத்தைக் கொண்டுவரப் புறபட்டார். எந்த இடத்தில் அவ்வரசரானவர்களுடைய புஜத்தைப் பர்வியாகிய மர்வான் என்பவன் வெட்டி யிருந்தானோ அந்த இடத்துக்குச் சென்றார். அந்த இடமோ, அவ்வரசரானவர்கள் யானைகளை வெட்டி வெட்டிக்குவியல் குவியல்களாக்கியிருந்த இடமாயிருந்தது. அந்த இடத்தில் அளவற்ற யானைகள் செத்து மலைகளைப்போல் குவிந்து கிடந்தன. இதுவும் தவிர அவ்வரசரால் வெட்டப்பட்ட யானைகளின் துதிக்கைகள் ஒருபுறம் போர்போரீரய் கிடந்தன. ஆதலால் அவ்விடத்தில் காலெடுத்து வைப்பதற்காக கொஞ்சம் கூட இடமில்லாதிருந்தது. பின்னும் செத்த யானைகள் அழுகிக் கொண்டும் நாற்றமடித்துக் தோண்டும் பூழுக்கள் விழுந்து கொண்டு மிருந்தன. அந்த இடத்தில் இப்ராஹீம் உஷத்துர் என்பவர் அத்திருக்கையை தேடத் தொடங்கினார். அங்கிருந்த சவக்குவியல்களை ஒவ்வொன்றாய்க் கீழும் மேலுமாய்ப் புரட்டித் தேடினார். கடைசியில் அத்திருக்கையானது பட்டயத்தைப்

பிடித்தபடியே பூமியில் ஓரிடத்தி லிருந்து அகப்பட்டது. அதை அவர் கண்ட உடனே மிக்க சந்தோஷ மடைந்து, குதிரையின் மேலிருந்து இறங்கி அத்திருக்கையை எடுத்து முத்தமிட்டு அதைத் தன் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டார். அத்திருக்கையோ சற்றேனும் தன் ஸ்திதியி லிருந்து மாறுதிருந்தது. பின்பு இப்ராஹீம் உஷத்தூர் என்பவர் அதை சால்வையில் சுற்றிக் கொண்டு குதிரையின் மேல் ஏறிப் புறப்பட்டார். எதிரிகளில் ஒருவருடைய திருஷ்டிக்கும் புலப்படாமல் அவர் வெகு சீக்கிரமாய் தமது ஸ்தலத்திற்கு வந்து சேர்ந்தார். அத்திருக்கையை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சமுகத்தில் கொண்டு வந்து வைத்தார். அப்போது அவர்கள் அக்கையை அதின் ஸ்தலத்தில் வைத்து முஹரே நுபூவத்தைப் உரத்த சப்தத்தோடு படித்தார்கள். பின்னும் மூன்று தடவை அதன் மேல் ஊதினுர்கள். பின்பு அந்த முஹரே நுபூவத்தை அதின்மேல் வைத்துப் பலமாய் கட்டி விட்டார்கள். அப்பால் அவர்கள் தம்முடைய திருக்கையை எடுத்து ஆண்டவன் சன்னிதானத்தில் துவா செய்தார்கள். அப்போது எல்லா தோழர்களும் பின்நின்று ஆமீன் ஆமீன் என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்பு அவர்களை ஒரு அடக்கமான ஸ்தலத்தில் கொண்டு போய் வைத்து, வெகு பத்திரத்தோடு பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பத்தியமான பதார்த்தங்களே அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டு வந்தன. ஒருவருக்கும் அவ்வரசர் இருக்கும் இடத்திற்கு செல்ல அனுமதியில்லை.

ஆண்டவனுடைய கட்டளையால் அவர்களுக்கு அவர்களுடைய பிதாமகரின் துணையிருந்தது. பின்பு அப்புஜம் திரேகத்துடன் ஒட்டப்பட்டு சொஸ்தமடைந்து கொண்டிருந்தது. இன்னும் இரக்ஷகராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி வஸல்லம் அவர்களுடைய கிருபையால் நாளுக்கு நாள் ஆரோக்கியமாய்க் கொண்டிருந்தது. ஆண்டவன், ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய துஆவை ஒப்புக்கொண்டு அவர்களுடைய கையை சொஸ்தமாக்கி விட்டான். ஆண்டவனுக்கே சகலவல்லமையும் பூர்த்தியா யிருக்கிறது. அவனே ஒரு துரும்பை மலையாக்கவும், மலையைத் துரும்பாக்கவும் வல்லவன் அவன் சிப்பியில், மழையின் ஒரு துளியைக் கொண்டு நல்ல முத்தை உண்டாக்கும் குத்ரத்துள்ளவனு யிருக்கிறுன். இன்னும் அவன்

உலர்ந்துபோன மரத்தைப் பச்சையாக்கி துளிர்க்கச் செய்து அதில் கனிகளுண்டாகும்படி செய்கிற வல்லமை யுள்ளவனுமிருக்கிறான். அவனுடைய குத்ரத்தைப் பாருங்கள். அவன் சூரியனுக்கும் சந்திரனுக்கும் எவ்வித பிரகாசமான ஒளியைத் தந்திருக்கிறான்! உயிரோடிருக்கிறவனைப் பிணமாக்கியும், பிணமாயிருக்கிறவனை உயிர்ப்பித்தும் வைக்கிறான். கடலில் கப்பலை ஓடும்படிச் செய்கிறான். பூமியில் பசுமையான விரிப்பை விரிக்கச் செய்கிறான். அவ்வாண்டவனுடைய புகழை வர்ணிக்க யாருக்கும் சக்தியில்லை. அவனே சந்தேகமற பழுதற்றவனுமிருக்கிறான். இன்னும் அவன் ஹஸரத்து ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுக்காக வென்று முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய கையை முன்னைவிட வெகு பலமுள்ளதாகவும் உறுதியுள்ளதாகவும் செய்து விட்டான்.

எஜீது என்பவனுடைய வியகூால சங்கதி.

புத்திமான்களே! உறக்கத்தை விட்டுவிட்டு ஜாக்கிரதையுடன் பாருங்கள். ஆகாயமானது எஜீது என்பவனுக்கு எவ்விதத் துணை செய்து கடைசியில் எவ்விதக் கேட்டை அவன் மேல் கொண்டு வந்து விடுகின்றது. இந்த வானமோ பூர்வீக விசுவாச காதகனும், நம்பிக்கை துரோகியாயு மிருக்கிறது. இன்னும் அது சிலருக்குப் பாக்கியத்தின் பளபளப்பை சிலநாள்வரைக் காட்டுகின்றது. பின்பு அவர்களைக் கெடுதியின் சுழலிலும் தடுமாற்றத்திலும் போட்டுவிடுகின்றது. அப்பால் அவர்களின் தலை மேல் மண்ணைத் தூற்றியும் விடுகின்றது. எஜீது என்பவனோடு இப்ராஹீம் உஷத்தூர் என்பவருடைய கையால் அந்தமலை கிரகத்திலிருந்து தப்பிவெட்கத்தோடும் துக்கத்தோடும் ஓடிக் கோட்டைக்குள் புகுந்து கொண்டிருந்தான் பின்பு அவன் தன் தலைமயிர்களையும், கன்னங்களையும், கிள்ளவும், பிடுங்கிக்கொள்ளவும் தொடங்கினான். அவன் விசாரக்கடலில் மூழ்கிப் போயிருந்தான். அவன் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்குப் பயந்து நடுநடுங்கத் தொடங்கினான். அவர்களுடைய பயம் அவனுடைய இருதயத்தில் கல்லில் செதுக்கப்பட்ட அட்சரத்தைப் போல பதிந்திருந்தது. அவன் தன் புத்தியை எல்லாம் இழந்து விட்டான். அவனுடைய இடுப்போ முறிந்து போய்விட்டது. இன்னும் அவன் விசனத்தால் உருளவும் புரளவும் தொடங்கினான்,

விசனத்தின் கடலில் அகப்பட்டுப்போய் அவனுடைய இருதயத்தில் அநேக விசாரங்கள் உண்டாயிருந்தன. இன்னும் அவன் கண்களிலிருந்து நித்திரை ஒழிந்துபோய் இருள் மூடிக்கொண்டது. கண் திறந்து பார்த்தால் உலகம் இருளாயிருந்தது. படுக்கையில் படுத்துக்கொள்ளாமலே இருந்து கொண்டிருந்தான். இப்படிப்பட்ட சமயத்தில் அவனை நரகத்தில் போட்டுவிட வியாதி வந்துசம்பவித்தது. நாளுக்குநாள் வியாதி அதிகப் பட்டுக்கொண்டிருந்தது. அவனை அது கரைய வைத்துக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் அவன் அவ்வியாதியின் விஷயமாய் விசாரத்தின் தொட்டியிலும் கெடுதியின் நீர்ச்சுழியிலும் விழும்பொருட்டே, அப்போது அவன் இராஜ்யத்தையும் இராஜரீகத்தை ஆளுவதையும் மறந்துபோனுன் அவன் ஸ்திதி வேறு வகையாய்ப் போய்விட்டது. அவனுக்கு இருவகையான விசாரம் வந்து மூடிக்கொண்டது. இன்னும் விசாரத்தின் மேல் விசாரம் வந்து சம்பவித்தது. ஆதலால் அவன் தன் தலையை முட்டிக்கொள்ளவும் தலைமேல் அடித்துக்கொள்ளவும் தொடங்கினன். நாளுக்கு நாள் இவன்மேல் வலி மேன்மேலும் விருத்தி யடைந்து கொண்டிருந்தது. இதுவே மரண வலியாயிருந்தது. மரணம் அவனுக்குத் தன் முகத்தைக் காட்டிக் கொண்டிருந்தது. இதற்குள் இரண்டு வாரங்கள் கழிந்துபோய் விட்டன. இதன் பின் மூன்று வாரங்களும் கழிந்துபோய் விட்டன.

முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சொஸ்தமடைந்த பின் எஜீது என்பவனுடன் செய்த யுத்தம்.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய புஜம் தப்பட்டு விட்டது அப்போது அது முன்னுள்ள புஜத்தைவிட வெகுபலமுள்ள புஜமாய் இருந்தது. சோதி அவர்களுடைய நெற்றியிலிருந்து பிரகாசிக்கத் தொடங்கியது. இன்னும் அவர்களுடைய விருப்பத்தின் அக்கினி பற்றிக்கொண்டிருந்தது. அவர்கள் அடிக்கடி திமிஷ்க் தேசத்தைப் பார்க்கத் தொடங்கினர்கள். இன்னும் அப்பக்கிரீகளுக்கும் தரித்திரர்களுக்கும் சதகா கொடுக்கத் தொடங்கினர்கள். பணத்தையும் திரவியங்களையும் தட்டுத்தட்டுகளாகக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்

தார்கள். இன்னும் தேவதூதர்கள் வானத்தின் விதாதாளங்கள்
நிறைய நட்சத்திரங்களை அவ்வரசர் அவர்கள்மேல் நிவேதனம்
செய்து கொண்டிருந்தார்கள். சுவர்க்க கன்னிகைகள் அவர்
களுடைய தலைமேல் தங்கள் கைகளைத் தடவி தங்கள் தலைகளின்
மேல் கெட்டிகளை உடைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும்
சகல தோழர்களுடைய இருதயங்களிலிருந்தும் விசாரங்கள்
நீங்கிப் போய்விட்டன. இன்னும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா
அவர்களோ ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல்லல்லாஹு அலைஹி
வஸல்லம் அவர்களுடைய நாமத்தால் பாத்திஹா ஓதி எதீம்
களுக்கு அன்னத்தைப் புசிப்பித்தார்கள். இன்னும் பணங்களையும்
திரவியங்களையும் அவர்கள் பேரால் கைருத்து செய்தார்கள்.
இதன்பின் திமிஷ்க்கு தேசத்தின் கோட்டையைப் பிடிக்க
அவ்வரசரானவர் தங்கள் தோழர்களுடன் யோசனை செய்
தார்கள். இன்னும் அவர்கள் ஓ என் தோழர்களே! நான் போய்
திமிஷ்க்கு பட்டணத்தை ஒரு நிமிஷத்துக்குள் ஆண்டவன்
கிருபையால் பிடித்துக்கொள்கிறேன். ஓ தோழர்களே! எனக்கு
ஆண்டவனுடையவும் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்
லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடையவும் ஹஸரத்து முஹம்
மத் (ஸல்) அவர்களுடைய குமாரத்தியும் சொர்க்கலோகத்
தலைவியுமாகிய பாத்திமா நாயகியார் அவர்களுடையவும்,
ஆண்டவன் சிங்கமானவராகிய பராக்கிரமசாலியான ஹஸ
ரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்
களுடையவும் எஜமானனாகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹஸன் ரலியல்
லாஹு அன்ஹு அவர்களுடையவும் பிரமாண மிருக்கட்டும்.
இன்னும் எனக்கு ஹஸரத்து நபிநாயகம் அவர்களுடைய குடும்
பத்தின் வெட்கம் அதிகமாயிருக்கின்றது. இதுவும் தவிர ஒளலி
யாக்களின் அரசராயும் கர்பலாவில் ஷஹீதானவராயுமாகிய ஹஸ
ரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடை
யவும் பிரமாண மிருக்கட்டும். நான் இப்போது என்னுடைய
மனக்கருத்தை உண்மையாய் நிறைவேற்றுவேன்; பகையாளியை
நாசமாக்குவேன். ஓ என் தோழர்களே! நீங்கள் இப்போது
ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய
பிரியமுள்ளவர்களா யிருக்கிறீர்கள். இன்னும் நீங்கள் தெய்வ
சிங்கமானவராகிய ஹைதரே கர்ரார் அவர்களுடைய உட்பிறப்

பானவர்களாயு மிருக்கிறீர்கள். இன்னும் நீங்கள் விலாயத்தின் அரசர்களாயும் பால சிங்கங்களாயும் ஜெயவீரர்களாயும் பராக்கிரமத்தின் களத்தின் மேல் ஜெயிப்பவர்களாயு மிருக்கிறீர்கள். ஆகையால் கோட்டையைப் பிடித்துக்கொள்வது உங்களுக்கு ஒருவிதமான பாரமுமல்ல. யாதொரு வருத்தமுமில்லை. உங்கள் கைகளில் தெய்வசின்மானவரின் பட்டயங்களிருக்கின்றன" என்று சொல்லிப் பின்பு அவர்கள் தம்முடைய போர்ச்சேவகர்களின் எண்ணிக்கையைச் செய்தார்கள். அப்போது அச்சேவகர்களோ ஓர் இலட்சத்தி முப்பத்திராயிரம் பேர்களிருந்தார்கள். ஒரு நாள் இரவின் பின்ஜாமத்தில் அவ்வரசரானவர் எழுந்து சேனையை அலங்கரித்துப் பகையாளியின்மேல் யுத்தம் செய்ய "அல்லாஹு யப்அலு மாயஷாவு" என்று சொல்லிக்கொண்டு சேனையுடன் புறப்பட்டார்கள். இவர்களுடன் எல்லாத் தோழர்களுமிருந்தார்கள். போர்ச்சேவகர்கள் கோட்டையின் அகழின் சமீபத்தில் போய் நின்றுகொண்டார்கள். பின்பு அவ்வரசரானவர் ஒரு பாய்ச்சலாய்ப் பாய்ந்து ஒரு நிமிஷத்துக்குள் அந்த அகழைத் தாண்டி கோட்டையின் கதவெதிரில் நின்று, அதை குருஜு என்ற ஆயுதத்தை திருப்பிக்கொண்டு அடித்தார்கள். அதனால் அக்கதவு உடைந்து போய் தாள்தூளாய் விட்டது. இன்னும் அவர்கள் தமுடைய கையால் அதை வீழ்த்தி விட்டு மற்றொரு கதவை கையால் தூக்கி யெடுத்துக்கொண்டு போய் அவ்வகழியின் மேல் ஒரு பாலம் கட்டிப் போர்ச்சேவகர்களை அதின் மூலமாய் கோட்டைக்குள் போக விட்டார்கள். ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கோட்டைக்குள் போனபோது அந்த ஜனங்கள் எல்லோரும் அயர்ந்த நித்திரையிலிருந்தார்கள். இவர்கள் "யா அலி! யா அலி!" என்று சப்தங்களை யுயர்த்தினார்கள் அப்போது திமிஷ்க்குப் பட்டணத்துக்குள் பரப்பரப்பும் பதட்டமும் இரைச்சலும் கூக்குரலும் உண்டாய்விட்டன. அவ்வரசரானவர்கள் மின்னலைப்போல அகங்காரத்தோடு எஜீதிகளின் மேல் பாய்ந்து அவர்களை வெட்டத்தொடங்கினார்கள். இன்னும் மேகம் கர்ஜிக்கிறதைப்போல் சத்துருக்களின் மேல் கர்ஜித்துக்கொண்டு பட்டயத்தின் வீச்சுகளை வீசிக்கொண்டிருந்தார்கள். மரணமோ அந்த நீசர்களை வந்து அமுக்கிக்கொண்டது. பின்னும் எஜீதிகளை இரக்கமின்றி வெட்டிக்கொண்டிருக்கும் போது அநேகர்

ஓடத் தொடங்கினர்கள். பாருங்கள். ஒரு நிமிஷத்துக்குள் ஆயிரம் ஆயிரங்களானவர்களை வெட்டி நரகத்துக்கு அனுப்பி வைத்து விட்டார்கள். இன்னும் எவர்கள் எதிர்த்துக்கொண்டிருந் தார்களோ அவர்களை அவர்கள் சங்கரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். எவர்களை அவர்கள் அடித்துக்கொண்டிருந்தார்களோ அவர்கள் செத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொரு தெருவிலும் அளவற்ற பிரேதங்கள் குவிந்து கிடந்தன. இரவு போய்விட்ட போது விடியற் காலத்தின் வெளிச்சம் காணப்பட்டது. அவ் வரசரானவர்களுடைய போர்ச்சேவகர்கள் சத்துருக்களைப் பொறுக்கி பொறுக்கித்தேடித்தேடி வெட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் பயத்தால் அகழில் விழுந்து செத்தார்கள். இவ்விதபெருத்த சங்காரம் நடந்து கொண் டிருந்தபோது அந்த மர்வான் என்பவன் நித்திரையில் இருந்தான். பின்பு இவன் தடுமாறி எழுந்து ஒவ்வொரு இடத்திலும் அரசரவர்களுடைய சேனை பரவிப்போயிருப்பதைக் கண்டு 'அய்யய்யோ! எங்களுடைய பிழைப்பு வீணயிருக்கிறது. நம் முடைய ஆயுளெல்லாம் மண்ணில் போய்விட்டதே' யென்று சொல் லிபாக்கியங்களையும் வீடுவாசல் பிள்ளைக்குட்டி முதலியவை களையும் விட்டுவிட்டு ஓடத் தொடங்கினன். இன்னும் அவன் திகிலடைந்த வனும் வியாகூல மடைந்தவனுயு மிருந்தான். அப் போது மாஹியா என்பவர் அவனைக் கண்டு "ஓ குருட்டு இருதய முடையவனே! ஓ இருண்ட கபாலமுள்ளவனே! எங்கே ஓடுகிறாய்? இப்போது உன்னுடைய இருப்பிடம் தோஜக்கா யிருக்கிறது. நீ அநியாயமாயும் பலாத்காரமாயும் ஹஸரத்து ரஸூலுல்லா ஸல் லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய பேரர்மார்களை நரச மாக்கினய். ஓ பாவியே! நீ என்னுடைய கையால் தப்பி எங்கே போவாய்?" என்று அவனுடன் சொல்லி வெகுசீக்கிரமாய் அவனுடைய கைகளை முதுகின் பின் கட்டி, அரசரானவர்கள் முன் அவனைக் கொண்டுவந்து நிறுத்தி, அரசரை நோக்கி "ஓ என் அரசரானவர்களே! இவனே தங்கள் சகோதரர்களுடைய கொலை ஞனு யிருக்கிறான்," என்று சொன்னர். அப்போது அவர்கள் இதைக்கேட்டு இவனை எவ்விதமாய்க்கொல்லவேண்டு மென்று அவரிடத்தில் கேட்டார்கள். அதற்கு அவர் இவனுடைய காது களையும் மூக்கையும் அறுத்துவிட்டு, கேடான ஸ்திதியோடு

பிழைக்கும்படி அவனைக் கொல்லாமல் விட்டுவிட வேண்டுமென்று சொன்னார். அவ்ரசரானவர்கள் அதைக்கேட்டு அவ்விதமாகவே செய்து அவனை விட்டு விட்டார்கள். அவனோ அழுது கொண்டு புறப்பட்டான். இவ்வித வேதனையில் அவன் எங்கெங்த இடம் போய்க் கொண்டிருந்தானோ அவ்விடங்களில் எல்லாம் அவன் குத்தும் உதையும் பட்டுக் கொண்டிருந்தான். பின்பு அவன் ஊரில் இருப்பது அவமானமா யிருக்கிறதென்று எண்ணி, வனாந்தரம் போய்ச்சேர்ந்தான். இன்னும் அவன் அவ்விடமிருந்துகொண்டு கலகத்துக்காக வெகு பெரிய சேனையைச் சேகரிக்கத் தொடங்கினான். அவ்வரசரானவர்கள் மாஹியா என்பவரைத் தம்முடன் வைத்துக் கொண்டார்கள். பிழைத்திருந்த மற்ற எல்லா ஜனங்களும் அவ்வரசரானவர்களிடம் வந்து பைஅத்து செய்து அவர்களுக்கு கீழ்ப்பணிந்து கொண்டார்கள். பின்பு அவ்வரசரானவர் எஜீதுஎன்பவனை நாசமாக்க அவனுடைய அரண்மனைக்குள்போய், தன் சகோதரர்களின் கொலைஞனை வெகுவாகத் தேடினார்கள். அப்பாவி அகப்படவேயில்லை. ஆகையால் அவன் எந்தஇடத்திலேயாவது ஒளிந்துக் கொண்டிருப்பான், அவனைக் கண்டு பிடியுங்களென்று போர்ச் சேவகர்களுக்குச் சொன்னார்கள். அப்போது போர்ச் சேவகர்களும் மற்ற சகலரும் அவனைத் தேடத் தொடங்கினார்கள். அப்படித் தேடியும் அவனை ஓரிடத்திலும் கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. அவனுடைய துப்பும் துலங்கவில்லை. இன்னும் அவனைக் கண்டு பிடிக்க ஒவ்வொரு கிரகத்திலும் ஒவ்வொரு அறையிலும் ஒவ்வொரு மூலையிலும் ஒவ்வொரு பெட்டியிலும் தடங்களிலும் இடங்களிலும் கொல்லைகளிலும் தேடினார்கள். இப்படித் தேடியும் அவன் அகப்படவில்லை. ஆதலால் அவர்கள் அவன் தன் உயிரைக் கைகழுவி எங்கேயோ ஓடிப்போய் விட்டான் என்று சொல்லி, அரண்மனையை விட்டு வெளியே புறப்பட்டு வானத்தின் மேல் திருஷ்டியைப் போட்டார்கள். அப்போது கோட்டையின் பக்கம் சோதி நிறைந்த ஒரு சுவாலையை அவர்கள் கண்டார்கள். அச்சுவாலையோ வானத்தின் மேல் போய்க் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் அதைப் பார்த்து அதன் சமீபம் போய் "ஓ சுவாலையே ஏன் நீ போகிறாய்? உன்னை எவன் உலகத்தில் படைத்திருக்கிறானோ அவன் என்னையும் படைத்துப் பூமியில் வைத்திருக்கிறானே அவ்வாண்டவனுடைய சங்கதி என்ன வாகும்? அதை

எனக்கு நீ தெளிவாய்ச் சொல்வாயாக. இன்னும் நீ ஏன் வானத்தின் மேல் போகிறாய்? உன் நாமத்தையும் எனக்குக் காட்டுவாயாக" வென்று சொன்னார்கள். அப்போது அந்தச் சோதி பொருந்திய சுவாலையோ "ஓ ஹனீபா என்பவரே! கேளும். நானே ஹஸரத்து அலி முர்த்துஜா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரராகிய இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய ஆத்மாவா யிருக்கிறேன். நான் கர்பலாவில் ஷஹீதானவனா யிருக்கிறேன். இவ்விடமிருக்கும்படி எனக்கு ஆண்டவனுடைய கட்டளையா யிருந்தது. கேளுங்கள் எஜீது என்பவன் ஆண்டவனுடைய ஆக்கினைக்கு உள்பட்டு ஒரு கிணற்றுக்குள் செத்துக் கிடக்கிறான். நீர் போய்ப் பார்த்து சீக்கிரமாய்த் திரும்பி, தம்முடைய ஸ்தலத்துக்கு வந்து சேரு" மென்று சொல்லி அந்தச் சுவாலை வானத்தின் மேல் போய் விட்டது. அவ்வரசரானவர் இந்த அந்தரங்கமான சங்கதியைக் கேட்டபோது அவர்கள் தம்முடைய கையில் பட்டயத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு அந்தக் கிணற்றுக்குள் அவனைப் பார்க்கப் புறப்பட்டார்கள். அந்தக் கிணறே பாதாளம் போலவே இருந்தது. அதில் அவன் கேடான ஸ்திதியோடு வாயைத் திறந்து செத்துக் கிடந்தான். இவ்வித ஸ்திதியோடு அவன் செத்துக்கிடந்ததை அவர்கள் கண்டார்கள். எஜீது என்பவன் தோஜக்கு போய்ச் சேர்ந்தான்.

ஹஸரத்து ஜைனுல் ஆபிதீன் அவர்களை முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சிறையி லிருந்து வெளியாக்கினது.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் எஜீது என்பவன் செத்துக் கிடந்ததைப் பார்த்தார்கள். அதன் பின் திரும்பி ஜைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை சிறைச்சாலையி லிருந்து மீட்பதை மனதில வைத்துக் கொண்டு அச்சிறைச் சாலையை விசாரித்துக் கொண்டே அவ்விடம் போனார்கள். அவ்விடத்திய காவல்காரன் வெகு ஒழுக்கத்தோடு அவ்வரசர்களுடைய பாதங்களைப் பணிந்து நின்றான். அப்போது அவர்கள் அந்தக் காவல்காரனைப் பார்த்து "ஓ கன்னுசே! நீ இச்சாலையின் திறவுகோலைக் கொண்டு வந்து என்னிடங்கொடு" வென்று சொன்

ஞர்கள். அதற்கு அவன் "ஓ அரசரானவர்களே! அந்தக் கன்ஞ சாகிய எஜீது என்பவன் இந்தக் கதவின் திறவுகோலைத் தன்னுடைய இடுப்பில் சதாகாலம் வைத்துக் கொண்டிருந்தான். அது என்னிடமில்லை" என்று சொன்னன். அப்போது ஹஸாத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் இதைக் கேட்டு தம்முடைய கையிலிருந்த குருஜு என்ற ஆயுதத்தைத் திருப்பி அக்கதவின் மேல் பலத்தோடு அடித்தார்கள். தக்ஷணமே அக்கதவு உடைந்து போய் விட்டது. பின்பு அவர்கள் அதற்குள் பிரவேசித்தார்கள். இவர்களை பீபீ உம்மு ஸலீமா அவர்கள் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு ஹஸரத்து ஜைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களிருந்த இடம் போய் "ஓ துக்கம் நிறைந்த மனமுள்ளவரே! எழுந்து நில்லும். ஆண்டவன் கிருபை உம்மேலிருக்கிறது. அவன் உம்முடைய சிறியதந்தையை அனுப்பி வைத்திருக்கிறன். அவர் வந்திருக்கிறர். சந்தோஷத்தை யடையும்" என்று சொன்னர். இதை அவர்கள் கேட்டு சந்தோஷப்பட்டு எழுந்து நிற்கவே அரசரானவர் அவர்களைத் தன் கழுத்தோடு அணைத்துக் கொண்டார்கள். பின்பு அவ்விருவர்களும் கண்ணீர் உதித்தார்கள். பின்பு அரசரானவர் ஹஸரத்து ஜைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்கு மன ஆறுதல் செய்து ஸபூர் செய்வதின் வசிய்யத்தும் செய்தார்கள். பின்னும் சிறைச்சாலையில் சிறையா யிருக்கும் அக்குடும்பத்தார் சகலரையும் கொண்டு வரும்படி அவ்வரசரானவர் கட்டளை யிட்டார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் வந்தார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் மெலிந்துபோ யிருந்தார்கள். அவர்கள் திரேகத்தின் மேல் தோலும் எலும்புமே இருந்தன. அவர்கள் எல்லோரையும் ஸ்நானம் செய்விக்க கட்டளை யிட்டு, அவர்களுக்கு ஜரிகை உடுப்புகளை உடுத்தும்படி செய்தார்கள். பின்பு ஹஸரத்து ஜைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை சிம்மாசனத்தின் மேல் கொண்டு போய் உட்காரவைக்கப் பிரயத்தனம் செய்தார்கள்.

முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் ஜைனுல் ஆபிதீன் அவர்களை சிம்மாசனத்தின் மேல் உட்காரவைத்த செய்தி.

ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் ஹஸரத்து ஜைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய தலைமேல் கிரீ

டத்தை வைத்துத் தம்முடைய சகல தோழர்களுடன் அவர்களை சிம்மா சனத்தின் மேல் கொண்டுவந்து உட்காரவைத்தார்கள். பின்பு முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அரச ஒழுங்கின்படி ஸலாம் செய்தார்கள். இதன்பின் சகலரும் வரிசை வரிசையாய் கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்கள் முன் நின்றிருந்தார்கள். பின்னும் பாஹியா என்பவர் மந்திரித்துவத் துக்காக தக்கவரா யிருக்கிறார் என்றும், அவருடைய விசுவாசமோ அவ்வீட்டார் விஷயத்தில் சுய துக்கமுள்ளதா யிருக்கிற தென்றும், ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் அறிந்து தம்முடைய தயவால் அவரை ஹஸரத் ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய மந்திரியாக்கினார்கள்.

பின்பு சுப மங்கள மேளங்களும் நகருக்களும் பறைகளும் அடிக்கப்பட்டன. பின்னும் ஒவ்வொரு இடங்களிலும் ஆனந்தங் களும் சந்தோஷங்களு முண்டாயிருந்தன. அப்பால் பணங்களையும் திரவியங்களையும் தானமும் தர்மமுஞ் செய்யத் தொடங்கினார்கள். எவர்கள் அனுதாபிகளா யிருந்தார்களோ அவர்கள் எல்லோரும், சந்தோஷத்தை யடைந்தார்கள். எவர்கள் பகைஞர்களா யிருந் தார்களோ அவர்கள் எல்லோரும் நாசமாய் போனார்கள். இருலோக எஜமானவராயும் தற்கால இமாமானவ ராயும் தோஷமற்ற அரசராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரரானவரா யுமாகிய ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் சிம்மாசனத்தின் மேல் உட்கார்ந்தார்கள். அப்போது சகலரும் ஆண்டவனுக்கு ஷுக்குரை நிறைவேற்றினார்கள். இன் னும் அவர்கள் சிம்மாசனத்தின் மேல் உட்கார்ந்த அந்நாள் வெள்ளிக்கிழமையா யிருந்தது. இதன்பின் அவ்வரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் "ஓ என் சகோதரர் பிள்ளையே! இப்போது நீர் என்னுடன் மஸ்ஜிதுக்கு வாரும். குத்பாவை ஓதும்" என்று சொல்லிச் சேனை சகிதமாய் அவர்களை மஸ்ஜிதுக்குக் கொண்டுபோனார்கள். பின்னும் மஸ்ஜிதுக்குள் போனபின் ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களை மிம்பரின்மேல் ஏற்றினார்கள். இந்த இமாம் அவர்களுடைய முகம் சந்திரனைப்போல் ஒளியுள்ளதாய் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் ஹஸரத்து ரஸூ

அல்லாஹு ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய அன்புள்ளவராகிய ஷீயத்தின் வானத்துடைய நட்சத்திரமானவர் மிம்பரின்மேல் நின்று, முதலில் ஆண்டவனுடைய ஏகத்துவத்தை விளங்கப் பண்ணினர். பின்பு அவர்கள் ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய புகழை வாழ்த்தினர். இதன்பின் கியாமத்து நாளின் வேதனைகளுடைய பயானைத் தெளிவாய் திருவாக்கால் விவரித்துச் சகலருக்கும் தெரியப்படுத்தினர். அப்போது மஸ்ஜிதில் உட்கார்ந்திருந்த சகலரும் கேட்டு பெருமூச்சிட்டு அழத்தொடங்கினர்கள். அப்போது ஹஸரத்து இமாம் அவர்கள் "ஓ ஜனங்களே! நானே எஜீது என்பவனால் வேதனையடைந்து, தோஷமற்ற பரிசுத்த இமாமாகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரனும், சொர்க்கலோகத் தலைவியாகிய ஹஸரத்து பாத்திமா நாயகியார் அவர்களுடையவும் தெய்வ சிங்கமாகிய ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடையவும் புத்திரனும், தீர்க்க தரிசிகளின் சக்கிரவர்த்தியானவரும் முடிவான தீர்க்கதரிசியானவரும் உங்கள் இரக்ஷகராயுமான ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுடைய பேரப்பிள்ளையாயு மிருக்கிறேன் என்று சொன்னர்கள். அப்போது ஜனங்கள் இவ்வித சொற்களை இமாம் அவர்கள் சொல்லக்கேட்டு; கீழேவிழுந்து உருண்டு உருண்டு அழுதார்கள். இதன்பின் ஹஸரத் முஹம்மது ஹனீபா ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் உரத்த சப்தத்தோடு காரமத்தைச் சொன்னர்கள். இமாம் அவர்களோ இமாமத்துச் செய்தார்கள்.

இவ்விதமாக ஸலாத்துல் ஜும்ஆவை முடித்தார்கள். இதன்பின் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் ஹஸரத்து இமாம் அவர்களுடைய தலைமேல் கிரீடத்தை வைத்து சிம்மாசனத்தின் மேல் உட்காரவைத்து, அரச பரிபாலனத்தின் ஒழுங்குகளையும் சட்டங்களையும் அவர்களுக்குப் போதித்தார்கள். இன்னும் வீரத்துடையவும் பராக்கிரமத்துடையவும் யுத்தங்களுடையவும் வகைகளையும் கூட அவர்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தார்கள். இன்னும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் எஜிது என்பவனை நாசமாக்கி அவனை நரகத்துக்கு அனுப்பிவைத்து அவனுடைய சகல தேசங்களையும் சொத்துப்பொருள்களையும்கைப்பற்றிக் கொண்

டார்கள். இன்னும் வைடூரியங்களையும் சிகப்புகளையும் பச்சைகளையும் முத்துக்களையும் இரத்தினதிகளையும் பவளங்களையும் பொக்கிஷங்களையும் இராஜ்ஜியத்தையும் இராஜ்ஜியத்திலுள்ள சகலமானவற்றையும் கைவசமாக்கிக் கொண்டார்கள். இதுவும் தவிர அவனுடைய சேனை பதினைந்து இலட்சமிருந்தது. அப்போர்ச்சேவகர்கள் எல்லோரும் கீழ்ப்பணிந்து விட்டார்கள். இவைகளை எல்லாம் இமாமாகிய ஹஸரத்து ஜைனுல் ஆபிதீன் அவர்கள் வசம் ஒப்பிவித்து விட்டார்கள். பின்பு ஹஸ்ரத் முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் எல்லோருக்கும், யானைகளையும் குதிரைகளையும் ஆடை ஆபரணங்களையும் கொடுத்தார்கள். இன்னும் சஜானவையும் பங்கிட்டார்கள். தோழர்களும் அனுதாபிகளும் மற்றும் சகலரும் வெகு சந்தோஷ ஸ்திதியோடு வாழத் தொடங்கினர்கள்.

முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் எல்லா தோழர்களையும் அவரவர்களின் தேசங்களுக்கு அனுப்பியவரலாறு.

அரசரானவர்களாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் ஒருநாள் சபையிலிருந்தபோது, அச்சபையில் அவர்களுடைய சகோதரர்களும் அவர்களுடன் இருந்தார்கள். இன்னும் வானத்தின்மேல் சந்திரனைச்சுற்றி இருக்கும் நட்சத்திரங்களைப் போல் அச்சபையார் எல்லோரும் அவர்களை சூழ்ந்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். அந்தச் சபையோ நிறைந்த ஜோதியால் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது இன்னும் அவர்கள் எல்லோரும் ஆண்டவனுடைய தியானத்தில் பரிபூரணர்களா யிருந்தார்கள்.

அத்தருணத்தில் எஜீது என்பவனுடைய யுத்தத்தின் சமாச்சாரங்கள் புறப்பட்டன. அப்போது பலர் பலப்பல வகையாய்ப் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வேளையில் அவ்வரசரானவர்களுக்கு தன் தேசத்துடையவும், வீடுவாசல் சமசாரம் முதலியவைகளுடையவும் ஞாபகம் வந்து விட்டது அப்போது அவர்கள் தமது தோழர்களைப் பார்த்து "ஓ என் தோழர்களே! நான் சொல்லுவதை நீங்கள் கவனமாய்ச் செவிகொடுத்துக் கேளுங்கள்: நான் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு

அவர்களுக்காக இந்த சத்துருவின்மேல் படையெடுக்க புறப் பட்டேன். இன்னும் நான் என்னுடைய வீடுவாசலையும் குடும்பத் தார்களையும் விட்டு விட்டு அவ்வீட்டாரை சிறைச்சாலையிலிருந்து விடுதலையாக்கப் புறப்பட்டேன். பரிசுத்தனாகிய ஆண்டவன் என் மனக் கருத்தைப் பூர்த்தியாக்கினன். இன்னும் அவன் என் எண்ணத்தை நிறைவேற்றினன். இப்போதோ நான் மனத்திருப்தி வயுடையனுனேன். நான் என் கருத்தைக் கைக்கொண்டேன். இப்போது நீங்கள் எல்லோரும் தங்கள் தங்கள் தேசங்களுக்குப் போய்த் தங்கள் தங்கள் குடும்பங்களோடு சேருங்கள். என்று சொன்னார்கள். அரசரானவர் கூறிய இந்தச் சங்கதிகளை அவர்கள் கேட்டபோது எல்லோரும் சப்தமிட்டு அழு தார்கள். இன்னும் அவர்கள் "ஓ எங்கள் அரசரானவர்களே! எங்கள் உயிர் உங்கள்மேல் அர்ப்பணமாக யிருக்கிறது. மூன்று வருடகாலமாய் நாங்கள் தங்களுடைய பாதங்களினால் பாக்கி யத்தை யடைந்து கொண்டிருந்தோம். ஒரு நாளும் நாங்கள் தங்களுடைய உத்தரவன்னியில் நடக்கவில்லை. தங்கள் கட்டளையின்மேல் நாங்கள் யுத்தம் செய்தோம். நாங்கள் தங்கள் கட்டளையை மீறவில்லை. நாங்கள் யுத்தஞ்செய்து பகையாளி களை நாசமாக்கினோம். நாங்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து தங்க ளுடைய உறவினால் புஷ்பவனத்தில் புஷ்பங்கள் மலர்ந்து கொண்டிருப்பதைப்போல் மலர்ந்து கொண்டிருந்தோம். இப்போது எங்கள்மேல் தங்கள் கிருபை ஏன் குறைந்திருக்கிறது? இவ் விஷயத்தில் எங்கள் புத்தி எட்டாததாயிருக்கிறது. தங்கள் பாதங்களிலிருந்து ஏன் எங்களைத் தூரமாக்குகிறீர்கள்? ஏன் எங்களை மனங்கரையச் செய்கிறீர்கள்? எங்களுக்கு தங்களுடைய பாதங்களின் பாக்கிய மிருக்கட்டும். ஆகையால் தாங்கள் எங்களைத் துர்விதியுள்ளவர்களாக்காதீர்கள் என்று விண்ணப்பஞ் செய்து கொண்டார்கள். இதை ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் கேட்டு, "ஓ என் தோழர்களே! துன்யாவானது அழிவுள்ளதா யிருக்கிறது. ஆகையால் நீங்கள் திருமக்கத்துடை யவும் மதீனமாநகரினுடையவும் தரிசனம் செய்து பாக்கியத்தை அடைந்து, சுகமே தங்கள் தங்கள் தேசங்களுக்குப் போயிருங்கள் என்று சொன்னார்கள். இன்னும் அவர்கள் எங்கள்மேல் ஹஸரத்து நபிகள்நாயகம் அவர்களுடையவும் ஹஸரத்து மௌலா அலி ரலி

யல்லாஹுஅன்ஹு அவர்களுடையவும் மாதாவாகிய ஹஸரத்து பாத்திமா நாயகியார் அவர்களுடையவும் கிருபை இருக்கின்றது என்று சொன்னார்கள். சூட்சும புத்தியுள்ளவர்களா யிருந்த அத் தோழர்கள், இவ்வித சொற்களைக்கேட்டு அழவும் துக்கப்படவும் தொடங்கினார்கள். இவ்வித கஷ்டம் அவர்கள்மேல் சம்பவிக்கவே காற்றின்மேல் பறக்கும் பறவைகளும், ஜலத்திலிருக்கும் மச்சங் களும் அழத் தொடங்கின பின்பு அந்தத் தோழர்கள் புகழ்ந்து சபர்செய்து "எங்கள் அரசரானவர்களே! முதலில் தாங்கள் தங்கள் தேசமாகிய எமன் தேசத்துக்குபோகப் புறப்படுங்கள். அதன் பின் நாங்கள் எங்கள் எங்கள் சுயதேசங்களுக்குப் போகப் புறப்படுகிறோம்" என்று சொன்னார்கள். அப்பால் அவ்வரசரானவர் ஓ என் தோழர்களே! ஓ என் அன்புடைய பூங்காவனத்தின் புஷ்பங்களே! நீங்கள் சதாக்காலமும் என்மேல் கிருபை வைத்துக் கொண்டிருங்கள். இப்போது நான் இவ்விடத்தில் சிலநாள் இமாமாய் இவ்விடம் இருப்பேன். எல்லாத் தேசத்தையும் சொத்துக்களையும் பரிபாலனம் செய்வேன். ஆதலால் நான் இவ்விடமிருக்கவேண்டியது அவசியமாயிருக்கிறது. ஆகையால் நீங்கள் சுகமே சுயதேசங்களுக்குப் போங்கள் என்று அவர்க ளுக்கு சமாதானம் சொல்லி சபையைக் கலைத்து விட்டார்கள்.

பிறகு அஸ்தமித்தது. இரவு வந்து சம்பவித்தது. பின்பு வானவிளக்கு (சந்திரன்) ஆகாயத்தின்மேல் வெளிச்சத்தைத் தந்தது. எல்லோரும் படுக்கைக்குப்போய் சுகமே நித்திரை செய்தார்கள். பின்பு இரவு நீங்கிப்போய் சூரியன் புறப்பட்டான். அப்போது சபையின் பூங்காவனமானது புஷ்பங்களைப்போல மலர்ந்த துடடனே சேனைகளின் எல்லாத் தலைவர்களும் அவ்வரச ரானவர்களாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சமுகத்தில வந்து அவர்களைக்கண்டு, தாங்கள் பிரிந்துபோவதின் துக்கத்தால் அழுது அவர்களுடைய பாதங்களின் மேல் பணிந்து முத்தங்களிட்டார்கள். இவர்களுடைய அழுகையைக்கண்டு அவ் வரசரானவர்களும் அழுதார்கள். பின்பு அவர்கள் இவர்கள் எல்லோரையும் வெகு கிருபையுடன் தம்முடைய நெஞ்சோடு அணைத்து, அவர்களுக்கு மனஆறுதல் சொன்னார்கள். இதன் பின் அத்தோழர்கள் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு அவர்களைப் பிரிந்து ஆஹா, ஓஹோ வென்று சொல்லிக்கொண்டு தங்கள் தங்கள் சுய

தேசங்களுக்குப் புறப்பட்டார்கள். இவர்களில் எல்லோருக்கு முன் முஷீப்காக்கா என்பவர் சேனையுடன் தன் தேசமாகிய இராக் தேசத்துக்குப் போனார். இவருக்குப்பின் துர்க்கிகளாகிய தோகான் என்பவரும் மோகான் என்பவரும் ஆக இவ்விரு சகோதரர்களும தங்கள் தேசமாகிய தப்ரேஸ் தேசத்துக்குச் சேனையுடன் போனார்கள். இவர்களுக்குப்பின் இப்ராஹீம் உஷத்துர் என்பவர் தன் குமாரரோடு தன் தேசமாகிய ஙஜப் தேசத்துக்குப் போனார். இவருக்குப்பின் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய மூன்று குமாரர்களாகிய தாலிப் அலி வகைரூக்கள் தங்கள் தேசமாகிய பக்தாது தேசத்துக்குப் போனார்கள், பின்பு அவ்வரசரான ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள், தம்முடைய சகோதரப் பிள்ளையிடம் இருந்து கொண்டு திமிஷ்க் தேசம் முழுமையும் கைப்பற்றிக்கொண்டு அரசாளத்தொடங்கினர் கள். பின்பு அவர்கள் ஷருவின்படியுள்ள எல்லா அஹ்காமுகளையும் தேசமுழுவதிலும் நிறைவேற்றினார்கள். மறுபடியும் ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களைப் பட்டத்தில் உட்காரவைத்து, அரசாக்ஷிப்பொறுப்பை அவர்களுடைய கையில் ஒப்புவித்தார்கள். அப்போது பூமியிலுள்ள எல்லா ஜீவ ஜந்துக்களும் சமுகத்திலுள்ள எல்லா உயிர்ப்பிராணிகளும், வானத்திலுள்ள எல்லா மலாயிக்குகளும் சந்தோஷ மடைந்தார்கள்.

எஜீது என்பவனுடைய கூட்டாளிகள் முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோடு யுத்தம் செய்தது.

ஹஸரத்து இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் இராஜ்ஜியம் ஆண்டு கொண்டிருக்கையில், ஒரு நாள் அவர்களிடம் ஒரு வேவுகாரன் வந்து "சகல எஜீதிகளும் ஒன்று கூடி அவர்கள் ஒரு பெரிய சேனையாகச் சேர்ந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் கணக்கில் இலட்சாதி இலட்சமாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லோரும் இன்ன மலைக்குகையில் வந்து கூடுகிறார்கள். இன்னும் அவர்கள் எறும்பு கூட்டங்களைப்போல காணப்படுகிறார்கள். இன்னும் அவர்கள் இன்று காலை வந்து தங்களைத் திடீரென்று சூழ்ந்துகொள்வார்கள்" என்று சொன்னான். இதை ஹஸரத்து இமாம் ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள்

கேட்டு தன் சேனையை ஆயத்தமாக்கத் தொடங்கினார்கள். எவர் பக்ஷத்தார்களா யிருந்தார்களோ அவர்களுக்கு வெகு துக்கம் சம்பவித்தது. இன்னும் ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் யுத்தத்துக்குப் புறப்பட ஆயத்தமா யிருக்கிறார்கள் என்றும், எஜீதிகள் எல்லோரும் ஒரு மனப்பட்டு இருக்கிறார்களென்றும், அவர்களால் வனந்தரம் நிறைந்துபோ யிருக்கிறதென்றும், இன்று நாளையதினம் யுத்தத்துக்கு அவர்கள் புறப்படுகிறவர்களா யிருக்கிறார்களென்றும் இச்சமாச்சாரம் அவ் வரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுக்குத் தெரிந்தது அப்போது அவர்கள் சிரித்துக் கொண்டு விசாரம் வைக்காமலே சந்தோஷத்தோடு வெகு சீக்கிரமாய் ஹஸரத்து இமாம் அவர்களிடம் வந்து சேர்ந்தார்கள். இன்னும் அவ்வரசரானவர்கள் வருவதை ஹஸரத்து இமாம் அவர்கள் கண்டு சந்தோஷப்பட்டு உடனே சிம்மாஸனத்தில் மேலிருந்து இறங்கி நின்றார்கள். பின்பு அவ்வரச ரானவர்கள் தம்முடைய சகோதரப்பிள்ளையுடைய கையைப்பிடித்துத் தம்மிடம் உட்கார வைத்துக் கொண்டார்கள். அப்பால் அவ்வரசரானவர்கள் ஹஸரத் இமாம் அவர்களைப்பார்த்து "ஓ என் கண்மணியே! நீரோ எனக்கு இரண்டாவது ஹுஸைனாக யிருக்கிறீர். இன்னும் நீர் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய குமாரராகிய ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குமாரராயிருக்கிறீர். இன்னும் நீர் தீர்க்கதரிசனத்துடைய வானத்தின் சந்திரராயிருக்கிறீர். விலாயத்துடைய விருக்ஷத்தின் கனியா யிருக்கிறீர். ஆண்டவன் உம்மை எக்காலும் நிலையாய் வைப்பான். உம்மைக்கொண்டு சந்ததியை விருத்திசெய்வான். அது நிலையாயிருக்கும். இன்னும் நீரோ ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய பூந்தாவனத்தின் புஷ்பமாயிருக்கிறீர். நீர் சந்தோஷமாயும் மகிழ்ச்சியாயுமிருப்பீராக! நீர் சொர்க்கலோகத் தலைவியாகிய பீபீ பாத்திமா நாயகியார் அவர்களுடையவும், ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடையவும் அடையாளமாயிருக்கிறீர். நீரோ குழந்தையாயிருந்ததின் நிமித்தம் உம்முடைய பெற்றோர்களின் சுகத்தைப் பார்க்கவுமில்லை, அனுபவிக்கவுமில்லை. ஆனால் அதற்கு எதிரிடையாய் துக்கங்களையும் வருத்தங்களையும் அனுபவித்திருக்கிறீர். இப்போது நீர்

உம்முடைய மனதில் யாதொரு விதமான கலக்கலும் விசாரமும் வைக்கவேண்டாம். உம்முடைய சரீரத்தின்மேல் கண் எடுத்துப்பார்க்க எவனுக்கு வல்லமை இல்லை எனக்கு இப்போது என்னுடைய ஆண்டவனுடையவும் ஹஸரத்து நபிநாயகம் (ஸல்) அவர்களுடையவும் பிரமாணமிருக்கிறது. இன்னும் எனக்கு ஹைதரே கர்ரார் அவர்களுடையவும் காபிர்களின் சங்காரரானவர்களுடையவும் பிரமாண மிருக்கிறது. நான் ஆண்டவனுடைய கட்டளையைக்கொண்டு எஜீதியர்களின் பக்கம் சாடைசெய்து அவர்கள் எல்லோரையும் ஒரு நிமிஷத்தில்நாசமாக்கி விடுவேன். இன்னும் நான் எல்லோரையும் தூள்தூளாக்கி நாசமாக்கி விடுவேன். நான் உம்முடைய சத்துருக்களைக் கீழும்மேலு மாக்கி அவர்களுடைய குடும்பங்களையும் நாசமாக்கிவிடுவேன். உம்முடைய சிம்மாசனம் உமக்கு சதாக்காலம் மங்களமாயிருக்கட்டும் நான்உம் மிடமிருக்கிறேன். நீர் கொஞ்சங்கூட அச்சமடைய வேண்டியதில்லை நீர் நீதியுடனும் நியாயத்துடனும் சதாகாலம் இராஜ்ய பரிபாலனம் பண்ணுவீராக. நீர் உம்முடைய மனதில் சத்துருவின் விசாரம் வைக்கவேண்டியதில்லை. நான் நாளையதினமே போய் சகல எஜீதியர்களையும் வெட்டி விடுகிறேன். நான் நிர்ப்பயமாய் எஜீதியர்களை நரகத்துக்கு அனுப்பிவிடுகிறேன். நான் அவர்களுடைய வேரை உலகத்திலிருந்து வேரோடு பிடுங்கிவிடுகிறேன். நான் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய சந்தானமாயிருக்கிறேன் என்று நீர் என்னை அறிவீராக. நான் பராக்கிரமசாலியாயிருக்கிறேன் என்றும் நீர் அறிவீராக. நான் ஹஸரத்து இமாம் ஹுஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய குடும்பத்தார்மேல் அர்ப்பனமாய்ப் போய் ஒருகையில் பட்டாக்கத்தியைப் பிடித்து ஒரு கையின் உள்ளங்கையில் என் தலையை வைத்திருக்கிறேன். நான் ஹஸரத்து மௌலா அலி அவர்களுடைய நிஜமான குமாரனாயிருப்பேனானால் எல்லா எஜீதியர்களையும் ஒரே தடவையில் தூர்த்தியும் பெருக்கியும் விடுவேன்" என்று இவ்விதமாய் சத்துருக்கள் விஷயத்தில் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் சொல்லத் [illegible]னார்கள்.

[illegible]பிறகு கீழ்திசையின் அரசனாகிய சூரியன் மேற்கு திசைக்குப் போய்த் தன் தலையைச் சாயவைத்து விட்டான். உடனே இரா அரசனாகிய சந்திரன் புறப்பட்டான். அப்

போது அரசப் பிரபுக்கள் எல்லோரும் சயனித்துக்கொள்ளப் போனார்கள். அவ்வரசரானவர்களும் போய்ப் படுத்துக்கொண்டார்கள். இதன்பின் விடிவதின் வாசனை புறப்பட்டது. அப்போது முவஜ்ஜின் சப்தத்தோடு பாங்கு சொன்னார். எல்லோரும் ஸுபுஹு தொழுதார்கள். பின்பு விடியற்காலம் வந்தது. சூரியன் பலத்தோடு பிரகாசிக்க ஆரம்பித்தது. உடனே அரசரானவர்களாகிய ஹஸ்ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் யுத்தத்துக்குப்போக ஆயத்தமானார்கள். பின்பு ஆயுதங்களைத் தரித்துக் கொண்டு குதிரையின் மேல் எறி ஆயத்தமாய்ப் போங்களென்று போர்ச்சேவகர்களுக்குக் கட்டளை யிட்டார்கள். அப்போது எல்லா சேனையும் ஆயத்தமாய் விட்டது. அவர்களெல்லோரும் இரத்தம் உறுஞ்சுகிறவர்களாயும் சிங்கங்களாயும் பராக்கிரமசாலிகளாயு மிருந்தார்கள். எல்லா சேனையும் ஓரிடம் சேர்ந்து விட்டது. அப்போது அரசரானவர்களும் மற்று எல்லோரும் ஹஸரத்து இமாம் அவர்களிடம் வந்து அவர்களை தரிசனம் கண்டார்கள். இன்னும் அரசரானவர்களோ இமாம் அவர்களை அன்பால் தன் மார்போடு அணைத்து உத்தரவு பெற்றுக் கொண்டு எஜீதியர்மேல் யுத்தம் செய்யவும் அவர்களின் தலைமேல் உயிர்விடவும் புறப்பட்டார்கள். இவர்களுடன் இவர்களுடைய சகோதராகிய அலி அக்பர் அவர்களு மிருந்தார்கள், சேனை எனும் மேகம் புறப்பட்டது. ஆயுததாரிகளுடைய கூட்டமும் புறப்பட்டது. ஆயுததாரிகளுடைய ஆயுதங்கள் மின்னலைப்போலப் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தன. அப்பிரகாசத்தால் கண்கள் கூச்சமடைந்து கொண்டிருந்தன. அச்சேனையில் அரசரானவர்கள் சூரியனைப்போல் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் எல்லோரும் எஜீதிகளின்மேல் பராக்கிரமத்தோடு பாய புறப்பட்டிருந்தார்கள். இன்னும் அவர்கள் அம்மிருகங்கள் இருந்து கொண்டிருந்த அம்மலை சமீபம் போனார்கள் அப்போது அம்மிருகங்கள் நகாருவுடைய சப்தத்தைக் கேட்டு யுத்தம் செய்ய ஆயத்தமாய்ப் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய சேனை கணகற்றதாயிருந்தது. அவ்வரசரானவர்களுடைய திருஷ்டி வரை சென்று கொண்டிருந்ததோ அதுவரை அவர்களால் பூமி நிறைந்திருந்தது. பின்பு அவ்வரசரானவர்கள் அச்சேனையின் மேல்பார்வையை செலுத்திக் கொண்டிருக்கையில் சேனைக்குள்

நின்று கொண்டிருந்த கழுதையாகிய மர்வான் என்பவன்மேல் அவர்களுடைய திருஷ்டி திடீரென்று விழுந்தது. உடனே அவ்வரசரானவர்கள் கமந்து என்ற சுருக்கை அவன்மேல் எறிந்து அவனை வேட்டைப் பிராணியைப்போல் பிடித்துக் கொண்டார்கள். பின்பு அவர்கள் அவனை "ஓ மர்வானே! நீ பிழைத்துக் கொள்ளும்படிக்கும் நீ என் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்பணிந்து கொள்ளும்படிக்கும் நான் உன்னை உயிரோடு விட்டிருந்தேன். அப்படியிருக்க நீ யோக்கியமாய் நடக்கவில்லை இன்னும் உன்னுடைய இந்தத் துர்ச்சேஷ்டை உன்னிலிருந்து நீங்கவில்லை. நீ கன்னுசா யிருக்கிறாய். ஜனங்களைக் கலகத்துக்கு எழுப்பினாய். இன்னும் நீ எங்கள் மேல் அளவற்ற சேனையைச் சேகரித்தாய். ஆதலால் இப்போது நான் உன்னை உயிரோடு விட்டு வைக்க மாட்டேன். அப்படி விட்டுவைப்பது சரியல்ல. அனுகூலமுமல்ல. உன்னால் வெகு கெடுதியிருக்கிறது. என்று சொல்லி, அவன் தலைமேல் பட்டாக்கத்தியைக் கொண்டு சாய்ப்பான ஓர் அடி அடித்தார்கள். உடனே அவன் வெட்டப்பட்டுப் பூமியில் விழுந்தான். அதி சீக்கிரத்தில் அவனைத் தோஜக்குக்கு அனுப்பி விட்டார்கள் அவனோ எஜீது என்பவனோடு போய்ச்சேர்ந்தான். இதன்பின் எல்லா எஜீதியரும் ஒரு மிக்க கூடி சப்தமிட்டுக் கொண்டு அவர்கள்பேல் பாய்ந்தார்கள். அப்போது அவ்வரசரானவர்களும் மற்றவர்களும் ஹைதரி சப்தத்தைச் சப்தித்துக் கொண்டு, கண்ட இடங்களில் எஜீதிகளை வெட்டத் தொடங்கினார்கள். அவ்வேளை கியாமத்தின் நாளுடைய வேளையா யிருந்தது. அப்போது எஜீதிகளின்மேல் தெய்வ ஆக்கினை வருஷித்துக் கொண்டிருந்தது. அவ்வரசரானவர்களுடைய போர்ச்சேவகர்களோ ஆயிரமாயிரமான எஜீதிகளை வெட்டத் தொடங்கினார்கள். அவர்களை தள்ளி வீழ்த்தினார்கள். நாசமாக்கினார்கள். இன்னும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களோ வெகு உக்கிரங்கொண்டு தம்முடைய பிரமாணத்தின்படி தம்முடைய கையை வெகு சுறுசுறுப்பாக்கி எஜீதிகளை வெட்டிவெட்டிப் பூமியின்மேல் குவியல் குவியல்களாக்கினார்கள். அப்படி அவர்கள் வெட்டிப்போட்ட பிரேதங்கள் மலைகளாக யிருந்தன. அவர்களுடைய உயிர்களோ சக்கர் என்ற நரகத்திலும், ஜஹீம் என்ற நரகத்திலும், மற்ற தோஜக்குகளிலும் போய் நிறைந்து விட்டன. அன்றைக்கு நடந்தயுத்தத்தில்

சகல விவேகமான சங்காரம் நடந்தது. அதனால் மாணதேவரான இஸ்ரூயீல் அலைஹிஸ்ஸலாம் அவர்கள் அசந்தும் அயர்ந்தும் போயிருந்தார்கள். பூமியிலோ இரத்த நதிகள் ஓடப்பட்டன. சக்கா என்ற தோஜக்கின் எஜமானன் வெகு சந்தோஷப்பட்டுத் தாம் முன் சென்றுவந்து அவர்களைக்கொண்டு போய் ஏழு தோஜக் குகளில் நிரப்பிக்கொண்டார். இன்னும் அவர் தம்முடைய கடமையை வெகு நேர்த்தியாய் நடத்தினர். இன்னும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய கண்களில் இரத்த வெறி வெகு அதிகமாய் ஏறிவிட்டது. ஆதலால் அவர்கள் முற்றிலும் இரக்கமற்ற பட்டயத்தை வீசிக்கொண்டிருந்தார்கள். இன்னும் பூமியெங்கும் எஜீதுகளுடைய இரத்தத்தைச் சிந்தினர்கள். அப்போது இரத்தம் ஜலப்பிரளமாய்ப் புரண்டது. மண்ணில் இரத்த சமுத்திரமாய் நின்றிருந்தது. அதில் அவ்வரசராகிய ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடையவும் அவர்களுடைய வீரர்களுடையவும் குதிரைகள் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. அப்பராக்கிரமசாலிகளோ அவ்வித இரத்தத்துக்குள் தங்கள் குதிரைகளை அச்சமன்னியில் பாய வைத்துக் கொண்டும், எதிரிகளை வெட்டிக் கொண்டும் இருந்தார்கள். இதற்குள் "ஓ முஹம்மது ஹனீபு என்பவரே! என்ன இந்த அடியார்கள் என்னுடையவர்களாயிருக்கிறார்களா அல்லது உம்முடையவர்களாயிருக்கிறார்களா என்பதை நீர் எனக்குச் சொல்வீராக. இன்றைக்கு நீர் இவ்வித துணிகரமாய் அவர்களை வெட்டுகிறீர். இன்னும் இரக்கமின்றிக் கொல்லுகிறீர். என்ன இவர்களுடைய சிருஷ்டி கர்த்ததும் படைத்தவனும் நீராயிருக்கிறீரா அல்லது நானா என்பதை நீர் சொல்வீராக. இன்னும் இவர்களுடைய ரக்ஷகன் நீரா அல்லது நானா? நானே அவர்களுடைய ஜப்பாராயிருக்கிறேன். இதை நீர் அ[illegible] வில்லையா? நீர் இரக்கமற்றுக் கடின இருதய முள்ள[illegible] வேட்டைக்காரனைப் போல வெட்டுகிறீர்! இன்னும் என் நீ[illegible] மரண ஆக்கினை செய்வோனைப் போல வெட்டுகிறீர்?" என்[illegible] ஒரு அசரீரி வாக்கு புறப்பட்டது. இச்சத்தத்தை ஹ[illegible]து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் செவி கொடுத்துக் கே[illegible] உடனே அவர்களுடைய புத்தி மயங்கிப் போய்விட்ட[illegible] அந்தக் கோதிப்பும் கொந்தளிப்பும் அவரால் நீங்கிட[illegible] விட்டது. இன்னும் அவர்கள் தம்முடைய குதிரையு[illegible]

ஆச்சரியப்பட்டு, உண்மையான ஆண்டவனுல் ஆகாயத்தி லிருந்து புறப்பட்ட அச்சப்தத்தை மறுபடியும் செவி கொடுத்து வெகு கவன மாய்க் கேட்டுப் பயந்து நடுங்கி "ஆம் வாஸ்தவத்தில் நீயே பரிசுத்த ஆண்டவன். நீயே கப்பாரா யிருக்கிறுய்" என்று முழு இருதயத் தோடு ஒப்புக் கொண்டு அதைச் சொல்லித் தன் மனதில் வெட்க மடைந்து, உருக்கமான மனதோடு தௌபா செய்தார்கள். பின்னும் அவர்களுடைய இருதயமோ நடுநடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.

பின்னர் அவ்வரசரானவர்கள் அப்படாகையி லிருந்த ஒரு மலைக்குகையைக் கண்டு அவ்விடம் போய் அதைப் பார்த்தார்கள். அக்குகையோ வெகு அசுபமுள்ளதாயும் பயங்கர மிருந்தது. அதற்குள் அப்புஷ்பதிரேகியானவர் போய் வெகு நடுக்கத் தோடும் பதர்த்தத்தோடும் நின்று "ஓ குகையே! நீ ஆண்டவனுக் காக உன்னில் எனக்கு இடங்கொடுப்பாயாக. நீ என்னை மூடிக் கொள்வாயாக. பின்னும் நீ என்னை மறைத்துக் கொள்வாயாக" என்று அதற்குச் சொன்னுர்கள். அப்போது அந்தக் குகை அவ்வரசரவர்களால் அச்சொற்களைக் கேட்டு, அதற்கு வெகு விருப்ப முண்டாய் விட்டது. தவிர இரக்கமும் வந்து விட்டது. அப்போது அது அவர்களைத் தன்னில் ஏற்றுக் கொண்டது. அப்பால் அவ்வரசரானவர் மறைவாய் அக்குகையில் இருந்து விட்டார்கள். படுத்துக் கொண்டார்கள். இன்னும் அவ்வரச ரானவர்கள் எல்லா எஜீதுகளையும் வெட்டி விட்டு அம்மலைக் குகை யில் இருந்து விட்டார்கள். இன்னும் அவர்கள் தம்முடைய முந்தா னையை விட்டு உலகத்தை உதறிவிட்டு அக்குகையில் மறைந்து போனுர்கள். ஆஹா. ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் [illegible]ண்டவனுல் ராஜியாய் அக்குகையில் இருந்து விட்டார்கள்.

அப்பால் அவர்களுடைய போர்ச் சேவகர்கள் எல்லா எஜீதி [illegible]ளப் பொறுக்கிப் பொறுக்கி வெட்டினுர்கள். ஒருவரையும் விட்டு வைக்கவில்லை. இப்படி ஜெயித்து அவர்கள் திரும்பினுர்கள். பின்பு அலி அக்பர் அவர்கள் தம்முடைய சகோதாரும் அரசரு [illegible] ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களைத் தேடினுர்கள். [illegible] அகப்படவில்லை. ஆகையால் அலி அக்பர் அவர்கள் [illegible] தூக்கப்படவும் தொடங்கினுர்கள். இன்னும் அவர்கள் [illegible] வனுந்திரங்களிலும் வனங்களிலும் தேடத் தொடங்கி னுர்கள். அங்கும் அவர்கள் அகப்படாததினுல் பிரேதங்களின்

குவியலில் போய்ப் பிரேதங்களை உருட்டிப் புரட்டித் தேடினார்கள் அங்கும் அகப்படவில்லை. இன்னும் அலி அக்பர் அவர்கள் வெகு வியாகூலப்பட்டு ஒவ்வொரு வீடுகளிலும் கிணறுகளிலும் பள்ளங்களிலும் தேடத் தொடங்கினார்கள். அங்கும் அகப்பட வில்லை. ஆதலால் அவர்கள் வெறுத்து ஆசையற்று ஈடைசியாய் அம்மலைக்குகையின் சமீபம் போய் "அதற்குள் பிரவேசிக்க எத்த னித்தார்கள். அப்போது குகையி லிருந்து "ஓ அலி அக்பர் என்ப வரே! நீர் எச்சரிக்கையாயிரும். இதில் பிரவேசிக்காதேயும். சீக்கிர மாய் நீர் இவ்விடத்தி லிருந்து திரும்பிப் போய்விடும். ஜைனுல் ஆபிதீன் அவர்களுக்கு எல்லாச் செய்தியையும் சொல்லிவிடும். இன்னும் ஹனீபா என்பவரால் எனக்கு வெகு காரியங்கள் இருக் கின்றன. அவர் என் சமுகத்தில் இரவும் பகலும் இருந்து கொண்டிருப்பார். அவரை நான் அமானத்தாகவும், சலா மத்தாகவும் வைத்திருக்கிறேன். சந்தோஷமாய் அவர் படுத்திருக் கிறார். அவர் வெகு அடக்கலமாயும் க்ஷேமமாயு மிருப்பார். இன்னும் நான் அவரை மஹதி அலைஹிஸ்ஸலாத்து வஸ்ஸலாம் என்பவர்களுடன் சேர்ப்பிப்பேன்" என்று அசரீரி வாக்குப் புறப் பட்டது இச் சப்தத்தை அலி அக்பர் அவர்கள் கேட்டு சுவா தீன மற்றவரானார். பின்பு அவர்கள் சற்று நேரத்துக்குப் பின் விழித்துக் கொண்டு, அந்தக் குகையைக் கண்ணால் நன்றாய் உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கினார். உடனே ஆண்டவனுடைய கட்டளையால் அஸ்ஹாபே கஹ்புகளை மூடிக் கொண்டது போல், அக்குகையின் வாய் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களை மூடிக் கொண்டது. இன்னும் குகை பூமியின் மட்டமாய்ப் போய் விட்டது. ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் நிலையில்லாத இந்த உலகத்தை வி[illegible] விட்டுக் குகைக்குள் போய்ச் சுகத்தை யடைந்தார்கள். இன்[illegible] அவர்களுடைய விலாயத்தின் நக்ஷத்திரம் உலகத்தை [illegible] ஒரு மூலையைப் பிடித்துக் கொண்டது.

அலி அக்பர் என்பவர் "ஓ என் அரசனே! ஓ என் [illegible] னே! இருளில் போய்த் தாங்கள் எப்படி யிருக்கிறீர்கள்? [illegible] படுத்துக் கொண்டீர்கள்? உங்களுடைய சோதியுள்ள [illegible] நாங்கள் எப்படிப் பார்ப்போம்? எப்போது பார்ப்போம்? [illegible] ஆண்டவனுடைய கட்டளையால் விதியின்படியே நடந்தி[illegible] அந்தோ! இப்போது நாம் ஒருவருக்கொருவ[illegible] கண்டு

கொள்ளுதல் கியாமத்து நாளில் தீர்மானமாய் இருக்குமே. இவை யெல்லாம் விதியின் செய்கையா யிருக்கின்றன. இதில் பிரயத்தனஞ் செய்வதால் ஒரு பயனு முண்டாகாது" என்று இவ்விதமான சொற்களைச் சொல்லிக் கொண்டு துக்கிக்கத் தொடங்கினார். இன்னும் அவர் பெரு மூச்சிட்டுக் கொண்டும் கைகளை பிசைந்து கொண்டும் உதடை கடித்துக் கொண்டும் துக்கப்பட்டுக் கொண்டும் அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டார். இவருடைய தேகம் முழுவதிலும் நெருப்புப் பற்றிக் கொண்டு எரிவது போலிருந்தது. இந்த ஸ்திதியுடன் அவர் சேனைக்குள் வந்தார்.

அப்போது அங்கிருந்த போர்ச் சேவகர்கள் முதலிய சகலரும் தங்களுடைய சக்கிரவர்த்தியவர்களின் செய்தியைக் கேட்டு துக்கிக்கவும் அழவுந் தொடங்கினார்கள். அலி அக்பர் அவர்களுடைய நயனங்களிலிருந்து வற்றாத கண்ணீர் வடிந்துகொண்டிருந்தது. துக்கம் கொந்தளிக்குங் கடல்போல் பொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் துக்கத்தை சகிக்காமல் பூமியில் புரண்டு கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய இருதயம் துக்கமாகிய அக்கினியினால் வெதும்பிக் கொண்டிருந்தது. அவர்கள் தன் நெஞ்சின்மேல் பெரிய பாறாங்கல் வைத்ததுபோல் கனத்த பாரமாயிருந்தது. இன்னும் நக்ஷத்திரங்கள் விழுந்து கொண்டிருப்பதைப்போல் அவர்களுடைய கண்களிலிருந்து இரத்தத்துளிகள் விழுந்து கொண்டிருந்தன. அவர்கள் "யா அகி! யா அகி!!" என்று பெருத்த சப்தத்தோடு கூப்பிட்டுக் கொண்டு இருந்தார்கள். இவ்விதமாய் அவர்கள் அழுதுகொண்டு வீட்டுக்குப் போனார்கள். அப்போது வீட்டார் எல்லோரும் அச்சங்கதியைக் கேட்டு கூக்குரலிட்டு அழத் தொடங்கினார்கள். [illegible]டாருடைய அழுகையின் சப்தத்தால் எதிரொலி யுண்டா[illegible]று. இன்னும் வானத்தவர்களாகிய தேவதூதர்களும், காற்றில் [illegible]க்கும் பறவை இனங்களும், பூமியின் கண்ணுள்ள சகல உயிர்ப் பிராணிகளும், சமுத்திரத்தில் வசிக்கும் மச்சம் வகைறுக்களும் [illegible] துக்கம் கொண்டாடின.

[illegible]குடும்பத்தார், அவ்வரச அவர்களுடைய துயரமான [illegible]பக் கேட்ட வுடனே அவர்களுடைய இருதயங்கள் [illegible]றிடக் கூடிய இம்சையை யடைந்தன. இன்னும் ஹுஸ[illegible]னுல் ஆபிதீன் றலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய உள்ள[illegible] கடலில், துக்கத்தின் அலைகள் ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக

மோதிக் கொண்டிருந்தன. அப்போது சபையினர் பெரியோர்களை இழந்து அழுது கொண்டிருந்தார்கள். அவருடைய இருதயங் களும் தீயில் எரிந்து கொண்டிருப்பது போலிருந்தன. இதன்பின் புத்திமானாகிய அலி அக்பர் என்பவர், அவர்கள் எல்லோர்களு டைய இருதயங்களையும் ஸப்ரைக்கொண்டு ஆற்றினார்கள். எல் லோர்களுக்கும் ஸபூருடைய வசீயத்து செய்து ஆண்டவனுடைய கஜாவின்பேரில் சந்தோஷமாயிருக்கும்படி கட்டளை யிட்டார்கள். தாமும் அப்படியே ஸபர் செய்தார். அப்படிச் ஸபர் செய்தும் அடங்காமல் அவர்களுடைய நயனங்களிலிருந்து இரவும் பகலும் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டே யிருந்தது. இன்னும் அவர்களு டைய சுகங்களும் சவுக்கியங்களும் நீங்கிக் கொண்டே யிருந்தன. அவர்கள் தங்களால் கூடியமட்டில் தங்கள் மனதுக்கு ஒருவித ஆறுதலை யுண்டாக்க முயன்றார்கள்.

அலி அக்பர் அவர்கள் உதுமான் என்பவர்களுடைய குமார ரைத் தன்னிடம் அழைத்து, இராஜ்ஜிய முழுமையையும் சேனை கள் சகிதம் அவர் வசம் ஒப்புவித்து மாஹியா, என்பவரை மந்திரி யாக்கி வைத்தார்கள். அப்போது உதுமான் என்பவர்களுடைய குமாரர் அரசாளவும், மாஹியா என்பவர் மந்திரித்துவம் செய்யவும் தொடங்கினார்கள். இச்சங்கதியை இம்மட்டில் நிறுத்தி ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்கள் ரவுஜயே மூபாரக்கை ஜியாரத்து செய்ய புறப்பட்ட செய்தியைச் சொல் வோம்.

அலி அக்பர் அவர்களும் ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்கள் வகைறுக்களும் மதீனமா நகருக்கு ரவுஜயே மூபாரக்கை ஜியாரத்து செய்யப் புறப்பட்டது.

பின்பு உமர் அலி யவர்கள் ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீ [illegible] யல்லாஹு அன்ஹு அவர்களையும், ஹஸரத்து ர்ஸ[illegible] ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம்' அவர்களுடைய வீட்[illegible]ம் தம்முடன் அழைத்துக்கொண்டு அவர்கள் எல்லோரையும் [illegible] களின்மேல் ஏற்றி மதீனமா நகருக்குப் போகப் புறப்பட்[illegible] இவர்கள் வருகையின் சமாசாரம் மதீனமா நகரத்தில் [illegible] போது, அவ்விடத்திய பிரபுக்களும் பிரமுகர் முத[illegible]

இவர்கள் எல்லோரையும் எதிர் கொண்டழைத்துவர பட்டணத்தை விட்டு வெளியில் வந்து, சற்று தூரஞ் சென்றபோது எதிரில் வந்து கொண்டிருக்கும் ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீன் அவர்களைக் கண்டு, அவர்களுடைய பாதங்களின்மேல் பணிந்து பாதங்களைமுத்தமிட்டுக் கொண்டார்கள். பின்பு அவர்கள் யாவரையும் அழைத்துகொண்டு பட்டணத்துக்குள் வந்தார்கள். ஹஸரத்து உமர் அலி அவர்கள் ரவுஜயே முபாரக்கில் போய் "ஒ என் கிப்லாவும் தீர்க்க, தரிசியுமானவர்களே! ஹனீபா அவர்கள் சமுகத்தின் ஜியாரத்தைச் செய்து இவ்விடத்திலிருந்து பிரயாணமாகிப் போய் விட்டார். அவர் தம்முடைய மனக்கருத்துகள் எல்லாவற்றையும் நிறைவேற்றிக் கொண்டார். அதன்பின் அவர் குகையில் போய் விட்டார். ஹஸரத்து நபிகள் நாயகம் அவர்களே! உலகத்தில் நான் ஒண்டியாயும் ஆதரவற்றவனாயு மிருக்கிறேன்," என்று சொல்லித் துக்கித்துக் கொண்டிருந்தார். இன்னும் அவர் தன் சகோதாருடைய நாமத்தைக் கூவி அவரைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டும் ஹஸரத்து ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுக்கு எல்லாச் சங்கதிகளையும் ஒப்புவித்துக் கொண்டு மிருந்தார். அதன்பின் அவர் வெளியே வந்து விட்டார். பின்பு ஹஸரத்து ஸைனுல் ஆபிதீன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுக்குக் கிலாபத்தைத் தந்து அவரை எல்லோர்களுக்கும் இமாமாக்கினர். பின்பு அவர் தன் சுயதேசம் போக எத்தனப்பட்டார். பின்பு அவர் துக்கித்துக் கொண்டு எல்லோரையும் விட்டுப் பிரிந்து புறப்பட்டுப் பயண ஸ்தலங்களைக் கடந்து போய்க் கொண்டிருந்தார்.

அவர் அனேக நாள்கள் பிராயணஞ் செய்தபின் தன் தேசகிய அன்பாஜி என்ற தேசத்துக்குப் போய்ச் சேர்ந்தார். பின்பு அவர் அவ்வரசரான ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய ஸ்தலத்தில் தாம் உட்கார்ந்து அரசராகி வெகு புத்தியோடும் பக்தியோடும் அரசாளத் தொடங்கினர். அவ்விடத்திருந்த [illegible]லரும் அவருடைய ஆளுகையின் நீதியையும் ஒழுங்[illegible]ண்டு அவரைப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினர்கள்.

[illegible]ரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்களுடைய துக்கமோ[illegible]ந்தது மௌலா அலி ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களு[illegible]மாரராயும் கர்பலாவில் ஷஹீதானவராயுமான ஹஸரத்து [illegible]ஸைன் ரலியல்லாஹு அன்ஹு அவர்களுடைய

துக்கத்தைவிட குறைந்ததல்ல. இதுவோ கியாமத்துநாள் வரை நாள்தோறும் இருக்கும். ஓ என் சகோதரனே! இந்தத் துக்கத்தை நான் வெளியிட எனக்குச் சக்தியில்லை. எது முதல் இந்தப் புத்தகத்தை எழுத நான் எண்ணத்தைக் கொண்டேனோ அது முதல் இருலோக பாக்கியத்தை நான் அடைந்தேன். ஆண்டவன் என்னுடைய கருத்தை நிறைவேற்றினான். அப்போது இந்தப் புத்தகத்தை முடித்தேன். எப்போது கியாமத்து நாள் வருமோ அப்போது தாங்கள் என்னை மஹஷரில் ஷஹீதா செய்கிறவர்களாகிய ஹஸரத்து முஹம்மது முஸ்தபா ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்களுக்காகத் தாங்கள் என்னையும் என் வீட்டாரையும் விடுவிப்பீர்களென்று நான் நம்பிக்கையுள்ளவனாயிருக்கிறேன். ஓ ஜியா என்பவனே! சீக்கிரமாக யிப்போது நீ ஜெயப்புத்தகத்தை முடித்துவிடுவாயாக! எப்போது நான் இந்தப் புத்தகத்தை மொழிபெயர்ப்பதினால் ஏற்பட்ட முடித்து விட்டபோது ஹிஜிரி-1332-ம் வருஷ ஷவ்வால் மீ 27உ (கி. பி. 1914-வருஷ செப்டம்பர் மீ 19உ) யாயிருந்தது. அசல் புத்தகம் எழுதினவர் எழுதி முடித்தது 1202-ம் ஹிஜிரி வருஷமாயிருந்தது. என் சினேகிதர்களே! ஹஸரத்து ரஸூலுல்லாஹி ஸல்லல்லாஹு அலைஹிவஸல்லம் அவர்கள் மேல் துருதுகளை ஓதுங்கள். பின்பு பஞ்சத்தனே பாக் அவர்கள் மேலும், கர்பலாவில் ஷஹீதானவர்கள் மேலும், மற்றும் ஷுஹதாக்கள் மேலும் ஹஸரத்து முஹம்மது ஹனீபா அவர்கள் மேலும், அவர்களுடைய யுத்தத்தில் இருந்த சகல தோழர்களின் மேலும் பாத்திஹா ஓதுவீர்களாக வஸ்ஸலாம்!

முஹம்மது ஹனீபா யுத்த சரித்திரம் முற்றிற்று.

TAMIL NADU ARCHIVES
111455

PRINTED AT SHAHUL HAMEEDIA PRESS, MADRAS.

انوار القران

அன்வாருல் குர்ஆன்

என்னும்

திருமறை பிரகாசம்

1-வது ஒளி

(குர்ஆன் ஷரீபின் 30-வது பாகமாகிய)

அம்மயத் ஜுஸுவின் தர்ஜுமா

(முதல்பதிப்பு)

இந்த புஸ்தகத்தில் அம்மயத் ஜுஸுவில் உள்ள எல்லா ஸூறுக்களும் தர்ஜுமா செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ஆயத்தையும் முதலில் அரபியில் ஒரு நூதன எழுத்தைக்கொண்டு அச்சிடப்பட்டு, அதை யடுத்து அதற்குத் தமிழில் உச்சரிப்பு காயிதா உடன் போடப்பட்டு அதனை யடுத்து அந்த ஆயத்தின் பொருளை சுத்த தமிழில் போடப்பட்டு இருக்கின்றன. இந்த புஸ்தகம் அம்மயத் ஜுஸுவிலுள்ள ஒவ்வொரு ஆயத்திற்கும் பொருளை அறிந்து கொள்ள உதவுவதுடன் அறபியே தெரியாதவர்கள் அம்மயத் ஜுஸுவிலுள்ள எந்த ஸூறுவையும் ஓத தெரிந்து கொள்ளவும் உதவும்.

இதன் விலை அணா 12

2-வது ஒளி

ஸூரத்து யாஸீன் தர்ஜுமா.

(முதல்பதிப்பு)

இந்த புஸ்தகத்தில் ஸூறத்து யாஸீனில் உள்ள ஒவ்வொரு ஆயத்தையும் 1-வது ஒளியைப் போலவே தமிழ் உச்சரிப்புடன் தர்ஜுமா செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

இதன் விலை அணா 8.

கிடைக்குமிடங்கள்:—

ஹாஜி M. A. ஷாஹுல் ஹமீது & ஸன்ஸ்,
நெ. 20, ஹைரோட், திருவல்லிக்கேணி, மதறாஸ் 5.

ஆபீஸ். —

ஹாஜி M. A. ஷாஹுல் ஹமீது & ஸன்ஸ்,
நெ. 104, கைஸர் தெருவு, பெட்டா, கொழும்பு 11.

7B / 5118